

தொடரும் ஆண்மீக கல்விசார் பயணம்

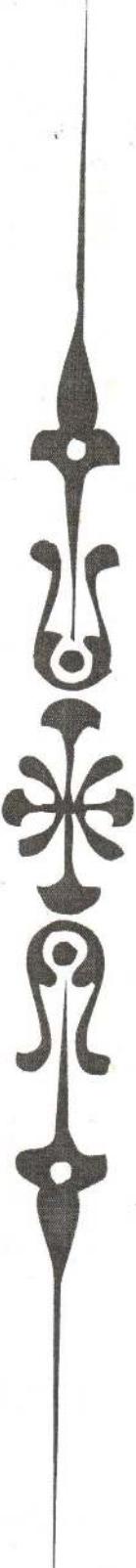
(வாழ்க்கை வரலாறு)

பேராயர் எஸ். ஜெபநேசன்

பேராய்
எஸ்.ஜெபநேசன்
அவர்களின்

தொடரும்
ஆன்மீக கல்விசார்
பயணம்
(வாழ்க்கை வரலாறு)

04-12-2010

தலைப்பு : தொடரும் ஆளுமீக் கல்விசார் பயணம்
(வாழ்க்கை வரலாறு)

ஆசிரியர் : பேராயர் எஸ்.ஜெபநேசன்

பதிப்புரினம் : ஆசிரியரிற்கு

பதிப்பு : முதற்பதிப்பு - 2010

வெளியீடு : பேராயர் எஸ்.ஜெபநேசன்
அமெரிக்க மிஷன் இல்லம்
இனுவில், யாழ்ப்பாணம்.
இல.31, கவாட்ஸ்லேன்,
சண்டிக்குழி, யாழ்ப்பாணம்.

அச்சப்பதிப்பு : கிளனன் பிரின்டேர்ஸ்,
424, காவ்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

Title : A Journey of Faith and Learning

Compiled by : Bishop. S.Jebanesan

© : Author

Edition : First Edition 2010

Published by : Bishop. S.Jebanesan,
American Mission House,
Inuvil, Chunnakam,

No.31, Shwartz Lane,
Chundikuli, Jaffna.

Printed by : Harikanan Printers,
424,K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.

ISBN : 978-955-53058-0-5

Price : 500/-

சமர்ப்பணம்...

Dedication...

MY MOTHER MRS.ALICE KANAGAMMAH SUBRAMANIAM

08.01.1978 அன்று அகால மரணமடைந்த என் தாயாரின்
அரும் நினைவுக்குரித்து...

சுமார்ப்பணம்

நோயாளியாகப் பிறந்து வளர்ந்த; என்னை சீராட்டிப் பாராட்டி, கண்ணில் ஒளி பதித்த என் தாயாரின் அரும்நினைவுக்குரித்து.

சிந்திய கண்ணீர் துடைப்பவர் ஆர்? பயம்

சிந்தை யகன்றிடச் செய்பவர் ஆர்?

முந்து கவலை பறந்திடவே - ஒரு

முத்தம் அளிக்க வருபவர் ஆர்?

அல்லும் பகலும் உழைப்பவர் ஆர்? உள்ளத்து

அன்புத்தும்பி யெழுபவர் ஆர்?

கல்லும் கனியக் கசிந்தாருகித் - தெய்வ

கற்பனை வேண்டித் தொழுபவர் ஆர்?

அன்பினுக் காகவே வாழ்பவர் ஆர்? அன்பில்

ஆவியும் போக்கத் துணிபவர் ஆர்?

இன்பு உரைகள் தருபவர் ஆர்? வீட்டை

இன்னைக் யாலொளி செய்பவர் ஆர்?

ஆவி பிரியும் அவ்வேளையிலே - பக்கத்து

அன்போடகலா திருப்பவர் ஆர்?

பாவி யமனும் வருந்திடாமல் - ஈசன்

பாதம் நினைந்திடச் செய்பவர் ஆர்?

நீதி நெறிநில்லா வம்பருமே - நல்ல

நேர்வழி வந்திடச் செய்பவர் ஆர்?

ஒதிய மானம் இழந்தவரை - உயர்

உத்தமர் ஆக்க முயல்பவர் ஆர்?

கவிமணி சி.தேசிக விநாயகம்பிள்ளை

பொருளடக்கம்

சமர்ப்பணம்

அணிந்துரைகள்

முன்னுரை

I)	பிறந்த விதமும் வளர்ந்த கதையும்	01-40
II)	மூளாய் வாசமும் வட்டுக்கோட்டைப் படிப்பும்	41-66
III)	பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் யூங்கா	67-88
IV)	புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் ஆறு வருடங்கள்	89-106
V)	இல்லறம்	107-124
VI)	யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியில் பணி	125-134
VII)	தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரி	135-154
VIII)	யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி அதிபர்	155-194
XI)	பேராயர் 1993 -2005 வரை	195-226
X)	பல்கலைக்கழகத் தொடர்புகளும் நூலாக்கங்களும்	227-246
XI)	2005ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்	247-272
XII)	வாழ்க்கை எணக்குக் கற்றுத்தந்த பாடங்கள்	273-290

Foreword

It is with a profound sense of gratitude that I welcome the publication of this autobiography of my brother Bishop Jebanesan. Being the eldest and only a year or so elder to him in the family of six children I happen to be the one associated with his life more than anybody else alive today. I therefore know what an eventful and marvelous story his is. It is a remarkable chronicle of battles won over seemingly insurmountable hurdles and struggles. His perseverance - 'stickability' - against all odds to emerge as a giant of a man in retirement, admired by the secular, the Hindu and the Christian communities of Sri Lanka is indeed a story to be told. Beginning from our very modest home in Chavakachcheri to his ending up in the Bishop's House, Vaddukoddai with a PhD and several other degrees and retiring as a venerable senior bishop of the CSI, it is a sheer Cinderella story but a true one.

I have compared his rise above all expectations to that of Albert Einstein about whom his school teacher once said to his father 'No matter what he does he will never amount to anything'. I can also make comparison of his life with the lives of our parents. Their lives too were filled with very bright days of exhilaration and some sombre ones of deep sorrow.

My father was a Teacher Training College convert but he turned out to be a renowned school headmaster and then a very useful and productive clergyman in the Jaffna Diocese recognized for his preaching, literary, poetic and journalistic abilities. He was fortunate enough to live long and have the satisfaction of seeing his six children and many grandchildren grow up and flourish in life. In contrast, my mother grew up as the proud daughter of a school headmistress and as the dearest youngest sister of three girls who were the envy of the whole village of Chavakachcheri being students of the prestigious English boarding school Uduvil Girls College. Unfortunately, tragedy began to strike her days of youth with the

deaths of her parents and her eldest sister Gnanam the outstandingly beautiful young mother. From then on life was uphill all the way with bitter disappointments, unbearable burdens and calamities of various kinds until her encounter with violent armed robbers that resulted in her untimely early death. Jebanesan, on the other hand, throughout his life had a rich mixture of may failures and successes, downfalls and glories, frustrations and achievements. They kept filling his days with unforgettable experiences that made his life so notably different from those of his brothers and sister. That makes his biography worth recording. It is indeed a case of lemonade made out of the bitter lemon, the untold story of the steward who was given one talent and did not bury it.

I suspect he had his secret recipe for making his life so distinctly different. The secret may be that he always found solace in the words of Kannathasan's wise Tamil words Unakkuk Keelai Iruppavar Kodi; Athai Ninaiththu Paarthu Nimmathi Naadu (There are millions and millions of people worse off than you. Just think of them and be satisfied with your situation). That philosophy and outlook in life made him persevere relentlessly through thick and thin to the very end of his active days. His life is a model that the succeeding generations of the Subramaniams should aspire to imitate.

Subramaniam Sugunanathan

Foreword

Revd.Dr.Justin B.Gnanapragasam,

Vicar General - Jaffna Diocese

Bishop's House, Jaffna.

Genius remains a mystery. There can be supreme technical skill, originality, intelligence, and yet an absence of genius. Initially, the word signified an attendant spirit, an animate power that gives to a very few human beings the secret of radiance. It is said that the ordinary man casts a shadow but a man of genius casts light. Knowing Bishop Jebanesan for more than twenty five years, I could boldly say that he is a genius. He is an outstanding teacher and an eminent scholar possessing wide knowledge of Tamil Literature and history and developed a capacity to make authoritative presentations at academic functions. He is one of the few persons in our society who could speak fluently in English and Tamil. I have, at many times, wondered at his tremendous knowledge and the ease with which he explained great truths in simple terms.

As Bishop in Jaffna of the Diocese of the Church of South India, Bishop Jebanesan had to guide his flock during the most turbulent times in the history to Tamils. When deaths, displacements and destruction were common, his steadfast faith and commitment to the community entrusted to him was remarkable. His continued presence with the people during those disturbing periods bore witness to his deep faith.

In writing his autobiography with the title '**A Journey of Faith and Learning**' Bishop Jebanesan brings out the life he had lived and the experience he had gained by living it to the full. I am deeply touched by the way he has written his autobiography in all humility and gratefulness to God Almighty. Speaking of his experience as a teacher at St.Antony's College, Kandy, he says that he gave his

fullness of his youth to that school and thereby he won the hearts of all, the Reverend Fathers, teachers and students. There began in him a great affection for the Catholic Church.

The simple life style which Bishop Jebanesan followed was, indeed, a challenge to other church leaders. There is a saying, "If you live simply, others will simply live". With all his academic and intellectual talents, he was very approachable to all. The autobiography gives us ample incidents where the author went through trials and tribulations yet did not give into easy life. There had been, in his life, moments of sadness and a feeling of failure but his faith and perseverance carried him forward. This is a very interesting account of a servant of God who carried out his pastoral care in all humility.

I am, indeed, honoured to be invited to write a foreword to the autobiography of this genial yet humble bishop. I firmly believe that this book will inspire many to lead their life in humility and in total commitment to God.

Foreword

Prof S. Pathmanathan,

Professor Emeritus in History University of Peradeniya,

Consultant Faculty of Arts and Culture

Eastern University Vantharumoolai, Chenkaladi.

Editor in Chief,

*Hindu Encyclopedia, Department of Hindu Religious
and Cultural Affairs..*

Bishop Jebanesan did the honour of asking me to write a foreword to his autobiography which is being published with the title 'A Journey of Faith and Learning'.

Although at the time of the request I did not know the contents of the book I readily agreed to do so on account of my association with him for more than fifty years.

I remember him as a well disciplined and hard working student in the university entrance class of Jaffna College a favourite student of the famous history master the late S.V.Balasingham. Both of us joined the University of Ceylon Peradeniya in June 1959. At the University he chose a General Arts Degree Course whereas I pursued a special Arts Degree course and joined the History Department of the University. But Jebanesan's passion for learning continued with the same vigour even when he was a teacher at St.Anthony's College, Kandy and at Jaffna College. At Jaffna College his superiors recognized his stamina and intellectual capacity. First he was made Vice Principal, and then the Principal of the Institution. In 1993 he became the Bishop of the Jaffna Diocese of the Church of South India.

He served the Jaffna University council for more than seventeen years. The Vice Chancellors felt happy when he was in the interviewing panels because he was versatile and had all the regulations regarding University appointments in his finger tips. His honesty and integrity are beyond doubt.

I have been watching his growth from his student days at Jaffna college a shy withdrawn, unassuming boy who matured into a courageous leader of our community identifying himself fully with the suffering Tamil masses. Even in historical research nobody can accuse him of bias or prejudice. The Government of Sri Lanka gave him the award for the best research in Tamil for the year 2009.

It is to be hoped that this book written by a man who lived and worked in Jaffna during the most turbulent period of our history will find a positive response beyond the confines of the Christian Church.

முன்னுரை

எனது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதுவதற்குப் பல காரணிகள் இருந்தன. கிறிஸ்தவ திருச்சபைக்குள்ளும், வெளியேயும் பல்வேறுபட்ட மக்களுடன் தொடர்புகொள்ளும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. யாழ்ப்பாணத் தின் மிக நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் பணியாற்றினேன். எனது அனுபவங்களைப் பதிவு செய்தால், பிற்சந்ததியினருக்கு அவை பயன்படுமென்பது நம்பிக்கை.

கிறிஸ்தவ பின்னணியும், தமிழ் ஆர்வமும் என்னைப் பல நால்களைப் படிக்கத்தூண்டின. தேவாரம், திருவாசகம், பாரதி, திருக்குரல், புதுமைப்பித்தன் போன்றவற்றை மட்டுமன்றிப் பவுல் அடிகளாரின் கடிதங்கள், பழைய ஏற்பாட்டு சங்கீதங்கள், யோடுவிள் புஸ்தகம், ஏசாயா, எரேமியா போன்றவற்றையும் ஆழ்ந்து கற்றேன். இவைகளைடைய உதவியுடனேயே என் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை நடத்தினேன். எச்.ஏ.கிறுஷ்ணபிள்ளை இரட்சன்ய யாத்திரிகத்தின் முன்னுரையில் "என் வாழ்க்கையையே இதில் ஊற்றியுள்ளேன்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அதனையே இம்முன்னுரையில் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

எனது வேலைகளைப்பற்றி, குறிப்பாக, பேராயராகவிருந்த காலத்தில் நான் செய்த முடிவுகளைப்பற்றித் திருச்சபைக்குள் விமர்சனங்கள் எழுந்துள்ளன. அவற்றிற்கு, பதிலுரையளிக்க வேண்டியது எனது கடமை. வரலாறுதான் ஒருவளைப் பற்றிய சரியான தீர்ப்பைக் கூறுகின்றது. அவன் செய்த முடிவுகளையும்,

அனுகுமுறைகளையும் ஆராய்ந்து, அவனுக்குரிய இடத்தை அளிக்கின்றது. எனது பணியை ஆய்வு செய்யும் பிற்கால வரலாற்று ஆசிரியனுக்கு இதனை விட்டுச் செல்கின்றேன்.

உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் பலவிதமான மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகியமையால் நான் பெற்ற அறிவு பலருக்குப் பாடமாக விருக்குமென்று நம்புகின்றேன். பலவிதமான போராட்டங்கள் நிறைந்த என் வாழ்வின் கடைசிக் கட்டத்திற்கு வந்துவிட்டேன். வாழ்க்கையே கல்விதான் என்றார் பேராசிரியர் ஜோன் டியூயி. என் வாழ்க்கை அலங்காரமானது என்று சொல்லமுடியாவிட்டாலும் அவன் கோலமானதல்ல. இந்தவாழ்க்கை வாவிப்ரகருக்குப் பயனுள்ளதாய் அமைந்தால் என் நோக்கம் நிறைவேறிவிட்டது என்று மகிழ்ச்சி யடைவேன். இந்நூலை எழுத உதவிய அனைவருக்கும், குறிப்பாக கரிகனன் பிறின்டேர்ஸ் நிறுவனத்தினருக்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக.

இந்த நூலை எழுத உதவி புரிந்த அனைவருக்கும், குறிப்பாக, கரிகனன் பிறின்டேர்ஸ் நிறுவனத்தினருக்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக.

கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன்

இயல்

1

நாமிருக்கும் நாடு குழைக்காடு என்றறிந்தோம்.

இதில் நமக்கே உரிமை இல்லையம் என்பதறிந்தோம்.

சாவகச்சேரியில் நான் சிறுவனாக இருந்தபொழுது மகாகவி பாரதியாரின் "ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே" என்ற பாடல் மிகவும் பிரபல்யமாகவிருந்தது. அக்காலத்தில் வெளிவந்த "நாம் இருவர்" என்ற படத்தில் இது சேர்க்கப் பட்டு இருந்ததனாற் பலர் இந்தப் பாடலை முன்முனுத்துக் கொண்டிருந்தனர். எனது தந்தையார் ஒரு கவிஞர். எனவே, ஒருநாள் இரவு பாரதியாரின் பாடலை சற்று மாற்றி "நாம் இருக்கும் நாடு குழைக்காடு என்றறிந்தோம்" என்று பாடினார். அப்பொழுது எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்த அயல் வீட்டு ஆசிரியர் திரு. ஜயம்பிள்ளை அவர்கள் "இதில் நமக்கே உரிமை இல்லையாம் என்பதறிந்தோம்" என்று பாடி முடித்தார்.

பிறந்த விதமும் வளர்ந்த கதையும்

சாவகச்சேரிப் புகையிரத ஸ்தான வீதியில், ரெனிஸ் கோட்டுக்கு முன்னால் எங்கள் வீடு இருந்தது. இன்றும் எனக்கு அந்த வீடு சொந்தமாகவிருக்கிறது. பதினெண்து வயதுவரை அந்த வீட்டிலேதான் எனது சகோதரர்களுடனும் சகோதரியடனும் வளர்ந்துவந்தேன். ரெனிஸ் கோட் இப்பொழுது மறைந்துவிட்டது. சாவகச்சேரி பிரதேசசபைக் கட்டடங்கள் அதில் அமைக்கப்பட்டுவிட்டன.

நான் சாவகச்சேரியில் இளமைப் பருவத்தைக் கழித்தாலும், நான் பிறந்த ஊர் மானிப்பாய் ஆகும். எனக்கு இரண்டு வயது முடியும்வரை மானிப்பாயிலேதான் என் பெற்றோர் வாழ்ந்து வந்தனர். எனது தாயார் மானிப்பாய் மெமோரியல் பாடசாலையிலும், எனது தந்தையார் உடுவில் மகளிர் கல்லூரியிலும் கற்பித்து வந்தனர். மானிப்பாயில் நடந்தது ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. அங்கு மதகுருவாக இருந்த வணக்கத்துக்குரிய J. V. J. ஆர்னல்ட் அவர்கள் எனக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார் என்று மானிப்பாய்த் திருச்சபைப் பதிவேட்டில் எழுதப் பட்டுள்ளது. நான் மானிப்பாயிற் சிறு குழந்தையாக இருந்தபொழுது நோயாளியாகவே இருந்தேன். அதனால், எனது பெற்றோர் "இந்தப் பிள்ளை சுகம்பெற்று வாழுமானால் இவனை உமது பணிக்கே விட்டு விடுகிறோம்" என்று கடவுளோடு பொருத்தனை செய்து கொண்டனார். நான் சாவகச்சேரியில் இருந்த கால மெல்லாம் எனது பிறந்தநாளன்று என்னைத் தேவாலயத் திற்குப் பெற்றோர் கூட்டிச் சென்று கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்தும் பிரார்த்தனை செய்துவந்தனார்.

நான் பிறந்தது 1940ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 28ஆம் திகதி ஆகும். என்னுடைய முத்த சகோதரர் வண. S. N. சுகுணானந்தன் அவர்களும் நான் பிறப்பதற்கு இரண்டு வருடத்திற்கு முன்னர் மானிப்பாயிற் பிறந்தார்.

என்னுடைய தகப்பனார் காரைநகரில் ஓரு வைத்தீக சைவ சமயக் குடும்பத்திலே பிறந்தவர். அவருடைய தந்தையார் பெயர் இராமுப்பிள்ளை நாராயணபிள்ளை. தாயாருடைய பெயர் வள்ளியம்மை. கடைசியாகப் பிறந்த பிள்ளைக்குச் சுப்பிரமணியம் என்று பெயர் வைத்தார்கள். இவர் பின்னர் சாவகச்சேரி சின்னத்தம்பி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியிற் கல்வி கற்றபொழுது கிறிஸ்தவராகித் தமது பெயரை நாராயணபிள்ளை சாமுவேல் சுப்பிரமணியம் என்று வைத்துக்கொண்டார். ஆசிரியர் பயிற்சி முடிந்த பின்னர் ஓர் அழகான கிறிஸ்தவப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். அவருக்கு வாய்த்த மனைவி, அதாவது என்னுடைய தாயார் அவிஸ் கனகம்மா விநாசித்தம்பி ஆவர். என் தாய்வழிப் பாட்டனாரின் பெற்றோர் உசன் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். விநாசித்தம்பியும் அவருடைய இரண்டு சகோதரர்களும் சாவகச்சேரியிற் பணியாற்றிய லீச் அம்மாமார் என்ற அமெரிக்கமிழனிமாளினால் கிறிஸ்தவர்கள் ஆக்கப்பட்ட வர்கள். (Mary and Margaret Lietch) என்னுடைய தாயாரின் அன்னை தெல்லிப்பளையைச் சேர்ந்தவர். சாவகச்சேரி மக்கள் இவரை மறாயா அக்கா என்று அழைத்தனர். திருமணத்துக்குப் பின்னர் சாவகச்சேரிக்கு வந்து, அங்கிருந்த அமெரிக்கமிழன் தமிழ்ப் பாடசாலையில் தலைமை ஆசிரியையாக இருந்தவர். அவருடைய கணவர், அதாவது

என்னுடைய பாட்டன் அவருக்குக் கீழ் ஓர் உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வந்தார். இன்றும் சில வயோதிபர்கள், விநாசித்தம்பிச் சட்டம்பியார் கண்டிப்பு நிறைந்தவர்; நல்ல அடிபோடுவாரென்று கூறுவார்கள். விநாசித்தம்பிச் சட்டம்பியாருக்கு ஆண் பிள்ளைகள் இல்லை. ஆனால், அவருடைய கடைசி மகனுக்கு, அதாவது என் தாயாருக்கு ஐந்து ஆண் பிள்ளைகள் பிறந்தனர். இதனால் என் தாயார் இடைக்கிடை "அப்புவுக்கு ஆண் பிள்ளைகள் இல்லை! இப்போ அவர் இருந்தால் உங்களைப் பார்த்து எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருப்பார்" என்று கூறுவார். அதுமட்டுமன்றி அவருடைய தாயார், தான் பிறந்தபொழுது, நான் பெண் குழந்தை என்று அறிந்தவுடன், "இந்தப் பிள்ளையும் என்னைப் போல கஷ்டப்படப் போகின்றதே" என்று அழுதார் என்றும் கூறுவதுண்டு.

சாவகச்சேரியில் எனது பெற்றோர் இருந்தபொழுது மேலும் அவர்களுக்கு நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களுடைய பெயர்கள் பின்வருமாறு, ஜெயசீலன் (1942), சாந்தா (1944), மனோபவன் (1945), சுகுமார் (1951).

எமது கல்வி சாவகச்சேரி அமெரிக்கன்மினைன் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலையில் ஆரம்பித்து டிரிபோர்க் கல்லூரியில் தொடர்ந்தது.

ஐந்து வயது முடிந்தவுடன் அரிவரி வகுப்பில் எல்லோரும் சேரவேண்டும். அரிவரிக்கு மிக நீண்ட காலமாக ஆசிரியராக இருந்தவர், திருமதி பாக்கியம் வல்லிபுரம் ஆவர். இவரை எல்லோரும் "பாக்கியக்கா" என்றே அழைப்பார்கள். அவர் ஒவ்வொரு நாளும்

நுணாவிலிலிருந்து பஸ் வண்டி மூலமாகப் பாடசாலைக்கு வருவார். பாடசாலையின் நுழைவாயிலிலிருந்து ஒரு நீண்ட நடைபாதையின் ஊடாகவே அரிவரி வகுப்பிற்கு வரவேண்டும். பாக்கியக்காவைத் தூரத்திலே கண்டவுடன் மாணவர்கள் எல்லோரும் "பாக்கியக்கா வாறா. பாக்கியக்கா வாறா" என்று ஓருவகை இராகத்துடன் குரல் எழுப்பு வார்கள். அதன் பின்னர் அவர் தனது கற்பித்தலைத் தொடங்குவார். சத்தம் போடுபவர்கள், குறும்பு செய்கிறவர்கள் ஆகியோருக்குத் தாராளமாக அடி கிடைக்கும். மிக நீண்ட காலமாக அரிவரி வகுப்பை மிகுந்த பொறுப்புணர்ச்சியுடன் நடாத்தி வந்த பாக்கியக்காவை நன்றியோடு நினைத்துப் பார்க்கிறேன். தூரத்தெவசமாக இவர் இளைப்பாறுவதற்கு முன்னரே ஆஸ்துமா நோயினாற் பீடிக்கப்பட்டு மறைந்து விட்டார். இவருடைய கணவரின் பெயர் வல்லிபுரம். எப்பொழுதும் உரத்த தொனியில் வேடுக்கையாகப் பேசுவார். அடிக்கடி எமது வீட்டுக்கு வருவார். நுணாவில் அமெரிக்கமிழன் பாடசாலையில் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தவர்.

சாவகச்சேரி அ.மி.த.க.பாடசாலையிலும், டிரி பேர்க் கல்லூரியிலும் இருந்த ஆசிரியர்கள் பலர் எனது நெருங்கிய உறவினர்கள். அரிவரிக்கு அடுத்த வகுப்பை முதலாம் வகுப்பு என்பார்கள். இதற்கு என்னுடைய பெரியம்மா அதாவது எனது தாயாருடைய சகோதரி, ஆசிரியை. இரண்டாம் வகுப்பில், வகுப்பாசிரியர் எனது பெரியையா. இவருடைய பெயர் திரு. V. V. கந்தையா. இவர் ஒரு பயிற்றப் பட்ட தமிழ் ஆசிரியர். அத்தோடு ஒரு சிறந்த தலைவனுக்குரிய பண்புகள் அனைத்தையும் கொண்டிருந்தார். அவருடைய செல்வாக்கு டிரிபேர்க் கல்லூரிக்குள்ளும்,

அ. மி. த. க. பாடசாலைக்குள்ளும் அடங்கிவிடவில்லை. சாவகச்சேரியிலே அவரை அறியாதவர்கள் அக்கால கட்டத்திலே இருக்கவில்லை எனலாம்.

அவருக்கு ஆங்கில அறிவு இல்லை. மிகச் சுத்தமான, தெளிவான தமிழ் வார்த்தைகளினால் உரத்த சுத்தத்திற் பேசுவார். இவருக்கு ஆங்கிலம் பேச முடியா விட்டாலும் ஆங்கிலத்திற் கூறப்பட்ட கருத்துக்களைக் கிரகித்துக்கொண்டு தூய்மையான தமிழிலே எவரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம் தமது கருத்தை எடுத்துரைப்பார்.

கந்தையா உபாத்தியாயர் கட்டையான தோற்ற முடையவர். தமிழ் ஆசிரியரின் உடையான வேட்டி, நாஷனல் என்பனவற்றை அணிந்திருப்பார். பாடசாலை நாட்களிற் கையிலே ஒரு நீண்ட பிரம்பு இருக்கும். அவர் தலைமை ஆசிரியராக இருந்த காலத்திற் பல ஆசிரியர் களும், ஆசிரியைகளும் அவரது உறவினர்கள். எங்களுடைய வீட்டுக்கு வரும்பொழுது எடு கனகு! என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டுதான் வருவார். (எனது தாயாரின் பெயர் கனகம்மா) அப்படியே, எடு நேசு! எடு நேசு! என்று அவர் கத்தினால், என்னுடைய தாயாரின் முத்த சகோதரி நேசம்மா வீட்டிலே நிற்கிறார் என்று பொருள்.

தனது ஆளுமையாலும், நகைச்சுவை உணர்வி னாலும், பரோபகார சிந்தையினாலும் சாவகச்சேரியின் சிறந்த தலைவர்களில் ஒருவராக இவர் திகழ்ந்தார். இவருடைய பேச்சில் எப்பொழுதும் உயர்வுநவிற்சி காணப்படும். (Exaggeration) ஒருமுறை அவருடைய மகள் ஒருத்தி தவறுதலாக ஒரு வெள்ளக்காணியை வாங்கி

விட்டார். அப்பொழுது அதனைப்பற்றிக் குறிப்பிட்ட கந்தையா உபாத்தியாயர்" அந்தக் காணிக்குள் புகைக்கப்பல் விடலாம்" எனக் கூறினார். பெரியவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, அவன் மகா வீரன், மகா விண்ணன் என்கிற பதங்களையே பயன்படுத்துவார்.

திரு. V. V. கந்தையா மிகவும் இளமைப் பராயத்தில் தனது மனைவியை இழந்திருந்தார். அவரை நான் அறிந்த காலத்தில் இருந்து தாரம் இழந்தவராகவே இருந்தார். இவருக்கு ஐந்து பெண் பிள்ளைகளும், இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளும் இருந்தார்கள். தாயில்லாத வீடாக இருந்தாலும் அவருடைய வீடு எப்பொழுதும் மனோரம் மியமாகவும், பக்தி நிறைந்ததாகவும் காணப்பட்டது. விருந்தோம்பலில் திரு. கந்தையாவை யாருமே மிஞ்சி விடமுடியாது.

யாரையாவது விருந்துக்கு அழைத்தாற் பல இடங்களிற் பலவிதமான பொருட்களை வாங்கிப் பல பதார்த்தங்களைச் செய்து விருந்தளிப்பார். சாப்பிடுகின்ற பொழுது "இன்றைக்குச் சாப்பாடு நல்லாயில்லைத்தான். ஏதோ ஒரு மாதிரியாகச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போங்கள்" என்பார். ஆனால் அப்படியான விருந்தோம்பலை என் வாழ்விலே நான் எந்த இடத்திலும் காணவில்லை.

தமிழரசுக்கட்சியின் அபிமானம் மிக்க தொண்டராக நீண்டகாலம் பணி செய்தார். சோாவு, விரக்தி, தன்னை நினைத்துப் பரிதாபப்படல். (Self-pity) என்பன இவரது அகராதியில் இல்லை.

சாவகச்சேரித் திருச்சபையின் செயலாளராக இவர் நீண்டகாலம் பணியாற்றினார். ஆனால், தாயாரை இழந்த அவருடைய பிள்ளைகள் சிறிது சிறிதாக, பெந்தகோல்தே திருச்சபைக்குச் சென்றனர். இவரும் தமது பிற்காலத்தில் தென்னிந்திய திருச்சபையில் இருந்து முற்றாக விலகி பெந்தகோல்தே சபையில் இணைந்து கொண்டார்.

மானிப்பாய் வைத்தியசாலையில் அவருக்குச் சிகிச்சை நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. ஒரு கட்டத்தில் அவர் தன்னுடைய பிள்ளைகளைப் பார்த்து "சிகிச்சை போதும் என்னை வீட்டுக்குக் கொண்டு போங்கள்" என்றார். வைத்தியர்கள் பேசுவார்களே! என்றனர் பிள்ளைகள். "வைத்தியர்களிடம் நான் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். தயவு செய்து என்னை வீட்டை கொண்டுபோய்விடுங்கள்" என்றார். வீட்டுக்கு வந்த இரண்டு நாட்களில் அதாவது 1977ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 27ஆம் திகதி அவர் தமது சீவிய ஓட்டத்தையும் முடித்தார். இவ்வாறு மரணத்தையும் தான் விரும்பியவாறு விரும்பிய இடத்தில் நடத்திக் காட்டியவர் கந்தையா உபாத்தியாயர்.

எனது முன்றாம் வகுப்பு ஆசிரியர் திரு. வேலுப்பிள்ளை இவர் சமீபத்திலேதான், அவஸ்ரேவி யாவில் இருக்கின்றிபொழுது இறந்துவிட்டார் என்று கேள்விப்பட்டேன். ஆங்கிலத்தைத் தவிர எல்லாப்பாடங் களையும் திரு. வேலுப்பிள்ளை அவர்களே எங்களுக்குப் போதித்தார். நான் முன்றாம் வகுப்பில் இருந்தபொழுது, ஒருநாள் பாடசாலைக்குப் பரிசோதகர்கள் வந்தார்கள். எமது வகுப்பிற்கு திரு. அருளம்பலம் என்னும் பரிசோதகர் வந்திருந்தார். முன் வாங்கில் இருந்த என்னைப் பார்த்து

**1951இல் பிரத்துக்கட செய்யப்பட்ட
 சாவகச்சோரி தென்னிந்திய திருச்சபை தேவாலயம்**
CHAVAKACHCHERI CSI CHURCH REDEDICATED - 1951

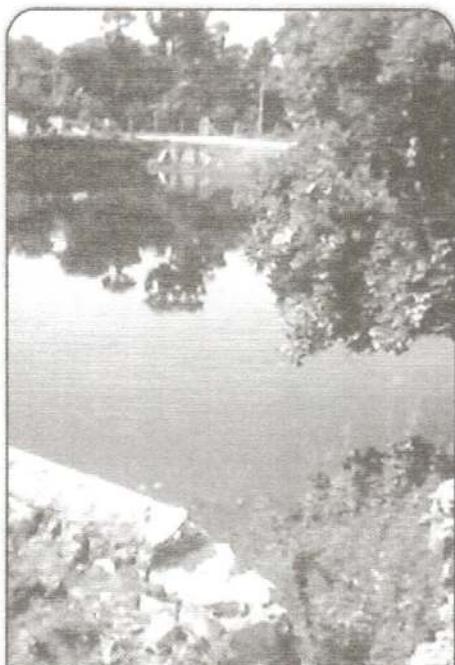
மறைபுகழ் மானுவேல் மரிசுதன் குருசின்
 நிறையும் அன்பு நெருக்கி ஏவலால்
 நாடுவிட்டு நலம் சுகம் துறந்து
 கூடுதலிக்கவும் தூயர் பல கழுவும்
 சலியா துழழத்துச் சபைகள் நிறுவிப்
 பலியாய் முழந்த பரமதியாகிகள்.

உடல்போல் உள்ளமும் வெண்ணமையர் - கருணையைக்
 கடல்போல் இந்தக் காவெளாம் சொரிந்தனர்
 கல்வி வெள்ளமும் கடவுளின் ஓளியும்
 நல்கினர் அவரும் நலியும் குருதியோ டருந்துயர் பாடுகள்
 அத்திவாரமாய் பொருத்திமே யெழுப்பிய பொற்கோயில் இதுவே.

சாவகச்சேரி ரெனில்கோட்டுக்கு
அருகாமையில் நின்ற நாவல் மரங்கள்
மூன்றில் ஒன்று இப்பொழுதும் இருக்கின்றது.
அதுணையே படத்திற் காணகின்றிர்கள்...

One of the three Rose apple trees
still bearing fruit near
Chavakachcheri Tennis Court...

சாவகச்சேரி சிவங்கோவில் குளம்...
Chavakachcheri Sivankovil Tank...

"தம்பி ஒரு பாட்டுச் சொல்லும்" என்றார். நான் "கருமயில் ஆட குயிலினம் வாட" என்ற சின்னத்தம்பிப் புலவரின் பாடலைத் தங்குதடையின்றிச் சொல்லி முடித்தேன். வேலுப்பிள்ளை வாத்தியார் மனம் மகிழ்ந்தார்.

சாவகச்சேரி அ. மி. த. க. பாடசாலையில் ஆங்கி லத்தை எனது பெரியம்மாவே கற்பித்துவந்தார். அவர் மாணவர்களைத் தண்டிப்பதே இல்லை. அவர் கற்றுக் கொடுத்த ஆங்கிலப் பாடல்கள் இப்பொழுதும் ஞாபகமாக இருக்கின்றன.

Ding Dong Bell
Pussy's in the Well.
Who put her in

என்ற வரிகளை மாணவர்கள் தமிழிலே எழுதி மனம் செய்வார்கள். Who put her in என்பதனைத் தமிழில் எழுதுவது சுலபம்; "கூப்பிட்ட றின்" என்று எழுதிக் கொள்வார்கள். Who put her out என்பதனைக் "கூப்பிட்ட அவட்" என எழுதுவார்கள்.

இந்தப் பாடசாலையில் மாணவர்களிடையே அடிக்கடி சண்டைகள் நிகழும். இப்படிச் சண்டைகள் ஒழுங்கு செய்வதற்கும் மாணவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் வகுப்பிலே உள்ள ஒரு பலசாலியான மாணவனைப் பார்த்து, இன்னொரு பலசாலியின் பெயரைச் சொல்லி "உன்னால் அவனுக்கு அடிக்கழுடியுமா?" என்று கேட்பார்கள். அவன் ஆம் என்றுவிட்டாற் போதும்; பின்னர் மற்றப் பலசாலியிடம் சென்று "அவன் உனக்கு அடிப்பேன் என்று சொல்லுகிறான். நீ என்ன சொல்லுகிறாய்" என்று கேட்பார்கள். அவனும் சவாலை ஏற்றுக்கொள்ளுவான்.

களமும், நேரமும், சண்டை ஒழுங்கு செய்பவர்களாலே நிர்ணயிக்கப்படும். சண்டை நடக்கின்றபொழுது ஆசிரியர்கள் யாராவது கண்டுவிட்டால், போதும், இரண்டு பேரும் நல்ல அடிவாங்கிக்கொண்டு வகுப்பிற்கு ஒடுவார்கள். இப்படியான சண்டைகளில் நானும் சில வேளாகளில் ஈடுபட்டு எனது வீரத்தைக் காட்டியிருக்கிறேன். சில தடவைகள் வெற்றி, சில தடவைகள் தோல்வி.

அ. மி. த. க. பாடசாலை அப்பொழுது தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடம் என்று அழைக்கப்பட்டது. அங்கு ஆறாம் வகுப்புவரை படிப்பு நடைபெற்றது. ஆனால், பெரும்பாலான மாணவர்கள் மூன்றாம் வகுப்புக்குப் பின்னர் டிரிபேர்க் கல்லூரியிற் சேர்ந்துவிடுவார்கள். நாலாம் வகுப்புமுதல் SSC வகுப்புவரை டிரிபேர்க் கல்லூரியிலேயே படிப்பைத் தொடருவார்கள்.

நாலாம் வகுப்பில் எனது வகுப்பாசிரியையாக இருந்தவர் எனது தாயார். இவருடைய முழுப்பெயர் திருமதி கனகம்மா சுப்பிரமணியம் என்பதாகும். சாவகக்சேரி மக்கள் அனைவரும் இவரைக் கனகரீச்சர் என்றே அழைத்தார்கள். இவர் வகுப்பிற்கு ஆங்கிலமும் சுகாதாரமும் கற்பித்துவந்தார். எனது தாயார் "செய்யுந் தொழிலே தெய்வம்" என்ற இலட்சியத்துடன் தனது பணியைச் செய்தவர். இதனால், கண்டிப்பு அவரிடம் மிகவும் அதிகமாக இருந்தது. எந்தவிதமான நகைச்சவைப் பேச்சிலோ, அவசியமற்ற உரையாடலிலோ ஈடுபடமாட்டார். ஆங்கில வகுப்புக்களில் எல்லா மாணவ, மாணவிகளும் மிகுந்த அமைதியோடு இருப்பார்கள். மனனம் செய்ய வேண்டியவர்கள், அதைச்

செய்யாவிட்டால் மனனம் செய்து பாடசாலை முடிந்த பின்னர் அதனை வீட்டுக்குவந்து சொல்லிவிட்டுப் போகும்படி கூறுவார். தன்னுடைய ஆளுமையினால் ஆசிரியைகளுக்கெல்லாம் ஒரு தலைவி போலத் திகழ்ந்தார். பாடசாலையிலும் வீட்டிலும் நான் அவரிடம் வேண்டியளவு அடிகள் வாங்கியிருக்கின்றேன். இந்த அடிகள் நான் 9ஆம் வகுப்பிற்கு அதாவது JSC வகுப்பிற்குச் செல்லும்வரை தொடர்ந்தன. பெரும்பாலும் பாடங்களுக்காகவே எனக்கு அடிகள் விழுந்தன. தமது பிள்ளைகள் வாழ்க்கையில் முன்னேற வேண்டுமென்று அவர் மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டார். போட்டிகளில் தனது பிள்ளைகள் வெற்றியடையாது விட்டால் மிகுந்த வேதனைப்படுவார். ஆங்கிலப் புலவர்களின் மிகச்சிறந்த கவிதைகளையும், கிறிஸ்தவ வேதாகமத்திலுள்ள வசனங்களையும் மனனம் செய்யும்படி கட்டாயப்படுத்துவார். Friends Romans Countrymen Lend me your Ears என்ற பகுதியை இப்பொழுதும் நான் கண்ணே முடிக்கொண்டு சொல்லுவேன். நான் கணிதத்தில் ஒரு பொழுதும் புலியாக இருக்கவில்லை. கணித ஆசிரிய, ஆசிரியைகள் எனக்கு எப்பொழுதும் ஜென்ம் விரோதிகளாகவே இருந்தார்கள். நாலாம் வகுப்பில் எனது கணித ஆசிரியையாக இருந்த திருமதி ஜெயமணி கிருபைநாயகம் என்பவர் என்னோடு மிகுந்த கஷ்டப்பட்டார். பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் ஒருமுறை தனக்கும் கணிதத்திற்கும் வெகுதூரம் என்று குறிப்பிட்டார். இது எனக்கும் பொருந்தும். அந்த வகுப்பில் தமிழாசிரியராக இருந்தவர் திரு. A. V. நாகலிங்கம். இவர் வெண்கட்டியினால் தலையிற் குட்டுவதற்குப் பிரசித்தி பெற்றவர். இவர் எனதுதாயாருக்கும் ஆசிரியராக இருந்தவர்.

எனது முத்த சகோதரனோடு என்னை ஓப்பிட்டு, அடிக்கடி "அவன் எங்கை? இவன் எங்கை?" என்று கூறுவார்.

சங்கீத ஆசிரியராக, இசைமணி நடேசன் கடமையாற்றினார். இவரும் மிகவும் கண்டிப்பு வாய்க்கப் பெற்றவர். அவர் படிப்பித்த பாடல்கள் இப்பொழுதும் எனக்கு ஞாபகமாக இருக்கின்றன.

"ஆரநவமணி மாஸைகள் ஆட
ஆடும் அரவம் படம் விரித்தாட
சீரணி பொங்க மலர்த்தெடையாட
சிதம்பர, தேராட.."

ஐந்தாம் வகுப்பிலே எனது வகுப்பாசிரியராக இருந்தவர் எனது தந்தையார் திரு. நா. சுப்பிரமணியம். இவரே தமிழும், கணிதமும் கற்பித்து வந்தார். ஆனால் என்னுடைய தந்தையார் மாணவர்களோடு நகைச் சுவையாகவும் பேசுவார். வெற்றிலை, பாக்கு அவருக்குத் தேவாமிர்தமாக இருந்தது. வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டுதான் பாடங்களை நடத்துவார். அப்பொழுது அவரிடத்திற் குதூகலுணர்ச்சியிருக்கும். அவர் வகுப்புக்கு வந்தவுடன் ஒரு மாணவன் பாடசாலைக்கு முன்னால் இருந்த தேனீர்க் கடையில் ஒரு சீவல் வெற்றிலை வாங்கிவர வேண்டும். அப்பொழுது ஒரு சீவல் வெற்றிலை ஐந்து சதம். வெற்றிலையை மென்றுகொண்டே பாடம் நடத்துவார். தமிழையும், கணிதத்தையும் மிகச் சிறப்பாகக் கற்பித்தார். பாடல்களுக்கு நகைச்சுவையோடு விளக்கம் கூறுவார். சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இயற்றிய நன்னெறி அப்பொழுது பாடப்புத்தகமாக இருந்தது. அதிலுள்ள நாற்பது பாடல்களும் அவரது கண்டிப்பினால் மாணவர்கள் எல்லோரும் மனனம் செய்திருந்தனர். ஆனால், என்னு

டைய தந்தையார் நான் ஐந்தாம் வகுப்பிற் படித்துக் கொண்டிருக்கையிற் பதவி உயர்வுபற்று, காரைநகர், களூழி அமெரிக்கன்மினன் பாடசாலைக்குத் தலைமை யாசிரியராகச் சென்றுவிட்டார். அதன்பின்னர் திரு. S.V. வைத்திலிங்கம் எங்களுக்கு வகுப்பாசிரியர் ஆனார். இவரும் உயிர்த்துடப்புள்ள ஆசிரியர். சாவகச்சேரியின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவராக இறக்கும்வரை திகழ்ந்தார்.

ஷ்ரீபேர்க் கல்லூரியில் SSC வகுப்புவரை எனது படிப்புத் தொடர்ந்தது. J. S. C. வகுப்பிற் படிக்கின்றபொழுது வகுப்பில் முதலம் பிள்ளையாக வந்தேன். அப்பொழுது வகுப்பாசிரியையாகச் செல்வி தேவகிருபை கந்தையா இருந்தார். இவர் கந்தையா உபாத்தியாயின் மகன். ஷ்ரீபேர்க் கல்லூரியில் அப்பொழுது கற்பித்த ஆசிரியர்களிற் பலர் போற்றுவதற்கு உரியவர்கள், சிலர் வேடுக்கையானவர்கள். "கைப்பணி" என்ற ஒரு பாடம் நடைபெற்றது. அதற்குப் பொறுப்பாக இருந்த ஆசிரியர் சாவகச்சேரி வைத்தியசாலைக்கு அருகாமையில் ஒரு கடையும் நடாத்திவந்தார். அவர் மாணவர்கள் செய்துமுடித்த கைப்பணிப் பொருட்களையெல்லாம் தமது கடைக்குக் கொண்டுசென்று விற்றுவிடுவார். கல்லூரி அதிபர் அதனைக் குறித்து எந்த நடவடிக்கையும் எடுப்பதில்லை. மூமிசாஸ்திரம் அப்பொழுது ஆங்கிலத்திலேயே கற்பிக்கப் பட்டது. புங்கன்குளம் என்னும் இடத்தில் இருந்துவந்த ஆசிரியர் கற்பிப்பார். அவர் வகுப்புக்கு வந்தவுடன் அந்த நாளின் Times பத்திரிகையை எடுத்துவருமாறு ஒரு மாணவனை நூலகத்திற்கு அனுப்புவார். பத்திரிகை வந்தவுடன் இரண்டு கால்களையும் மேசைக்குமேலே

போட்டுக்கொண்டு பத்திரிகையைப் படிக்கத் தொடங்குவார். சித்திரம் போதித்த ஆசிரியரும் ஒரு சவாரஸ்யமான பேர்வழி. சித்திரங்களிற்குப் புள்ளி போடும்போது மாணவர்கள், அவருடைய மேசையைச் சுற்றியிருந்து சித்திரங்களைப் பற்றித் தமது குறிப்புக்களைக் கூறுவார்கள். அதற்கேற்ப அவர் புள்ளிகளைப் போடுவார். அக்காலத்தில்,

என்னி என்னிப் பார்க்க மனம்
இன்பம் கொண்டாடுதே
என்னயறியாமல் உள்ளம்
துள்ளி வினையாடுதே.

என்ற பாடல் பிரபல்யமாக இருந்தது. இது "வாழ்க்கை" என்னும் படத்தில் இடம்பெற்றது. இந்த மெட்டிலே இந்தச் சித்திர ஆசிரியரும் ஒரு பாடலை இயற்றி எங்களுக்குப் பாடிக்காட்டினார். அந்த பாடல் பின்வருமாறு:

"என்னி என்னிப் பார்க்க பார்க்க
எல்லாரும் சாவினம் !
நான் எப்போ சாவேன் என்று
என்னால் சொல்ல முடியாது !"

இப்படி சில வேடுக்கையான பேர்வழிகள் இருந்தாலும் டிறிபோக் கல்லூரியில் அப்பொழுது தலை சிறந்த ஆசிரியர்களும் சிலர் இருந்தார்கள். தென்னிந்தி யாவில் இருந்து பிராமணர், மலையாளத்தவர் ஆகியோரும் அப்பொழுது கற்பித்து வந்தார்கள். G. K. சுந்தர சாஸ்திரி என்ற புவியியல் ஆசிரியருடைய உச்சரிப்பு இப்பொழுதும் அவருடைய மாணவர்களினால் நினைவு கூரப்படுகின்றது.

அண்டர் தசர்பஸ் ஒப் த
அர்த்த ஸைன்டவாட்டர்

(Under the surface of the earth you find water)

என்பது அவருடைய வாசகங்களில் ஒன்று. திரு. சிறிசேனாவும், பின்னர் திரு. ஜெயவர்த்தனாவும் சிங்களம் கற்பித்தனர்.

கேரளத்தில் இருந்து வந்து திரு. தொமஸ் ஆபிரகாம், அவருடைய மனைவி திருமதி மேரி ஆபிரகாம் ஆகிய இருவரும் சிறந்த ஆசிரியர்கள். டிரிபோர்க் கல்லூரியின் அணிகலன் களாகத் திகழ்ந்தவர்கள். அவர்களோடு சிறந்த ஆசிரியர் வரிசையில் திரு. V. N. ஜ்யாத்துரை, திரு. M. K. சேகரம், திருமதி புஸ்பம், குணசிங்கம் ஆகியோரையும் குறிப்பிடலாம். நான் டிரிபோர்க் கல்லூரியில் மாணவனாக இருந்த காலமெல்லாம் திரு. K. S. சரவணமுத்து அவர்களே பாடசாலையின் அதிபராகத் திகழ்ந்தார். இவருடைய பேர்த்தியைத் தான் எனது கடைசிச் சகோதரர் திருமணம் செய்துகொண்டார். நான் படித்த காலத்தில் ஒரே ஒருமாணவன்தான் ஒரு மாணவிக்குக் காதற் கடிதம் எழுதினான். அக்கடிதம் அதிபரிடம் கொடுக்கப்பட்ட போது அந்த மாணவன் தூக்குப் போட்டு இறந்துவிட்டான்.

சாவகச்சேரி அப்பொழுது மிகவும் அழகான ஊர். பட்டணத்துக்குரிய சகல வசதிகளையும் கொண்ட கிராமம் என்று வர்ணிப்பார்கள். பட்டணம், டிரிபோர்க் கல்லூரியைச் சூழ்ந்து காணப்பட்டது. பட்டணத்தைச் சூழ நீண்ட பரந்த வயல்வெளிகள். புகையிரத ஸ்தானத்திற்கு அருகாமையில் உள்ள வெண்மணற் குன்றுகள் அழகானவை. இது வயல் வெளிக்கு அருகாமையில் இருந்தமையினால் எப்பொழுதும்

அங்கு நல்ல காற்று வீசும். மாலை நேரத்தில் மணற் பிடிடிக்குச் செல்லுவது சாவகச்சேரி மக்களின் பொழுது போக்காக இருந்தது. வாலிபர்கள் பின்னேரத்தில் மணற்பிடிடிக்குச் சென்று அங்கு ஆடப்பாடுக் கும்மாளம் அடித்துவிட்டு வருவார்கள். அவர்கள் இப்படிச் செய்ததனாற் பொதுமக்கள் அவர்களை "காவாலிச்செற்" என்று அழைப்பார்கள். அவர்கள் செய்கின்ற மிகப்பெரிய பாவும் சிகரட் புகைத்தல் ஆகும். மதுவைப் பற்றியோ, பெண்களோடு தொடர்பு கொள்வது பற்றியோ அவர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. சிகரட்மூலமாகத்தான் தமக்கு வயதாகி விட்டதெனத் தெரிவிப்பார்கள். S. S. C. படித்தவுடன் பெரும் பாலானவர்கள் அரசாங்க எழுதுவினைஞர் தேர்வுச் சோதனைக்கு (Government Clerical Service Exam)த் தோற்றிச் சித்தி அடைந்து கொழும்புக்குப் போய்விடுவார்கள். டிரிபேர்க் கல்லூரியில் அப்பொழுது பல்கலைக்கழகப் புகுழுக வகுப்பு இல்லை. ஒரு சிலரே யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்திற்கு அல்லது வட்டுக்கோட்டைக்குச் சென்று உயர்கல்வி முயற்சிகளில் ஈடுபடுவார்கள். பணம் படைத் தவர்கள் இந்தியாவிற்குச் சென்று பட்டதாரிகளாகித் திரும்புவார்கள்.

சாவகச்சேரிச் சந்தை அக்காலத்தில் மிகவும் பிரசித்தமானதாக இருந்தது. செவ்வாய், வியாழன், சனி ஆகியவை சந்தைமுறை நாட்கள். சாவகச்சேரிக்கு அயலில் உள்ள கிராமங்களில் உற்பத்தியாகும் விளை பொருட்கள் மாட்டுவன்டிகளில் வந்துசேரும். சுன்னாகம், சங்காணை, பருத்தித்துறை ஆகிய இடங்களில் இருந்து வியாபாரிகள், சாவகச்சேரிச் சந்தைக்கு வருவார்கள். தாழையடி, கச்சாய், பாசையூர், கரையூர் ஆகிய இடங்களில் இருந்து மீன், இறால்

முதலியன வந்துசேரும். என்னுடைய பெற்றோருக்குச் சந்தையில் வியாபாரம் செய்த பலரை நன்கு தெரியும். தாயார் எப்பொழுதும் சாவகச்சேரி சந்தையில் மீனோடு, பத்து சதத்திற்கு இறாலும் வாங்கிக் கொள்ளுவார். மீன் அப்பொழுது 50சதத்திற்கு வாங்கப்படும். இஸ்லாமியர் நடத்திய ஆட்டிறைச்சிக் கடைகளில் ஒரு ரூபாய்க்கு இறைச்சிவாங்கப்படும்.

எனக்கு எடு வயதாக இருந்தபொழுது அண்ணல் காந்தி சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். டிரிபேர்க் கல்லூரியில் அப்பொழுது ஓர் அஞ்சலிக்கூட்டம் நடைபெற்றது. பின்னர் அஸ்தியில் ஒரு பகுதி கொண்டுவரப்பட்ட பொழுது சாவகச்சேரிமக்கள், டிரிபேர்க் கல்லூரியிற் பெருந்திரளாகக் கூடினார். அப்பொழுது காந்தியடிகளைப்பற்றி எத்தனையோ பாடல்கள் இயற்றிப்பாடப்பட்டன.

1947ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பாராளுமன்றத் திற்கான பொதுத்தேர்தலும் நடைபெற்றது. ஐக்கிய தேசியக்கட்சி சார்பில் திரு. C. R. தம்பையாவும், தமிழ்க் காங்கிரஸ் சார்பில் திரு வி. குமாரசாமியும் போட்டியிட்டனர். திரு வி. குமாரசாமி அதிகப்படியான வாக்குகளினால் வெற்றிபெற்றார். 1952ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் திரு. வி. குமாரசாமியை எதிர்த்து சாவகச்சேரிப் பட்டண சங்கத் தலைவர் திரு. ந. அருணாசலம் தமிழரசுக்கட்சி சார்பில் போட்டியிட்டார். தமிழரசுக் கட்சியின் மாபெரும் கூட்டமொன்று புதிதாய் நிறுவப்பட்ட மகளிர் கல்லூரியில் நடைபெற்றது. தந்தை செல்வா, சென்ட்டர் நடேசன், இலங்கை இந்தியகாங்கிரசைச் சேர்ந்ததிரு.அப்துல் அசீஸ், கொழும்பு மாநகரசபை உறுப்பினர் திருமதி ஆயேஷா ரவுப்

ஆகியோரை நான் முதன்முதலாகப் பார்த்தது இந்தக் கூட்டத்திலேதான். ஆனால், சில விஷமிகள் அன்று மேடையை அறுத்து விழுத்த முயற்சித்தனர். மேடை ஒரு பக்கம் சரிந்தது; மற்றாக விழவில்லை. சென்ட்டர் நடேசேன் கடுங்கோபமுற்றதனை அவதானித்தேன். இரவு 11.00 மணிபோல் எனது சகோதரரும் நானும் வீட்டுக்குத் திரும்பினோம். என் தாயாரின் பேச்சு வீட்டில் ஒரு மணிநேரம் நடைபெற்றது. பிள்ளைகள் அரசியற் கூட்டங்களுக்குச் செல்வதனை அவர் அடியோடு வெறுத்திருந்தார்.

திருச்சபையோடு கைணந்த வாழ்வு

சாவகச்சேரிப்பட்டினத்தின் மையமாக அப்பொழுது விளங்கியது. டிரிபேர்க் கல்லூரியும் அதற்குப் பக்கத்தில் இருந்த கிறிஸ்தவ ஆலயமுமாகும். 1947ஆம் ஆண்டு தென் இந்தியத் திருச்சபை உருவாகும்வரை அந்தத் தேவாலயம் தென் இந்திய ஐக்கிய சபை (SIUC) என்ற அமைப்பினைச் சார்ந்ததாகவே இருந்தது. நான் மிகவும் சிறுவனாக இருந்தபொழுது வணக்கத்துக்குரிய BCD மேதர் அவர்களே திருச்சபையின் போதகராக இருந்தார். அவர் மதகுருவுக்குரிய ஆடையை அணியாத நேரத்தில், வெள்ளை வேஷ்டியும், நாஷனல் மேலாடையும் அணிந்து ஒரு பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியரைப்போலக் காட்சி அளிப்பார். 1950ஆம் ஆண்டு வணக்கத்துக்குரிய J. V. J. ஆர்னல்ட் சபைக்குருவாகப் பதவி ஏற்றார். இவர் சங்கீத ஞானம் வாய்க்கப்பெற்றவர். வண. J.V.J. ஆர்னல்ட் நாம் மானிப்பாயில் வாழ்ந்த காலத்திலிருந்தே எம் பெற்றோரின் இனிய நண்பார்.

தீரு. கதிர்காமர் வினாசித்தம்பி குடும்பம்
MR.KADIRGAMAR VENASITHAMBY FAMILY

இடைக்குந்து வருட் :

தீரு. க. வினாசித்தம்பி (எனது தாய்வழிப் பாடன், சாவகச்சேரி அமெரிக்கமிழன் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை ஆசிரியர்), திருமதி மறாயா வினாசித்தம்பி (அவர் மனைவி, சாவகச்சேரி அமெரிக்க மிழன் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியை)

நீற்பவர் : முத்து மகள் ஞானம்மா   **தாயாரின் முயில் :** நேசம்மா
எனது தாயார் கனகம்மா பிறக்கும்முன் எடுக்கப்பட்ட படம்...

(L-R) : Mr.K.Venasithamby (My maternal grand father, Teacher, Chavakachcheri AMTM School), Mrs. Maraya Venasithamby (Head Mistress, Chavakachcheri AMTM School), Gnanammah (Standing) and Nesammah.
My Mother Kanagammah was not born at the time...

முறிபேர்க் கல்லூரி ஆசிரியர் குழு - 1948இங்கும் உண்டு
DRIEBERG COLLEGE STAFF - 1948

கூட்டுக்குறுத்து வகை

மேஜரிகள் :

திரு.பொபி கிஸ்ஸெப்பரி (விகிதரி), திரு.எம்.ஏ.செல்லையா, திரு.எஸ்.சின்னத்தம்பி, திரு. அ.குணநாயகம், திரு.எம்.ஏ.தோமஸ்(கேரளம்), திரு.எஸ்.சந்தியாப்பிள்ளை, திரு.ஜே.ஏ. செல்லையா, திரு.வி.வி.கந்தையா, திரு.வேலுப்பிள்ளை, திரு.ஏ.வி.சுரவணமுந்து

நடு வரிகள் :

திரு.வி.என். ஜயந்துரை, திரு.தங்கராஜா, திரு.தம்பு, திரு.இ.ரீ.கிருபைநாயகம், திரு.ஜே.வி.தம்பிநாயகம், திரு.ச.ஆர். சுபாரத்தினம், திரு.முசன். தேவக்காயம், திரு.நா.சுப்பிரமணியம் (எனது தகப்பனார்), திரு.பி.ஏ.சின்னனயா, திரு.ஏ.வி.நாகவிங்கம், திரு.கனகசபை

இருப்பவர்கள் :

செல்வி. ஜெ.ஜெயராணி, திருமதி ஞேசம் சரவணமுந்து, திருமதி பாக்கியம் வல்விபூரம், திரு.கே.எஸ்.சுரவணமுந்து (அதிபர்), திருமதி பும்பம் குணசிங்கம், திருமதி ஜெயமணி கிருபைநாயகம், திருமதி மேரி ஆபிரகாம் (கேரளம்), திருமதி கனகம்மா சுப்பிரமணியம் (எனது தாயார்)

Top Row Standing L-R :

Bobby Kingbury, M.A.Chelliah, S.Sinnathamby, A.Gunananayagam, M.A.Thomas (Kerala), S.Santhiapillai, J.T.Chelliah, V.V.Kandiah, A.Velupillai, A.V.Saravanamuthu.

Middle Row :

V.N.Ayadurai, S.Thangarajah, S.Thampoe, E.T.Kirubainayagam, J.V.Thambinayagam, E.R.Sabarathnam, D.S.Devasagayam, N.Subramaniam (My Father), P.D.Cinniah, A.V.Nagalingam, S.Kanagasabhai.

Seated :

J.Jeyaranee, Nesammah Ponnu, Packiyam Vallipuram, K.S.Saravanamuthu (Principal), Pushpam Gunasingam, Jeyamany Kirubainayagam, Mary Abraham (Kerala), Kanagamma Subramaniam (My Mother)

1950ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 10ஆம் திகதி, இவர் சடுதியாக மரித்துப் போனார். அப்பொழுது எனக்கு வயது பத்து. வண. J. V. J. ஆர்னல்ட் அவர்கள்மீது எனக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. எனது பெற்றோர்களின் நெருங்கிய நண்பர்மட்டுமன்றி, எனக்குக் குழந்தை ஞானஸ்நானம் கொடுத்தவரும் அவரே. வட்டுக்கோட்டைச் செமினியின் தவப்புதல்வனாகிய ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையின் பேரன். இவருடைய மரணச் சடங்கு மானிப்பாயில் நடைபெற்றது. தலைவனைப் பிரிந்த குடும்பம் சாவகச்சேரிக்குத் திரும்பியபொழுது அவருடைய ஒரு வயதுப் பெண்குழந்தை வீட்டின் ஓவ்வொரு அறையாகச் சென்று தந்தையைத் தேடினதாகக் கேள்விப்பட்டேன். ஆர்னல்ட் போதகரின் மறைவினால் வேதனையடைந்த எனது தந்தையார் ஒரு பாடல் இயற்றினார். அது பின்வருமாறு:

"பாவலனாய் நாவலனாய் பண்ணறிந்தே இந்தமிஹாற்
காவலனாம் கன்னிமரி பாலகனை - ஆவலதாய்
ஞாலத்தார் நேயத்தால் ஞானமுறப் போதித்த
சீலத்தான் ஆணோல்டே தேர்"

இவருடைய மரணத்துக்குப் பின்னர் வண. ஏ. சி. தம்பிராசா அவர்கள் காரைநகர் திருச்சபையின் ஊழியத்தைவிட்டுச் சாவகச்சேரி திருச்சபையை ஏற்றுக் கொண்டார். 1955ஆம் ஆண்டு மே மாதம் உடுவில் திருச்சபைக்கு மாற்றலாகிச் செல்லும்வரை அவர் சாவகச்சேரியில் ஊழியனாக இருந்தார். இவருடைய காலத்திற் சாவகச்சேரி திருச்சபை உயிர்த்துட்புடனும், பக்தியுடனும் செயற்பட்டுவந்தது. தம்பிராசாப் போதகரிடம் காணப்பட்ட மிகச்சிறந்த பண்பு: சுறுசுறுப்பு. ஞாயிறு

ஆராதனை, ஓய்வுநாட்பள்ளி, சனசமூக சேவை, வீடுகள் சந்திப்பு, நோயற்றோர் சந்திப்பு என்பனவற்றில் தம்பிராசா போதகர் தலைசிறந்து விளங்கினார். ஞாயிறு ஆராதனை களில் அவர் செய்யும் பிரசங்கம், பக்தி நயத்துடனும், மிகுந்த கண்ணியத்துடனும் விளங்கும். அவர் பிரசங்க பீத்திற்கு ஏறிவிட்டாரென்றால் "காத்தர் ராஜீகம் செய்கிறார். பூமியில்லாம் மெளனமாய் இருக்கக் கடவது" என்ற எண்ணந்தான் கேட்போர் உள்ளத்தில் ஏற்படும்! எந்தவிதமான வேடுக்கைக் கதைகளையோ, குறும்பான பேச்சுக்களையோ அவருடைய பிரசங்கத்தில் கேட்க முடியாது. அவருடைய பிரசங்கங்களைக் கேட்டு இப்பொழுது அரை நூற்றாண்டு கழிந்துவிட்டது. எனினும் அவர் செய்த பிரசங்கங்கள் இன்னும் என் மனதிலே நிற்கின்றன. கர்த்தருடைய நாமத்தை வீணீலே வழங்காதிருப்பாயாக; வருத்தப்பட்டுப் பாரம் கமக்கிறவர்களே, நீங்கள் எல்லோரும் என்னிடத்தில் வாருங்கள், நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன்; உலக நன்மைகளைத் தேடுபவனின் விசுவாசம்; ஐஸ்வரியவானும் ஸாசருவும்: என்பன பற்றி அவர் கூறிய கருத்துக்கள் இன்னும் என் உள்ளத்தில் இருக்கின்றன.

இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் இவ்வளவு பக்தி நயத்துடனும், மிகுந்த கண்ணியத்துடனும் பிரசங்கம் செய்த தம்பிராசா போதகர் அவர்கள் சிறந்த நகைச்சுவை நாவலன். ஆலயத்திற்கு வெளியே அவருடைய பேச்சுக்களில் எப்பொழுதும் நகைச்சுவை இழையோடு யிருக்கும். அத்துடன் அவர் உளவியலையும் நன்றாக அறிந்திருந்தார். ஒருநாள் ஓய்வுநாட் பாடசாலை முடிந்துவிட்டது. அதற்குப் பின்னரும் ஒரு நிகழ்ச்சி

என்றுகூறி எங்களைத் திரும்பவும் ஆலயத்திற்கு வரும்படி கூறினார். நாம் சற்றுத் தயங்கினோம். அமைதியாக நின்றோம். அப்பொழுது தம்பிராசா போதகர் "ஏன்டா! பராசக்தி Revise பண்ணப் போகிறீர்களா?" என்று கேட்டார். அப்பொழுது பராசக்தி திரைப்படம் தேவேந்திரா தியேட்டரில் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. அதை நாங்கள் ஏற்கனவே பார்த்துவிட்டோம். திரும்பவும் பார்க்க ஆசைப்படுகிறோம் என்று உளவியல் தீயாக அறிந்துகொண்டார். நாம் பேசாமல் தலையாட்டிவிட்டு ஆலயத்தை விட்டு நீங்கினோம். தம்பிராசாப் போதகருக்குச் சாவகச்சேரி யிலிருந்த கிறிஸ்தவர்கள் மாத்திரமின்றி, சைவர்கள் பலரும், இல்லாமியர்களும் நண்பர்களாக இருந்தார்கள். ஒரு கட்டத்திற் சாவகச்சேரி சனசமூக நிலையத்தின் தலைவராகவும் விளங்கினார். அதன் கூட்டத்திற்கு அவர் ஒருமறை தலைமை தாங்கியபொழுது பாராளுமன்றத் தேர்தலின் அபேட்சகர்களான திரு. வே. குமாரசாமியும், திரு. அ. அருணாசலமும் பேசினார்கள். இவ்வாறு சமுதாயத்தினின்று ஒதுங்கியிராமல் முற்று முழுதாக மக்களோடு இணைந்து வாழ்ந்தார்.

ஒரிபேர்க் கல்லூரியில் அப்பொழுது S.S.C. பரிசைக்குக் கிறிஸ்தவம் ஒரு பாடமாகப் போதிக்கப்பட்டு வந்தது. ஆங்கிலத்திலேதான் பரிசை எழுதவேண்டும். மத்தேய நற்செய்தி நூல் படிக்கவேண்டிய புத்தகம். இந்தப் பாடத்தை மிகுந்த ஆர்வத்துடன் போதகர் அவர்கள் S. S. C. மாணவர்களுக்குப் போதித்தார். அப்பொழுது இந்துசமயம் ஒரிபேர்க் கல்லூரியிற் கற்பிக்கப்படவில்லை. பெருந் தொகையான இந்து மாணவர்களும் கிறிஸ்தவ மாணவர் களும் அவரிடம் பாடங்கேட்பதற்குத் தேவாலயத்திற்

கூடுவார்கள். சில இந்துமாணவர்கள் கிறிஸ்தவ சமயத்தில் அதிவிசேட சித்தி பெற்றதனையும் நான் அறிவேன்.

அவருடைய அனுகுழுறை மிகவும் சிறப்பானது. தன்னுடைய பேச்சினாலே மற்றவர்களை மாடாக உழைக்கச் செய்யும் திறன் அவருக்கு இருந்தது. சிலர் பூவைக் கசக்கி அத்தர் எடுப்பார்கள். சிலர் பூவுக்கு நோகாமல் தேன் எடுப்பார்கள். இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவரே தம்பிராசாப் போதகர். முதியவர்கள், வாலிபார்கள், பிள்ளைகள் எல்லோருக்கும் பயனுள்ள ஊழியம் புரிந்தவர். "காத்தருக்கு இன்று என்ன செய்யலாம்? நானேன் என்ன செய்யலாம்?" என்று ஓயாமற் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்து செயற்பட்டார். அவருடைய துணிவையும், ஆற்றலையும், நகைச் சுவையுணர்வையும், பேச்சுத் திறனையும் ஊக்கமான உழைப்பையும் என் பிள்ளைப் பராயத்திற் கண்டு கொண்டேன்.

பொன்னுக்கும் பொருஞுக்கும் பின்னால் நாயாக அலைகின்ற இன்றைய உலகில் தம்பிராசாப் போதகர் போன்ற விசவாசமான பக்தர்கள் இல்லையென்பது ஒரு பெருங்குறையோகும்.

A. C. தம்பிராசாவும், என்னுடைய தந்தையாரும் மிக நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தனர். ஓய்வுநாட் பாடசாலை கறோல் பாடகர்க்கும், போதகர் இல்லாத நேரத்தில் அருஞ்சரை ஆற்றுதல் என்பவற்றில் ஊக்கமாக என்னுடைய தந்தையார் எடுப்பட்டு உழைத்தார்.

கறோல் பாட்டுக்கள் இயற்றுவது என்னுடைய தந்தையாருக்கு மிகவும் பிடித்தவேலையாக இருந்தது. அக்காலத்தில் மக்கள் மத்தியிற் பிரபல்யமாக இருந்த

சினிமாப் பாடல்களின் ராகங்களில் அருமையான பாடல்களை இயற்றுவார். ஹிந்தி சினிமா மெட்டுக் களுக்குக் கவிஞர் கம்பதாசன் எவ்வாறு தமிழிற பாடல்களை இயற்றினாரோ, அவ்வாறே எனது தந்தையாரும் பாடல்களை இயற்றிக் கொடுப்பார். "ஊசிப்பட்டாசே வேட்க்கையாய்த் தீ வைத்தாலே வெட்டபார்டபார்" என்ற சினிமாப் பாடலின் மெட்டுக்கு அவர் இயற்றிய பாடல் இப்பொழுதும் எனக்கு ஞாபகமாக இருக்கிறது.

ஆர்ப்பரிப்பேரமே ஆனந்தமாகவாரீர்வாரீர் தோழர்களே
ஆருயர் நேசர் அன்பர் காயர்
அவதரித்தார் இத்தினமே
பாருளோர் ஒங்க, பண்புடன் வந்த
பாலன் கிறிஸ்துநாதரைப் பணிந்தே.

இதனைப் போலவே வேறு பல சினிமாப் பாடல்களின் மெட்டுக்களையும் அவர் சிறப்பாகக் கையாண்டார்.

"பம்பரக்கண்ணாலே காதல் சங்கதி"
"வசந்த மூல்லையும் மல்லிகையும் இசைந்தே ஆடிடுதே"
"ஏற்றிடுவாய் ஆருள்தானே"
"தேசம் ஞானம் கல்வி"
"மானும் மயிலும் ஆடும் சோலை"

முதலிய மெட்டுக்களுக்கும் அவர் இயற்றிய பாடல்கள் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. என்னுடைய தகப்பனாரைப்போலவே சினிமா மெட்டுக்களுக்குப் பாடல் களை இயற்றிய இன்னொரு ஆசிரியர் திரு. P. ஜெயவீரசிங்கம். அவர் ஓருமுறை என்னை நகரின் பிரதான வீதியிலே கண்டபொழுது சில சினிமாப் பாடல்களைக் கூறி, "அந்த மெட்டுக்களிலே பாடல்கள் இயற்றவேண்டாம்" என்று உன் அப்பாவிடம் கூறு; ஏனென்றால் அந்த இராகங்களில் நான் கறோல் பாடல்களை இயற்றப்

"போகிறேன்" என்றார். அவை பெரும்பாலும் "இதயகீதம்" என்ற படத்தில் வந்த பாடல்கள் ஆகும். அதனை நான் என்னுடைய தந்தையாரிடம் கூறியிபொழுது. அவர் "வேறு எந்த ராகத்தில் என்னை இயற்றட்டாம்?" என்று சலிக்துக்கொண்டார். திரு. ஜெயவீரசிங்கம் அவர்களும் சிறந்த கவிஞர்.

"வானுலாவும் தாரைந் என் இதயகீதமே" என்ற பாடலின் மெட்டுக்கு அவர் இயற்றிய பாடல் மிகவும் இனிமையானதாகும். அந்தப் பாடலின் முதலடி "தேவர் ஆட தாதர் பாட, பாலன் தேங்றினான்." நக்தார் காலங்களிற் சாவகச்சேரி முழுவதும் களைகட்டிவிடும். கடைக்காரர்; கிறிஸ்மஸ் தாத்தா உட்படப் பலவிதமான பொம்மைகளை கொண்டுவந்து விற்பார்கள். டிசம்பர் மாதம் 24ஆம் திகதி இரவு எல்லா வீடுகளுக்கும் கறோல் பாடகர் குழு சென்று பாடுவது வழக்கம். அவர்களோடு சபையின் குருவாகிய வண. A. C. தம்பிராசா அவர்களும், டிரிபேர்க் கல்லூரியின் சில ஆசிரியர்களும் கூடச் செல்வார்கள்.

கறோல் பாடகர் குழு எங்கள் வீட்டுக்கு வரும் பொழுது இரவு 12.00 மணி அல்லது 1.00 மணி ஆகிவிடும். ஆனால் அந்த நேரத்திலும் கறோல் பாடகர் குழுவையும், கிறிஸ்மஸ் தாத்தாவையும் பார்க்கின்றபொழுது எங்களுக்குக் குதாகலம் ஏற்படும்.

ஓய்வுநாட் பாடசாலை அக்காலத்தில் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகல் 4.00 மணிக்கு டிரிபேர்க் கல்லூரியைச் சேர்ந்த வசூப்பறைகளில் இவை நடைபெறும். டிரிபேர்க் கல்லூரி ஆசிரியர்களே பெரும்பாலும் ஓய்வுநாட் பள்ளி ஆசிரியர்களாகவும்

இருந்தார்கள். திரு. A. P. சின்னத்துரை என்ற ஓர் இளைப் பாறிய ஆசிரியர் மிக நீண்ட காலம் ஓய்வு நாட்பாட சாலையின் மேற்பார்வையாளராக இருந்தார். இவர் மிகுந்த கவனத்துடன் பாடங்களை நடத்திவந்தார். பாடத்திற் கவனம் செலுத்தாத ஒரு மாணவனுக்கு, கண்ணத்தில் "பளார்" போட்டதனையும் நான் கண்டேன். அப்படி அடி வாங்கினவர் இப்பொழுது மெதுடிஸ்த திருச்சபையின் ஒரு சிரேஷ்ட மதகுருவாக இருக்கின்றார்.

1951ஆம் ஆண்டு சாவகச்சேரி திருச்சபையின் கட்டடம் பூர்த்தியாக்கப்பட்டுத் திறப்புவிழா நடைபெற்ற பொழுது அதற்குப் பணம் சேகரிக்க டிரிபேர்க்கல்லூரியில் ஒரு மாபெரும் விற்பனையும் நடைபெற்றது.

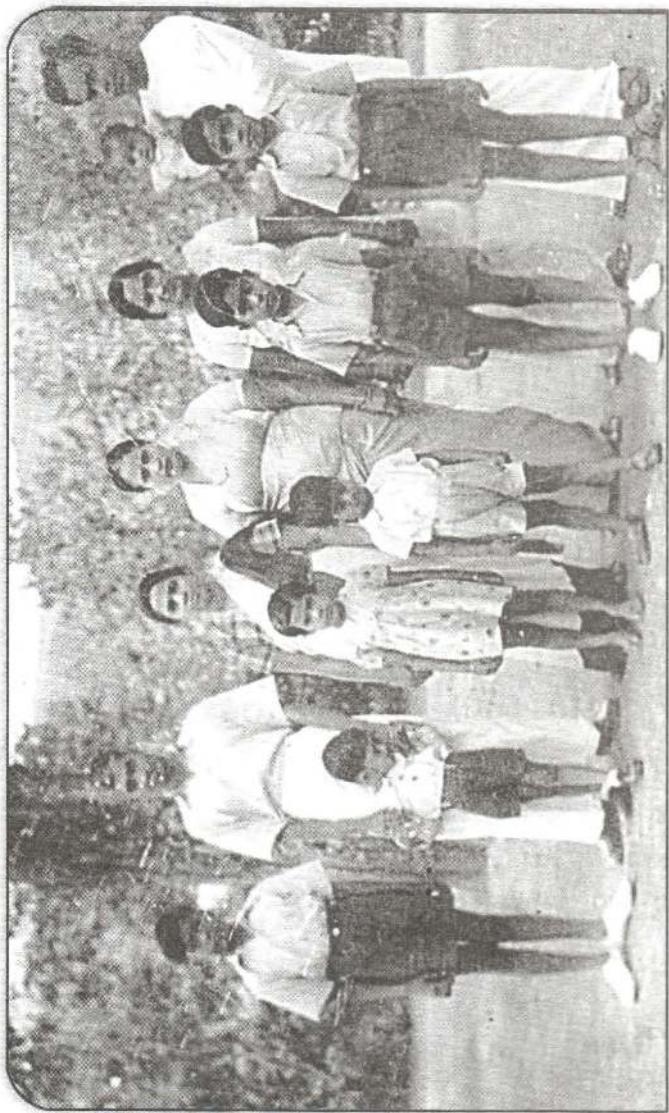
சாவகச்சேரி புகையிரத ஸ்தான வீதியிலே எனது இளமைக்காலம் கழிந்தது. சாவகச்சேரியில் அப்பொழுது ஒரேஒரு படமாளிகை. சனிக்கிழமை காலை 10.00 மணி போல் ஒரு கார் சினிமாப்பாடல்களை உரத்த தொனியில் இசைத்துக்கொண்டு தேவேந்திராத்தியேட்டர் விளம் பரங்களை விடியோகிக்கும். அந்த விளம்பரப் பத்திரங்கள் ஆறு அங்குலம் நீளமாகவும், நான்கு அங்குல அகலமாகவும் இருக்கும். வீட்டிற் பின்னைகள் என்ன வேலை செய்து கொண்டிருந்தாலும், "நோட்டீஸ்! நோட்டீஸ்!" என்று கத்திக்கொண்டு அக்காரின் பின்னால் ஓடுவார்கள். ஆனால் ஒரு விளம்பரத்துண்டு கிடைக்கும். அதிற் படத்தின் நடிகார் நடிகைகள் பெயர்களுடன் கதையின் ஒரு பகுதியும் காணப்படும். கதைகளை, விளம்பரம் தயாரித்த வர்கள் பின்வருமாறு முடிப்பார்கள். "விக்கிரமாதித்தன் உயிருடன் திரும்பினானா? நாகம்மா எங்கே சென்றான்?

நஞ்சப்பா அரசனாகினானா? காட்டிற்குள் விடப்பட்ட அரசு குமாரர்கள் திரும்பி வந்தனரா? இவற்றினை வெள்ளித் திரையிலே கண்டு களியுங்கள்"

சிலர் இந்த விளம்பரங்களை வீட்டின் சுவர்களில் ஓட்டி மகிழ்வதும் உண்டு. பின்னைப் பராயத்தில் முக்கியமானதொரு பயிற்சி சைக்கிள் ஓட்டம் பழகுவதாகும். சொந்தச் சைக்கிளை யாரும் பழகுவதற்குத் தரமாட்டார்கள். சைக்கிள் கடைகளில் வாடகைக்குச் சைக்கிள் பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஒரு மணித்தியால் வாடகை 20 சதமாகும். சைக்கிள் பழக்குவதற்கு "நிபுணர்கள்" இருந்தார்கள். ஒருவர் பழகுவதற்கு "நிபுணர்" சீற்றைப்பிடித்துக்கொண்டு பின்னால் ஓடி வரவேண்டும். சைக்கிள் விழுந்திடாதபடி பார்ப்பது அவர் வேலை. இப்படிச் சைக்கிள் பழகும்போது எல்லோரும் ஆலோசனை வழங்குவார்கள். சந்தைக்குக் காய்கறிக் கடகங்களுடன் செல்லும் பெண்கள் கூட, "கணாதே! நேரே பா! நெஞ்சை நிமிர்த்திக்கொண்டிரு" என்றிறல்லாம் ஆலோசனை கூறுவார்கள். சைக்கிள் பழக்குவதற்குக் கூலி அதிகம் கொடுக்கத் தேவையில்லை. பயிற்சி முடிந்ததும் வாடகைச் கைக்கிளிற் பயிற்சியாளர் நகரத்தைச் சுற்றி இரண்டு தரம் ஓடுவார். இதுதான் அவருடைய சண்மானம். அவருடைய ஓட்டம் முடிகின்ற பொழுது இப்படித்தான் சைக்கிளை நிறுத்துவது என்று காலை மண்ணில் உரசி நிறுத்திக்காட்டுவார். இலங்கை இராணுவத்தின் (B) பாண்ட் அணியில் பின்னர் இணைந்து கொண்ட சண்முகம் அவர்களே அதிகமானோருக்குப் பயிற்சி அளித்தார். இந்த "நிபுணருக்கு" அப்பொழுது வயது பதின்மூன்று.

1950 ஆம் ஆண்டு பெரிசோடு தன் படித்தலாகவையில் விடுதலை...

DURING A BIRIF HOLIDAY IN DIYATALAWA IN 1950, SJ FRONT ROW EXTREME RIGHT...

வனை. A.C. தம்பிராசாவும், மதைனி அருளமானும்.

சாவகச்சேரி மத்து 1950 - 1955

Rev.A.C.Thambirajah Pastor Chavakachcheri 1950 - 1955 and

Mrs Arul Thambirajah

புகையிரத ஸ்தான வீதிப்பிள்ளைகள் அடிக்கடி வினையாட்டுப்போட்டிகள் நடத்துவார்கள். உயர்ம் பாய்தல், நீளம் பாய்தல், ஒரு மைல் ஓட்டம், அஞ்சல் ஓட்டம் எல்லாம் நடைபெறும். ஒரு பெரிய பானையில் எலுமிச்சை இரசம் செய்துவிட்டு வினையாட்டுப்போட்டி ஆரம்பமாகும். வெற்றிவீரர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் எலுமிச்சை இரசமே சன்மானம். ஒருமுறை வினையாட்டுப்போட்டிகள் நடந்துகொண்டிருந்த பொழுது ஓர் ஊழைப்பையன் எலுமிச்சை இரசம் முழுவதையும் குடித்துவிட்டுப்போய் விட்டான். வெற்றிவீரர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அன்று பெரும் ஏமாற்றம். குதிரை Race ம் சில நாட்களில் நடைபெறும். குதிரைகள் கிடைப்பதில்லை: ஆடுகளே குதிரைகளாக வீரர்களைச் சுமந்தன.

1952ஆம் ஆண்டு பாரானுமன்றத் தேர்தலைத் தொடர்ந்து புகையிரத ஸ்தான வீதியிலும் ஒரு தேர்தல் நடைபெற்றது. இரண்டு அபேட்சகர்களுக்கும் 17 வயதிருக்கும். புகையிரத ஸ்தான வீதி வாலிபர்களுக்கும், பெண்களுக்கும் யார் தலைவர் என்பதுதான் போட்டி (Issue) இறுதியில் டியூடர் (Tudor) என்ற வாலிபர் அதிகப்படியான வாக்குகளால் வெற்றிபெற்றார். Post election violence மிக மோசமாகவிருந்தது. காஞ்சோண்டிசெடி, கல், தடி எல்லாமே பயன்படுத்தப்பட்டன. தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற கட்சி புகையிரதஸ்தான ஒழுங்கையால் ஊர்வலம் சென்றபோது தோற்றுப்போன அபேட்சகர் ஒரு முழு கொங்கீரிட் கல்லை ஊர்வலத்தின்மீது தூக்கிப்போட்டார். அந்தக் கல் எனது காலின் பெருவிரலின்மூன் விழுந்தது. இறைவன் அருளால் அன்றுநான் பிழைத்தேன்.

திறிபேர்க் கல்லூரியில் அடிக்கடி நாடகங்கள் மேடையேறும். ஆனால், பெண் பாத்திரங்களையும் ஆண்களே ஏற்று நடிப்பார். மனோன்மணி நாடகத்திற் துரியகு மார் என்ற வொரு அழகான வாலிபர் மனோன்மணியாக நடித்துப் பலின் பாராட்டைப் பெற்றார்.

1954ஆம் ஆண்டு நாம் சாவகச்சேரியை விட்டு நீங்கவேண்டிய சூழல் உருவாகிக்கொண்டிருந்தது. என்னுடைய தந்தையார் ஒரு பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியர். கிறிஸ்தவ வழிபாடுகளில் அழகான தமிழில் அருளஞ்செய் ஆற்றும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். அவரை இந்தியாவில் உள்ள ஓர் இறையியற் கல்லூரிக்கு அனுப்பிப் பயிற்சி அளித்துக் கிறிஸ்தவ ஊழியன் ஆக்கலாம் என்று வணக்கத்துக்குரிய A.C. தம்பிராசா, பேராயர் சபாபதி குலேந்திரனுக்கு ஆலோசனை கூறினார். எனவே, 1954ஆம் ஆண்டு ஜான் மாதம் அவர் வேலூரில் இருந்த ஆற்காடு இறையியற் பள்ளியிற் சேர்ந்து ஒருவருடம் பயிற்சி பெறவேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. எனது முத்த சகோதரர் ஏற்கனவே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி விடுதிச் சாலையிற் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார். இவர் பொறியியற் படிப்பினை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது என்னுடைய பெற்றோருடைய திட்டம். என்னுடைய இளைய சகோதரர் ஜெயசீலன் 1955ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் சேர்க்கப்பட்டார். அவர் அங்கு தொடர்ந்து படித்து மருத்துவக் கல்லூரிக்குச் செல்லவேண்டும் என்பது பெற்றோரின் திட்டமாகவிருந்தது. ஆனால், நான் திறிபேர்க் கல்லூரியில் SSC படித்துக் கொண்டிருந்தமையால் தொடர்ந்து அங்கேயே படித்து, SSC பாட்சையை முடித்தபின்னர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று திட்டமிடப்பட்டது.

1954ஆம் ஆண்டு யூன் மாதத்தில் நமது வீட்டில் ஒரு ஜூபக்கூட்டம். இதை நடத்தியவர் வண. E.K. இயேசுதாசன். (எனது தாயாரின் குஞ்சியப்பு) இவர் எமது வீட்டிற்கு எதிர்வீட்டில் தமது கடைசி மகளின் குடும்பத்தோடு வசித்து வந்தார்.

அன்று காலை ஜூபக் கூட்டத்துக்கு அவருடைய முத்த மகன் திரு. E. R. சபாரத்தினமும் வந்திருந்தார். அன்று தான் எமது தந்தையார் சென்னைக்கு விமானம் மூலம் பறப்படவேண்டும். எமது தாயார் ஓரே அழுகை! அப்பொழுது தொலைபேசித் தொடர்புகள் இல்லை. கடிதம் மூலம் அல்லது தந்திமூலம் தான் பிறநூட்டோடு தொடர்புகளாள் வேண்டும். தந்தையார் சம்பளம் அற்ற விடுமுறையிற் சென்றார். வீட்டிலே ஆறு பிள்ளைகள்.

வண. E.K. இயேசுதாசன் அன்றைய நாளின் அருளுரையில், தாம் பசுமலையில் இறையியற் பள்ளியிற் படித்த நாட்களை நினைவுக்கார்ந்தார். அப்பொழுது "தனிமை என்ன வாட்டி எடுத்தது. எனது வீட்டிலும் மனைவி, ஆறு பிள்ளைகள்; வீட்டிலிருந்து கடிதங்கள் வருவதீற் தாமதம் ஏற்படும். சேர்ந்து போவேன்" என்றார்.

"ஒருநாள் கடிதங்கள் வராமையால் மிகவும் பயந்து கொண்டிருந்தேன். அடிக்கடி ஜூபம் பண்ணினேன். உணவில் விருப்பமில்லை. அப்பொழுது ஒரு வெள்ளைக் காரப் பேராசிரியர் எனது மனநிலையை உணர்ந்து என்னோடு பேசினார். நான் கடிதங்களைக் காணவில்லை; பயமாக இருக்கிறது என்றேன். அப்பொழுது அந்த வெள்ளைக்காரப் போதகள் "செய்திகள் ஒன்றும் வரவில் வையா? அதுதானே நல்ல செய்தி" என்றார். No news is good news என்பது அவருடைய வாசகம். என்னுடைய

தந்தையாரைப் பார்த்து "No News is good news என்று நினைத்துக் கொண்டு போங்கள்." என்று ஆலோசனை கூறி அருளுரையை முடித்தார் வன். இயேசுதாசன்.

சரியாகக் காலை 7.00 மணிக்குச் சின்னத்துரையின் கார் வீட்டுவாசலில் நின்றது. டிரிபேர்க் கல்லூரி ஆசிரிய நண்பர்கள் மூவர் பலாவி வரை செல்வதற்குக் காரில் ஏறினர். சாவகச்சேரிச் சந்தியிற் கார் திரும்பும்வரை தாயாரும் நாமும் காரைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றோம்.

No News is good News இயேசுதாசன் போதகரின் ஞானமான அருளுரை என்னுள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்தது. சில வருடங்கள் குழந்தைகளையும், மனைவியையும் பிரிந்து மதுரையில் இருந்தேன். எனது உறவினர்கள், சகோதர சகோதரிகள் தூர் இடங்களுக்குச் சென்று குடியேறினர். கடிதங்கள் வருவதில் தாமதம் ஏற்படும். கவிஞர் கண்ணதாசன் கூறியதுபோல் "இரவு நேரம் பிறரைப் போலே என்னையும் கொல்லும்" அப்பொழுதெல்லாம் No news is good news என்ற சொற்களையே என் வாய் முன்னுமுன்னுக்கும்.

சாவகச்சேரியின் மனற்பிடியைப்போல எமக்கு உவகையளித்த இன்னொரு இடம் சிவன்கோவிற் குளமாகும். சனிக்கிழமைகளிற் சிவன்கோவிற் குளத்தில் நீராடி மகிழ்வது இன்பத்தையளித்தது. 1955ஆம் ஆண்டு முற்பகுதியில் நானும் என்னுடைய இருசகோதரரும் சிவன் கோவிற் குளத்திற் குளித்துக்கொண்டிருந்தோம். அக்கால கட்டத்திலேதான் நவரத்தினசாமி பாக்குத்தொடு கடலை நீந்திக் கடந்து, சாதனை புரிந்திருந்தார். நமக்கும் சிவன்கோவிற் குளத்தின் மறுக்கரைவரை நீந்திச் சாதனை

புரிந்தால் நல்லது என்ற எண்ணம் தோன்றியது. குளத்தின் அக்கரைக்குச் சென்ற பின்னர் அதன் தெற்குக் கரை யோரமான சேற்றுக்குள் மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்தோம். அப்பொழுது ஒருபெரிய நீர்க்கோர்த்தைப் பாம்பு எனது வலது காலை கெளவிக்கொண்டது. நான் உதறி ஏறிந்துவிட்டுக் குளக்கரைக்கு ஓடிவந்தேன். குளக்கரையில் இருந்த சில பெரியவர்கள் எனக்கு முதலில் வைத்தியம் செய்தார்கள். வீட்டுக்கு ஓடிவந்து விஷயத்தை கூறினோம். எனது தந்தையார் துவிச்சக்கர வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு சாவகச்சேரிச் சந்தையில் தனது வைத்தியசாலையை நடத்திவந்த சின்னப்பு என்ற ஆயுர்வேத வைத்தியரிடம் சென்றார். வீட்டுக்கு வந்தவுடன் பலர் என் பெற்றோருக்கும் எனக்கும் வைத்திய ஆலோசனைகள் கூறினார்கள். நித்திரை செய்யக்கூடாது, உணவுருந்தக்கூடாது என்றெல்லாம் கூறினார்கள். வேப்பிலையைத் தின்று பார்க்கும்படி சொன்னார்கள். உடம்பிலே விஷம் இருந்தால் வேப்பிலை இனிக்கும் என்றார்கள். எனது தந்தையார், தான்பட்ட அலைச்சல் காரணமாக என்னுடைய இரண்டு சகோதரருக்கும் தண்டனை அளித்தார். எனக்கு மட்டும் தண்டனை கிடைக்கவில்லை. என்னுடைய தாயாரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினார்: "உவர் இனிச் சிவன் கோவிற் குளத்தை நினைத்தும் பார்க்கமாட்டார். அந்தக் குளத்தில் போய்க் குளி என்றாலும், செத்தாலும் போக மாட்டன், அங்கு சரியான சேறு என்று மறுத்துவிடுவார்." என்றார். அவருடைய தீர்ப்பு நியாயமானதாகவே இருந்தது. சிவன்கோவிற் குளிப்பு அத்துடன் நின்றுவிட்டது.

எட்டாம் வகுப்பில், அதாவது ஜே.எஸ்.ஸி. வகுப்பிற் படித்தபொழுது நடைபெற்ற ஒரு சம்பவம் இன்றுவரை என்

மனதைவிட்டு அகலாதுள்ளது. எமது ஆங்கில ஆசிரியர் உடுப்பிட்டியைச் சேர்ந்த திரு. எஸ். திசைவீரசிங்கம். அவர் "நான் கண்ட கனவு" என்னும் விஷயத்தில் ஒரு கட்டுரை எழுதிவரும்படி மாணவ மாணவிகளுக்குக் கூறினார். இராஜேஸ்வரி என்னும் மாணவி தனது கனவை விபரித்து எழுதியிருந்தாள். தான் சுவர்க்கலோகத்திற்குப் போன தாகவும், அங்கு தேவதைகள் உலாவியதனைக் கண்டதா கவும், அதிசயம் என்னும் பெண்மணி சுவர்க்கத்தில் ஓவ்வொரு அறைக்குள்ளும் தன்னைக் கூட்டிச்சென்று காட்டியதாகவும் எழுதினார். அதிகாலை தான் விழித்துக் கொண்ட பொழுதுதான், தான் கண்டது கனவு என்றும், தன்னைச் சுவர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் சென்றது, ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்னர் மரித்துப்போன அயல் வீட்டுப்பெண் "அதிசயமலா" என்றும் உணர்ந்து கொண்டேன் என்றும் கட்டுரையை முடித்திருந்தார். இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் இக்கட்டுரை எழுதி ஒரு வாரத்திற்குள் இராஜேஸ்வரி ஒரு சிறிய விபத்தினால் தலையிற்காயமடைந்து மரித்துவிட்டாள்.

இந்தச்சம்பவத்தினால், ஆன்மாவுக்கு அழிவில்லை, மரித்தவர்கள் முடிந்துவிடவில்லை என்ற உண்மை இள வயதில் என்னுள்ளத்திற் பதிந்துவிட்டது.

1955ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் எனது தந்தையார் வேலூரிற் பயிற்சியை முடித்துவிட்டுச் சாவகச்சேரிக்குத் திரும்பினார். 1954ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் முதன்முறை ஆகாய விமானத்திற் சென்று, ஆகாயவிமானத்தின் மூலமாக கிறிஸ்மஸ் விடுமுறைக்கு வந்துசேர்ந்தார். அப்பொழுது ஆகாயவிமானம் மூலம் சென்னைக்குச் சென்று வருவதற்கு ஐம்பத்தைந்து ரூபா அறவிடப்பட்டது. கப்பல்மூலமாகச்

செல்வதானாற் காட்பாடுச் சந்திப்பு என்ற புகையிரத நிலையத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்து பஸ்வண்டிமூலமாக வேலூருக்குச் செல்லவேண்டும். 1954ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் விடுமுறைக்குப் பின்னர் கப்பல் மார்க்கமாகவே தந்தையார் இந்தியா சென்றார். சாவகச்சேரிப் புகையிரத நிலையத்திற்கு நானே சென்று காட்பாடுச் சந்திப்புக்கான பயணச்சீட்டினை வாங்கிவந்தேன். அப்பொழுது எவ்வளவு பணத்தைக் கட்டணமாகக் கொடுத்தேன் என்றுஞாபகமில்லை. 1955ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல்மாதம் ஆற்காடு இறையியற்பள்ளியில் தமது பரீட்சையை எழுதி முடித்துவிட்டுச் சாவகச்சேரி திரும்பினார்.

தந்தையார் பரீட்சை முடித்து வீடு திரும்புவது எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. ஏனெனில், அவர் வேலூரிற் படித்த காலத்தில் எனது தாயாரும் நானுமாகத்தான் வீட்டை நடத்தினோம். எனது இரண்டு சகோதரர்கள் வட்டுக்கோட்டைக்குச் சென்றுவிட்டனர். தந்தையார் ஓவ்வொரு வாரமும் வேலூரிலிருந்து நீண்ட கடிதம் எழுதுவார். ஒரு கடிதத்தில் "பாவம், செபம் (SJ) இந்த வயதிலேயே குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றுவிட்டான்" என்று எழுதினார். 1955ஆம் ஆண்டு சாவகச்சேரியில் நாம் இருந்த வீடு இடிக்கப்பட்டு ஒரு பெரிய கல்வீடுக்கு அத்திபார மிடப்பட்டது. என் பெற்றோரிடம் அப்பொழுது வேண்டிய பணவசதியில்லை. ஒரு கட்டிட ஓப்பந்தக்காரரின் (Building Contractor) ஆசை வாங்ததைகளை நம்பி வீட்டை உடைத்து விட்டனர். அதைக்கட்டி முடிப்பதற்கு வசதியில்லாது போகவே தற்காலிக வீடொன்றை அமைத்து அதிற் குடியிருந்தோம். பத்து வருடங்களுக்குப் பின்னரேயே இந்த வீடு கட்டி முடிக்கப்பட்டது. அதனைக்கட்டி முடிப்பதற்கு

எனது தாயார்பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்சநஞ்சமன்று. அந்தவீடு எனது சகோதரிக்குச் சீதனமாகக் கொடுக்கப் பட்டது. 1980இல் அவர் அவஸ்ரேவியாவுக்குச் சென்ற பொழுது அந்த வீட்டினை எனக்கு விற்றுவிட்டார். சாவகச்சேரியிற் கடந்த முப்பது வருடங்களில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் நடந்து முடிந்துவிட்டன. எனது தாயார் கட்டிய கலைக்கோவில் என்று அதனை விற்காமல் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் பராமரித்து வருகின்றேன். 1979ஆம் ஆண்டு அவர் இறந்தபொழுது அந்த வீட்டிற்கு "கனகமனை" என்று பெயரிட்டேன்.

தந்தையார் வேலூரில் இருந்த காலத்தில் நானும் எனது சகோதரியும் இரண்டு இளையசகோதரர்களும் தாயாருடன் வாழ்ந்து வந்தோம். எனது ஜந்தாவது சகோதரா மனோபவன் சிறுவயதில் மிகவும் குறும்புக்காரர். சாவகச்சேரி மக்கள் அவரை "வட்டுக்காய்" என்றழைத் தனர்.

கடைசிச் சகோதரா சுகுமாருக்கு அப்பொழுது வயது நாலு. வீட்டில் யாராவது அவரைத்திட்டினால் அல்லது அடித்தால் "அப்பாவுக்குத் தந்தி அடிக்கப்போகின்றேன்" என்று மிரட்டுவார். உடம்பில் ஏதாவது காயங்களைக் காட்டி மருந்து கட்டவேண்டும் என்று கூறுவார். அதற்கு மருந்தும் சேலைத்துண்டும் கொடுக்கவேண்டும். மிகவும் கவனமாக மருந்தைப்போட்டுச் சேலைத்துண்டினாற் கட்டுவார். ஒரு முறை மருந்து வேண்டுமென்று அழுதபொழுது, நான் Singer sewing machine oil குப்பி ஓன்றைக் கொடுத்தேன். அவர் மிகுந்த திருப்தியோடு தமது காயத்திற்கு எண்ணெயை விட்டு மருந்து கட்டினார். கோழிகளைக்கட்டி இழுப்பது அவருடைய மனதிற்குப்

பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு. அடைக்கோழிகள்தான் அதிகமாகப் பிடிபடும். அடைக் கோழிகள் அவர் கொடுக்கும் உபத்திரத்தைத் தாங்கமுடியாது தமது அடைகிடக்கும் காலத்தைக் குறைத்துவிடுகின்றன என்று நாம் கூறுவதுண்டு. அவருக்கு நான்கு வயதாக திருக்கும்பொழுது எனக்குப் பதினெந்து வயது. அவரைத் தூக்கிக்கொண்டு திரிவது பெற்றோருக்கு மட்டுமென்றி மூத்த சகோதரர் களுக்கும் இன்பமாகவிருந்தது. ஒருமுறை சாவகச்சேரி படமாளிகையில் "தேவதாஸ்" படம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. நான் அவரையும் தூக்கிக்கொண்டு படமாளிகைக்கு ஒடியது இப்பொழுதும் ஞாபகம். இவர் கடைக்குட்டி செல்லமாய் வளர்ந்தார். குமார், பாலு, தவ்வல், பாலர், குழந்தை, ராசீஸ்வரன், குமாரவேல், குமாரவேந்பிள்ளை என்று பல பெயர்கள் இவருக்குச் சூட்டப்பட்டன.

தந்தையார் தமது படிப்பை முடித்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்புவதற்கு முன்னரே அவருடைய பணிக்களங்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்டுவிட்டன. 1955ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 01ஆம் திகதி அவர் மூளாய் திருச்சபையின் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டும். அத்துடன் தொல்பூரம் அ. மி. த. க. பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியர் பொறுப்பையும் ஏற்று நடத்தவேண்டும். டிரிபேர்க் கல்லூரியிற் கற்பித்த எனது தாயார் மூளாய் அமெரிக்கன்மினன் பாடசாலைக்கு மாற்றப்பட்டார். குடும்பமாக மூளாய்க் குருமனையிற் குடியேறினோம். நான் மட்டும் தொடர்ந்து டிரிபேர்க் கல்லூரியிற் படித்துவந்தேன். எனக்கு விடுதி பெரியம்மா வீட்டில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டி ருந்தது. பெரியம்மாவின் மூன்றாவது மகன் ஞானசீலனும் நானும் ஓரே வகுப்பிற் படித்தவர்கள். 06ஆம் வகுப்பைத் தவிர

மற்ற எல்லா வகுப்புக்களிலும் அக்கம்பக்கமாக இருந்து படித்தவர்கள். அவர் கணிதத்திற் புலி. திரு.பொ. ஞானசீலனின் மூத்த சகோதரர்களில் ஒருவராகிய பொ. திவ்யநேசன் எனக்கு ஒரு வருடம் முந்திய வகுப்பிற் படித்தவர். ஆனால், இவரும் என்னைப்போலக் கலைத் துறைப் பாடங்களையே பயின்று வந்தார். மூமி சாஸ்திரம், சரித்திரம், குடியியல் என்பன அப்பொழுது தனித்தனிப் பாடங்களாகப் போதிக்கப்பட்டன. தமிழைத் தவிர எல்லாப் பாடங்களும் ஆங்கிலத்திலேயே போதிக்கப்பட்டன. புவியியல் எனக்கு மிகவும் பிடித்த பாடமாகவிருந்தது. பரிசுளிப்பு விழாவில் அந்தப் பாடத்துக்குத்தான் எனக்குப் பரிசும் கிடைத்தது. ஆனால், நான் SSC வகுப்புக்கு வந்தவுடன் புவியியல் கற்பித்த ஆசிரியர் திரு. S. பரம்தில்லைராஜா எமது கல்லூரியைவிட்டு நீங்கி யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியிற் சேர்ந்து கொண்டார். அதனோடு அந்தப் பாடம் கற்பிப்பது நிறுத்தப்பட்டது. புவியியல் கற்ற சில மாணவர்கள் கல்லூரி அதிபரிடம் சென்று அதனைப் பற்றிக் கேட்டோம். அவர் புவியியற் பாடத்தை எமது மாணவர்கள் நன்றாகப் படிப்பதில்லை SSC பரீட்சையிற் புவியியற் பெறுபேறுகள் மிக மோசம் என்று கூறிவிட்டார். ஆகவே, புவியியலைத் தொடர்ந்து நான் படிக்க முடியவில்லை. தமிழ், கணிதம், ஆங்கிலம், சரித்திரம், குடியியல், கிறிஸ்தவம், சுகாதாரம், தமிழ், இலக்கியம் என்னும் பாடங்களையே SSC பரீட்சைக்கு எடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

நான் டிரிபேர்க் கல்லூரியிற் படித்த காரணத்தாற் புவியியலைக் கைவிடவேண்டியதாயிற்று. ஆனால், யாழ். பல்கலைக்கழகத்திற் சமஸ்கிருதப் பேராசிரியராகப்

பணியாற்றிய திரு. V. சிவசாமி அவர்கள் தானும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் 1951இல் Prep SSC வகுப்பிற் படித்த காலத்தில் இப்படியானதொரு சம்பவம் நடைபெற்றதெனக் கூறினார். கீழ் வகுப்புகளிற் பலர் சமஸ்கிருதம் படித்தார்கள். ஆனால் Prep SSC வகுப்புக்கு வந்தபொழுது அவர் ஒருவர் மட்டுமே சமஸ்கிருதம் படிக்க விரும்பினார்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி நிர்வாகம் தனக்குப் படிப்பிப்பதற்கு என்று சமஸ்கிருத ஆசிரியர் ஒருவரை நியமனம் செய்தது என்று கூறினார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி வளம்மிக்க நிறுவனம் மட்டுமன்றிப் பரந்த மனப்பான்மை நிறைந்த கல்லூரியாகவும் திகழ்ந்தது.

திரிபேர்க் கல்லூரியில் நான் மாணவனாக இருந்த பொழுதும், பின்னர் யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியிற் பயின்ற பொழுதும் என்னை மிகவும் கவர்ந்த இயக்கம் திராவிடர் இயக்கம் தான். திராவிடர் முன்னேற்றக் கழகத்தின் கதைகளையும், கட்டுரைகளையும் படிப்பதும், திரைப் படங்களைப் பார்ப்பதும் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான விஷயாக இருந்தது. C.N.A. அவர்களுடைய நூல்கள் பலவற்றை என்னுடைய தந்தையார் விலைக்கு வாங்கி வீட்டிலே புத்தக அலுமாரியில் வைத்து வாசித்து மகிழ்வது வழக்கம். "புராண மதங்கள்" "ஆரியமாயை" "பணத்தோட்டம்" போன்ற நூல்களைப் பன்னிரண்டு வயதிலேயே நான் வாசித்திருந்தேன். 1952ஆம் ஆண்டு "பராசக்தி" திரைப்படம் தமிழ் நாட்டு நகரங்களிலும், இலங்கையிலும் வெற்றி நடைபோட்டுக்கொண்டு வந்தது. கலைஞரின் கரும்பு போன்ற தமிழ் என் மனதைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. நான் மட்டுமன்றி திரிபேர்க் கல்லூரியின் பல மாணவர்களும் பராசக்தி திரைப்படத்தின் வசனங்களை

மனனம் செய்து வகுப்பறைகளிலும், மாணவர் கூட்டங்களிலும் பேசிவந்தனர். கலைஞரின் தமிழ் நடையில் அதாவது எதுகை மோனை கொண்டதாக அதிபருடனும் ஆசிரியர்களுடனும் பேசினோம். ஒருமுறை கல்லூரி அதிபாரவண்முத்து அவர்கள், செல்வரத்தினம் என்றொரு மாணவன் தவறொன்றைச் செய்துவிட்டமைக்காக அடித்து விட்டார். அப்பொழுது நாம் செல்வரத்தினத்தைப் பார்த்து "என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டோம். அப்பொழுது அவர் "பத்து வருடங்களாக டிரிபேர்க் கல்லூரிக்காக நான்பட்ட பாட்டுக்கும், பயன்கருதாச் சேவைக்கும் கிடைத்த பரிசு இது" என்றார். தி.மு.க. அரசியலில் ஈடுபட்டது தமிழ் மக்களுக்கு வந்த மிகப்பெரிய சோகம் என்றே கருதுகின்றேன். தமிழையும் தமிழ்மக்களையும் தூய்மைப் படுத்தி வந்த இந்த இயக்கம், பின்னர் பொருஞ்கும் பதவிக்கும், விளம்பரத்திற்கும் ஏங்கும் ஒரு சாதாரண அரசியற் கட்சியாகமாறிவிட்டது பெரும் பரிதாபமே.

Prep, S.S.C. வகுப்பிலும் S.S.C. வகுப்பிலும் நான் படித்தபொழுது பெரும்பாலான மாணவர்களுக்கு ஒரு பட்டப்பெயர் இருந்தது. குப்பை குமாரசாமி, வெருளி குமாரசாமி, Hitler கந்தசாமி, அடிச்சுத்தாறன் கந்தசாமி, மெக்கானிக் சுப்பர், Cool drink சுப்பர், அப்பம் இரத்தினசிங்கம், கழுதை நேசராஜா, வெநாக்கடித்த சிவபாலன், சீற்கார சின்னத்துரை, வேலிபாய்ந்த தனபாலன், லெனாட் தாமலிங்கம், முஸ்பாத்தி சதாசிவம், உருளை பரமலிங்கம் என ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பட்டப்பெயர் வைத்து அவர்களுடைய சிறுமைகளைப் பிரசித்தப்படுத்துவது வழக்கமாகவிருந்தது. இவர்களிலே பலர் இப்பொழுது திரைக்கு அப்பாற் சென்றுவிட்டனர். ஒருசிலரே உயிரோடு இருக்கின்றனர். ஆனால், அவர்களினால் ஏற்பட்ட சிரிப்பையும், குதுகலத்தையும், குறும்புத்தனமான

செயல்களையும் நான் இன்றும் இரைமீட்டுப் பார்ப்பதுண்டு. மாணவர் மன்றக்கூட்டங்கள், வகுப்புகளுக்கேற்றவாறு நடத்தப்பட்டன. டிரிபேர்க் கல்லூரி அமெரிக்கமிழன் பாடசாலையாக இருந்தபொழுதும் மாணவர் மன்றக் கூட்டங்கள் யாவும் சைவத் தேவாரம் ஒன்றுடன்தான் ஆரம்பமாகும்.

SSC பர்ட்சை அப்பொழுதும் டிசம்பர் மாதத்திற்றான் நடைபெறும். ஒருமுறை தோற்றியவர்களுக்குப் பின்னர் ஜூலை மாதம் நடைபெறும். அதன் ஆங்கிலப் பாடத் திட்டத்தில் Charles Dickens எழுதிய Tale of Two Cities என்ற நாவலும் Plate of Gold என்ற கவிதைத் தொகுப்பும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன.

குடியிலைப் படிப்பதற்குப் புதிதாக வந்த An Introduction to Civics and Government by A.J.Wilson என்ற நூல் அரிய வழிகாட்டி. ஆங்கில இலக்கியப் பாட நூல்களைப் படிப்பதற்குக் கூல்மேயர் என்ற ஆசிரியர் சிறந்த பாடக்குறிப்புக்களை எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். பாடக்குறிப்புகளோடு வினாவிடைப் புத்தகங்களையும் எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். வினாவிடைப் புத்தகங்களை இந்தியாவிற் கைடு (Guide) என்பார்கள். மாணவர்கள் பாட நூல்களைப் படிப்பதை விட்டுவிட்டு "கைடுதான்" படிப் பார்கள். சாவகச்சேரியிற் பர்ட்சைக்கு முன்னர் மாணவர்கள் மணற்பிடிடியிலும், சிவன்கோவிற் குளக் கரையிலும், நகரசபைக்கு முன்னிருந்த வீதியில் உள்ள நாவல் மரங்களிலும் இருந்து படிப்பார்கள். மாணவர்கள் படிப்பதைக் கண்ட ஊர் மக்கள் அவர்களைப் பெரிதும் பாராட்டுவார்கள். இந்தப் பாராட்டுதல்கள் மாணவர் களுக்குக் குதூகலத்தை ஏற்படுத்தும். சிலர் இதற்காகவே பகிரங்கமான இடங்களில் இருந்து வினாவிடை

புஸ்தகங்களை மனனம் செய்வார்கள். சாவகச்சேரியில் 1955ஆம் ஆண்டு முடியும்வரை எனது பெரியம்மா வீட்டில் தங்கியிருந்தாலும்; சனி, ஞாயிறு விடுமுறைக்கு மூளாய்க்குச் சென்றுவிடுவேன். டிரிபேர்க் கல்லூரியில் அரிவரி தொடக்கம் SSC படித்த நான், எனது பதினெண்நாவது வயதில் டிரிபேர்க் கல்லூரியில் இருந்தும், சாவகச்சேரியில் இருந்தும் பிரியலானேன். சாவகச்சேரியை நினைக்கும் பொழுது மகாகவி பாரதியாரின் பாடல் ஓன்று மனதிலே தோன்றும்.

குயிலனாய் ! நீன்னொடு
 குலவியின் கலவி
 பயில்வதிற் கழித்த பன்னாள் நினைந்து பின்
 இன்றெனக் கிடையே என்னில் யோசனைப்படும்.
 குன்றமும் வனமும் கொழித்தெப்புனலும்
 மேலிடப் புரிந்த விதீயயும் நினைத்தால்
 பாவியென் நெஞ்சம் பகீரணல் அரிதோ?
 கலங்கரை விளக்கிகாரு காவதம் கோடியா
 கலங்குமோர் சிறிய மரக்கலம் போன்றேன்.

இந்த உணர்ச்சியையே ரெனிசன் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞர் தமது பாடல் ஓன்றில் வடித்துள்ளார்.

"Tears, idle tears I know not
 What they mean
 Tears from the depth of some
 divine despair
 Rise in the heart and gather to the eyes
 In looking on the happy
 autumn fields
 And thinking of the days
 that are no more."

சாவகச்சேரி சட்டத்துறைகள்

CHAVAKACHHERI BAR

1969

இருப்பவர்கள் (இடமிருந்து வலம்):

திரு.சி.பாலகிருஷ்ணன், திரு.கே.கதிர்காமசேகரம், திரு. S.K.திரவியநாயகம், திரு.பி.எம். குமாரசாமி, திரு.விக்னராஜா, திரு. R.D.சிவகுரு, திரு.வி.கணக்கைபை

நிற்பவர்கள் (இடமிருந்து வலம்)

திரு.எம்.அருணாசலம், திரு.எஸ்.கந்தசாமி, திரு.எஸ்.பி.மயில்வாகனம், திரு.பி.கார்த்திமக்க, திரு.கே.ஞானச்சந்திரன்

Seated (L-R) :

Mr.S.Balakrishnan, Mr.K.Kathirgamasegaram, Mr.S.K.Thiraviyanayagam, Mr.P.M.Kumarasamy, Mr.S.Vignarajah, Mr.R.D.Sivaguru, Mr.V.Kanagasabhai.

Standing (L-R) :

Mr.N.Arunasalam, Mr.S.Kandasamy, Mr.S.P.Mylvaganam, Mr.P.Karthigesu, Mr. K.Gnanachandran.

வண. J.V.J. ஆர்னல்ட்
சாவகச்சேரியில் 1947 - 1950
மானிப்பாய் தேவாலயத்தில் 1940இல் எனக்குக்
ஞூந்தை ஞானஸ்நானம் கொடுத்த தூவர்

Rev.J.V.J.Arnold.
Pastor, Chavakachcheri Church 1947 - 1950.
Who baptized me
at Manipay Church in 1940

இயல்

2

"இங்கிலாந்தில் சுற்றன், ஹரோ றக்பி போன்ற கர்த்தி பெற்ற பாடசாலைகளிற் கற்றவர்களையே நாட்டின் முக்கியமான பதவிகளுக்கு நியமிப்பார்கள். இதற்கு அவர்கள் அரும்பிபருஞ் செயல் களைச் செய்து முடிப்பார்கள் என்பது காரணம் அல்ல. சில செயல்களைச் செய்யவேமாட்டார்கள் என்பதே காரணம் "

— பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன்.

1955ஆம் ஆண்டு மே மாதம் முதல்வாரம் என்னுடைய பெற்றோர் மூளாயிலும், தொல்புரத்திலும் தமது பொறுப்புக்களை ஏற்றுக்கொண்டனர். சாவகச்சேரி யோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றபொழுது மூளாய் மிகவும் பின்தங்கிய கிராமமாகவே இருந்தது. டிரிபேர்க் கல்லூரியில் ஆங்கிலம் கற்பித்த எனது தாயார் மூளாய் அமெரிக்கமிழன் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையைக் கண்டவுடன் திகைத்துப் போய்விட்டார். ஆனால், தனது பிள்ளைகளுக்கு

மூளாய் வாசமும் வட்டுக்கோட்டைப் படிப்பும்

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் கற்பதற்கு வாய்ப்பு கிடைத் துள்ளது என்று மூளாயில் இருந்த அந்தச் சிறிய தமிழ்ப்பள்ளியில் மன நிறைவோடு கற்பிக்கத் தொடங்கினார். மூளாய்க் குருமனை மிகவும் சிறியதாக இருந்தது. ஆனால், எனது தாயார் மிகுந்த பொறுமையோடு குடும்பத்தை நடாத்திவந்தார். மூளாயில் எனது பெற்றோர்கள் ஊழியர்களாக இருந்தபொழுது (1955–1963) திருச்சபையின் தூண்களாக விளங்கியவர்கள். திரு. எஸ். ஜே. கந்தையா ஆசிரியர், திரு. என். பொன்னையா ஆசிரியர், திரு. கே. எஸ். யோசப் ஆசிரியர் (இவர் இன்று அங்கிலிக்கன் திருச்சபையின் சிரேஷ்ட மதகுருவாக விளங்கும் வண. யோசேப் சர்வானந்தனின் தகப்பனார்) இவர்களோடு, மூளாய் வைத்தியசாலையைச் சேர்ந்த டாக்டர் M. O. சாக்கோ, டாக்டர் துசன் தோமஸ் அவர்களும், இந்தியத் தாதிமாரும் திருச்சபையின் பணிகளில் ஊக்கமாக ஈடுபட்டு உழைத்து வந்தார்கள். திருச்சபை வேலைகள் மிகவும் உற்சாகமாக நடைபெற்று வந்தன. திரு. S. J. கந்தையா அல்லது டாக்டர் M.O. சாக்கோ ஆதீன சங்கத்திற்குப் பிரதிஷ்டராகச் செல்வார்கள். ஸ்தோத்திர பலிக்கூட்டத்தில் எல்லோரும் உற்சாகமாகக் கலந்துகொள்வார்கள். அப்பொழுது தொல்புரம், சுழிபுரம், மூளாய், ஆகிய இடங்களிலே இருந்து சில தமிழ்ப்பள்ளிகள் அமெரிக்கன்மிதைன் நிர்வாகத்தில் இருந்தன. கிறிஸ்மஸ் காலங்களிற் கரோல் பாடகர் குழு வீடுகளைச் சந்திப்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம். மூளாய், தொல்புரத்தில் மட்டுமன்றி யாழ்ப்பாணத்திலும் இருந்த திருச்சபையார் வீடுகளைச் சந்திப்பது கிறிஸ்மஸ் காலத்தில் நடைபெற்றும் முக்கியமான நிகழ்வு.

திரு. S. J. கந்தையா அவர்களினால் தென் இந்தியத் திருச்சபையிற் சேருவதற்குத் தென் இந்திய ஐக்கிய சபை

(SIUC) ஒரு வருடம் காத்திருக்கவேண்டியதாயிற்று என்று, பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் அவரின் வரலாற்றை நான் எழுதுகின்ற பொழுது என்னிடம் கூறியுள்ளார்.

திரு. S. J. கந்தையாவின் மக்களில் திரு. தர்மரட்னம் அவர்களும், மருமகன் திரு. சுப்பையா அவர்களும் இறுதிவரை சளைக்காது திருச்சபைக்காக நன்றாக உழைத்தார்கள். திரு. தர்மரட்னம் அவர்களின் மகளே இப்பொழுது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி இயக்குனர் சபையில் ஓர் அங்கத்தவராக இருக்கின்றார்.

1999ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 27ஆம் திகதி காலமான திருமதி பூமணி அருமைநாயகம் அவர்கள் திருச்சபையில் மிகுந்த கரிசனை உடையவர். இறக்கும் வரை அதன் செயற்பாடுகளில் மிகவும் கவனமாக இருந்தார். இரண்டு வருடங்களாக நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த பொழுதிலும் திருச்சபை விவகாரங்களை மிகவும் ஆர்வத்துடன் கவனித்துவந்தார். இன்று அவருடைய பிள்ளைகள் சத்தியராஜ் அவர்களும், சத்தியராணி அவர்களும் திருச்சபையில் ஆர்வத்தோடு உழைத்து வருவது நிறைவு தரும் விஷயமாகும். மூளாய்க்கு ஆதீனம் நீண்டகாலமாக ஊழியனை அனுப்பமுடியவில்லை. ஆனால்; திருச்சபைக்கோ, தேவாலயக் கட்டிடத்திற்கோ எந்த விதமான தாழ்ச்சியிமோ, பாதிப்போ ஏற்படவில்லை. இதற்குக் காரணம்: திரு. S. J. கந்தையா தம்பதியினரின் வம்சமாகும்.

உள்நாட்டில் இருக்கின்ற பிள்ளைகளும், வெளி நாடுகளில் இருப்பவர்களும், மூளாய் தேவாலயத்தைக் கருத்தோடும், கரிசனையோடும் நடாத்தி வருகின்றார்கள். இதற்காக இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்துகின்றேன்.

மூளாயில் அப்பொழுது ஒரு பொதுச்சந்தை இருக்கவில்லை. மூளாய் வைத்தியசாலைக்கு முன்னால் உள்ள பலசரக்குக் கடைகளிலேதான் மரக்கறி வாங்க வேண்டும். வட்டுக்கோட்டைமூளாய் வீதியில் நல்லதம்பி கடை என்று ஒரு பிரபல்யமான பலசரக்குக் கடை இருந்தது. அங்குதான் எங்களுடைய கூப்பன் அரிசி: அதாவது பங்கீட்டு அரிசி வழங்கப்பட்டது. பங்கீட்டு அரிசியுடன் எல்லாப் பொருட்களையும் வாங்கினாலும் செலவு பத்துருபாயை விடக் கூடுதலாக இருக்கமாட்டாது. மீன் வாங்குவதானாற் புன்னாலைக் கடற்கரைக்குச் செல்ல வேண்டும். புன்னாலைக் கடல் மீனுக்குத் தனியான சுவை உண்டு என்று கூறுவார்கள். காலையிலே தோணிக்காரர்களிடம் மீன் வாங்கலாம். மதியநேரம் பாலத்தில் நின்று மீன்பிடிக்கும் தூண்டிற் காரரிடம் வாங்கலாம். மாலை நேரத்தில், அதாவது இரவு 7.00மணிவரை வீச்சுக்காரரிடம் கொள்வனவு செய்யலாம். அக்காலத்தில் ஒரு பொழுதும் 01 ரூபாய்க்கு மேல் மீன் வாங்குவதில்லை. ஒரு பெரிய கயல்மீன் 75 சதத்திற்கே விற்கப்பட்டது. வீட்டில் மீன் வாங்குகின்ற வேலையை அதிகமாக நூன்தான் செய்தேன். அப்பொழுது புன்னாலைப் பாலத்துக்குப் போகின்றபொழுது வெயில் கடுமையாக இருக்கும். கிறிஸ்தவர்களை மாடுதின்னி வேதக்காரர் என்று குறிப்பிடுவது மரபு. ஆனால், நான் வளர்ந்த சாவகக்சேரியிலாவது, மூளாயிலாவது ஒரு மாட்டிறைச்சிக் கடை தானும் இருக்கவில்லை. புரட்டஸ்தாந்து அமைப்பில் வெள்ளைக் காரரும், மலையாளத்தவருமே மாட்டிறைச்சி உண்டனார். மூளாய்க்கு அருகாமையில் இருந்த கிராமம் கொட்டியா வத்தை ஆகும். அங்கிருந்த பெண்களும் ஆண்களும் வீட்டுக்கு வருவார்கள். அவர்களையும் நான் ஒரு பொழுதும் மறந்துவிடமுடியாது. செல்லி, நாகன், செல்லன், முருகன், லட்சுமி ஆகியோர் மிகுந்த விசுவாசத்துடன் எமக்கு உதவி

செய்தார்கள். செல்லன் இறுதிவரை எனது நம்பிக்கைக்குரிய வட்டத்துக்குள் ஓருவனாக இருந்தான். அவனும் ஓருநாள் ஏற்பட்ட ஏற்பு வலியினால் இறந்து போனான். மூளாய் வாசம் எட்டுவருடம் நீடித்தது. சாவகச்சேரியிற் செல்வாக்குடன் வாழ்ந்த எனது பெற்றோருக்கு மூளாய் ஒரு சவாலாக இருந்தது. ஆனால், யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியும், மூளாய் வைத்தியசாலையும் மூளாய் வாழ்வினைச் சிறப்புடையதாககின.

மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையிற் பணி யாற்றிய டாக்டர் M. O. சாக்கோ வாழ்வில் நான் சந்தித்த மகான்களில் ஒருவர். மூளாயில் எம்மை வரவேற்று உபசரித்த மூளாய்மக்களில் மிகவும் முக்கியமானவர் டாக்டர் சாக்கோ. அப்பொழுது அவர் மூளாய் வைத்திய சாலையில் வைத்திய அதிகாரி (M.S). டாக்டர் சாக்கோ நாம் குடிபகுந்த குருமனையைக் கவனமாகப் பார்த்தார். எட்டு வருடங்களாக மூளாயில் ஊழியன் இருக்கவில்லை. வீடு பாழ்டைந்தி ருந்தது. சபையார் அதனை மிகவும் பிரையாசைப்பட்டுத் திருத்தியிருந்தார்கள். டாக்டர் சாக்கோ ஒவ்வொரு அறையாகப் பார்த்தார். சமையல் அறையையும் பார்த்தார். அது மிகவும் பதிவான கட்டடமாகவிருந்தது. "தான்களை எழுப்பிக் கூரையை அப்படியே உயர்த்தி விட்டாலென்ன?" என்று கேட்டார்.

டாக்டர் சாக்கோ நாம் மூளாயிலிருந்த கால மெல்லாம் அன்பான வைத்தியனாகவே இருந்தார். ஞாயிறு ஆராதனை மற்றும் லெந்து, கிறிஸ்மஸ் ஆராதனைகள் ஆகியவற்றிற்கு யார் வராவிட்டாலும் சாக்கோ வந்துவிடுவார். தாம் மட்டுமன்றி மூளாயிலிருந்து மலையாளப் பெண் வைத்தியர் கிறிஸ்தவ தாதிமார் எல்லோரையும் தமது காரில் ஏற்றிக்கொண்டு வந்துவிடுவார். பிரசங்கத்தை மிகவும் ஆவலோடு கேட்பார். வீடுகளில் வைக்கப்படும் ஜெபக்

கூட்டங்களுக்கும் வந்துவிடுவார்.

சாக்கோ தலைசிறந்த வைத்திய நிபுணர். அத்துடன் மிகவும் பக்தி நிரம்பிய கிறிஸ்தவர். காலையில் அவருடைய வீட்டிற்குச் சென்றால் மலையாள வேதம், பாட்டுப் புத்தகம், ஜூப்புத்தகம் என்பனவற்றை முன்னால் வைத்துத் தானே தனக்கு ஒரு வழிபாடு நடத்திக்கொண்டிருப்பதனைக் காணலாம்.

ஆலயத்திற்கு வந்தால் முதலாவது ஆசனத்தில் இருப்பார். ஒருநாள் எனது தந்தையார் பிரசங்கம் செய்யும் பொழுது பிரசங்க பீடத்திலிருந்து கடதாசியொன்று விழுந்து விட்டது. எவரும் எடுக்கமுன் அவரே விரைந்து சென்று கடதாசியைப் பொறுக்கிப் பிரசங்க பீடத்தில் வைத்தார். கேரள தேசத்தில் இருந்து வந்த இந்த அன்பார் தன்னாந் தனியனா கவே மூளையில் வாழுந்தார். அப்பொழுது அவர் மனைவி இறந்துவிட்டார் என நினைக்கின்றேன். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் மலையாள ஆசிரியர்களுடன் நெருங்கிய உறவு பூண்டு வாழுந்தார். ஒருமுறை எமது வீட்டில் ஒருவருக்குக் கடுஞ் சுகவீனம் ஏற்பட்டது. சாக்கோ அவர்களே கட்டில் அருகில் நின்று ஜூப் செய்துவிட்டு நோயாளியைத் தமது காரில் ஏற்றி வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றார்.

இந்தச் சம்பவங்கள் நடைபெற்று ஏற்கதாழ அரை நூற்றாண்டு கழிந்துவிட்டது. சாக்கோவின் கம்பீரமான தோற்றமும் அவர் பாவித்த பியட் காரும் என் கண்முன் இப்பொழுதும் நிற்கின்றன.

"தெய்வ நல்லங்கள் படைத்த அன்பரோடு

கூடவும் நல்லங்கள் கூர்வையே" என்றார் தாயுமானவர். டாக்டர் சாக்கோவின் அப்பழுக்கற்ற பக்தி வாழ்க்கை என் இளமைப் பராயத்தில், விசுவாசம் உறுதிபெற உதவியது. கேரளத்திலிருந்து வந்த சீரியன் கிறிஸ்தவர்கள், வருடம்

ஒருமுறை ஓர் ஓன்றுகூடல் வைப்பார்கள். ஒருமுறை இது மூளாயில் நடைபெற்றது.

1960ஆம் ஆண்டுவரை யாழ்ப்பாணத்திற் பெரும் மகான்களும், அறிஞர்களும் பணியாற்றினார்கள். கேரளத்தில் இருந்துவந்த மத்தாய், சாக்கோ, டாக்டர் துசன், ஜோர்ஜ் போன்றவர்கள் நமது பிரதேசத்தின் வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய சேவை மக்தானது. இவர்களுக்கெல்லாம் தலைவரைப்போன்று விளங்கியவர் டாக்டர் சாக்கோ. இப்பொழுது அவருடைய மக்கள் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றுவிட்டனர் என்று அறிந்தேன். அவருடைய மக்களில் ஒருவர் இப்பொழுது மிகவும் முதுமையடைந்துவிட்டார். உதயதாரகையை மிகவும் கவனமாகப் படித்து வருகின்றார். 2002ஆம் ஆண்டு Princeton இல் நான் தங்கியிருந்தபொழுது சாக்கோவின் மூத்தமகன் என்னோடு அடிக்கடி பேசினார்.

சாக்கோவின் மருமகன் டாக்டர் பென்ஜுமீன் இப்பொழுது பெங்களூரில் வாழ்ந்து வருகின்றார். அவரும் முதுமையடைந்துவிட்டார். ஆனால், யாழ்ப்பாணம் என்றால் அவர் மனதில் இன்பப் பெருக்கோடுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றி அறிவுதில் மிகுந்த ஆர்வமுடையவராய் இருக்கின்றார்.

தற்கால கிறிஸ்தவ வாலிபர்களுக்கு சாக்கோ போன்ற மகான்களைக் காண வாய்ப்பு இல்லை. இதுவே இன்றைய பிரச்சனைகளுக்கு முக்கிய காரணம்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் யாய்பு

1956ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் மாணவனாகச் சேர்ந்துகொண்டேன். நான் இணைந்துகொண்ட வகுப்பு SSC.D என்பதாகும். இது ஒரு முறை SSC எடுத்து இரண்டாம் முறை எடுக்க

இருப்பவர்களுக்காக நடாத்தப்பட்ட வகுப்பு. இந்த வகுப்பு ஆசிரியராகத் திகழ்ந்தவர். ஒரு பிரபல ஆங்கில ஆசிரியரா. இவரே அந்த வகுப்புக்கு ஆங்கிலத்தைப் போதித்து வந்தார். இவர் தினசரி தமது மோட்டார் வாகனத்திற் கட்டுடையில் இருந்து யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு வந்து சேர்வார். திரு C.O. எலியாஸ் என்பவர் சரித்திரம், குடியியல், சுகாதாரம் என்பவற்றைக் கற்பித்தார். இவர் கேரள தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்; 1956ஆம் ஆண்டு அவர் இளைப்பாற வேண்டியதாக இருந்தது. ஆனால், திரு. எலியாஸ் அவர்களிடமிருந்து பல விஷயங்களைக் கற்றுக்கொண் டேன். இவரிடம் கற்பது ஓர் அனுபவமாக இருந்தது. ஏனெனில், இவரே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு முதன் முதலாக வந்த கேரள ஆசிரியர் என்று கூறப்பட்டது. கணிதம் திரு. A. T. வேதாபரணம் என்பவரினாற் போதிக்கப் பட்டது. தமிழை திரு. P. நவரத்தினம் என்பவர் படிப்பித்தார். திரு. P. நவரத்தினம் அவர்கள் இந்திய அரசியல்வாதிகளைப் பற்றி அடிக்கடி வகுப்பறையிற் பேசவார். அவர்கள்மீது கொண்ட அளவற்ற அன்பினால் அவர்களைப் போலவே உடை அணிந்தார். பிராமணர்கள் வேஷ்டியை மடித்து நீண்ட கொடுக்குப்போல கட்டிக்கொள்வார்கள். திரு. நவரத்தினம் அவர்களும் இப்படிச் செய்தமையினால் இவருக்குக் "கொடுக்கார்" என்ற காரணப்பெயர் நிலை பெற்றது. என்னைப்போல் டிரிபேர்க் கல்லூரியில் இருந்து வந்த வேறு இரண்டு மாணவர்கள், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் ஆங்கில வீச்சைச் சமாளிக்க முடியாமல் ஒரு வருடத்தில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை விட்டு நீங்கினார். 1956ஆம் ஆண்டு யூலை மாதப் பர்ட்சையை எடுத்து விட்டு நான் பாடசாலைக்குப் போவதனை நிறுத்தி விட்டேன். முளாய் வைத்தியசாலை, புன்னாலை கடற்கரை, காரைநகர் என்ற இடங்களிற் பொழுது சென்றது.

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியில் நான் சேர்ந்தவருடம் வகுப்பாசிரியராகவிருந்தவர் வயது முதிர்ந்தும் அறிவு பெறாதவர். அவர் குழைக்காட்டானாகிய என்னை அடிக்கடி கேவி செய்துகொண்டுவந்தார். இளம் ஆசிரியர்கள் அப்படிச் செய்வதனை நாம் பொறுத்துக்கொள்ளலாம். அவரோ அனுபவம் நிறைந்த ஆசான். அதுமட்டுமன்றி நான் எஸ். எஸ். ஸி.பார்ட்சையில் அதி சிறந்த பெறுபேறுகள் பெற்று பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்பிற்குச் சென்ற பின்பும், பல மாணவ மாணவிகளுக்கு முன்னால் என்னை எழுப்பி கேவி செய்து மகிழ்ந்தார். இது என்ன ஆசிரிய தர்மமோ? இன்று வரை புரியாத புதிராகவேயிருக்கின்றது.

நாம் மூளாயில் வாழ்ந்த காலம் முழுவதும் மூளாய் அமெரிக்கன்மினன் பாடசாலையே எங்கள் குடும்பத்தின் படிப்பு மண்டபமாகவிருந்தது. அப்பொழுது மின்சார ஓளி இல்லை. ஓர் அரிக்கன் லாம்பைக் கொண்டதிக்கொண்டு மூளாய்ப் பாடசாலைக்குச் சென்றுவிடுவோம். இரவு 9.00 மணிவரை அங்கேயேபடிப்பு. விடுமுறைநாட்களில் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்றான் பகல் இரவாகப் படித்தேன். எனது SSC, HSC, GAQ, BA. பார்ட்சைகளுக்கெல்லாம் ஆயத்தும் செய்ய அமைதியான தூழலை அளித்தது இந்தப் பாடசாலையே ஆகும். இப்பாடசாலை அக்காலத்திற் பனை ஓலையால் வேயப்பட்டிருந்தது. அதில் இருந்த அணிற் குஞ்சுகளைப் பிடிக்கச் சாரைப்பாம்புகள் இடைக்கிடை வருவதுண்டு.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் அக்காலத்தில் மிகச் சிறந்த ஆசிரியர்கள் கற்பித்துவந்தார்கள். மாவட்ட, மொழியியல் தரக்கட்டுப்பாடுகள், அக்காலத்தில் இல்லை. பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்கு விஞ்ஞான மாணவர்கள் மட்டுமன்றிக் குறைந்த புள்ளிகளை எடுத்த கலைத்துறை மாணவர்களும் நேரமுகப் பார்ட்சைக்கு முகங்கொடுக்க

வேண்டும். விஞ்ஞான மாணவர்களுக்குச் செயல்முறைப் பார்த்தையும் இருந்தது. இதனால் இலங்கையின் அனைத்துப் பகுதியிலிருந்தும் மாணவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். இவர்களிலே பலர் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள். சிலர் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். சிலர் இஸ்லாமியர், சிலர் சிங்களவர், சிலர் பறங்கியர், சிலர் மலையகத்தவர். பல கேரள ஆசிரியர்கள் அங்கு படிப்பித்தமையால் அவர்களின் பிள்ளைகளான மலையாள மாணவர்களும், அழகான மலையாள மாணவிகளும் கற்றுவந்தார்கள். மலையாள மாணவர்கள் கல்வித்துறையில் மட்டுமன்றி இசைத் துறையிலும், விளையாட்டுத் துறையிலும் சிறந்து விளங்கினார்கள். இறுதிவரை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் கற்பித்த மலையாள ஆசிரியை மேரி எலியாஸ் ஆவர். அவர்களும் பின்னர் இளைப்பாறி, அமெரிக்காவுக்குச் சென்று வாழ்ந்து மறைந்துவிட்டார். பிரபல ஏழுத்தாளர் முத்துவிங்கம் திரைப்பட இயக்குனர் பாலு மகேந்திரா, மலேசியா அரசருக்கு வைத்தியராகப் பதவியேற்ற டாக்டர் சர்வானந்தா, மத்திய வங்கித் துணை ஆளுனர் ஈஸ்பரதாசன். பேராசிரியர் சிவபத்மநாதன். அரசாங்கத்தில் உயர்பதவி பெற்ற A. R. கருணாரத்தினா, பொலீஸ் அத்தியட்சகர். S. சண்முகம், மானுடவியற் பேராசிரியர் வலன்ரைன் டானியல் முதலியோ நான் படித்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணவர்களாக இருந்தவர்கள். இத்தனை சிறப்பான மாணவர்களும், மாணவிகளும் கற்ற காலத்திற் காதற் காட்சிகளுக்கும் குறைவு இருக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் அப்பொழுது விளையாட்டுத்துறைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. விளையாட்டுத் துறையின் இயக்குனராக விருந்த திரு. R. J. துரைராஜா அத்துறையை அப்பணிப்புடன் நடத்திவந்தார். வருடாந்த விளையாட்டுப் போட்டிகள் மிக முக்கியமான நிகழ்வாகக் கருதப்பட்டன. நான் டிறிபேர்க் கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வியை ஓரளவு முடித்த பின்னர்தான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

திரு. க. எ. மதியப்ரரஞ்சம், பி.ஏ. (லாந்ட), எ.ஏ. (அன்னமாலை),

அ/ல துறிமுகத் தற்கு ஆசாந்

Mr.K.R.Mathiaparanam, B.A. (Lond.), M.A.(Annamalai)
Excellent Coach for G.C.E. (A/L) Tamil

திரு. எ.வி.பாலசிங்கம், பி.ஏ. (லாந்ட.)

ஐரோப்பிய வரலாற்று இலக்ஷ்த்

Mr.S.V.Balasingam, M.A. (Lond.)
European History Scholar

Dr.M.O.Chacko

முளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை வைத்திய அதிகாரி
M. S. Moolai Co-operative Hospital

படிப்பில் ஆர்வம் இல்லாதவர்கள்தான் விளையாட்டுத் துறைக்குப் போவார்கள் என்ற எண்ணம் அப்பொழுது டிரிபேர்க் கல்லூரி மாணவர்கள் மத்தியில் நிலவியிருந்தது. இதனால் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் நன்கு அமைக்கப்பட்ட விளையாட்டுத் துறையைப் பயன்படுத்த முடியாமற் போயிற்று. அக்கல்லூரியில் இருந்த Hitchcock இல்லத்தில் என்னைச் சேர்த்திருந்தனர். அப்பொழுது அந்த இல்லத்தின் தலைவராக (Captain) இருந்தவர் திரு. பரமவிங்கம். அவருடைய வற்புறுத்தல் காரணமாக நான் இரண்டு போட்டிகளிற் கலந்துகொண்டேன். அவையாவன: ஓன்று துவிச்சக்கர வண்டி ஓட்டப்போட்டி, மற்றது கயிறு இழுத்தற் போட்டி. துவிச்சக்கர வண்டி ஓட்டப்போட்டியில் எனக்கு ஓர் இடமும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், கயிறு இழுத்தற் போட்டியில் Hitchcock இல்லம் முதலாவது இடத்தைப் பெற்றது. நான் பங்குபற்றிய March Past என்ற நிகழ்விலும் Hitchcock முதலிடம் பெற்றது.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் அப்பொழுது இரண்டு அறிவிற் சிறந்த பிராமணர்கள் கற்பித்தனர். ஒருவர் திரு. R. பாலசுப்பிரமணியம் மற்றவர் திரு. M. D. பாலசுப்பிரமணியம், திரு. R. பாலசுப்பிரமணியம், அண்ணாமலை வித்துவான், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் துமிழ் B.A. Hons பட்டதாரி, ஆற்றல்மிக்க வைதீகப்பிராமணர். பிராமணர்களுக்கேயுரிய கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்பனவற்றின் இலக்கணமாக வாழ்ந்தவர். இவரை எல்லோரும் ஐயா என்றே குறிப்பிட்டனர். திரு. M. D. பாலசுப்பிரமணியம் இந்தியர். ஒரு சமஸ்கிருதக்கடல். இவர் பட்டதாரி மாணவர்களுக்குச் சமஸ்கிருதம் கற்பித்துவந்தார். கல்லூரி வளாகத்திலேயே தங்கியிருந்தார். இவர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி முழுவதற்கும் ரோவர் சாரணர் (Rover Scout) குழுவிற்குப் பொறுப்பாகவிருந்தார். பல்கலைக்கழக

அனுமதிக்கு விண்ணப்பிப்பவர்கள் கல்விசாரா முயற்சி களிலும் ஈடுபட்டிருக்கவேண்டும் என்ற விதி அப்பொழுது இருந்தது. நான் டிரிபேர்க் கல்லூரியிற் சாரணர் குருளையர் (Cubs) அமைப்பில் இருந்தமையால் வட்டுக்கோட்டையில் (Rover Scout) ரோவர் குழுவிற் சேர்ந்துகொண்டேன். இதனால் எனக்குத் திரு. M. D. பாலசுப்பிரமணியம், என்ற மேதையுடன் நெருங்கிப் பழகுகின்ற வாய்ப்புக்கிட்டியது. என்ன காரணமோ தெரியாது, இவருக்கு என்னை நன்றாகப் பிடித்துக் கொண்டது. பல்கலைக்கழகத்தில் மதகுரு C.L விக்கிரமசிங்க என்னை எப்படிக் கேளி செய்து, அன்புடன் பழகுவாரோ, அப்படியே திரு. M.D. பாலசுப்பிரமணியமும் இருந்தார். நான் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தபொழுது அவர் தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பி ஒரு பிரசித்திபெற்ற சமஸ்கிருத நிறுவனத்தின் தலைவரானார். MDBயும், RBயும் நான் மறக்கமுடியாத இனிய ஆசிரியர்கள்; அன்பார்கள்.

என்னை ஆராய்ச்சியாளனாக்கிய பெருமை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி நூல் நிலையத்துக்கே உரியது. அதன் பொறுப்பாளராக இருந்த செல்லையா கண்டிப்பு நிறைந்தவர். அத்துடன் அவருக்கு மூலக்கொதி வியாதியும் இருந்தது. நல்ல மாணவர்கள் யார்? குறும்புக்கார மாணவர்கள் யார் என்று தாமே ஒரு கணிப்பீடு செய்து கொள்ளுவார். அதற்கேற்றபடிதான் மாணவர்களுக்கு உதவி செய்வார். அவர் சிறந்த முறையில் நூலகத்தை நிர்வகித்து வந்தபடியினாற் கல்லூரி நிர்வாகிகளும் அவருக்கு அஞ்சி நடந்தார்கள். இவருடைய காலத்திலேதான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி நூல் நிலையம் ஆசியாவிலேயே மிகச்சிறந்த கல்லூரி நூலகம் என்று பெயர்பெற்றது. இந்த நூல் நிலையத்திலும் மேல்மாடி வகுப்பறையிலுந்தான் என்னுடைய பாடசாலை நாட்கள் பெரிதும் கழிந்தன. என்னுடைய சகோதரர்கள் மிகுந்த குறும்புக்காரர்களாக

விருந்தார்கள். இதனால் என்னுடைய தந்தையார், அடிக்கடி கல்லூரி அதிபர் அலுவலகத்திற்கு அழைக்கப்பட்டார். அவர் ஒருமுறை என்னுடைய தந்தையாரைப்பார்த்துக் கலைத்துறையிற் படிக்கும் மகனைத் தவிர மற்ற எல்லாப்பிள்ளைகளும் உபத்திரவும் கொடுப்பவர்கள் என்று கூறினார். ஆனால், அப்பொழுது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் கற்ற மாணவிகள்: கலைத்துறையிற் படிக்கும் ஒருவரைத் தவிர மற்றெல்லாரும் உயிர்த்துடிப்பும் சுவாரசியமும் வாய்க்கப்பெற்றவர்கள் என்று கூறிக்கொள்வார்கள். Oh! he is very Quiet என்றே என்னைப் பற்றிக் கூறினார்.

அப்பொழுது பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்பிற்கு மிகச்சிறந்த ஆசிரியர்கள் இருந்தனர். வண. யோன். பிக்னல் காலத்தில் இருந்தே மிகச்சிறந்த ஆசிரியர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கல்லூரிக்குக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பது மரபாக இருந்தது. ஐரோப்பிய வரலாற்றைக் கற்பித்த திரு. S. V. பாலசிங்கம் அவர்கள் என்னை உருவாக்கிய சிற்பி என்றே கூறுவேன். இவர் டிறிபோக் கல்லூரியிற் புவியியல் கற்பித்த திரு. S. பரம்தில்லைராஜாபோல் என்னை நன்கு மதித்து எப்பொழுதும் தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தார்.

1957 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி புகுமுக வகுப்பிற் சேர்ந்துகொண்டேன். அப்பொழுது எமது வகுப்பாசிரியராகவும், ஐரோப்பிய வரலாற்று ஆசிரியராகவும் விளங்கியவர், இந்த வரலாற்று மேதையோகும்.

பல வருடங்களாக மிகச் சாதாரண சுவாரஸ்யமற்ற வரலாற்று ஆசிரியர்களிடம் படித்த எனக்கு, திரு. S. V. பாலசிங்கத்தின் வரலாற்று விரிவுரைகள் ஒரு புதிய அனுபவமாக இருந்தன. அவருடைய ஆங்கிலப்புலமை, ஐரோப்பிய வரலாற்றிலும், பிரிட்டிஷ் வரலாற்றிலும் அவர்

கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த அறிவு என் மனதைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

அவருடைய முதலாவது விரிவரையை நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். பரிசுத்த உரோமப் பேரரசு என்பது அவருடைய முதலாவது பாடம் "பரிசுத்த உரோமப்பேரரசு பரிசுத்தமாகவும் இருக்கவில்லை. ரோமைச் சார்ந்ததாகவும் இல்லை. பேரரசாகவும் இருக்கவில்லை" என்ற Bryce இன் வாசகத்துடன் தமது உரையை முடித்தார். (The Holy Roman Empire was neither Holy nor Roman nor an Empire) இந்த விரிவரைக்குப் பின்னர் மாணவர்களை ஒரு கட்டுரை எழுதி வரும்படி கூறினார். அடுத்தநாள் எல்லாரும் கட்டுரையுடன் வகுப்புக்குச் சென்றோம். ஒவ்வொருவராக முதலாவது பந்தியை வாசிக்கும்படி சொன்னார். எல்லாருடைய கட்டுரைகள் மீதும் அவருக்கு அதிருப்தி ஏற்பட்டது. எனது முறை வந்தபொழுது நான் கட்டுரையின் முதலாவது பந்தியை வாசித்தேன். அப்பொழுது S. V. பாலசிங்கம், "இது தான் நான் கேட்டுக்கொண்டது" என்று குறிப்பிட்டார். (This is exactly what I wanted) திரு. பாலசிங்கம் அவர்களின் இந்தப் பாராட்டுரை என்னை மிகவும் உற்சாகப்படுத்தியது. இதுவே வரலாற்றுத்துறையில் நான் காலடி எடுத்து வைக்கவும், இன்றுவரை வளர்ச்சிபெறவும் காரணமாகியது. பல ஆசிரியர்களிடம் திட்டுக்களையும், பரிகாசங்களையும் பெற்றுப் படித்துவந்த எனக்கு S. V. பாலசிங்கம் ஒரு கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழ்ந்தார்.

வரலாறு எனக்குபிடித்த பாடமாயிற்று. S.V. பாலசிங்கம் எனது அபிமான ஆசிரியர். ஆனால், அவர் ஒருநாளும் ஒரு மாணவருக்கும் எவ்வளவு சிறப்பாக எழுதினாலும் 45 புள்ளிகளுக்குமேற் போடமாட்டார். அவருடைய கைகளிலிருந்து 40 அல்லது 45 புள்ளிகளைப் பெறுவது மோதிரக்கையினாற் குட்டு வாங்கியது

போலிருக்கும். திரு. பாலசிங்கம் அவர்களிடம் இரண்டு வருடாலம் ஐரோப்பிய வரலாறும், பிரித்தானிய வரலாறும் கற்கின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவருடைய வழிகாட்டவிற் படித்த வரலாற்று நூல்களை அதாவது G.W.Southgate, Carter and Mears, Dennis Richards, Ramsay Muir ஆகியோர் எழுதிய வரலாற்று நூல்களை, இன்றுவரை பாதுகாத்து வருகின்றேன். இந்த நூல்களைப் படிக்கும் போது அவர் கூறிய நகைச்சுவைக் கதைகள் என் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. ஒரு முறை முதலாவது எலிசபேத் மகாராணியாரைப் பற்றிப் பேசுகையில் She was the Virgin Queen ! No doubt she was a Great Queen: but as a virgin she was a thorough failure என்று கூறி நம்மைப் பரவசப்படுத்தினார்.

அவருடைய மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகப் பகுமுகப் பார்ட்சை எழுதிவிட்டு வந்தபொழுது ஓவ்வொரு மாணவனையும் ஓவ்வொரு கேள்விக்கும் எவ்வாறு விடை எழுதினாய்" என்று கேட்டார் பார்ட்சை முடிவுகள் 03 மாதத்திற்குப் பின் வந்தன. அவர் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

பல்கலைக்கழகத்திலே நான் தலைசிறந்த வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களிடம் படித்தேன். பின்னர் இறையியற் கல்லூரிகளிலும், வரலாற்று ஆசிரியர்களிடமும் படித்தேன். ஆனால், திரு. பாலசிங்கம் அவர்களைப்போல வரலாற்றைச் சுவையாகவும், தெளிவாகவும் கற்பித்த ஆசிரியரை நான் இன்றுவரை காணவில்லை. அவர் என்றாவது தமிழில் பேசியதனையும் பார்க்கவில்லை.

திரு. பாலசிங்கம் அவர்கள் 1964ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் இணை அதிபர் ஆனார். 1966ஆம் ஆண்டு கல்லூரியின் அதிபரானார். 1968ஆம் ஆண்டு 50ஆவது வயதிற் தம் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டார்.

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரிக்கு அது ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பாயிற்று. அவர் மறைந்து சில வருடங்களுக்குப்பின் பேராயர் சபாபதி குலேந்திரனோடு நான் பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது அவர் தமக்கே உரித்தான நகைச்சுவையுடன் "திரு. பாலசிங்கம் 50 வயதில் செத்தது அவர் செய்த மிகவும் பிழையான காரியம்" என்று குறிப்பிட்டார். (Balasingam had no business to die at the age of fifty) உலகில் மாணவர்கள் பல ஆசிரியர்களிடம் வெவ்வேறு இடங்களிற் கற்கின்றனர். ஆனால், ஒரு சிலரே மாணவர்களை உற்சாகப்படுத்தி நல்வழி காட்டுகின்றனர். எனது 17ஆவது வயதில் திரு. S. V. பாலசிங்கம் அவர்களை நான் சந்தித்திருக்காது இருந்திருந்தால் எனது வாழ்க்கை எப்படி அமைந்திருக்குமோ எனக்குத் தெரியாது.

தமிழக கற்பித்த திரு. E. K. மதியாபரணம் மாணவர்களைப் பரிட்சைக்குத் தயார்ப்படுத்துவதிற் சிறந்து விளங்கினார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பதவியை நீண்டகாலம் அலங்கரித்தவர். திரு. மதியாபரணம் வாலிப்பறநுவத்தில் திரு. ஹன்டி பேரின்பநாயகத்தைப் போல் கடும் தேசாபிமானியாக இருந்தார் என்று கேள்வி. வேட்டிக்கு மேற்சட்டை போடாது சால்வை மட்டும் அணிந்து பாடசாலைக்கு வந்தார். அதுதான் தமிழ் மக்களின் தேசிய உடையென்பது அவர்கள் முடிவு. இதற்காக அதிபர் பிக்னல் அவரைக் கண்டித்தார் என்றும் கேள்வி (Mr. Mathiaparanam! Don't you think you will look much better with a shirt on)

நாம் அவரிடம் படித்த காலத்தில், என்ன காரணமோ தெரியவில்லை; அதி தீவிர கிறிஸ்தவப் பக்தராகிவிட்டார். Assembly of God திருச்சபையின் ஒரு முக்கிய தொண்டராக விளங்கினார். ஆனால், தமது கடமையிற் கண்ணும்

கருத்துமாக இருந்தார். லீவ எடுப்பது, வகுப்புக்குத் தாமதமாக வருவது, ஆயத்தம் செய்யாமற் பாடம் நடத்துவது மதியர் வெறுத்தொதுக்கிய விடயங்கள். கிறிஸ்தவ பக்தராக இருந்தாலும் சைவ நாயன்மார்கள் செய்த அற்புதங்கள் எல்லாம் உண்மையாகவே நடைபெற்றன என்று அடித்துக் கூறுவார். தமிழ் வகுப்பிற் சடுதியாக கிறிஸ்தவ போதனை ஆரம்பமாகிவிடும். ஒருமுறை வகுப்பில் உள்ள மாணவ மாணவிகளைப் பார்த்து "கடவுள் இல்லை என்று நினைப்பவர்கள் கையை உயர்த்துங்கள்" என்றார். ஒரு மாணவன் கையை உயர்த்தினான். "ஏன் கடவுள் இல்லை என்கிறாய்"? என்றார். அம்மாணவன் "கடவுளிடம் ஒரு விஷயத்தைக் கேட்டேன்" அவர் தரவில்லை. ஆகையால் கடவுள் இல்லை என்று அறிந்துகொண்டேன்" என்றான். அப்பொழுது மதியர் "கொப்பாடிடம் ஒரு விஷயம் கேட்பாய். அவர் தராவிட்டால் எனக்கு அப்பா இல்லை என்று கூறுவாய் போல இருக்கின்றது" என்றார்.

பல்கலைக்கழகப் புகுமுகப் பரீட்சைக்குக் கந்த புராணம் தெய்வானையம்மை திருமணப்படலம் பாடப்புத்தகமாகவிருந்தது. இதிற் பெண்களின் மறை விடத்தைப் பற்றிப் பலமுறை விவரிக்கப்பட்டிருக்கும். மதியர் அதனை "இடை" என்று கூறிவிட்டு வேகமாகப் பாடத்தைத் தொடருவார். ஒருமுறை ஒரு குறும்புக்கார மாணவன் "அது விளங்கவில்லை சேர்! விளங்கவில்லை சேர்!!" என்று குரல் எழுப்பினான். மதியர் பலவாறு சமாளிக்கப்பார்த்தார். மாணவன் விடவில்லை. இறுதியில் அவர் மாணவனைப் பார்த்து "உனக்கு எல்லாம் விளங்குது அது ஓண்டுதான் விளங்கவில்லை" என்றார். ஒழுக்க சீலரான மதியர் ஆண்களும் பெண்களும் நெருங்கிப் பழகுவதனை அடியோடு வெறுத்தார். மாணவன் ஒருவன் மாணவி யொருத்தியோடு அதிகம் பேசிக்கொண்டிருப்பதனைக்

கண்டால் "உனக்குப்பள்ளிக்கூடம் பிடிப்பட்டுவிட்டது" என்பார். படிப்பில் தீவிரமாகக் கவனம் செலுத்தும் மாணவர்கள்மீது மிகுந்த அன்புடையவராக இருந்தார். இவர் முதலில் லண்டன் B. A. பட்டதாரி. பின்னர் அண்ணாமலை சென்று தமிழில் M. A. பட்டம் பெற்றார். கோபம் வந்தால் மாணவர்களை ஆங்கிலத்திலேதான் திட்டுவார்.

இத்தகைய உயர்ந்த இலட்சியங்களுடன் வாழ்ந்த மதியருக்கு உலக இயல்பு தெரியாது. கடவுளின் பிள்ளைகளுக்கு மருந்தோ வைத்தியமோ அவசியமில்லை என்பது அவர் நம்பிக்கை. தமது பெண்பிள்ளைகளின் கணவர்களாக வரவிரும்பும் வாலிபர்கள் தம்மைப்போற் புனிதர்களாக இருக்கவேண்டும் என்றும் விரும்பினார். இதனால் அவரின் பிற்காலம் சோகமாகவிருந்தது. மனிதன் ஒழுக்கசீலனாக இருந்தால் மட்டும் போதாது, உலக ஞானமும் அவசியம் என்பதனை உணர்த்தியவர் K. E. மதியாபரணம் என்ற பக்தர்.

அரசு அறிவியலைப் போதித்த திரு. L.S. குலத்துங்கம் ஓர் அறிவுக்கடல். ஆனால், அவர் வகுப்புக்கு வருவது மிகமிகக் குறைவு. அவர் கல்லூரியின் துணை அதிபராக இருந்தார். அத்துடன் திருச்சபை, அரசியல், பத்திரிகை என்பவற்றிலும் ஊக்கமாக ஈடுபட்டு உழைத்தார். கல்லூரியில் எமது வகுப்பே மிகவும் சிறியதாக இருந்தமையால் எமது வகுப்புக்களையே தவிர்த்துத் தமது பல்வேறு பணிகளுக்குச் சென்றுவிடுவார். ஆனால், நான் பட்டதாரியாகிப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதத் தொடங்கிய பின்னர் என்மீது மிகுந்த வாஞ்சையுடையவராகக் காணப்பட்டார். நான் எப்படியாவது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் ஆசிரியனாக அமரவேண்டுமென்று பலிடம் கூறி வந்தார்.

அவர் இளைப்பாறிய பின்பு உதயதாரகையின் ஆங்கிலப் பகுதியை வெளியிடுவதிலேயே தனது நேரத்தைச் செலவுசெய்தார். இதனால், அவருக்கும் எனக்குமிடைபில் மேலும் நெருக்கம் ஏற்பட்டது. என்னுடைய தந்தைக்காக உதயதாரகைப் பத்திரிகைப் பணிக்கு நான் உதவிக்காக செய்வதனைக் கண்டு "எனக்கு இப்படியொரு மகன் இல்லாமற் போய்விட்டானே" என்று கூறுவார்.

இலங்கை வரலாறு என்பது அப்பொழுது ஒரு தனிப்பாடமாகவிருந்தது. இந்த வரலாற்றைக் கற்பதற்குச் சமகால இந்திய வரலாறும் ஓரளவு தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்பது பாடத்திட்ட அமைப்பாளரின் குறிப்பு. ஆனால், எங்களுக்கு இலங்கை வரலாற்றைக் கற்பித்த திரு. A. குண்ணாயகம் அவர்கள் ஒரு வருட காலமாக இந்திய வரலாற்றை ஒரு தனிப்பாடம்போற் கற்பித்து வந்தார். அத்துடன் பண்டைய ஈழம் என்ற பாடத்தையும் போதித்தார். இந்திய வரலாறு பற்றி அவர் கற்பித்தவை வீணாகப் போய்விடவில்லை. இன்றும் இந்திய வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்ள அவர் கற்பித்தவை துணைபுரிகின்றன. இலங்கையின் தற்கால வரலாறு என்ற பாடத்தை அப்பொழுதுதான் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து கற்று அரங்கேறிய திரு. T. ஆனந்தரத்தினம் என்பவர் கற்பித்தார். இவருடைய வகுப்புக்கள் சுவாரசியம் அற்றவையாக இருந்தன. ஆனால், மாணவர்களுக்கு முன்மாதிரியான நறபண்புகள் வாய்ந்த ஒழுக்கச்சீலராக இருந்தார். மலேசியாவிற் பிறந்து வளர்ந்த சிலர், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆசிரியர்களாக இருந்தார்கள். இவர்களிடத்திற் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்பன காணப்பட்டன. அவர்கள் மாணவர்களை அடித்ததையோ, மோசமாகத் திட்டியதனையோ நான் ஒருபொழுதும் காணவில்லை.

கண்ணியம்மிக்க இந்த ஆசிரியர்களுடனான தொடர்பும் எனக்கு வாழ்க்கையில் மிகவும் அனுகூலமாக இருந்தது.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் மாணவ ஆட்சிக்குழு வினர் மாணவர்களினாலேயே தெரிவு செய்யப்படுவர். பெயர்கள் ஆசிரியர்களினாலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பின்னர் போட்டிக்கு விடப்படும். ஆனால், ஒருவர் இந்தப் போட்டியிற் பங்குபற்றக் கல்லூரியில் இரண்டு வருடம் படித்தவராக இருத்தல்வேண்டும். இரண்டு வருடம் படித்தவுடன் ஆசிரியர்கள் என்னைத் தேர்ந்துகொண்டனர். என்னைப்போல் ஆசிரியர்களினாலே தெரிவு செய்யப் பட்டவர்களில் ஒருவர் பிரபல மயக்கமருந்து நிபுணர் திரு. S. கணேசமுர்த்தி அவரும் என்னைப்போல் தோல் விழ்றார். வெற்றிபெற்றவர் திரு. S. மனோரஞ்சிதன் ஆவர். மனோரஞ்சிதன் 1959ஆம் ஆண்டு மாணவர் ஆட்சிக் குழுவின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அப்பொழுது நான் பல்கலைக்கழகம் சென்றுவிட்டேன்.

பேராசிரியர் சபாபதி குலேந்திரன் அவர்கள். திரு. S.J.V. செல்வநாயகம் பற்றிய ஒரு கட்டுரையில் அக்காலத்தில் மாணவர்கள் பிரபலம் அடைய வேண்டுமென்றால் அவர்கள் கிரிக்கற் கோஷ்டியில் அங்கத்தவராக இருக்கவேண்டுமென்று எழுதியுள்ளார். நான் படித்த காலத்திலும் நிலைமை அப்படித்தான் இருந்தது. கிரிக்கற் வீரர்களை எல்லா மாணவர்களுக்கும், மாணவிகளுக்கும் தெரியும். புத்தகப் பூச்சிகளை அவர்களுடைய ஆசிரியர்களும், சகமாணவர்களுமே அறிந்திருந்தார்கள். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் பல்கலைக்கழகப் பகுமுக வகுப்புகளுக்கு அக்கடமி என்ற ஒரு சங்கம் இருந்தது. இதன் கூட்டங்கள் வாரம் ஒருமுறை திங்கள் மாலை நடைபெறும். மாதத்தில் மூன்று கூட்டங்கள் ஆங்கிலத்திலும், ஒரு கூட்டம்

தமிழ்லும் நடைபெறும். ஆங்கிலத்தில் நடைபெறும் கூட்டங்கள் எப்பொழுதும் அமளிதுமளியாக இருக்கும். ஏனெனில், மாணவர்களும் மாணவிகளும் சரளமாக ஆங்கிலத்திலே பேசுவார்கள். தமிழ்மொழிமூலம் நடைபெறும் கூட்டங்கள் வெகு அமைதியாக நடைபெற்று விரைவில் முடிந்துவிடும். இந்த அவையில் மலேசியா விலிருந்து வந்த மாணவர்களும், கொழும்பிலிருந்து வந்தவர்களும் சிங்கள், முஸ்லீம் மாணவர்களும் ஆங்கிலத்திற் பேசிய உரைகள் இப்பொழுதும் என் காதில் ரீங்காரம் செய்கின்றன. திரு. S. ஜெயகாந்தன், திரு. R. ஜெயபாலன், திரு. ஒஸ்கார் வேதாரண்யம், திரு. S. பேரின்பநாயகம் (ஹன்டி அவர்களின் மகன்) திரு. ஸ்ரட்னேசர், திரு. A. R. கருணாரத்னா ஆகியோர் மிகச்சிறந்த முறையில் ஆங்கிலத்தில் உரையாற்றுவார்கள். இப்பொழுது நோய்வாய்ப்பட்டு வட்டுக்கோட்டையில் வசித்துவரும் திரு. தெய்வேந்திரம் அவர்கள் அக்காலத்தில் மிகச்சிறந்த ஆங்கிலப் பேச்சாளர். நான் படித்த காலத்தில் மாணவ ஆட்சிக்குழுவின் தலைவராகத் திரு. மகேன் கனகரத்தினம் அவர்களும், அதற்குப் பின்னர் திரு. S. ராமச்சந்திரன் அவர்களும், பின்னர் திரு. மனோரஞ்சிதன் அவர்களும் விளங்கினார்கள். அக்கடமி அங்கத்தவர்கள் 1957ஆம் ஆண்டு MOB (கும்பல்) என்ற ஒரு ஆங்கில நாடகத்தை அரங்கேற்றினார்கள். இதனைத் திரு. J. H. அரியரத்தினம் என்னும் பட்டதாரிப் பிரிவு ஆசிரியர் நெறியாள்கை செய்திருந்தார். கொழும்பிலிருந்து வந்த மாணவன் திரு. ஒஸ்கார் வேதாரண்யம் கதாநாயகனாகவும், சிங்கள மாணவி ஜெயவதி கருணாரத்தினா கதாநாயகியாகவும் நடித்தார்கள். நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியைவிட்டு விலகுகின்ற வருடம் அதாவது 1959ஆம் ஆண்டு தான் அக்கடமியின் துணைச் செயலாளர் ஆனேன். முதலில் அக்கடமிக்குத் திரு. K.C. துரைரத்தினம் அவர்கள் போதகராக

இருந்தார். அவர் நோய்வாய்ப்பட்டபின் திரு. S. V. பாலசிங்கம் போதைகரானார். புதிய மாணவர்கள் அக்கடமியிற் சேர்கின்றபொழுது பழைய மாணவர்களினாற் பகிடிவதைக் குள்ளாகினார். இதனால் S. V. பாலசிங்கம் அவர்களுக்கும், சிரேஷ்ட மாணவர்களுக்கிடையிற் சச்சரவு ஏற்பட்டது. நான் படித்த காலத்தில் ஆங்கிலத்தில் The Young Idea என்ற பத்திரிகை மாணவர்களினால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப் பட்டது. இதனுடைய தமிழ்ப்பகுதி "இளஞாயிறு" என்று அழைக்கப்பட்டது. திரு. S. காங்கேசர் என்பவர், அப்பொழுது ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராக இருந்தார். மிகச் சிறந்த நகைச்சுவைக் கட்டுரைகளையும், கவிதைகளையும் ஆங்கிலத்தில் எழுதினார். ஆசிரியர்களைப் பற்றி அவர் எழுதிய குறும்புகள் இப்பொழுதும் எனக்குப் பாடமாக இருக்கின்றன.

ஏறத்தாழ மூன்று வருடத்துக்குப் பின்னர் நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியைவிட்டுப் பிரியவேண்டி ஏற்பட்டது. இக்கல்லூரியில் மிகக்குறுகிய காலமே நான் படித்த பொழுதிலும் கல்வித்துறையில் என்னுடைய வளர்ச்சிக்கு அத்திவாரமிடப்பட்டது. ஆங்கிலம் மட்டுமன்றி தமிழ், இலக்கியம், கர்ணாடக சங்கீதம், நடனம், படப்பிடிப்புக் கலை என்பன தக்க ஆசிரியர்களினாற் போதிக்கப்பட்டு வந்தன. தமிழ்க்கழகம் என்ற ஒரு சங்கம் மிகவும் உயிர்த் துடிப்புடன் செயலாற்றி வந்தது. இதற்குத் திரு. K. E. மதியாபரணம் பொறுப்பாசிரியராக இருந்தார். 1958ஆம் ஆண்டு தமிழ்க் கழகத்திற்குத் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். அதுத்த வருடம் திரு. பாலு மகேந்திரா தலைவராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக் கலைத்துறை ஆசிரியர்களும், நால்நிலையமும், பத்திரிகைகளும் என்னை வளர்த்தன. நான் அமைதியாக யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை

விட்டு வெளியேறினேன். ஆனால், எனது சகோதரர்களும், சகோதரியும் பல துறைகளிற் பிரகாசித்தனர். எனது முத்த சகோதரர் ஆங்கிலச் சொற்பொழிவிற் சிறந்துவிளங்கினார். இவர் 1957ஆம் ஆண்டு பொறியியற் பீடத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். எனக்கு அடுத்து இளையவராக இருந்த ஜெயசீலன் அக்கடமியின் தலைவராகவும், மாணவ ஆட்சி மன்றத்தின் துணைத்தலைவராகவும், Young Idea பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் திகழ்ந்தார். இவர்நடிப்பிலும் இசையிலும் சிறந்து விளங்கியவர். பல மாணவிகளின் உள்ளத்தைத் தமது குறும்பினாற் கொள்ளள கொண்டவர். 1962ஆம் ஆண்டு மருத்துவ பீடத்துக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். மற்றைய சகோதரர்களும் பெங்களூர் இறையியற் கல்லூரி, கட்டுப்பெத்தை பொறியியல் கல்லூரி ஆகிய இடங்களுக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். எனது சகோதரியும் உயிர்த்துடிப்புள்ள மாணவியாகவே இருந்தார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு முதன்முதலில் துவிச்சக்கர வண்டியில் வந்த மாணவி இவர்தான். மூளாயிலிருந்து வட்டுக்கோட்டைக்குத் துவிச்சக்கர வண்டியிற் செல்லும் பொழுது ஆண்களும் பெண்களும் வீதியில் நின்று அதிசயத்துடன் பார்ப்பார்கள். "உங்கை பாராடா பெட்டை சைக்கிள் ஓடுது" என்று உரத்த சத்தமாகக் கூறுவார்கள். இவர் O/பர்டிசை முடிந்த பின்னர், வேம்படி மகளிர் கல்லூரி பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்பிற் சேர்ந்து கொண்டார். பின்னர் திருமணம் செய்துகொண்டார். 1958ஆம் ஆண்டு நான்பல்கலைக்கழகப் புகுமுகப் பர்டிசைக்குத் தோற்றி னேன். என்னுடன் வேறு ஆறு மாணவர்களும் மூன்று மாணவிகளும் தோற்றினார்கள். 1959ஆம் ஆண்டு பர்டிசை முடிவுகள் வெளியாகின. மாணவிகள் ஒருவரும் சித்தியடையவில்லை. மாணவர்கள் தெரிவுசெய்யப் பட்டனர். தெரிவுசெய்யப்படாத மாணவனும் பின்னர் பட்டதாரி பிரிவிற் சேர்ந்து வண்டன் BA பர்டிசையில் இரண்டாம் பிரிவிற் சித்தி எய்தினார்.

எமது பார்டிசை முடிவுகளைப் பேராதனையில் அப்பொழுது உதவி விரிவுரையாளராக இருந்த திரு. சாம்ஜெயதேவா தந்திமூலம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு அறிவித்தார். எனது இளைய சோதர் ஜெயசீலன் இதனை வீட்டுக்குவந்து சொன்னார். என்னுடைய தாயார் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கினார். என்னுடைய தந்தையாரும் பெருமை அடைந்தார். அக்காலத்திற் பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தெரிவு செய்யப்படுவது பெரும் சாதனையாக இருந்தது. 1958ஆம் ஆண்டு யாழ் மாவட்டத்திலிருந்து 44 பேரே பேராதனைக்குத் தெரிவாகினர். தெரிவுசெய்யப்பட்டவர்களின் பெயர்கள் எல்லாம் பத்திரிகையில் வரும். இலங்கை முழுவதும் பல்கலைக்கழகங்களுக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் தெரியவரும். யூன் மாதம் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பம் ஆகும் என்றும், அதற்கு முன்னர் உடலியற் பரிசோதனை ஒன்றுக்காகப் பேராதனை செல்லவேண்டுமென்றும் அறிவித்தல் வந்தன.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் நான் படித்த காலத்திற் கல்வியில் ஆர்வம் கொண்ட மாணவர்கள் சிலர் எனக்கு இனிய நண்பர்களாகினர். இவர்களிலே சிலர் இன்று பல்கலைக்கழகங்களில் உயர் பதவிகளை வகித்து இளைப்பாரி உள்ளனர். விளையாட்டுத்துறையிற் பிரகாசித் தவர்களோடு எனக்கு அதிக நெருக்கம் ஏற்படவில்லை. யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியின் கிரிக்கற் அணி யாழ்ப்பாணத் திலே மிகச் சிறந்ததாகக் கணிக்கப்பட்டிருந்தது. மூளாய் வைத்தியசாலையிற் பணியாற்றிவந்த டாக்டர் செல்லத்துறையின் மக்கள் எல்லோருமே மிகச் சிறந்த கிரிக்கற் வீரர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள். திரு. கணேசனராஜா நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் சேரு முன்னர் பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சென்றுவிட்டார். அவர்களுடைய சோதர்

களான நாகேந்திரா, சண்முகம், நடேசன் ஆகியோர் பலகாலமாக யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக் கிரிக்கற் அணியில் விளையாட வந்தனர். கேரளத்திலிருந்து வந்த மலையாள ஆசிரியர்களின் பிள்ளைகளின் விளையாட்டுத்திறனின் கடைசி அத்தியாயத்தையும் நான் மாணவனாக இருந்த பொழுது கண்டு ரசித்தேன்.

நான் மாணவனாக இருந்தபொழுதே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி பல மாற்றங்களுக்கு முகம்கொடுக்க வேண்டிய தாயிற்று. தாய்மொழிக் கல்வி சிறிது சிறிதாகப் பல்கலைக் கழகப் புகுழுக வகுப்புவரை படரத் தொடங்கியது. தமிழ் மொழியிற் கற்பிக்கமுடியாத ஆசிரியர்கள் மெல்ல மெல்லக் கல்லூரியைவிட்டு நீங்கினர். ஆங்கிலத்தில் மட்டும் நடைபெற்றுவந்த மாணவர் மன்றக் கூட்டம் (Assembly) தமிழிலும் நடைபெறலாயிற்று.

1956ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் நிறைவேற்றப்பட்ட தனிச் சிங்களச் சட்டத்தைத் தொடர்ந்து அடிக்கடி பாடசாலையில் மாணவர் பகிஞ்கரிப்பும், வேலை நிறுத்தங்களும் நடைபெற்றுவந்தன. திரு. K. A. செல்லையா அவர்கள் எவ்வளவோ பிரையாசப்பட்டுப் பாடசாலையின் ஒழுக்கத் தையும், கட்டுப்பாட்டையும் காப்பாற்ற முயன்ற பொழுதும், கல்லூரியின் கட்டுக்கோப்பில் வெடிப்புக்கள் தோன்ற லாயின.

**"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்,
வழுவல கால வகையினானே"**

என்ற நன்னாலார் கூற்றுப்படி யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியும் சிறிதுசிறிதாக மாற்றமடையலாயிற்று. இதற்கு நிர்வாகிகள் மட்டும் பொறுப்பல்லர். கல்வியிற் கரையிலா யாழ்ப்பாணத்தின் பெருமையைத் தென்னிலங்கை

அரசியல்வாதிகள் திட்டமிட்டுச் சீரழித்ததே முக்கியமான காரணம். ஆனால், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் கல்விப் பாரம்பரியம் என் உள்ளத்தைக் கொள்ளலோகாண்டது. அது ஆங்கில அறிவோடு தீந்தமிழ்தனையும் மாண்புறத்தந்த கலங்கரை விளக்கம்.

Here Useful Knowledge We May Gain
 Here Learn From Day To Day
 How True Wisdom We May Obtain
 To Guide Us Through Lifes Way.

இயல்

3

தீன்னப் பழும் கொண்டு தருவான் - பாதி
 தீன்கின்ற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான்
 என்னப்பன் என்னையன் என்றால்
 அதை எச்சிற்படுத்திக் கடித்துக் கொடுப்பான்.

மகாகவி பாரதியாரின் இந்தப் பாடலுக்கு பண்டிதமணி பின்வருமாறு விளக்கம் கொடுத்தார். இறைவன் நமக்கு நல்ல பேறுகளைக் கொடுக்கிறார். நாம் தவறாக நடக்கின்றபொழுது அதைத் திரும்பப்பெற்று, அதன் சிறப்பினைக் குறைத்து, எமது கரங்களிலே அவற்றினை மீளிக்கின்றார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் அனுமதி கிடைத்த குதுகலத்தில் நான் இருந்த பொழுது எங்கள் வீட்டில் எல்லோருக்கும் ஒரு தொற்றுநோய் வந்துவிட்டது. எங்கள் தாயாருக்கு மட்டும் அந்த நோய் வரவில்லை. அவர் மிகுந்த அன்புடனும், பரிவுடனும் நம்மையெல்லாம் பராமரித்தார். இதற்குப் பின்னர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில்

பேராதனை பல்கலைக்கழகப் பூங்கா

உடலியற் பர்ட்சைக்குச் செல்லவேண்டியதாயிற்று. அங்கு என்னைப் பரிசோதித்த டாக்டர் உடுவெல எனக்கு இரத்தமுத்தம் அதிகமாக இருக்கின்றதென்றும், யாழ்ப்பாணத் துக்குச் சென்று அரசினர் வைத்தியசாலையிற் பணியாற்றும் இருதய நிபுணரைச் சந்திக்குமாறும் கடிதம் தந்து அனுப்பினார். நான் யாழ்ப்பாண அரசினர் வைத்திய சாலையில் இருதய நிபுணராக இருந்த டாக்டர் AVA வேதநாயகம் அவர்களைச் சந்தித்தேன். அவர் ஏற்ததாழ நான்கு வாரங்கள் என்னைப் பலவிதமான சோதனை களுக்கு உட்படுத்தினார். சில நாட்கள் அவருடைய வார்ட்டில் தங்கியிருந்தேன். பின்னர் எனக்கு ஒரு நோயும் இல்லையென்று சொல்லிப் பல்கலைக்கழகம் செல்ல அனுமதித்தார். அப்பொழுது பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரைகள் ஆரம்பித்து மூன்று வாரங்கள் கழிந்துவிட்டன. எனது தாயார் இராமநாதன் மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். நான் மூன்று வாரங்கள் பிந்திச் சென்றமையினால் சிரேஷ்ட மாணவர்கள் மட்டுமன்றி என்னுடன் பல்கலைக் கழக அனுமதி பெற்றவர்களும் என்னைப் பகிடிவதை செய்தனர். இவையெல்லாம் டாக்டர் AVA வேதநாயகம் அவர்களின் புண்ணியுத்தினால் எனக்குக் கிடைத்த பலன் என்று அமைதி கண்டேன்.

மூன்று வாரங்கள் கழித்துச் சென்றமையினாற் சகமாணவர்களின் குறிப்பேடுகளைப் பிரதிசெய்து படிக்க வேண்டியதாயிற்று. அப்பொழுது இலங்கை முழுவதற்கும் ஓரேயொரு பல்கலைக்கழகம்; University of Ceylon என்று பெயர். துணைவேந்தர் பிரபல மகப்பேற்று நிபுணர் சேர். நிக்கலஸ் ஆட்டிகலை. கலைப்பீடாதிபதி: சட்டத் துறைப் பேராசிரியர் நடராஜா. தமிழ், பொருளியல், ஐரோப்பிய வரலாறு என்னும் பாடங்களைத் தெரிந்துகொண்டேன்.

பொருளியலை அப்பொழுது டாஸ் குப்தா என்ற வங்காளிப் பேராசிரியர் கற்பித்து வந்தார். இவர் சிறிதுகாலம் சென்றபின் இளைப்பாறித் தமது சொந்தநாட்டுக்குத் திரும்பினார். அதன்பின் திரு. N. பாலகிருஷ்ணன் பொருளியலைக் கற்பிக்க வந்தார். அப்பொழுது பொருளியலில் ஒரு பகுதி அரசறிவியலாக இருந்தது.இதனை I. De. S. வீரவார்தன என்ற ஒரு இளம் விரிவுரையாளர் கற்பித்தார். தூரதிஷ்ட வசமாக இவர் இளமைப்பருவத்திலே பொக்குளிப்பான் (Chickenpox) நோயினால் தாக்கப்பட்டு இறந்துபோனார். திரு. ஜெயசிங்க என்பவர் அரசறிவியல் கற்பிப்பதற்கு நியமிக்கப்பட்டார்.

தமிழ்த்துறையைச் சேர்ந்த விரிவுரையாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு பாடத்தை அல்லது ஒரு நூலை மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தனர். ஐரோப்பிய வரலாற்றை வணபிதா.பின்றோ (Father Pinto) அவர்களும்.இங்கிலாந்தின் வரலாற்றை திரு. ரிக்கிரி அபயசிங்க அவர்களும் போதித்தார்கள்.

முதலாம் வருடத்தில் நான் இருந்தபொழுது, மதகுருவாகப் பணிபுரிவதே என்னுடைய வாழ்க்கையின் இலட்சியமாக இருந்தது. பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடிந்தவுடன் பெங்களூர் இறையியற் கல்லூரிக்கு நான் செல்லவேண்டும் என்று எனது தந்தையார் திட்டமிட்டு ருந்தார். நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்த கிறிஸ்தவ தேவாலயத்துடனும், அங்கு பணியாற்றிய வண. C. L விக்கிரமசிங்க அவர்களுடனும் மிக நெருக்கமாகப் பழகலானேன்.

இராமநாதன் மண்டபத்தில் 63வது இலக்க அறை எனக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. புதிய மாணவன். பகிடி

வதைக்கு அஞ்சி அறையைப் பூட்டிவிட்டு உள்ளே இருந்தேன். ஓருநாள் இரவு ஒருவர் கதவைத் தட்டினார்; அழகான போதகர். தூயவிவண் அங்கியுடன் எனது அறைக்குள் வந்தார். தன்னை அறிமுகம் செய்துவிட்டு என்னுடன் உரையாடத் தொடங்கினார். என்னைப்பற்றி அவர் எத்தனையோ தகவல்களை அறிந்து வைத்திருந்தார். அவர்தான் பல்கலைக்கழக மதகுரு அப்போது அவர் ஒரு சாதாரண போதகர். இறுதிவரை பிரமச்சாரியாகவே வாழ்ந்தவர்.

நான் பல்கலைக்கழகத்திற் படித்த காலமெல்லாம் விக்கிரமசிங்க அவர்களே எமது மதகுருவாக இருந்தார். இவர் பிரதமராகவிருந்த திரு ரணில் விக்கிரமசிங்க அவர்களின் சித்தப்பா. மிகவும் கண்ணியமானவர். நாகரிகத்தின் மொத்த வடிவம் எனலாம். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசரிவியற்றுறையைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்று முதலாவது பிரிவிற் சித்தியடைந்தவர். இவ்வாறு செல்வமும், படிப்பும், அழகும் பெற்ற துறவி ஒருவரைத் தேசிய கிறிஸ்தவ சங்கம் பேராதனையின் மதகுருவாக நியமித்திருந்தது மாணவர்களின் பெரும் பாக்கியமே ஆகும். இவர் வாரம் ஒருமுறை இராமநாதன் மண்டபத்தில் இரவு நேரம் கிறிஸ்தவ மாணவர்களுக்கான ஜெபக்கூட்டத்தில் அருளுரை ஆற்றி, ஜெபம் பண்ணி விட்டுப் போவார். என்னுடைய அறை, அடித்தட்டிலே (Ground floor) இருந்தபடியினால் என்னுடைய அறையிலேயே ஜெபக்கூட்டம் நடைபெறும். வன். விக்கிரமசிங்க வராத நாட்களில், மாணவர்களே இரவுநேர வழிபாட்டை நடத்துவார்கள். வரலாற்றுக்குறைப் பேராசிரி யராகப் பின்னர் வளர்ச்சியற்ற மைக்கல் ரோபேர்ட்ஸ் (Michael Roberts) அப்பொழுது எங்களுக்குச் சிறந்த

வழிகாட்டியாக விளங்கினார். மாணவர்களையியல்லாம் கூட்டிச் சேர்த்து மிகுந்த பக்தியோடு பிரார்த்தனையை நடத்துவார். இவர் இங்கிலாந்துக்குக் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுக்குச் சென்ற பின்னர் அதிதீவிர நாஸ்திகராக மாறிவிட்டார். இலங்கைக் கடல்கடந்த நிர்வாக சேவையிற் சேர்ந்துகொண்ட திரு. விஜயன் அருளானந்தம் அவர்களும் பக்தியுள்ள இனிய நண்பனாக விளங்கினார். இலங்கை வேதாகம சங்கத்திற் செயலாளராகப் பணியாற்றி இப்பொழுது மறைந்துவிட்ட திரு. எல்மோ விஜயசிங்க அவர்களும் இராமநாதன் மண்டபத்தின் மாணவராக இருந்தார்.

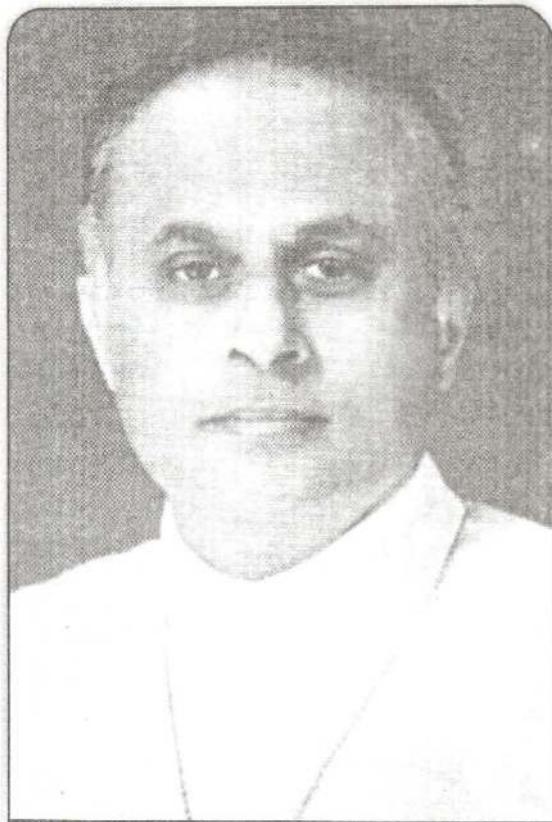
விக்கிரமசிங்க போதகரின் பெருஞ்சிறப்பு என்ன வென்றால், எல்லாக் கிறிஸ்தவ மாணவர்களும் அவரைத் தமது நம்பிக்கைக்குரிய நண்பனாகக் கருதியமையோகும். தமிழர், சிங்களவர், பறங்கியர், கொழும்பிலிருந்து வந்த பணக்கார மாணவ, மாணவியர் வடக்கிலிருந்து சென்ற ஏழை மாணவ மாணவியர், அங்கிலிக்கன், மெதுடிஸ், தென்னிந்தியத் திருச்சபைக் கிறிஸ்தவர்கள் எல்லோரும் அவருக்குச்சமம். எல்லாரோடும் அவர்ந்தாகப் பழகினார்.

அவர் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சிறந்த மத குருவாகப் பணியாற்ற அவருக்குத்துணைப்பிந்த விடயம் அவரிடம் காணப்பட்ட அதிசிறந்த நகைச்சுவை உணர்வேயாகும். மாணவர்களையும், மாணவிகளையும் இணைத்துப் பேசுவது அவருக்கு வழக்கமாயிருந்தது. ஒருநாள் என்னிடம் ஒரு மாணவியினுடைய தகப்பன் பெயரைக் குறிப்பிட்டு, இன்னார் தமது மகளுக்கு ஒரு நல்ல வாலிபனைத் தேடித்தரும்படி எழுதியுள்ளார்; என்றார். பின்னர் அது விபரீதமாக முடிந்துவிடும் என்றெண்ணி,

"செபா! அப்படி ஒருவரும் எழுதவில்லை. நான் வேடுக்கையாகக் கூறினேன்." என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

நான் பல்கலைக்கழகப் படிப்பை முடித்தவருடம் அவரும் அப்பதவியினின்றும் நீங்கிக் குருநாகலையின் பேராயராக அமர்ந்தார். தமது அருளுறையில் என்னைப் பற்றியும் எனது தமையனார் வண. சுகுணானந்தனைப் பற்றியும் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறுவார். "இறைவனின் செயற்பாடு எப்படியிருக்கிறது என்று பாருங்கள்? பெற்றோ ஒரு குடும்பத்தில் இன்னார் ஊழியனாக வரவேண்டும் என விரும்புகின்றனர். இறைவனோ அக்குடும்பத்தில் வேறிராநுவரைத் தமது ஊழியனாகத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்" என்று கூறுவார். பல வருடங்களுக்குப் பின்னர் அவரோடு மீண்டும் பழகுகின்ற வாய்ப்புக் கிட்டியது. கல்வி அமைச்சில் கிறிஸ்தவ சமயம் கற்பிக்கும் ஆலோசனைக் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. பேராயர் லக்ஷ்மன் விக்கிரமசிங்க அதன் தலைவரானார். நானும் அதில் ஓர் அங்கத்தவனாகச் சேர்க்கப்பட்டேன். அக்கூட்டங்களிலும் என்னையே திரும்பத் திரும்பக் கேளிசெய்து கூட்டங்களை நடத்துவார். 1983ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இனக்கலவரம் அவரை மிகவும் வேதனைப்படுத்தியது. அதே வருடம் அக்டோபர் மாதம் அவரும் உலக வாழ்வினை நீத்தார். அப்பொழுது அவருக்கு வயது 56தான் என்பது மிகவும் வேதனைக்குரியது. இலங்கைத் திருச்சபை, செல்வாக்கு மிக்க பெருந்தலைவனை இழந்தது.

சமயத்துறைக்கு அடுத்ததாக என்னை மிகவும் கவர்ந்தது தமிழ்த்துறையாகும். பேராசிரியர். கணபதிபிள்ளை, திரு. வி. செல்வநாயகம், கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன், கலாநிதி

வண. சி.எல். விக்கிரமசிங்க
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில்
என் ஆஸ்திரீக வழிகாடு

“செம்மை நலம் அறியாத சித்தரோடுந் திரிவேண
மும்மைமலம் அறுவித்து முதனாய முதல்வன்றான்
நம்மையும் ஓர் பொருள் ஆக்கி நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
அம்மை எனக்கு அருளியவா ரார்பெறுவார்? அச்சோவே! ”

Rev.Lakshman Wickremasinghe
University Chaptain 1952- 1962

With those that knew not right or good, - men ignorant,-
I wandered too. The first, the primal lord himself three fold pollution
caus'd to cease; Even me he took as something worth, - like dog in
sumptuous litterr borne!' I was thus the MOTHER gave me grace: O
RAPTURE! WHO SO BLEST AS I?

- Tiruvasagam, Popes Translation

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம், M.A.

Prof. V.Selvanayagam, M.A

ஆ. சதாசிவம் ஆகியோர் அப்பொழுது முதலாம் வருட மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தனர். திரு. தனஞ்செயராஜசிங்கம் மேற்படிப்புக்காக இந்தியாவுக்குச் சென்றிருந்தார். எங்கள் பிரிவுக்குப் போதனாசிரியராக (Tutor) திரு. V. செல்வநாயகம் அவர்கள் கடமையாற்றி வந்தார். இவரே எல்லா மாணவர்களுக்கும் கம்பராமாயனத்தைக் கற்பித்தார். இவர் கண்டிப்பு நிறைந்தவர். ஆனால் மிகச்சிறந்த ஆசிரியர். உரைநடை எழுதுகின்றபொழுது, அவசியமில்லாமற் சொற்களை எழுதக்கூடாது. சுருங்கச்சொல்லி, விளங்க வைத்தலே நல்ல உரைநடையின் சிறப்பம்சம் என்று எனக்குப் போதித்தவர் திரு. V. செல்வநாயகம் அவர்களே யாகும். தேவையில்லாத அடையாளக் குறியீடுகளையும் அவர் தவிர்க்க வேண்டுமென்று எடுத்துக் கூறுவார். கண்டிப்புநிறைந்த திரு. V. செல்வநாயகம் அவர்களிடம் ஒரு குறைபாடு இருந்தது. அவர் மாணவர்களை ஒருபோதும் பாராட்டாதார். எப்பொழுதும் எள்ளி நகையாடுவார். மாணவர்கள் சரியான விடையைச் சொன்னால் அதனைக் கேட்டுச் சிரித்துவிட்டு அதே விடையை வேறு சொற் களில் எடுத்துக்கூறுவார். கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளி லிருந்து வருபவர்களுக்குத் தமிழ்வராது என்று அடிக்கடி கூறுவார். ஒருமுறை நான் கூறிய விடையைக் கேட்டுச் சிரித்துவிட்டு "Jaffna College" உம் விழுந்துபோக்கு என்று புலம்பினார். மாணவர்களைப் படிக்கச் செய்வதிற் சிறந்து விளங்கினார். தமிழ்த்துறையைச் சேர்ந்த விரிவரையாளர்களில் திரு. V. செல்வநாயகம் ஒருவருக்கே மாணவர்கள் பயந்திருந்தனர். ஆனால் அவருடைய வாழ்க்கை எல்லாருக்கும் ஒரு படிப்பினையாக இருந்தது. ஏனெனில், மாணவர்கள் அவர்மீது அன்புகொள்ளவில்லை. அவர் பதவியினின்றும் ஓய்வுபெற்ற பின்னர் சமுதாயத்திலிருந்து சற்று ஒதுங்கியே வாழ்ந்தார்.

இவருக்கு முற்றிலும் வித்தியாசமான பண்பு களுடன் வாழ்ந்தவர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன். பொதுவாக இலக்கண வகுப்புக்கள் சுவாரசியமற்றவையாக இருக்கும். இலக்கண ஆசிரியர்களேயோ, விரிவுரையாளர்களேயோ மாணவர்கள் அதிகம் விரும்புவதில்லை. சுவாரசியமற்ற பாடத்தைக் கற்பிக்கும் சுவாரசியமற்ற பேர்வழி என்றுதான் மாணவர்களினாற் கருதப்படுவார். ஆனால், இலக்கணத்தைக் கற்பித்து மாணவர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ள கொண்டவர் வித்தியானந்தன். இலக்கணத்தைக் கற்பிக்கும்போது சிலேடையாகப் பேசுவார். மாணவிகள் தலையைக் குனிந்துகொள்வார். மாணவர்கள் உரத்துச் சிரிப்பார்கள். ஒரு மணிநேர இலக்கண வகுப்பு ஒரு நிமிடம் போல் முடிந்துவிடும். இவரைச் "சங்ககாலத் தமிழன்" என்று மாணவர்களும், தமிழன்பார்களும் கருதினார்கள். ஆடல், பாடல், மது, பலாலுண்ணல், வீரம், கொடை முதலியன சங்ககாலத் தமிழர்க்குரியவை. இவரை ஆழகன், ஆனந்தன், கலைமகிழ்னன் என்று அன்பார்கள் போற்றுவார். வாழக்கையை முற்றாக இரசித்து ஓவ்வொரு நிமிடத்தையும் இன்பமாகச் செலவு செய்தார். இது மட்டுமன்றி தம்மைச்தும் இருந்த மக்களையும் இன்பமாக வாழும்படி ஊக்குவித்தவர். நாடகக்கலைஞர், கூத்துக்காரர், அண்ணாவிமார் என்பவர்கள் இவருடைய இனிய நண்பார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனைத் தமது கணகண்ட தெய்வமாகவே கருதினார்கள். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலே வருடந்தோறும் தமிழ்ச்சங்கத்தின் கலைவிழா நடைபெறும். அப்பொழுது தல்லாம் இலங்கையின் பல்வேறு இடங்களில் இருந்தும் அண்ணாவிமார் தமது குழுவினருடன் வருவார்கள். அவர்களை மிகுந்த அன்போடு உபசரித்து உணவளித்து நாடகங்களை அரங்கேற்றும்படி செய்து வழியனுப்பி

வைப்பார். பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் துணிவும், ஆற்றலும் நிறைந்தவர். புறநானுற்றுப் பாடல்கள், பாதிதாசன் பாடல்கள் என்பவற்றைக் கற்பிக்கும் பொழுது தமிழ் உணர்வு பீறிட்டுப்பாயும். பேராதனையில் எவருக்கும் அஞ்சாத தமிழ் மறவனாக உலாவி வந்தார். தமிழ்ப்பற்று, நகைச்சுவை. இன்ப நாட்டம் என்பனவற்றை, தமது வாழ்வினாற் போதித்துக் காட்டியவர்.

நான் பேராதனையிற் கற்ற காலத்தில் அவர் என் இலக்கண ஆசிரியர். நான் ஓரு வருடம் விஜேவாத்தனா மண்டபத்தில் தங்கியிருந்தேன். அவர் அவ்விடுதியின் காவலர் (Warden). அவர் பேராதனைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் போதகர். நான் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பத்திரிகை ஆசிரியன். எனவே, பேராதனையில் நான் இருந்த காலத்தில் அவரைச் சந்திக்காத நாள் இல்லை என்றே குறிப்பிடலாம்.

1978ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தரானார். 1979ஆம் ஆண்டு நான் இந்தியாவில் இறையியற் படிப்பை முடித்துவிட்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பினேன்.

துணைவேந்தர் வித்தியானந்தன் அவர்கள் எனது வீட்டைத் தேடுவந்து, யாழ் பல்கலைக்கழகத்திற் கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறை தொடங்கப்போகிறோம். நீர் வந்து அந்தப் பணியை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். துணைவேந்தரோடு மீண்டும் நெருங்கிப் பழகுகின்ற வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இவரின் பிற்கால வாழ்க்கை சற்றுச் சங்கடமாக இருந்தது என்பது உண்மையே. நீண்ட நாட்களாகத் தொய்வு நோயினால் அவதிப்பட்ட அவர் மனைவி 1979ஆம் ஆண்டு இவ்வுலக

வாழ்வை நீத்தார். பல்கலைக்கழகத்தில் ஆயுதந்தாங்கிய கும்பலகளினால் அவர் பெரும் அவதிப்பட்டார். இதனைக் குறித்து அவருடைய இனிய நண்பர்களாகிய பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியிடமும், பேராசிரியர் நந்தியிடமும் கேட்டேன். அவர்கள் இருவரும் வித்தியானந்தன் இரண்டாவது தடவை துணைவேந்தர் பதவிக்கு விண்ணப்பித்திருக்காவிட்டால் அவருடைய வாழ்வு மிகவும் இனிமையாக முடிந்திருக்கும் என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் 1988ஆம் ஆண்டு தமது 64வது வயதில் இவ்வுலக வாழ்வினை நீத்தார். இறுதி அஞ்சலிக் கூட்டம் தெல்லிப்பழையில் அவர் இல்லத்தில் நடைபெற்றது. அப்பொழுது நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் அதிபர். அஞ்சலிக் கூட்டத்தை நடாத்திக் கொண்டிருந்த பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, முதலாவதாகச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டியைப் பேசும்படி அழைத்தார். அடுத்ததாக மறைந்துபோன தமிழ்மலையைப்பற்றி நான் பேசினேன். இவருடைய மறைவு என் வாழ்விற் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. தமிழ் இலக்கியத்திலும், தமிழ் பண்பிலும் ஊறித்திஷைத்து, தனது சுகபாடுகளையும், தம் மாணவர்களையும் சிரிக்கவைத்த பேராசிரியர் குறுவயதிற் போய்விட்டார்.

1950களிலும் 1960முற்பகுதிகளிலும் யாழ்ப்பாணத்து விரிவுரையாளர்கள் பலர் பெரும் சிறப்புடன் பேராதனையிற் பணியாற்றி வந்தனர். தமிழ் மாணவ மாணவிகளால் மட்டுமன்றிச் சிங்கள மாணவ மாணவிகளாலும் அவர்கள் நன்கு போற்றப்பட்டனர். அரசுறவியல் விஞ்ஞானத்தைப் போதித்த கலாநிதி A. J. வில்சன், ஐரோப்பிய வரலாற்றைப்

போதித்த கலாநிதி சின்னப்பா அரசரத்தினம், பொருளியல் வரலாற்றைப் போதித்த திரு. Tawney இராஜூரட்னம், புவியியலைப் போதித்த பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் தம்பையா பிள்ளை, பேராசிரியர் க.குலரத்தினம் ஆகியோர் மிகுந்த செல்வாக்குடன் பேராதனையிற் கற்பித்துவந்தனர். இவர் களுடைய வகுப்புக்களை எந்த மாணவனோ, மாணவியோ Cut பண்ணுவது கிடையாது. ஏனெனில், அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் நிகழ்த்தும் உரைகளைக் கேட்பது பேரின்பம். சிங்கள மாணவிகள் விரிவுரை மண்டபங்களில் முதல் வாங்கில் இடம்பிடித்து அவர்களுடைய விரிவுரைகளை முத்தான எழுத்துக்களினால் எழுதுவதைக் கண்டு தமிழ் மாணவர்களாகிய நாம் பெருமிதம் அடைந்தோம்.

பல்கலைக்கழகக் கல்வியின் ஆரம்பத்திலேயே விசேட பாடநூறி (Special Course) பயிலும் நோக்கம் எனக்கு இருக்கவில்லை. 1960ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் இரண்டாம் வருட விரிவுரைகள் ஆரம்பமாகின. தொடர்ந்து இராமநாதன் மண்டபத்திலே முதல்மாடியில் எனக்கு அறை ஒதுக்கப் பட்டது. பொதுக்கலைத் தேர்வு நூறியிற் கற்பவர்களுக்கு இரண்டாம் வருடத்திற் பரீட்சை இல்லை. இரண்டு வருடங்கள் படித்த பின்னர் அவர்கள் இறுதிப்பரீட்சைக்குத் தோற்றிவிட்டு வெளியேறவேண்டும். இதனாலே பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டாம் வருடம், பொதுக்கலை நூறியை மேற்கொண்டவர்களுக்கு அதிக பயனில்லாத காலமாகவே இருந்தது. புதக்கப் பூச்சியான யான் இக்காலத்திலேதான் ஏனைய துறைகளிற் சிறிது நாட்டங் கொண்டேன். கிறிஸ்தவ மாணவ இயக்கம், தமிழ்ச்சங்கம் என்பனவற்றின் செயற்குழுவிற் பணியாற்றி வந்தேன். புதிய மாணவர்களைப் பகிடிவதை செய்வதில் எனக்கு நாட்ட

மிருக்கவில்லை. இராமநாதன் மண்டபத்தில் இருந்த புதிய மாணவர்களை அவர்களுடைய அறைகளிற் சந்தித்து உரையாடிவிட்டு வருவது எனது வழக்கமாக இருந்தது. இக்காலத்தில் மாணவர்களும், மாணவிகளும் மிகவும் கேவலமான முறையிற் பகிடிவதை செய்யப்பட்டனர். சிங்கள மாணவர்கள் தமிழ் மாணவர்களிடம் இருந்து சில மோசமான சொற்களைப் படித்துத் தமிழ் மாணவிகளைக் காணும்பொழுது உரத்த சத்தத்திற் கூறுவார்கள். பல்கலைக்கழகம் சென்றால் இவைகள் எல்லாவற்றையும் சந்தித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று மாணவிகளுக்குத் தெரியும்.

பல்கலைக்கழகத்தில் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி யைத் தந்த விடயம் "இளங்கதீர்" ஆசிரியர் பணியாகும். "இளங்கதீர்" பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்சங்கத்தின் ஆண்டுமலர். 1961ஆம் கல்வி ஆண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ்சங்கத்தின் தேர்தல் நடைபெற்றது. "இளங்கதீர்" பத்திரிகை ஆசிரியர் பதவிக்கு என்னை எதிர்த்துத் திரு. ந. நவசோதி என்ற மாணவர் போட்டியிடப் போவதாக அறிவித்தார். பின்னர் தமக்கு வெற்றி வாய்ப்புக் குறைவென்று அறிந்து போட்டியில் நின்றும் விலகிவிட்டார். அந்த வருடம் நடைபெற்ற தமிழ்சங்கத் தேர்தலில் திரு. அ. சண்முகதாஸ் தலைவராகவும், திரு. க. அருமைநாயகம் துணைத்தலைவராகவும், திரு. க. சிறிஸ்கந்தராஜா செயலாளராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். தலைவர் பதவிக்குப் போட்டியிட்ட இராமநாதன் மண்டப வேட்பாளர் திரு.ஆர்.யோகநாதன் ஒருவாக்கினால் தோற்கடிக்கப்பட்டார்.

1958ஆம் ஆண்டு தமிழ்டிப்ளோமா பயிற்சிபெற்ற திரு.அ.அடைக்கலமுத்து "இளங்கதீர்" ஆசிரியராக இருந்து ஒரு சிறந்த இதழை வெளியிட்டிருந்தார். இவர் யாழ்

பல்கலைக்கழகத்திற் கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறையின் தலைவராகப் பணிபுரிந்த வன். பிதா. ஏ.ஜே.வி. சந்திரகாந்தனின் தந்தையாவர். திரு. அடைக்கல முத்துவிற்குப் பின்னர் திரு. மு. தளையசிங்கம் "இளங்கதீர்" பத்திரிகை ஆசிரியர் பதவியை ஏற்றார்.

1960ஆம் ஆண்டு "இராஜபாரதி" இளங்கதீர் பத்திரிகையின் ஆசிரியரானார். இவர் ஒரு சிறந்த கவிஞர். திரு. அடைக்கலமுத்து அவர்களைப்போல, தமிழ் டிப்ளோமா என்ற இரண்டு வருடக் கற்கைநூற்றியைப் பயிலவந்தவர். ராஜபாரதியின் இயற்பெயர் இராஜதுரை. இவர் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த மெதடிஸ்த கிறிஸ்தவர். இராமநாதன் மண்டபத்திலேயேதங்கியிருந்தார். இராஜபாரதி "இளங்கதீர்" வெளியிடாமலேயே பல்கலைக்கழகத்தை விட்டு வெளியேறிவிட்டார். எனவே, 1960ஆம் ஆண்டு இதழை வெளியிடுவதும் செய்வதும் எனது வேலையாயிற்று. என்னோடு பல இஸ்லாமிய மாணவர்கள் கொழும்பிலும், கண்டியிலும் கடைத்திருக்களில் அலைந்து விளம்பரங்களைச் சேர்த்துக் கொடுத்தார்கள். 1961ஆம் ஆண்டு சஞ்சிகையை வெளியிடுவதில் நான் முற்றுமுழுதாக ஈடுபட்டேன். இதற்கு என்னுடைய தந்தையார் பெருமளவு உதவி செய்தார். சஞ்சிகை மாணிப்பாயில் இருந்த அமெரிக்கன்மிசன் அச்சக்கத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. பல்கலைக்கழகத்தின் இறுதிப் பாட்சைக்கு இரண்டு மாதங்கள் இருக்கின்ற சமயத்திலேதான் சஞ்சிகை பேராதனைக்கு வந்துசேர்ந்தது. இதனைப்படித்த விரிவுரையாளர்களும், சக மாணவர்களும், மாணவிகளும் என்னை மிகவும் பாராட்டினார்கள்.

தமிழ்ச்சங்கத்தின் இதழ் ஆசிரியராக 1960ஆம் ஆண்டு பணிபுரிந்தமையினால் எனக்கு ஒரு நல்ல

வாய்ப்புக் கிடைத்தது. நான் 1959ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழகம் சென்றேன். 1960ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் தமிழ்மொழிமூலம் கற்ற மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத் துக்கு வரத்தொடங்கி விட்டார்கள். "இளங்கதீர்" பத்திரி கையின் ஆசிரியராக இருந்தமையினால் இவர்களோடு பழகுகின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. தமிழ்மொழிமூலம் கற்றுப் பல்கலைக்கழகம் வந்து சேர்ந்த இளைஞர்களிற் பலர் மிகச்சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர்களாகவும், கவிஞர் களாகவும் இருந்தனர். செ. யோகநாதன், க. குணராசா, செ. மெளனகுரு, செ. கதீர்காமநாதன், திரு. ஆர். ராஜூகோபால், திரு. வை. கைலாசநாதன், திரு. கோபாலகிருஷ்ணன் ஆகியோர் ஆற்றல்மிக்க வாலிப்பகள். 1961ஆம் ஆண்டு கலைவிழா வெகு விமர்சனச்யாக நடைபெற்றது. அதனையாட்டி சிறுகதைப்போட்டி, கவிதைப்போட்டி என்பனவற்றை ஒழுங்குசெய்தேன். சிறுகதைப்போட்டி யிலே அதிக ஆர்வம் காணப்பட்டது. விரிவுரையாளர் க. கைலாசபதி, கலைச்செல்வி ஆசிரியர் சரவணபவன், சிறுகதை எழுத்தாளர் எஸ். பொன்னுத்துரை ஆகியோர் நடுவர்களாகத் தெரிவிசெய்யப்பட்டனர்.

திரு. செ. யோகநாதன், க. குணராசா, செ. மெளனகுரு, செ. கதீர்காமநாதன், ஆர். ராஜூகோபால் என்பவர்களிடையே தான் கடும் போட்டி நிலவியது. திரு. ஆர். ராஜூகோபால் மிகச் சிறந்த கதையான்றை எழுதியிருந்தார். ஆனால், அந்தக் கதை முன்னர் எங்கேயோ பிரிசிரிக்கப்பட்டிருந்தது. போட்டிக்கான கதை முன்னர் ஓருபோதும் பிரசிரிக்கப்படாத கதையாக இருக்கவேண்டும் என்பது விதி. ஆனால், திரு. ஆர். ராஜூகோபால் எழுதிய கதை முன்னர் ஓருமுறை பத்திரிகையிற் பிரிசிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இது எனக்கோ நடுவர்களுக்கோ தெரியாது. ஆனால் செ. கதீர்காமநாதன்

இதனை எனக்குத் தெரிவித்துவிட்டார். நான் விரிவுரையாளர் கைலாசபதியிடம் அதனைப்பற்றிக் கூறினேன். உடனடி மாகவே அவர் ஆர். ராஜுகோபாலினுடைய சிறுகதையை | நீக்கி விடுவது என முடிவுசெய்தார் திரு. ராஜுகோபால் என்னிடம் வந்து மிகுந்த வேதனையுடன் விளக்கம் கொடுத்தார். எப்படியாவது தன்னுடைய சிறுகதையைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறினார். விரிவுரையாளர்களைசுபதி, நாம் ஏற்கனவே போட்டிக்கான விதிகளை, அறிவித்திருந்தோம். இனி ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று கூறிவிட்டார். தமிழ்ச்சங்கக் கலை விழாவிலே வெற்றி பெற்றவர்களுக்குப் பரிசில்கள் வழங்கப்பட்டன. முதலாவது பரிசு செ. யோகநாதன் எழுதிய "மலரும் செடியும்" என்ற கதைக்கு வழங்கப்பட்டது. இரண்டாவது பரிசு க. குணராசா எழுதிய "பரிகாரம்" என்ற கதைக்கு வழங்கப்பட்டது. மூன்றாவது பரிசுத்தனை செ. மெனனகுரு பெற்றார். அவர் எழுதிய கதையின் பெயர் "சலனம்" என்பதாகும். செல்வி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் எழுதிய "இரண்டாம் அத்தியாயம்" என்ற கதையும் நடுவர்களினாலே சிறந்தது என்று கணிக்கப்பட்டது. முதற் பரிசுக்கான தங்கப்பதக்கத்துக்குரிய பணத்தினை அப்பொழுது விஜயவாத்தன மண்டபத்தில் ஒரு பகுதியைக் கட்டிக்கொண்டிருந்த செட்டிநாடு கோபப் ரேஷன் என்ற நிறுவனத்தினர் எங்களுக்குத் தந்துத வினார்கள். இரண்டாவது தகுதிபெற்ற கதைக்குக் கண்டியிற் பிரபல நகைவியாபாரியான முத்தையா அன்சனஸ் சொந்தக்காரர் திரு. பரந்தாமன் அளித்த வெள்ளிப்பதக்கம் கொடுக்கப்பட்டது. மூன்றாவது சிறந்த சிறுகதைக்குரிய புத்தகப்பரிசுகளை விரிவுரையாளர் திரு. ரோனி ராஜுத்தினம் பேருவகையுடன் அளித்தார். அவரிடம் இந்த உதவியைக் கேட்டபொழுது "So the Tamil community has accepted me"

என்று பலத்த சிரிப்புடன் கூறினார்.

கவிதைப் போட்டிக்குப் "பட்டப்பகல் தன்னிற பாவலர்க்குத் தோன்றுவது" என்பது பொருளாகக் கொடுக்கப் பட்டது. திரு. செ. மௌனகுரு எழுதிய "பட்டப்பகல் தன்னிற பாவலர்க்குத் தோன்றுவது" என்ற கவிதைக்கு முதற்பரிசு கிடைத்தது. திரு. செ. யோகநாதன் எழுதிய "மலைக்குள் மாண்டிடவோ" என்ற கவிதைக்கு இரண்டாவது பரிசு கிடைத்தது. திரு. செ. கத்ரிகாமநாதன் எழுதிய "நானும் பார்த்து விட்டேன்" என்ற கவிதை மூன்றாவது இடத்தைப் பிடித்தது. கவிதை இயற்றியவர்கள் கலைவிழாவின்போது தமது கவிதைகளை வாசித்துக் காட்டினார். விழாமுடிந்த பின், விரிவுரையாளர் கைலாசபதி: "யோகநாதனின் கவிதையா? மௌனகுருவின் கவிதையா சிறந்தது" என நாம் தீர்மானிக்கமுடியாமல் திண்டாடி னோம். ஆனால், "திரு. மௌனகுரு தன்னுடைய வாசிக்கும் திறனால் தன்னுடைய கவிதையே சிறந்தது என்று காட்டிவிட்டார்" என்றார். இக்கவிதையின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

வலி எடுத்த முறைமெடுத்து
புலியடித்த தமிழ்னம்
கிலி பிடித்த ஈழநாட்டில்
கீழ்மையாக வாழ்வதை
வலியியடுத்த நெஞ்சமோடு
வன்மையாக என்னினேன்
புலியடிக்கு நாளெப்போ? நம்
புன்மை தீரும் நாளெப்போ.....?

சிங்கள மாணவர்களும், பறங்கி மாணவர்களும் தமது காதற் பெண்களுடன் பேராதனை, பல்கலைக்கழகப் பூங்காவைச் சுற்றிவந்தனர். தமிழ் மாணவிகள் காதலை

நினைத்துப் பார்க்கவே மாட்டார்கள். கொழும்புப் பாடசாலைகளிலிருந்து வந்த தமிழ் மாணவிகள் தான் காதல் செய்ததுணிந்தனர். யாழ்ப்பாண மாணவர்கள் இக் கலையில் கேறினவர்களாக இருக்கவில்லை.

"மலரினும் மெல்லிது காமம் சீலர் அதன்

செவ்வி தலைப்படு வரர்" என்றார் வள்ளுவர்.

தமிழ் மாணவர்கள் தமது வருங்காலத் துணைகளை இனங்கண்டு பின்னர் ஓழுங்கு வரையறையாகத் தமது திருமணங்களைச் செய்துகொண்டனர். நான் படித்த காலத்தில் ஓரேயொரு யாழ்ப்பாணப் பெண்மணிதான் வெளிப்படையாகக் காதல் புரிந்தாள். ஆனால், அவளுடைய காதலன் அவளைப் பின்னர் விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டான். அந்தப் பெண் வயது சென்ற பின்னரும் திருமணம் ஆகாமல் இருந்ததனை யான் அறிவேன். "காதலுக்குக் கண்ணில்லை: ஆனால், யாழ். மக்கள் கண்ணைத்திறந்து பார்க்கச் செய்வார்கள்" என்று கூறப்படுவது உண்டு. பிற்காலத்திற் பல்கலைக்கழகத்திற் கற்ற பலர், குறிப்பாக மருத்துவத்துறை மாணவர்கள் காதலித்துத் திருமணம் செய்வதனை நாம் பரக்கக் காணலாம். பல்கலைக்கழகத்தில் ஓர் அழகான மாணவியுடன் என்னை இணைத்து மாணவர்கள் கேவி செய்தார்கள். வள்ளுவர் கூறிய அந்தச் செவ்வி என்னிடம் சிறிதளவேனும் இருக்கவில்லை. இதனாற் சில மாதங்கள் சலனம்! இந்த அனுபவமே பின்னர் நான் எழுதிய "யாருக்கும் வெட்கமில்லை" என்ற சிறுகதைக்குக் கருவாயிற்று. அவள் இப்பொழுது அமெரிக்காவில் ஓரு கோடைவரனின் மனைவி. பின் அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. "மீன்னைப்பராயத்திலே அவள் பெண்மையைக் கண்டு மயங்கி விட்டேன்" என்று பாரதிகூடப் பாடனார். மேலும், "நல்ல காதல் செய்யும் அரம்பையர்போல், இளங் கண்ணியா தூழ்ந்த தமிழ்நாடு" என்றும் பாடனார். பேராதனையும் அன்று அப்படித்தான் இருந்தது. ஓரிரு

விவசாயப் பீட மாணவர்களையும், பல்வைத்தியத் துறையினரையும்விட எல்லோருமே கலைத்துறை மாணவ மாணவிகளாகவிருந்தனர். எனது முதலாவது வருடத்தில் எல்லாப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் ஆங்கில மொழி மூலமாகப் பல்கலைகழக நுழைவு பெற்றவர்கள். அவர்களிலே சிலா சிறந்த பேச்சாளர்களாகத் திகழ்ந்தனர். இப்பொழுது அமைச்சராக இருக்கும் திரு. சரத் அமுனுகம் அப்பொழுது மாணவ சங்கத்தின் தலைவராக இருந்தார். இவர் ஆங்கிலத்தில் மிகச் சிறப்பாகச் சொற்பொழிவாற்றுவார். இவரைவிட வேறுபலர் செவிக்கினிய, சிந்தைக்கினிய ஆங்கில உரைகளை ஆற்றினார்கள். அப்பொழுது சிங்களத்திற் கூட்டங்கள் நடைபெறுவதேயில்லை. பல்கலைக்கழகத்திலே எனது மூன்றாவது வருடம் விஜயவர்தன மண்டபத்திலே கழிந்தது. அப்பொழுது ஒரு மாணவனுக்கு ஓர் அறை என்ற நிலைமாறி இரு மாணவர்களுக்கு ஓர் அறை என்ற விதி ஏற்பட்டது. விஜயவர்தன மண்டபத்திலே எனது அறைப் பங்காளியாக வந்தவர் M. M. S. அப்துல்காதர் என்ற இஸ்லாமிய மாணவர். இவரிடமிருந்து இஸ்லாமிய பழக்கவழக்கங்களையும் நன்கறிந்து கொண்டேன். எல்லாக் கிரியைகளையும் ஓளிவுமறைவின்றி எனக்குச் செய்து காட்டினார். இவர் மிகவும் சுவாரசியமான பேரவழி. மிகவும் செல்வந்தர். ஆனால் எளிமையாக வாழ்ந்தவர். சிறிதுகாலம் சென்ற பின்னர் என்னைவிட்டு வேறு ஓர் இஸ்லாமிய மாணவ னுடைய அறைக்குச் சென்றுவிட்டார். திரு. V. அருளானந்தம் என்பவர் என்னுடைய அறைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பேராதனையில் நான் அதிகம் கவனம் செலுத்திய இன்னொரு சங்கம் மாணவர் கிறிஸ்தவ இயக்கமாகும். (S.C.M.) இதன் நடுநாயகராக விளங்கியவர் வண. C. L விக்கிரமசிங்க. இந்தச் சங்கத்தின் செயற்குழுவிலே இராமநாதன் மண்டபத்தின் பிரதிநிதி என்ற வகையில்

இலங்கை பல்கலைக்கழகம்
தமிழ்ச்சங்க காப்பாளர்
University of Ceylon
Tamil Society Executive Committee
(1961 - 1962)

இடமிருந்து வரல்

முன்வரிகை :

கலாமிதி சி.வித்தியானந்தன் (பெரும் பொருளாளர்), க. அருமைநாயகம் (துணைத்தலைவர்), பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை (பெருந்தலைவர்), சேர்.நிக்கலஸ் அட்டகலை (துணைவேந்தர்), அ. சண்முகதாஸ் (துலைவர்), க. ஸ்ரீஸ்காந்தராசா (செயலாளர்)

ஓய்வரிகை :

செல்வி நா.சுப்ரமணியம் (உறுப்பினர்), எஸ்.ஜெபடேந்சன் (இளங்கதிர் ஆசிரியர்), செல்வி ப.கணபதிப்பிள்ளை (உறுப்பினர்), வ. கிருஷ்ணசாமி (பொருளாளர்),
செல்வி ச.கனகசபை (உறுப்பினர்)

Seated (L-R) :

Dr.S.Vithiananthan (Senior trasurer), K. Arumainayagam (Vice President), Prof. K.Kanapathipillai (Senior President), Sir Nicholas Attygalle (Vice Chancellor), A.Sammugathas (President), K.Sri Skandarajah (Secretary)

Miss N.Subramaniam, S.Jebanesan (Editor), Miss P.Kanapathipillai, V.Krishnasamy (Treasurer), Miss S.Kanagasabai.

பொசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் மணைவி கமலாதேவியுடன்...

Prof.S.Vithiananthan and Mrs.Kamala Vithiananthan
my Colleague at St.Anthony's

உறுப்பினராகப் பதவிவகித்தேன். இந்தச் சங்கம் ஆங்கிலத்தைப் பேச்கமொழியாகக் கொண்ட பலரை அங்கத் தவராகக் கொண்டிருந்தது, பறங்கியர், உயர், மத்தியதர வகுப்பைச் சேர்ந்த சிங்களவர், கொழும்புத் தமிழர், கொழும்பு, கண்டி; காலி ஆகிய இடங்களில் இருந்த பெண் பாடசாலைகளில் இருந்துவந்த மாணவிகள் உறுப்பினர் களாக வந்திருந்தனர். திருமதி ஜோர்ஜ் தம்பையாளினரை அவர்கள், பாடகர் குழுவிற்குப் பொறுப்பாகவிருந்தார். இந்தச் சங்கத்திலே அங்கத்துவம் வகித்த பலர் வெகுவிரைவிலேயே தமது வருங்கால வாழ்க்கைக்குத் துணைகளைத் தேடிக் கொண்டனர். இதனாலே இந்தச்சங்கம் காதலுக்கும் திருமணத்துக்குமான சங்கமென்று சிலினாற் குறிப்பிடப் பட்டது. (Society for Courtship and Marriage) இதன் அங்கத்தவர்கள் ஆங்கிலத்திற் சிறந்த புலமை பெற்றிருந்தமையினாற் பல்கலைக்கழகத்திற் படித்துமுடித்த பின்னர், உயர்ந்த உத்தியோகங்களில் அமர்ந்துகொண்டனர். 1964ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற கடல்கடந்த நிர்வாக சேவைக்கான தேர்வில் 6 பேர் சித்தியடைந்தனர். அவர்களில் நால்வர் இந்தச் சங்கத்தில் அங்கத்தவர்களாய் இருந்தவர்கள். அவர்களின் பெயர்கள் வருமாறு:

நிகால் ஹாட்ரிகோ
வில்லியம் வஷ்ட்டேர்ஸ்
அல்பிரட் டேவிட்
நல்லதம்பி நவரடணராஜா

பெளத்தரான ஜெயந்தா தனபாலா அவர்களும் பின்னர் மொறீன் எல்ஹார்ட் என்ற கிறிஸ்தவ மாணவ இயக்கத்தைச் சேர்ந்த பெண் னைத் திருமணம் செய்துகொண்டார்.

இந்தச் சங்கத்திலே நான் அங்கத்தவனாய் இருந்தபடியினால் இவர்களோடு பழகிக்கொள்ள வாய்ப்பு

ஏற்பட்டது. நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபராகப் பணியாற்றிய காலத்திலும், பின்னர் பேராயராகப் பணியாற்றிய காலத்திலும் இந்தத் தொடர்புகள் மிகுந்த பயனுள்ளவையாகவிருந்தன. பேராதனையில் எல்லோரும் அப்பொழுது விடுதி மாணவர்களாக இருந்தார்கள். தமிழ் மாணவ, மாணவிகள் எல்லாரையும் சகல தமிழ் மாணவர்களும் அறிந்திருந்தனர். S.C.M. சங்கத்தின் ஊடாகச் சிங்கள மாணவர்களோடும் நட்பு ஏற்பட்டது. சில வருடங்களுக்கு முன்னர் அரசாங்கச் சுவடிச்சாலையில் (Government Archives) ஒரு சிங்கள உத்தியோகத்தரோடு பேசிக்கொண்டிருந்தேன். நான் பேராதனையிற் படித்தவன் என்று சொன்னபொழுது அவர் நகைச்சுவையுடன் "மரியாதைக்குரிய சிரேஷ்டரே, நீங்கள் எப்பொழுதும் இங்கு வரலாம் என்று கூறினார். (Honourable Senior! You can come whenever you want) அவரோடு நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற் படித்ததுமில்லை; பகிடிவதை செய்தது மில்லை. 1961ஆம் ஆண்டு பேராதனைத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவருக்குப் போட்டியிட்டுத் திரு. அ. சண்முகதாஸ் அவர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்ட திரு. R. யோகநாதன் தேர்தலில் ஆதுரிக்கவில்லையென்று பலகாலம் என்னோடு கோபமாக இருந்தார். பின்னர், இவர் இலங்கை நிர்வாக சேவைப் பரீட்சையில் தேறி, கல்வி அமைச்சின் கூடுதல் செயலாளர் பதவியை அலங்கரித்து, இளைப்பாறுவதற்கு முன்னரே மரணமானார். பேராயர் பணியை மேற்கொள் வதற்காக நான் யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி அதிபர் பதவியிலிருந்து இளைப்பாற வேண்டியதாயிற்று. எனது ஓய்வுதியத்தைப் பற்றித் திரு. நீலன் திருச்செல்வம் உட்படப் பலரைச் சந்தித்தும் முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை. இறுதியில் திரு. R. யோகநாதனைச் சந்திப்பதற்குச் சென்றேன். "நீ எந்த முகத்தோடு வருகிறாய்?" என்று கேட்பார் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அந்தப் பண்பாளன் அவருடைய

அறைக்குட் சென்றவுடன் எழுந்துநின்று மரியாதை செலுத்தியதோமையாது இறுதிவரை Lordship Lordship என்று என்னைக் குறிப்பிட்டு மிகமிகக் கண்ணியமாகவே பேசினார். "யோகா! இராமநாதன் மண்டபத்தில் நடந்த எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டீர்" என்று மன்னிப்புக்கூறும் தொனியிற் கேட்டேன். "சீ அவைகளெல்லாம் எப்பவோ நடந்துமுடிந்துவிட்டன;" என்று கூறினார் யாழ். இந்துக் கல்லூரியிற் கற்ற இந்த மாணிக்கம்.

1962ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் எனது இறுதிப் பார்ட்சை நடைபெற்றது. எமக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர்களே வினாக்களைத் தெரிவிசெய்து புள்ளிகளைப் போடுவார்கள். சில விரிவுரையாளர்கள் நன்றாகப் புள்ளிகள் போட மாட்டார்கள் என்று மாணவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். மாணவர்கள் அவர்கள் கற்பித்த பகுதிகளிற் கேள்விகளைத் தெரிவிசெய்ய மாட்டார்கள். விஜூயவர்த்தன மண்டபத்தின் மொட்டமாடியிலிருந்தே பார்ட்சைக்கு ஆயத்தம் செய்தேன். பொடி மேனிக்கே என்ற நானுழையா கடுகதிப் புகையிரத வண்டி, பொழுதுபட்டுவிட்டது என்பதனை அறிவிக்கும். அதன் பின்னர் அறைக்குட்சென்று நடெநிசி 1.00 மணிவரை படிப்பத் தொடரும். இந்தப் பார்ட்சையின் முடிவுகள் மூன்று மாதத்திற்குப் பின் வெளிவந்தன. ஆனால் அந்த முடிவுகள் எந்தவிதமான ஆச்சரியத்தையோ குதூகலத்தையோ தரவில்லை. ஏனெனில் இரண்டு வருடத்துக்கு முன்னரேயே இந்தப் பெறுபேறுதான் (Pass Degree) எனக்குக் கிடைக்குமென்று நன்கு அறிந்திருந்தேன். அதற்குக் காரணம் நான் தெரிந்துகொண்ட பாடதெந்தி.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் வழங்கிய வாய்ப்புக் களையும், வசதிகளையும் நான் சரிவரப் பயன்படுத்த

வில்லையின்பது உண்மையே. சிறப்புக்கலைத் தோவில் (Special Arts) சேர்ந்து கொள்ளாமல் இருந்ததனை நினைத்து இன்றும் வேதனைப்படுகின்றேன். அதனால் நான்பட்ட கஷ்டங்கள் அனேகம். ஆனால், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப்படிப்பு வாழ்க்கையில் நான் பெற்றுக்கொண்ட மிகச்சிறந்த அனுபவம்; நான் எங்கு சென்றாலும் எளிமை வாய்க்கப்பெற்றவன் என்றும், எதனையும் விளையாட்டாக (Sportive) எடுத்துக்கொள்ளக்கூடியவன் என்றும், நகைச் சுவை மிகுந்தவனென்றும் கூறுவார்கள். இந்த விழுமியங்கள் எல்லாவற்றையும் எனக்குப் போதித்தவாக்கள் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களும், சக மாணவர்களும் மேயாவார். பல்கலைக்கழகத்தைவிட்டு நீங்கிய பின்னர் பல பிரச்சினைகளுக்கு நான் முகம் கொடுக்கவேண்டியதாயிற்று. பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச்சங்கம் தயாரித்த "கரணன்போர்" என்ற நாடகத்தில் வரும் பாடலொன்றினை எனதுவாய் முன்முனுக்கும்.

பின்னணி:	வருகுதுவருகுது பகழிகள் வருகுது
	வருகுதுவருகுது பகழிகள் வருகுது

பேராதனைக்குச் சென்றிருக்காவிட்டால் இறுதி வரை களைத்துப் போகாமற் போராடவும், துன்பங்கள் வருகின்றபொழுது சிரிக்கவும் கற்றிருக்கமாட்டேன். எனக்கு இவற்றைப் போதித்த பேராசிரியர்கள் பலரும், சக மாணவர்கள் பலரும் இப்பொழுது திரைக்கப்பாற சென்றுவிட்டனர். ஆனால், அவர்களுடைய நினைவுகள் இப்பொழுதும் எனதுமனதிற் பசுமையாகவே இருக்கின்றன.

உடன்பிறந்தார் கற்றத்தார் என்றிருக்க வேண்டா
உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி - உடன்பிறவா
மாமலையி ஹன்ன மருந்தே பினி தீர்க்கும்
அம்மருந்து போல்வாரு முன்டு.

- முதுரை

பல்கலைக்கழகத்தில் இறுதி
வருடத்தில் இருக்கின்ற பொழுதே எனது
உத்தியோக வாய்ப்புக்களைக் குறித்துப் பயம்
உண்டாகிவிட்டது. என்னுடைய பெற்றோர்
நான் மதகுருவாக வரவேண்டுமென்று
தீர்மானித்திருந்தனர். இதற்காகவே நான்
சிறப்புக்கலைப் பாடநெறியைத் தெரிந்து
கொள்ளாமற் பொதுக்கலைத் தேர்வைத்
தெரிந்து கொண்டேன். இக்கட்டத்திலே
பொறியியற் பீத்திற்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட
எனது முத்தசோதரர் முதலாவது வருடப்
பர்ட்சையிற் சித்தியடையாத காரணத்தினாற்
பொதுவிஞ்ஞானத்துறைக்கு மாற்றப்பட்டார்.
அது கடவுள் தனக்குக் கொடுத்த அழைப்பு
என்றும், தான் மதகுருவாகப் பணியாற்ற
விரும்புகிறேன் என்றாங் கூறினார். என்னை

புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் ஆறு வருடங்கள்

வேறு ஏதாவது தொழில் செய்து குடும்பத்தினருக்கு உதவி செய்யும்படி கூறினார். அந்தக்கால கட்டத்தில் எனக்கு வேலை கண்டுபிடிப்பது மிகவும் கடினமாகவிருந்தது. 1960 ஆம் ஆண்டு பாடசாலைகள் அரசினரினாற் சவீகரிக்கப்பட்டன. எனவே, ஆசிரிய உத்தியோகம் வழங்கும் திருச்சபையின் அதிகாரம் மறைந்துபோய்விட்டது. DRO பார்ட்சை என்ற ஒரு தேர்வு, பொதுக்கலைப் பட்டதாரிகளுக்காக அரசினரினால் நடத்தப்பட்டு வந்தது. நான் பல்கலைக்கழகத்திற் கற்று அரங்கேறியவருடம் அந்தப் பார்ட்சை இரத்துச் செய்யப்பட்டது. சிறப்புக்கலைப் பட்டதாரிகளுடன் (Honours Graduates) ஓன்றாக இணைந்து இலங்கை நிர்வாகப் பார்ட்சைக்குத் தோற்றுங்கள் என்று அரசாங்கம் அறிவித்தது. இதனால், இலங்கை நிர்வாக சேவையில் (CAS) சேருவது பொதுக்கலைப் பட்டதாரி களுக்கு முடியாத விதையாகப் போய்விட்டது. பொதுக்கலைப் பட்டதாரிகளில் வெகு சிலர் விளையாட்டுத் துறையிற் பிரகாசித்தபடியினால் நிர்வாக சேவையிற் சேர்க்கூடியதாகவிருந்தது. இலங்கை நிர்வாக சேவையில் இடம்பெற முடியாது என்பதனை அறிந்த பின்னர், ஆசிரியர், தொழில் பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்தேன். பாடசாலைகளை அரசாங்கம் சவீகரித்திருந்தபொழுதிலும் 1961வரை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து கற்று அரங்கேறி யவர்கள் எல்லாருக்கும் பாடசாலைகளில் நியமனம் வழங்கப்பட்டது. நான் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறிய வருடம் அரசாங்கம் இதனை நிறுத்திக் கொண்டது. கல்லூரிகளின் தேவைக்கு ஏற்பாவே நியமனங்கள் வழங்கப்பட்டன. சிங்கள மாணவர்களுக்கும், இஸ்லாமிய மாணவர்களுக்கும் நியமனங்கள் வழங்கப் பட்டன. தமிழ்ப் பட்டதாரிகளிலே, சமஸ்கிருதம், புவியியல்,

ஆங்கிலம் என்பனவற்றைப் பாடமாகக் கொண்டிருந்தவர் களுக்கும் நியமனங்கள் வழங்கப்பட்டன.

ஓருநாள் என்னுடைய நிலையைக் குறித்து யோசித்துக்கொண்டு வீட்டிலிருந்தேன். வேலையில்லாமல் ஒரு வாலிபன் வீட்டிலிருப்பது என் தாயாருக்கு மிகவும் அவமானமாகப் போய்விட்டது. அவர் என்னைப் பார்த்து "நீ கொழும்புக்குப்போய் அங்கு தங்கியிரு, செலவுக்கு வேண்டிய பணத்தை நான் அனுப்புகிறேன்" என்று கூறிவிட்டார். அன்று ஒரு தீர்மானம் செய்தேன். அதாவது "இனி எனது பெற்றோரிடமிருந்து ஒரு சத்ததைக்கூட நான் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டேன்; என்ன கஷ்டங்கள் நேர்ந்தாலும் அதனைக் குறித்து ஒருவருக்கும் சொல்லமாட்டேன்." அப்பொழுது இலங்கை மத்திய வங்கியின் EPF பிரிவிற் பட்டதாரிகளுக்கு நாளாந்த அடிப்படையில் வேலை கொடுக்கப்பட்டது. அங்கு பணியாற்றிவந்த உயர் அதிகாரி திரு. D.K.சுப்பிரமணியம், இந்தப் பதவிகளைப் பட்டதாரிகளை நன்கு அலைக்கழித்துவிட்டுத்தான் கொடுப்பார். என்னையும் பல தடவை அலைக்கழித்துவிட்டுக் கடைசியில் நியமனக்கடிதம் ஓன்றைத் தந்தார். இங்கு 1962ஆம் ஆண்டு பணியாற்றினேன். சிறிது காலத்துக்குப் பின்னர் கொம்பனித் தெருவிலிருந்த Anderson College என்ற பாடசாலையிற் கற்பித்தேன். இது மலையாளிகளினால் நடத்தப்பட்ட பாடசாலை. பெரும்பாலான மாணவர்கள் இஸ்லாமியர்களே. 1963ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் கண்டியில் உள்ள புனித அந்தோனியார் கல்லூரிக்குப் பணியாற்றும்படி அழைப்புக் கிடைத்தது. பல்கலைக் கழகத்தில் என்னுடைய சக மாணவராகவிருந்த ஒருவர் அங்கு கற்பித்துவந்தார். அவர் இறுதித்தேர்விற் சித்திய டையாதபடியால் தமக்குப் பதிலாசிரியராகப் பணியாற்றும்படி கேட்டுக்கொண்டார். இப்படித்தான் புனித அந்தோனியார்

பாடசாலையிற் காலடி எடுத்து வைத்தேன். இரண்டு வருடங்கள் அங்கு தற்காலிக ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வந்தேன். 1964ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் என்னை அக்கல்லூரினிர்வாகத்தினர் நிரந்தர ஆசிரியராக்கினர்.

சிங்கள மாணவர்க்கு ஆங்கிலம் கற்பிப்பதே எனது பிரதான வேலையாகவிருந்தது. இக்காலகட்டத்தில் வேலையில்லாப் பட்டதாரிகளுக்குப் பல்கலைக்கழகத் திலும் ஒரு வேலை கிடைத்தது. அது புதிதாகச் சுயபாதைசூலம் அனுமதி பெற்றவர்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் வேலை. இரண்டு வருடங்கள் இந்த வேலைக்கு என்னைப் பேராதனை ஆங்கிலத்துறை நியமித்தது. புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் முற்பகல் படிப்பித்துவிட்டு பிற்பகல் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்வேன். பிற்காலத்திற் கல்வித்துறையிற் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்த பேராசிரியர் எஸ்.சந்திரசேகரம் மேலதிக அரசாங்க அதிபர் பத்தினியம்மா போல் உட்படப் பல அரிய மாணவர்கட்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் வாய்ப்புக்கிட்டியது.

யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து பணியாற்ற முடிய வில்லையே என்ற ஏககம் எனக்கு எப்பொழுதும் இருந்தது. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிப் பட்டதாரிப் பிரிவிற்கூட விரிவுரை களாற்ற வாய்ப்புக்கிடைக்குமா என்று முயற்சித்துப் பார்த்தேன். நான் பொதுக்கலைச் சான்றிதழ் பெற்றிருந்தமையினால் அங்கு சந்தர்ப்பம் கிடைப்பது இயலாத காரியமாகவிருந்தது.

"கிட்டப்பாவைக் கேட்டுப்பார்த்தேன்
சீன்னப்பாவைப் பார்த்துவந்தேன்"

புனித அந்தோனியார் கல்லூரி அப்பொழுது கட்டணம் அறவிடாத ஒரு தனியார் பாடசாலை. 1960ஆம்

ஆண்டுக்குப் பின்னார் தனியார் பாடசாலைகளில் நியமனம் பெற்றவர்களுக்கு இளைப்பாற்று வேதனம் இல்லை என்று விதிக்கப்பட்டிருந்தது. சிங்கள ஆசிரியர்கள் இங்கு கற்பிக்க வந்தாலும் ஓரிரு வருடங்களுக்குமேற் பணிபுரிவதில்லை. புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் விளையாட்டுத்துறைக்கு அதிக முக்கியத்துவமளிக்கப்பட்டது. றகர், கிரிக்கற, உதைப்பந்து, ரெனிஸ், கூடைப்பந்து என்பன தக்க ஆசிரியர்களாற் போதிக்கப்பட்டு வந்தன. ரெனிஸ் துறைக்கு என்னைப் பொறுப்பாசிரியராக நியமித்திருந்தார்கள். நான் அக்கல்லூரியின் விடுதிச் சாலையிலே தங்கியிருந்தமையினால், விளையாட்டு அணிகள் பிற பாடசாலைகளுக்குச் செல்லும்பொழுது என்னைப் பாதுகாவலனாக அனுப்புவார்கள். இதனால், அவ்வணிகளுடன் நான் செல்வதனைக்கண்டு, நான்தான் அந்த விளையாட்டுக்களைப் போதிக்கின்றேன் என்று சிலர் எண்ணிவிடுவதுண்டு. ஒரு சமயம் தலவாக்கொல்லை தேயிலை ஆராய்ச்சி நிறுவனத் துக்குக் கூடைப்பந்தாட்ட அணியை அழைத்துச் சென்றேன். நான்தான் அவர்களுடைய கூடைப்பந்தாட்ட பயிற்சியாளர் என்று அங்கு பணியாற்றிய வெள்ளைக்காரத் துரைமார் நம்பினார்கள். அக்கல்லூரியில் இல்லங்களுக்கிடையிலான விளையாட்டுப்போட்டிகள் மிகச்சிறப்பாக இடம்பெறும். கல்லூரிக் கொடியின் நிறத்திற்கேற்ப இல்லங்களுக்குப் பெயர் வைத்திருந்தார்கள். கடும் நீலம், மெல்லிய நீலம், இரட்டை நீலம், கடுஞ் சிவப்பு என்பன நிறங்கள்; கல்லூரியின் இல்லங்கள் பின்வருமாறு இருந்தன:

Maroon

Double Blue

Dark Blue

Light Blue

நான் சிறிதுகாலம் Double Blue இல்லத்தின் பொறுப்பாசிரியராகப் பணியாற்றி வந்தேன். புனித அந்தோனியார் கல்லூரியிற் கல்விக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை. விளையாட்டுத்துறையிற் பிரகாசித் தவர்கள் பெருந்தோட்டங்களிலோ, கொழும்பிலிருந்த தனியார் நிறுவனங்களிலோ சிறந்த பதவிகளைப் பெற்று விடுவார்கள். இப்பொழுது இலங்கையின் மிகச்சிறந்த சூழ்நிலை வீச்சாளரான திரு. முத்தையா முரளிதூரன் புனித அந்தோனியார் கல்லூரியிலேதான் பிற்காலத்தில் கிரிக்கற பயின்றவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நான் புனித அந்தோனியார் கல்லூரியின் நிரந்தரமான ஆசிரியர் என்ற பதவியைப் பெற்றபின்னர் அங்கு ஒரு தமிழ்க்கலா மன்றத்தினை அமைப்பதில் ஊக்கமாக ஈடுபட்டேன். அதற்கு அப்பொழுது கல்லூரி அதிபராகவிருந்த வண. பிதா ஏடன் சில்வா ஆதாவளித்தார். அங்கு கற்பித்த ஏனைய தமிழ் ஆசிரியர்கள்; குறிப்பாக, திருமதி கமலா வித்தியானந்தன், திரு. சி. மகேசன், திரு. த. சோதிவேற்பிள்ளை, திரு. த. சிவானந்தன், திரு. குமாரவேல், திரு. பாந்பாஸ் ஆகியோர் எனக்குப் பூரண ஓத்துழைப்பு நல்கினர். நானே முதலாவது பெருந்தலைவராகத் தெரிவ செய்யப்பட்டேன். தமிழ்க் கலாமன்றம் அமைக்கப்பட்டு ஒருசில மாதங்களிலே ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சி கல்லூரியில் நடத்தப்பட்டது. 1967 ஆம் ஆண்டு மகாகவி சுப்பிரமணியபாரதியின் பேர்த்தியார் விஜயபாரதி சுந்தரராஜன் தமது கணவர் பேராசிரியர் சுந்தரராஜனுடனும், எழுத்தாளர் கு. ஆழகிரிசாமி யுடனும் இலங்கைக்கு ஒரு கலாசார சுற்றுலாவில் வந்திருந்தார்.

கண்டிக்கு இவர்கள் வந்தபோது பிரபல வர்த்தகர் நாகவிங்கம் அவர்கள் வீட்டிலே தங்கியிருந்தனர். அப்பொழுது நான் கண்டி புனித அந்தோனியார் கல்லூரி

யிலே ஒரு சாதாரண ஆசிரியன். புதிதாக அக்கல்லூரியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழ்க் கலாமன்றத்தின் பெருந்தலைவன். திரு. நாகலிங்கம் வீட்டிற்குச் சென்று சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் பேர்த்தியையும் மற்றவர்களையும் அடுத்தநாள் புனித அந்தோனியார் கல்லூரிக்கு வரும்படி அழைப்பு விடுத்தேன். புனித அந்தோனியார் கல்லூரியின் அதிபர், வண. பிதா ஏடன் சில்வா இதற்கு எதிர்ப்புத்தெரி விக்க மாட்டார் என்பது என்றும்பிக்கை.

அடுத்த நாள் புனித அந்தோனியார் கல்லூரித் தமிழ் ஆசிரியர்கள் கார்களில் திரு. நாகலிங்கம் அவர்களின் வீட்டிற்குச் சென்றோம். புனித அந்தோனியார் கல்லூரியின் மண்டபத்தில் வரவேற்புச் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கியவர் திரு. எட்வேர்ட் என்ற A/L மாணவர். இவர் பின்னர் வைத்தியக் கல்லூரிக்கு அனுமதி பெற்றார். திரு. எட்வேர்ட் நான் எழுதிக் கொடுத்த மாதிரியே கூட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். "விஜயபாரதி பாடுவாரா?" என்று கேட்டுவிட்டு, அவரைப் பேசுங்கள்" என்று சொல்லும்படி கூறியிருந்தேன். அவரோ அதையெல்லாம் மறந்துவிட்டு.

"அடுத்தபடியாக திருமதி விஜயபாரதி சுந்தரராஜன் உரை நிகழ்த்தி; பாரதி பாடல் ஒன்றையும் பாடுவார்" என்று கூறிவிட்டார். எனக்கு மிகவும் சங்கடமாகப் போய்விட்டது. திருமதி விஜயா சுந்தரராஜன் உரை நிகழ்த்தினார். பல விதையங்களைக் கூறினார். "மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரை நான் பார்த்ததில்லை; நான் பிறப்பதற்குப் பல வருடங்களுக்கு முன்னரே அவர் இறந்துவிட்டார்." என்று அவர் கூறியது ஞாபகம். பின்னர் நாம் ஆவலோடு எதிர்பார்த்த

நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. விஜயபாரதி "ஜெயபேரிகை கொட்டா கொட்டா! என்ற பாடலை இனிமையாகப் பாடினார். அவருடைய கம்பீரமான பிராமண உருவமும் கணீரன்ற குரலும் இப்பொழுதும் என் கண்முன்னே நிற்கின்றன.

காக்கை குருவி, யெங்கள் ஜாதி - நீள்
கடலு மலையுமிங்கள் கூட்டம்
நோக்குந் திசையில்லாம் நாமன்றி வேறில்லை
நோக்க நோக்கக்களி யாட்டம்.

அரிய தத்துவம் நிறைந்த பாரதியார் பாடல் இது. இதனை அவரது பேர்த்தியார் பாடும்பொழுது மெய்மறந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்று நாற்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. இன்றும் பாரதியாரின் பாடல்களில் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது "ஜெயபேரிகை கொட்டா" என்பதுதான். பாரதியின் பேர்த்தியாரின் இனிய குரலில் அதனைக் கேட்டேன். அந்த நினைவுஇனியது.

புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் நான் கற்பித்த பொழுது எனக்கு ஒரு முக்கியமான கடமையும் இருந்தது. பேராதனை மருத்துவக் கல்லூரியில் எனது இளைய சகோதரர் ஜெயசீலன் கற்றுவந்தார். அவரை மேற்பார்வை செய்வதும், அவருக்கு வேண்டிய பண உதவியைச் செய்வதும் எனது கடமையாகவிருந்தது. பாடசாலை வருமானத்தைவிட, தனியார் வகுப்புக்களை நடத்தியும் சிறிதளவு வருமானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டேன். தனியார் வகுப்புகளுக்குக் குடையடனும், ஒரு புத்தகக் கட்டுடனும் செல்லுவேன். ஒருநாள் ஒரு சிங்கள் ஆசிரியர் என்னைப் பார்த்து "முற்காலத்துப் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர் போலக்

காட்சியளிக்கிறீர்கள். முகத்தில் இன்னும் வாலிப் ளி வீச்கின்றது" என்றார். என்னிடம் படித்தவர்கள் அழகான கண்டி மாணவிகள். கவர்ச்சிகரமான உடைகளை அணிந்து சென்றாற் பெற்றோ என்னைப்பற்றித் தவறாக எண்ணு வார்கள் என்று நினைத்தேன்.

புனித அந்தோனியார் கல்லூரியிற் சிங்கள ஆசிரியர்கள் என்னோடு நெருக்கமாகப் பழகினார்கள். அப்பொழுது வகுப்புவாத உணர்வுகள் இப்பொழுது இருப்பது போல் இல்லை. ஆசிரியர்களின் உணவு மண்டபத்தில் எல்லோரும் ஆங்கிலத்திலேதான் பேசுவார்கள். அன்றைய கல்வித்திட்டத்தின்படி சிங்கள மாணவர்களுக்குச் சிங்களத்திலும், தமிழ் மாணவர்களுக்குத் தமிழிலும், பறங்கி மற்றும் இஸ்லாமிய மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலத்திலும் போதனையளிக்கப்பட்டது.

ஓவ்வொரு தரத்திலும் A வகுப்புக்கள் ஆங்கிலமொழி மூலமான போதனை நடக்கும் வகுப்புக்களாகவும்; B வகுப்புக்கள் தமிழ்மொழி மூலமான வகுப்புக்களாகவும்; C, D வகுப்புக்கள் சிங்கள மூல வகுப்புக்களாகவும் இருந்தன. சிங்கள மாணவர்கள் எனது நகைச்சவைப் பேச்சுக் களையும் படிப்பித்த முறையையும் மிகவும் விரும்பினார்கள். இப்பொழுது கண்டியிலே வாழுகின்ற பிரபல சிறுகதை ஆசிரியை, திருமதி ஜீன் அரசநாயகம்; அங்கிலிக்கன் திருச்சபையிலே பின்னர் மதகுருவாக அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட ஜோன் ஐசாக் ஆகியோரும் அப்பொழுது அங்கு ஆங்கில ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றினார்கள். சிங்கள மாணவர்கட்டுக் கற்பித்துபடியினால் எனக்குச் சில நன்மைகள் ஏற்பட்டன. அவர்களிலே சிலர் இராணுவத்திற்

சேர்ந்து உயர் பதவிகளை வகித்தார்கள். எனவே, உள்நாட்டுப் போர் தீவிரமடைந்தபொழுது இவர்களோடு தொடர்புகொண்டு முக்கியமான பிரயாண ஒழுங்குகளை எனக்கும், பிறநாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களுக்கும் செய்யக் கூடியதாகவிருந்தது. 2005ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் எனது நண்பர்கள் ஒரு நினைவு மலரை என்னைக் கொரவப்படுத்துமுகமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். அந்த மலரின் வெளியீட்டு விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கியவர் ஓர் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி (Supreme Court Judge) அவருடைய பெயர் அசோக்கா டி. சில்வா. இவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு அந்த விழாவிற்குத் தலைமைதாங்கி என்னுடைய கற்பித்தல் திறனைப்பற்றி மிகவும் சிலாகித்துப் பேசினார். இவர் இப்பொழுது இலங்கையின் பிரதம நீதியரசர். நான் கண்டியிற் கற்பித்த காலத்திற் சோபேர்ஸ் என்ற கறுப்பினக் கிரிக்கற் வீரர் மேற்கிந்தியக் கிரிக்கற் அணியில் இருந்தார். அவருடைய முகச்சாயலும் உயரமும் பெருமளவு என்னை ஒத்திருந்தமையினால் புனித அந்தோனியார் கல்லூரி மாணவர்கள் என்னை சோபேர்ஸ் என்று அழைத்தார்கள். குறும்பு செய்யும் மாணவர்களுக்கு அடிபோட்டால் அடுத்த நாள் சுவர்களில் "சோபேர்ஸ் நீ விரைவில் அவுட் ஆவாய்" என்று எழுதுவார்கள்.

புனித அந்தோனியார் கல்லூரி அப்பொழுது OSB எனப்பட்ட கத்தோலிக்க கட்டளைக் குருமார்களினால் நடத்தப்பட்டு வந்தது. இவைகளுடைய தலைமைப்பீடும் இத்தாலியில் இருந்தது. சில சமயம் இத்தாலியிலிருந்து அந்த அமைப்பைச் சேர்ந்த மூத்த தலைவர்கள் கல்லூரிக்கு வருவார்கள். அவர்கள் இத்தாலிய மொழியிற் சொற்பொழிவு ஆற்றுவார்கள். அதனைக் கல்லூரியைச் சார்ந்த ஒரு

மதகுரு ஆங்கில மொழியிற் கூறுவார். கல்லூரி நிர்வாகம் முழுவதும் மதகுருமாருடைய கரத்திலேயே இருந்தது. விளையாட்டுத் துறையின் பொறுப்பாளர்கூட ஒரு மதகுருவாகவிருந்தார். நான் அங்கு படிப்பித்த காலத்தில் ஆறு அபிஷேகம்பண்ணப்பட்ட குருமார்களும், இரண்டு அபிஷேகம்பண்ணப்படாத குருமார்களும் (Brothers) இருந்தார்கள். இந்த இரண்டு சகோதரர்களில் ஒருவர் காசாளராகவும், ஒருவர் மடைப்பள்ளிப் பொறுப்பாளராகவும் இருந்தார்கள். அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட குருமாருடன் நான் நன்கு பழகக் கூடியதாகவிருந்தது. அங்கு வேறுபல யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்கள் கற்பித்திருந்தனர். அவர்கள் கத்தோலிக்க மதகுருமாருடன் பழகுவது குறைவு. நானும் இன்னுமொரு தமிழ் ஆசிரியருமே கிறிஸ்தவர்களாக விருந்தோம். அப்பொழுது விடுதிச்சாலையில் இருந்த தமிழ் ஆசிரியர்களில் ஒருவராவது ரோமன் கத்தோலிக்கராக இருக்கவில்லை. சில மதகுருமார் என்னை மிகவும் நேசித்தார்கள். இதற்குக் காரணம் என்னுடைய நகைச் சுவைப் பேச்சும், கிறிஸ்தவப் பின்னணியுமேயாகும். சிலகாலம் நானும் Thomas Zylva என்ற மதகுருவும் ஓரே அறையில் வாழ்ந்து வந்தோம். மதகுருமார் பள்ளிக்கூடத்து விவகாரங்களைப் பற்றியெல்லாம் என்னோடு பேசவார்கள்.

அங்கிருந்த கத்தோலிக்க மதகுருமார் ஒரு தடவை யாவது பிறமதத்தினர் மீதோ, பொது நிலையினர் மீதோ, துவேஷ மனப்பான்மை கொண்டிருக்கவில்லை. ஒருமுறை ரெனிஸ் விளையாட்டு மைதானத்தில் நடந்த சம்பவம் எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. அப்பொழுது நான் ரெனிஸ் விளையாட்டுக்குப் பொறுப்பாசிரியராகவிருந்தேன். ஒரு மதகுரு பின்னேரம் 4.00 மணியளவில் அங்கு

விளையாடுக்கொண்டிருந்தார். நான் "இது மாணவர்கள் விளையாடுகின்ற நேரம், நீங்கள் விளையாட முடியாது" என்றேன். அதனைத் தொடர்ந்து எனக்கும் அவருக்கு மிடையிற் கடும் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. அவர் ரெனிஸ் மட்டையுடன் ஓட்டமும் நடையுமாகக் கல்லூரி அதிபருடைய அலுவலகத்திற்குச் சென்றார். அங்கு நான் கண்ட காட்சி என்னை உணர்ச்சி வசப்படுத்தியது. கல்லூரி அதிபர் ஏடன்சில்வா அவரை மிக மோசமாகத் திட்டிக் கொண்டிருந்தார். "நான்கூட மாணவர்கள் விளையாடுகின்ற நேரத்திலே அங்குபோய் விளையாடுவதில்லை. நீர் எப்படிக் கல்லூரியின் ஒழுங்கு விதிகளை மீறமுடியும்?" என்று கேட்டார். திட்டு வாங்கிய மதகுரு நண்நந்த நாய்க்குட்டி போல் அதிபருடைய அலுவலகத்திலிருந்து வெளியே வந்தார்.

இன்னுமொருமுறை ஒரு பாரதூரமான சம்பவம் நடைபெற்றது. ஒரு விஞ்ஞான ஆசிரியர் ஒரு மதகுருவோடு வாக்குவாதம் செய்து அவரைத் தாக்குவதற்குக் கதிரையைத் தூக்கிவிட்டார். பின்னர் ஒருவாறு அவர்களுக்கிடையே சமாதானம் செய்துவைக்கப்பட்டது. அப்பொழுது கல்லூரி அதிபராக இருந்தவர் வண.பிதா.ரூடோல்ப் (Rudolf) என்னும் பறங்கியராகும். இந்தத் தகராறுபற்றி ஒரு விசாரணையும் நடைபெறவில்லை. அந்த ஆசிரியர் மிகவும் பயந்துபோனார். இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் தாமாகவே அதிபருடைய காரியாலயத்துக்குச் சென்று பேச்சை ஆரம்பித்தார். அப்பொழுது அதிபர் Rudolf, "எனக்கு எல்லாம் தெரியும், எனக்கு உம்மைப்பற்றியும் தெரியும்; வண.பிதா அந்தோனி யைப் பற்றியும் தெரியும்" என்று கூறிவிட்டு, ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் இருந்துவிட்டார்.

எனது பெற்றோரும், சகோதரர்களும், சகோதரியும்.

MY PARENTS, BROTHERS AND SISTER

இடமிருந்து வரை

நிற்பவர்கள் : திரு. சுகுணானந்தன், திரு. சுகுமார், திரு. ஜெபநேசன், திரு. மனோபவன், திரு. ஜெயசீலன்

இருப்பவர்கள் : செல்வி சாந்தா, திரு. சுப்பிரமணியம், திருமதி கனகம்மா சுப்பிரமணியம்

“எனது தகப்பனாருக்கு ஆண்பிள்ளைகள் இல்லை. உங்களைப் பார்த்தால் எவ்வளவோ சந்தோஷமிட்டுவார்.

அவர்தான் இப்பொழுது இந்த உலகத்தில் இல்லையே”

- எனது தாயாரின் கூற்று

Standing (L-R) : Rev.S.N.Sugananthan, Mr.S.Sukumar, S.Jebanesan,
Rev.S.Manopavan and Dr.S.Jeyaseelan.

Seated (L-R) : Miss Shantha, N.Subramaniam and Mrs.Subramaniam.

“My father had no sons.
How happy he would have been to see you all.
But he has gone beyond the veil.
The pity of it. Oh the pity of it.”

- My Mother's Statement

கண்ணம் புனித அந்தோனியர் கல்லூரி அதிபர்
வண. பிதா D.I. ரொபின்சன்
நாகரிகத்தின் மொத்த உருவம்

Rev. Fr.D.I.Robinson
Principal, St.Anthonys College, Kandy
"The very embodiment of civilization"

அங்கு பணியாற்றிய மதகுருமார்களில் ஒருவர் இத்தாலியார். இவருக்குத் தமிழாவது சிங்களமாவது சிறிதளவுந் தெரியாது. ஆங்கிலம் ஓரளவுக்குத் தெரியும். இதனால், தமிழ் மாணவர்களும் சிங்கள மாணவர்களும் நற்பிரசாதம் பெறுமுன் இவரிடந்தான் தமது தாய்மொழியிற் பாவ அறிக்கை செய்வார்கள் என்று கூறுவார்கள்.

இக்கல்லூரியிலே கற்ற பறங்கி மாணவர்களும் என்மீது மிகுந்த அன்பு பாராட்டினார்கள். இவர்கள் பெரும்பாலும் தேயிலைத் தோட்டங்களிற் பணியாற்றிய பெரிய துரைகளின் (PD) அல்லது சின்னத்துரைகளின் (SD) பிள்ளைகள். தேயிலைத் தோட்டங்களிலிருந்து வந்தமையினால் இவர்கள் தமிழிலும் பேசக்கூடியவர்களாகவிருந்தார்கள். பெரும்பாலானவர்கள் விடுதிச்சாலையிலேதான் தங்கியிருந்தார்கள். அக்காலத்திற் புனித அந்தோனியார் கல்லூரியின் விடுதிச்சாலைதான் இலங்கைப் பாடசாலை களில் மிகப்பெரிய விடுதிச்சாலையாகும். ஏறத்தாழ 450மாணவர்கள் விடுதிச்சாலையில் தங்கிப்பட்டத்தார்கள். தோட்டத்துரைமார்கள் தமது பிள்ளைகளை 5வயதிலேயே விடுதிச்சாலையில் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். அந்தப் பிள்ளைகளைப் பராமரிக்கத் தாதிமாரும், மேற்றனமாருமிருந்தார்கள். நான் 1993ஆம் ஆண்டு அவஸ்ரேவியாவுக்குச் சென்றபொழுது புனித அந்தோனியார் கல்லூரியிற் கற்ற பறங்கி மாணவர்கள் மெல்போன் நகரில் ஒரு வரவேற்பு உபசாரம் நடாத்திப் பரிசுகளும் வழங்கினர். சில மாதங்களுக்கு முன்பு கண்டிக்குச் சென்று புனித அந்தோனியார் கல்லூரியையும் பார்த்தேன். ஒரு பறங்கியராவது ஆசிரியர் குழுவிலோ, மாணவர் மத்தியிலோ காணப்படவில்லை. கல்லூரி அரசாங்கத்திடம் கையளிக்கப்பட்டிருந்தது. அதிபர் மாத்திரம் ஒரு கத்தோலிக்கமதகுருவாகவிருந்தார்.

புனித அந்தோனியார் கல்லூரியின் வாழ்க்கை மிகவும் சுவாரசியமாகவிருந்தது. விடுதி மாணவர்கள் தினம் மிகவும் உற்சாகமாகக் கொண்டாடப்படும். தமிழ் மாணவர்களுக்கான நாடகத்தை நானே எழுதிப் பயிற்றுவித்து அரங்கேற்றுவேன். இது யாழ்ப்பாணத்துச் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும். உடை அலங்காரமும் தமிழ்க் கலாசாரத்திற்கு ஏற்றதாக அமைந்திருக்கும். ஆனால், நடிகர்கள் ஆங்கிலத்திலே பேசுவார்கள். மண்டபத்திலிருக்கும் சிங்களவர்களும் பறங்கியர்களும் ஆனந்தமாக வாய்விட்டுச் சிரிப்பார்கள். ஒருமுறை ஒரு மாணவனை நாடகத்திலே I am the most eligible bachelor என்று கூறும்படி சொன்னேன். அவர் அதனை மறந்துவிட்டு I am the most executive bachelor என்று கூறினார். இதுவே ஒரு பெரிய தமாதாகப் போய்விட்டது.

நான் புனித அந்தோனியார் கல்லூரியிற் சேர்ந்த பொழுது கல்லூரி அதிபராக இருந்தவர். D. L. ரோபின்சன் என்பவர். இவர் மிகவும் அழகானவர். எப்பொழுதும் தம்மைச் சூழ உள்ளவர்களை மகிழ்வித்துக்கொண்டே இருப்பார். வண.பிதா. D. L. ரோபின்சனைப் போன்ற ஒரு பண்பாளனை நான் எக்காலத்திலும் பின்னர் காணவில்லை. 1993ஆம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலியாவுக்குச் சென்றபொழுது இவர் தங்கியிருந்த மடாலயத்துக்கு என்னுடைய சகோதரர் ஒருவர் அழைத்துச் சென்றிருந்தார். முதுமை அவரை வாட்டியது. முந்திய வேடிக்கைப் பேச்சையோ, குதுகலத்தையோ அவரிடத்திற் காணமுடியவில்லை. இவர் புனித அந்தோனியார் கல்லூரியின் அதிபராக இருந்தபொழுது இவருடைய மைத்துனர் திரு. Mant அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற் போக்குவரத்துச் சபையின் முகாமை யாளராகப் பணியாற்றினார். இதனால் வண. பிதா. ரோபின்சன் அவர்கள் இடைக்கிடை யாழ்ப்பாணத்துக்கு

வருவதுண்டு. ஒருநாள் சடுதியாக அளவெட்டியில் நாங்களிருந்த குருமனைக்கு வந்துவிட்டார். திரு. Mant அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு வளர்க்கும்படியாக ஒரு சோடிப் புறாக்களைக் கொடுத்தோம். அளவெட்டி விழுயத்தைப் பற்றித் தமது ஆசிரியர்களுக்கும், ஏனைய குருமார்களுக்கும் பலதடவைசொல்லிமகிழ்ச்சியடைந்தார்.

இக்கல்லூரியிலே விளையாட்டு மைதானத்துக்கு அருகாமையில் ஒரு மதுபானச்சாலையும் (Bar) இருந்தது. இது பின்னேரம் 5.00 மணிக்குத் திறக்கப்படும். இரவு 11.00 மணிவரை விற்பனை நடைபெறும். சில ஆசிரியர்கள் கடனாகவே மதுவை வாங்கிக் குடிப்பார்கள். பின்னர் அவர்களுடைய மாதச் சம்பளத்தில் இந்தக் கடன் தொகை கழிக்கப்படும். சில ஆசிரியர்கள் பெருமளவு பணத்தை மதுபான நிலையத்திலே சௌலவு செய்துவிடுவார்கள். சம்பளமாக அவர்களுக்குத் தேறுவது சொற்பமாகவே இருக்கும். ஏதாவது விஷயத்தைக் கொண்டாடி மகிழ்வு தென்றால் மது அருந்துவதும் நடனமாடுவதும் வழக்கமாக விருந்தது. இது இவர்களுடைய கலாசாரம். சில ஆசிரியர்கள் கல்லூரி அதிபரைத் திட்டுவதற்கு இந்த இடத்தைப் பயன்படுத்தினார்கள். நன்றாக மது அருந்திவிட்டுக் கல்லூரி அதிபரை மோசமாகத் திட்டுவார்கள். ஆனால், அடுத்தநாட்காலை, பொழுது புலருமுன் அதிபருடைய அறைக்குச் சென்று மன்னிப்புக் கேட்பார்கள். ஆனால் கல்லூரி அதிபருக்கு எல்லாமே நன்கு தெரியும் "அதனால் என்ன? நீங்கள் போகலாம்" என்று கூறிவிடுவார். இந்த மதுபானச்சாலை எனக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கவில்லை. என்னுடைய சகோதரர் ஒருவருடைய படிப்புச் சௌலவை நான் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தபடியால் குடியில்லாமல், படிமில் லாமல் வாழவேண்டியதாயிற்று. இதனால் விடுதியில் இருந்த எனது நண்பர்கள் சிறிது சிறிதாக என்னை

ஒதுக்கிவிட்டுத் தாங்களே மது, விருந்து என்பனவற்றை ஒழுங்குசெய்து நடத்தினார்கள். 1967ஆம் ஆண்டு நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற் பட்டதாரிகளுக்கான டிப்ளோமா பயிற்சிபெறத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். கல்லூரி அதிபர் "நீர் ஓரு பதில் ஆசிரியரை நியமித்துவிட்டுப் போகலாம். உம்முடைய சம்பளத்தை உம்மிடத்திலே தந்து விடுகிறோம்" என்று கூறினார். அங்கு B.Ed. படிப்பின்போது ஆசிரியர் பயிற்சிபெற்ற திரு. சபா ஜெயராசா அவர்களை என்னுடைய ஆசிரியர்பணியைச் செய்யும்படி விடலாமா" என்று கேட்டேன். அதிபர் ஏடன் சில்வா "தாராளமாக" என்று கூறினார். திரு. சபா ஜெயராஜா அவர்களை அங்கு விட்டுவிட்டுப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று விட்டேன்.

கண்டியிலிருந்த நாட்களிலெல்லாம் நான் வழிபாடு செய்த தேவாலயம் கட்டுக்கலை மெதுடிஸ்த தேவாலயம். அப்பொழுது அங்கு போதகராக இருந்தவர் வன். வெஸ்லி அரியராசா. அவர் என்னை ஓரு உள்ளுரப் பிரசங்கியாக (Local Preacher) வரும்படி பயிற்சியளித்தார். இந்தத் தேவாலயத்தில் ஞாயிறு மாலை ஆராதனைகள் மிகவும் முக்கியமானதாகவிருக்கும். இந்த ஆராதனையிலேதான் பல்கலைக்கழக மாணவர்களும், மாணவிகளும் பங்குபற்று வர்கள். ஆனால், நான் தொடர்ந்து இந்தப் பயிற்சியில் முன்னேறி மெதுடிஸ்த திருச்சபையில் உள்ளுரப் பிரசங்கியாக வரமுடியவில்லை. ஏனெனில் (On Probation) என்ற நிலையில் இருந்தபொழுது கண்டியைவிட்டு வட்டுக்கோட்டைக்குத் திரும்பினேன்.

1968ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் நான் டிப்ளோமா பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு புனித அந்தோனியார் கல்லூரிக்குத் திரும்பினேன். இந்தப் பயிற்சியைப் பெற்ற

காலத்திற் கல்வித்துறைக்குத் தலைவராக இருந்தவர் பேராசிரியர் J. E. ஜெயதூரியா. இவர் உளவியலில் ஆழந்த புலமைமிக்கவர். மிகவும் சுவாரசியமாக உளவியலைக் கற்பிப்பார். திரு. ப. சந்திரசேகரம் அவர்கள் கல்விக் கோட்பாடுகளைக் கற்பித்தார். திரு. முத்துலிங்கம் அவர்கள் புள்ளியியல், மதிப்பீடு செய்தல் என்ற துறையைப் போதித்தார். தீவிர இடதுசாரியான திரு. பிரேமதாசா உடகம் கல்வி நிர்வாகம் என்ற பாடத்தைப் போதித்தார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற் சட்டத்துறை ஆரம்பிக்கப்பட்ட பொழுது அதன் அங்குரார்ப்பணக் கூட்டத்திற் கலந்து கொள்வதற்காக அவருடைய மகள் தீபிகா உடகம் வந்திருந்தார். நான் அந்த பெண்மணியிடம் சென்று, "நான் உங்களுடைய அப்பாவின் மாணவன்" என்று கூறினேன். அப்பொழுது அவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். "எத்தனையோ பேர் தாங்கள் அப்பாவின் மாணவர்கள் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் அப்பா தனிமையில் வாடுகின்றார். நீங்கள் அவரோடு தொலைபேசியிற் பேசினால் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைவார்" என்று சொல்லித் தொலைபேசியின் இலக்கத்தைத்தந்தார்.

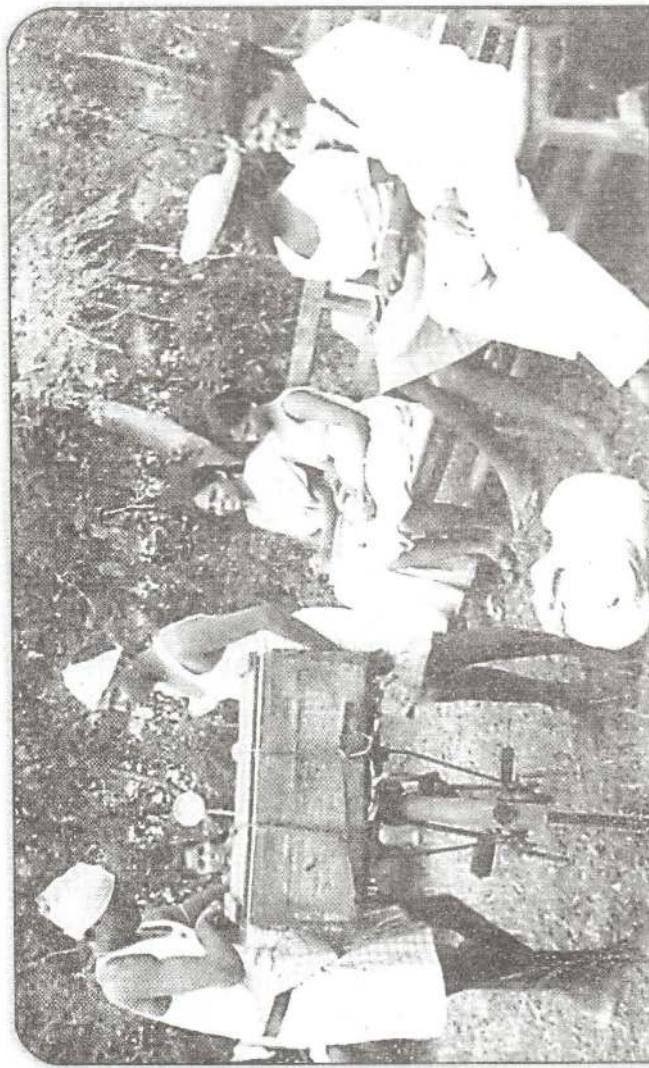
1968ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 4ஆம் திகதி கண்டு வாழ்க்கைக்கு நான் முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டியதாயிற்று. எனெனில், அந்த வருடம் எனக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. அத்துடன் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் எனக்கு நியமனம் கிடைத்தது. எனவே, என்னுடைய இனிய நண்பர்களை விட்டு யாழ்ப்பாணத் துக்குச் செல்ல முடிவுசெய்தேன். கண்டியிலே 6 வருடம் கற்பித்தமையினாற் சில நன்மைகளும் ஏற்பட்டன. சிங்களத்தை ஓரளவு பேசுவதற்குப் பழகிக்கொண்டேன். பல அருமையான சிங்கள நண்பர்களைத் தேடிக்கொண்டேன்.

கிரிக்கற், ரகர் போன்ற விளையாட்டுக்களின் நுட்பங்களை யெல்லாம் நன்கு கிரகித்துக்கொண்டேன். இவைகளைல்லாம் என்னுடைய ஆளுமை வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்தன. ஆனால், என்னுடையவாழ்வின் மிகச் சக்தி வாய்ந்த காலம், அதாவது உடற்பலனும் மனோதிடனும் மேலோங்கி நின்ற காலம், புனித அந்தோனியார் கல்லூரிக் காலமாகும். அவர்கள் என்னை மிகுந்த அன்போடு பராமரித்தார்கள். என்னுடைய வாலிபம் அவர்களோடு கழிந்தது. என்னுடைய பெற்றோர் தென்னிந்தியத் திருச்சபை ஊழியக்காரர்களாக இருந்தபொழுதும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியோ, உடுவில் மகளிர் கல்லூரியோ, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிப் பட்டதாரிப் பிரிவோ எனக்கு ஒரு பதவி வழங்கவில்லை. சில குடும்பங்களே இந்த நிறுவனங்களை நடத்திக்கொண்டிருந்தன. அவர்களைச் சார்ந்தவர்களுக்கே பதவிகள் வழங்கப்பட்டன. புனித அந்தோனியார் கல்லூரியைப் பொறுத்தளவில் நான் பழைய மாணவனுமில்லை; கத்தோலிக்கனுமில்லை; சிங்களவனுமில்லை. ஆனால் OSB குருமார் நான் ஒரு பாதிரியின் மகன் என்று சொல்லி எனக்கு எல்லாவிதமான சிறப்புஞ் செய்தார்கள். 1993ஆம் ஆண்டு நான் பேராயராகத் திருநிலைப்படுத்தப்பட்டேன். முதன்முதலாகப் புனித அந்தோனியார் கல்லூரியிலேதான், என்னையும் பாரியாரையும் பரிசுளிப்பு விழாவுக்கு, பிரதமவிருந்தினராக அழைத்துக் கொரவித்தனர்.

நான் உணவு மண்டபத்திலும், வகுப்பறையிலும் தவறுகள் இழைத்தபொழுது பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொண்டனர். இதனாலேதான் இன்றுவரை கத்தோலிக்கத் திருச்சபை என்னுள்ளத்திற் குடுகொண் டுள்ளது.

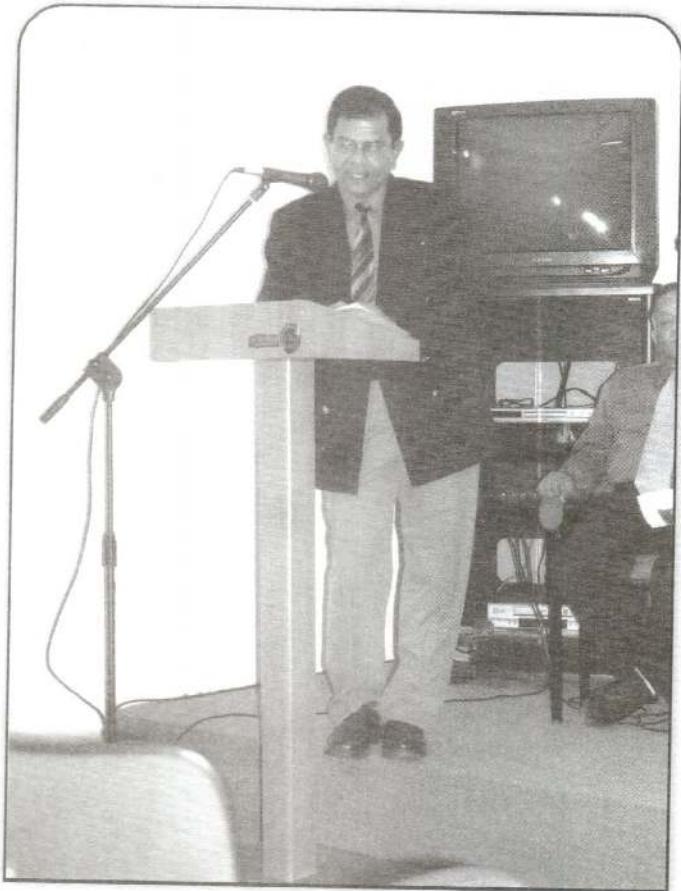
அலைவோட்டுப்பில் வாழ்ந்தவொழுது ஒரு வினோதவுகை ப்போட்டு

A FANCY DRESS COMPETITION AT ALAVEDDY

மீன்விழிப்புவரக மருவூரில், புறங்கிப் பெண்ணாக தேயப்பேந்தன் அருகில் பாக்டரி ஹிலிஸ்சந்திரன்

Rev. Marappavan as fish vendor, SJ (second from right) as Anglo Indian wife

2005 ஆகஸ்ட் 25இல் வெளியிடப்பட்ட
எனது நண்பர்களின் (Festshrift) “பாராட்டுத் தொகுப்பில்”
எனது பழைய மாணவன் நீதியரசர் (இன்றைய பிரதம நீதியரசர்)
அசோகா டி.சில்வா உரை நிகழ்த்துகின்றார்.
அருகில் அமரர் சி.டி.சின்னக்கோன்.

Releasing Festshrift on 25.08.2005
At the lectern Justice Asoka - De -Silva
(The Present Chief Justice Sri Lanka)
My student at St.Anthony's
On his left Mr.C.D.Chinnakone.

இயல்

5

படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோ டென்னூம்
 உடைப்பிபருஞ் செல்வர் ஜூயினும் இடைப்படக்
 குறுகுறநடந்து சிறுகை நீட்டி
 இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
 நெய்யிடை அடிசில் மெய்ப்பட விதிர்த்தும்
 மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
 பயக்குறை இல்லைத் தாம்வாழு நானோ.

- புறநானூறு 188

1968ஆம் ஆண்டு எனக்கு 28 வயதாகிவிட்டது. ஆனால், சரியான உத்தியோகங்கிடைக்க வில்லை. உத்தியோகம் புருஷலட்சணம் என்பார்கள். உள்ளுரில் எனக்கு வேலையில்லை. ஓரு தனியார் பாடசாலை உபாத்தி, இளைப்பாற்று வேதனமில்லாத பதவியிலிருப்பவர் என்று தான் கலியாணத்தரகார்கள் என்னை எடை போட்டனர். அவர்களுடைய கணிப்புக்கு ஏற்றவகையிலே எனக்குப் பெண்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். அது மட்டுமன்றி,

இல்லறம்

கண்டி புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் வேலை பார்த்து வந்ததனால் எனக்கு மதுப்பழக்கம் உண்டென்றும், என்னுடைய உறவினர்கள் சந்தேகித்தனர். என் தாயார்மீது கொண்ட பேரன்பினால் காதல் செய்யவும் துணியவில்லை. என்னுடைய தாயார் நான் ஓர் அழகான கட்டிளங்காளையென்றும், பறங்கிப் பெண்கள் என்னைப் பிடித்துக்கொள்ளுவார்களென்றும் பயந்திருந்தார்.

1968 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியிற் புனித அந்தோனியார் கல்லூரி விடுதிச்சாலையிலிருந்த ஆசிரியர்கள், ஒரு வாலிபனைக் கூட்டிவந்து எனக்கு அறிமுகம் செய்தார்கள். அவர்தான் பின்னர் என்னுடைய மைத்துனரானவர். அதாவது என்னுடைய மனைவி சீதா விமலலங்கியின் அண்ணன். அந்த வாலிபர் சென்ற பின்னர் விடுதியிலிருந்த ஆசிரியர்கள், "உன்னைப் பார்க்க வந்தவர் யார் என்று தெரியுமோ?" என்று கேட்டார்கள். நான் தெரியாது என்றேன். அவர்கள் சிரிசிரியென்று சிரித்துவிட்டு "நீ ஒரு நல்ல மாப்பிளையா என்று பார்க்க வந்தார்" என்றார்கள். நான் அவர்களிடம் "என்ன கேட்டார் அந்த வாலிபர்" என்றேன். அவர்கள் "மாஸ்டர் குடிக்கிறவரா?" என்றுதான் கேட்டார். என்றனர். நாங்கள் "அப்படியான ஒரு குணமுமில்லை, சரியான முசுப்பாத்திக்கட்டை" என்று கூறினோம் என்றார்கள்.

இது நடைபெற்றபொழுது நான் டிப்ளோமா பயிற்சியை முடித்திருந்தேன். இதனால், என்னுடைய வருங்கால மாமியார் சற்றுத் திருப்தி அடைந்திருந்தார். "என்னவோ அந்த Boy படிப்பில் விருப்பம் கொண்டவர்

போலத் தெரிகிறது. என்றைக்கோ ஒருநாள் அவர் பெருங் கல்விமானாகிப் பெரியபதவியை அலங்கரிப்பார்" என்று கூறினார். ஏனெனில் அவருடைய கணவர் ஓர் பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியராக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்துப் பின்னர் கல்லூரி அதிபராகி, நாவலப்பிடியின் நகரசபைத் தலைவராகி, பின்னர் பண்டாரவளைப் பிரதிநிதியாகத் (State Council) தெரிவு செய்யப்பட்டு, சிறிதுகாலம் இலங்கையின் வர்த்தக அமைச்சராகவும் பணியாற்றியவர். அப்படியே நானும் பதவியில் முன்னேறிக்கொண்டே செல்லுவேன் என்று எண்ணினார். அதிஷ்டவசமாக நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் அதிபராகி ஒரு வாரத்துக்குப் பின்னர்தான் மாமியார் இவ்வலக வாழ்வினை நீத்தார். என் மாமனாரின் சகோதரி அதாவது என் மனைவியின் மாமி Cotton Hall என்ற பிரபல்யமான பந்தய ஒட்டக்குதிரையின் சொந்தக்காரி யாகவிருந்தார். அவருடைய கணவன் T. G. Francis, என் மாமியாரின் சகோதரர். அதாவது மாற்றுச் சடங்கால் இணைந்தவர்கள். இவர்களின் உறவினர்கள் சிலர் விசுவாசமிக்க கத்தோலிக்கராகவும், சிலர் அதிதீவர் பெந்தே கோஸ்து சபையினராகவும் இருந்தனர். இவர்களின் சொந்த ஊர் கரம்பொன். என்னுடைய மனைவியின் குடும்பத்தினர் அதிதீவர் பக்திகொண்ட பெந்தகோஸ்து திருச்சபையைச் சேர்ந்தவர்கள். இப்பொழுது மாப்பிள்ளை தென்னிந்தியத் திருச்சபையின் உறுப்பினராக இருந்தாலும் படிப்படியாக அவரைப் பெந்தேகொஸ்து திருச்சபைக்கு மாற்றிவிடலா மீண்டும் என்னுடைய மாமியாரும் உறவினர்களும் எண்ணியிருந்தார்கள்.

1968ஆம் ஆண்டு எனது இளையசகோதரர்டாக்டா ஜியசீலனுக்கும், எனது சகோதரி சாந்தாவுக்கும் வடக்கு ஏழாலையில் மாற்றுச்சடங்கு ஒழுங்குசெய்யப்பட்டிருந்தது. மதகுருவாகிவிட்ட என்னுடைய முத்த சகோதரர் 1967இல் திருமணம் செய்துகொண்டார். எனவே என்னுடைய பெற்றோருக்கு நான் திருமணம் செய்வதில் எந்தவிதமான ஆட்சேபனையும் இருக்கவில்லை.

சுண்டுக்கு ஸியில் என்னுடைய வருங்கால மனைவியின் வீட்டுக்கு முன்னால் திரு. நாகநாதன் குடும்பத்தினர் வாழ்ந்துவந்தனர். திருமதி நாகநாதன் தவத்திரு தனிநுயக அடிகளாரின் சகோதரி மட்டுமன்றி, என்னுடைய மனைவியின் மிக நெருங்கிய உறவினராக வழிருந்தார். நாகநாதன் குடும்பத்தினர் கத்தோலிக்க திருச்சபையைச் சேர்ந்தவர்கள். திரு. நாகநாதன் அவர்களே பெண்வீட்டாருக்கும், மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குமிடையில் தொடர்பதிகாரியாகவிருந்தார். பேச்சு வார்த்தைகளெல்லாம் முடிவற்ற பின்னர் 1969ஆம் ஆண்டு முற்பகுதியில் என்னுடைய பெற்றோரும், முத்த சகோதரனும் எங்கள் உறவினர் மத்தியிலே பெரியவராகவிருந்த திரு. வல்லிபுரம் நல்லையா அவர்களும் பெண்வீட்டுக்குச் சென்றோம். அன்றுதான் முதற்றடவையாக என் மனைவியைப் பார்த்தேன். "கண்களோ அரவிந்தம்; கால்களும் அஃதே" என் மாமியாருக்கு என்னைக் கண்டவுடன் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. ஏப்ரல் மாதம் 18ஆம் திகதி திருமண நிச்சயார்த்தம் என்றும் ஆகஸ்ட் மாதம் 18ஆம் திகதி திருமணமென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. எல்லோருக்கும் பூரண திருப்தி. அப்பொழுது என் மனைவி மேலைத்தேய இசை ஆசிரியை

யாகவிருந்தார். இந்தப் பதவியைப் பெறுவதற்குக் கல்வி அதிகாரியாக இருந்த திரு. S.P. சோமசேகரம் அவர்கள் பெரிதும் துணை புரிந்திருந்தார். வேம்படி மகளிர் கல்லூரியில் ஏற்பட்டிருந்த வெற்றிடத்தை நிரப்புவதற்குச் செல்வாக்குமிக்க ஓருவரின் மகளைக் கல்லூரி அதிபர் சிபார்சு செய்திருந்தார். ஆனால் திரு. சோமசேகரம், மறைந்து போன திரு. இராஜுகலேந்திரன் (எனது மாமனார்) ஓரு காலத்தில் எனது இனிய நண்பராக இருந்தவர். அவருடைய குடும்பத்திற்கு இந்தச் சிறிய உதவியை எப்படியாவது நான் செய்தாக வேண்டுமென்று கூறிவிட்டார். இதனாலேதான் அவர் வேம்படி மகளிர் கல்லூரியில் நிரந்தர நியமனம்பெற முடிந்தது. திருமண ஓழுங்குகள் முடிவுற்ற பின்னர், நான் கண்டியிலிருந்து நீங்கி வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்குச் செல்வதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. என்னுடைய மனைவி தொடர்ந்தும் வேம்படி மகளிர் கல்லூரியிலே வேலை பார்ப்பது என்றும் தீர்மானிக்கப் பட்டது.

ஆகஸ்ட் மாதம் 18ஆம் திகதி சுண்டிக்குளியில் உள்ள பரியோவான் தேவாலயத்தில் எமது திருமணம் நடைபெற்றது. அப்பொழுது அங்கு மதகுருவாகவிருந்த வண. VSD சத்தியநாதன் திருமணத்தை நடாத்தி, அருஞுரையை ஆற்றினார். திருமதி ராணி குணரத்தினம் (சாறி எம்போறியம் குணரத்தினத்தின் மனைவி) தாவி கட்டுவதற்குப் பெண்ணின் முக்காட்டினை நீக்கிவிட்டார். உதவி அரசாங்க அதிபர் J. M. சபாரத்தினம் அவர்களும். திரு. ACJ எவியேசர் அவர்களும் சாட்சிகளாகக்

கையொப்பமிட்டனர். வரவேற்பு உபசாரம் சண்டிக்குளி Palm Courtஇல் நடைபெற்றது.

ஆகஸ்ட் மாதத்தின் பிற்பகுதியில் நான் கண்டிக்குச் சென்று என்னுடைய பொருட்களையெல்லாம் எடுத்துவந்து மனைவியின் வீட்டில் வாழத்தொடங்கினேன். வீட்டில் மனைவியின் இரண்டு சகோதரர்கள் ஒரு சகோதரி ஆகியோரும் வசித்து வந்தனர். என்னுடைய மனைவியின் முத்த சகோதரி தனது கணவனோடு அடிக்கடி வீட்டுக்கு குருநாகலையிலிருந்து வருவார். கணவன் தேசிய பாற சபையில் உயர் அதிகாரியாகக் கடமையாற்றியவர். (Dairy Development officer) எமது வீடு சிறிதாக இருந்தமையினால் பல பிரச்சனைகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆனால், அந்தத் தடைக்கற்களே எனது வாழ்வின் படிக்கற்களாகின. பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் தனது ஆரோக்கியத்திற்கும், நீண்ட ஆயுனுக்கும் தனது மனைவியே காரணமின்று அடிக்கடி கூறுவார். "உணவிற் சுவையிராது; நான் குறைந்தளவே உட்கொள்வேன்; இதுவே என் ஆரோக்கியத்தின் இரகசியம்" என்பார்.

"Make Lemon a Lemonade" என்பது Dale Carnagie விளக்கிய தத்துவம். "உன்கையில் வைத்திருக்கின்ற பொருளை வைத்துக்கொண்டு அதனாற் செய்யக்கூடியதை செய். இல்லாத ஒன்றுக்கு அமுது வாழ்நாளை வீண் நாளாக்கி விடாதே" என்பது இதன் பொருள். எனது மனைவி, தனிக்குடித்தனம் நடத்தவிரும்பாமல் தாயாரின் குடும்பத் தாரோடு வாழ்ந்து வந்தமையினால் எனது கல்வி முயற்சிகள் தங்குத்தடையின்றி நடைபெற்றன. ஆகவே, நான் கல்வியிலும் எழுத்துத் துறையிலும் ஊக்கமாக

ஈடுபட்டேன். மூன்று M. A. பட்டங்கள் - ஓன்று தமிழில்; ஓன்று ஆங்கிலத்தில்; ஓன்று சமயத்தில் எனது பெயரை அலங்கரித்தன. அத்துடன் BD பட்டமும், கலாநிதிப் பட்டமும் எனக்கு இளமைப் பருவத்திலே கிடைத்தன. இப்பட்டங்களைப் பெறுவதற்கு என் மனைவியளித்த பேருக்கமும், அவரிடமிருந்த பணப்பலமும் எனக்குத் துணையாக நின்றன. நான் கடைசியாக எழுதிய ஆங்கிலப் புத்தகத்தின் முகவரையிற் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளேன்.

Finally, my thanks also go to my wife
 Vimala, a well qualified Western
 Music teacher and Pianist, who
 as ever, encouraged me to pore
 over Tamil Classics and Saiva
 Philosophical works, and looked
 after my Tamil books and notes
 during the years of armed conflict.

ஜனாதிபதி ஜோர்ஜ் புஸ் (George Bush Senior) ஒரு முறை காரில் மனைவியோடு சென்றுகொண்டிருந்தார். வீதியருகே ஒரு மனிதன் சுவர் ஓன்றுக்கு வர்ணம் தீட்டிக்கொண்டிருந்தான். திருமதி புஷ் காரை நிறுத்தும்படி கூறினார். வர்ணம் பூசபவனுடன் சிறிதுஞேரம் பேசிவிட்டு வந்தார். ஜனாதிபதி புஷ் "யார் அந்த மனிதன்? அவனை உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டார். "நானும் அவனும் ஓன்றாகப் படித்தவர்கள். அவனை நான் காதலித் தேன். ஆனால் நமது திருமணந்தான் நடைபெறவில்லை." என்றார். உனக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும்? அந்த வர்ணம் பூசபவனுடன் வாழாமல் அமெரிக்க ஜனாதிபதியுடன் வாழ்கின்றாய்." என்றார்.

அதற்குத் திருமதி புஷ் "நான் அவனைத் திருமணம் செய்திருந்தால் அவன்தான் இப்பொழுது ஐனாதிபதி" என்றார். எனது முன்னேற்றத்திலும், திருமதி ஜூபநேசனின் பங்கு மகத்தானது. நான் திருமணமான அடுத்தவருடம் ஒரு கார் வாங்கப்பட்டது. பச்சை நிறங்கொண்ட மொறிஸ் மைனர் கார். அதனுடைய விலை ரூபா 12000/= அதனுடைய இலக்கம் EL 1566. அப்பொழுது ஒரு கலன் பெற்றோலின் விலை ரூபா 3.75சதமாகும். ஒருமுறை சேர்விஸ் செய்ய 3.50சதம் எடுத்தார்கள். இந்தக் கார்தான் எமது இல்லற ஓட்டமாகவிருந்தது. ஆனால் அந்தக் காரைப் பராமரிப்பதிற் செலவு அதிகமாகவிருந்தது. "பழங்காரும் பறங்கிப் பொம்பிளையும் பரமதரித்திரம்" என்பார்கள். அவ்வாறே இந்தப் பழங்கார் சொல்லொண்டுத் துன்பத்தைக் கொடுத்தது. என்னுடைய நண்பார்களுக்கு "அது எனக்குச் சேவை செய்வதில்லை. நான்தான் அதற்குச் சேவை செய்கிறேன்." என்று கூறினேன். ஆனால், இந்த வாகனம், கார் திருத்துவதில் ஓரளவு அனுபவத்தையும், கார் ஓட்டுவதிற் சிறந்த பயிற்சியையும் அளித்தது. இறுதியிற் புத்தளத்தில் DMO வாக இருந்த எனது மனைவியின் முத்த சகோதரர் ரூபா 16000/=க்கு வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார். நான் ஏற்கும் உணர்ச்சி வசப்படுவன். அந்தக் கார் பல உபத்திரவங்களை எனக்குக் கொடுத்தாலும் அது வீட்டைவிட்டு விரைவாக ஓடிச்சென்று மறைந்த பொழுது என் கண்கள் பனித்துவிட்டன. மனிதன் என்பவன் புதுக்கார்களில் ஓடவேண்டும் அல்லது கொம்பனிக் கார்களில் ஓடவேண்டுமென்று தீர்க்கமான முடிவு செய்தேன்.

நான் திருமணமான காலத்தில் ஏறத்தாழ மூன்று வருடங்கள் மிகுந்த பயபக்தியோடு சண்டிக்குளியிலிருந்த பெந்தகோஸ்தே தேவாலயத்துக்கு மனைவியோடு சென்று வழிபாடு செய்தேன். அப்பொழுது பாஸ்டர் தாமலிங்கம் என்பவர் அந்தச் சபைக்குப் பொறுப்பாளராகவிருந்தார். அவர்கள் எப்பொழுதும் அருளுரைகளை மொழிபெயர்ப்புச் செய்வார்கள். தமிழில் ஒருவர் பேசினால் அதனை ஆங்கிலத்திலே மொழி பெயர்ப்பார்கள். ஆங்கிலத்திலே பேசினால் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பார்கள். சண்டிக்குளி விசுவாச வீடு இப்பொழுது இருப்பதனைப்போல பெரிய கட்டடமாக இருக்கவில்லை. ஒரு நீண்ட ஓலைக் கொட்டிலே அப்பொழுது வழிபாட்டு இடமாக இருந்தது. பாஸ்டர்மாரும், சகோதரர்களும் தரையிலே உட்கார்ந்து வழிபாட்டினை நடத்துவார்கள். சாட்சி சொல்லுவது இந்த வழிபாட்டிலே முக்கியமான அம்சமாகவிருந்தது. சாட்சி சொல்ல விரும்புவர்கள் எழுந்து, கடந்துபோன வரத்தில் இறைவன் தமது வாழ்விற் செய்த அற்புதங்களைப் பற்றிக் கூறுவார்கள். அவர்களுடைய பக்தியும், எளிமையும் என்னை மிகவுங்கவாந்தன. ஆனால், அன்னிய பாதையில் பேசுவதும், நீண்ட நேரம் பிரார்த்தனை செய்வதும் விளங்கிக்கொள்வதற்குக் கடினமாகவிருந்தன.

ஒருநாள் பேராய் சபாபதி குலேந்திரன் என்னுடைய தகப்பனாரைப் பார்த்து "என்ன உன்னுடைய மகன் பெந்தகோஸ்தே வழிபாட்டுக்குச் செல்கிறானாமே" என்று கடிந்துகொண்டார். என்னுடைய மனைவியின் உறவினர்கள் நான் இன்னும் முழுக்கு ஞானஸ்நானம் பெறவில்லை என்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். இதனால், பெந்த

கொஸ்துத் தேவாலயத்திற்குச் செல்வதை நிறுத்திப் பரி. யோவான் கல்லூரிக்கு அருகில் இருந்த அங்கிலிக்கன் தேவாலயத்திற்குச் செல்லத் தொடங்கினேன். பின்னே ரத்தில் வட்டுக்கோட்டையில் இருந்த தென்னிந்தியத் திருச்சபை ஆலயத்திற்குச் செல்லலானேன். அப்பொழுது பரி. யோவான் தேவாலயத்திற்கு A. J. C. செல்வரட்னம் என்பவர் மதகுருவாகவிருந்தார். அவருடைய மனைவியின் பெயர் ரதி. வண். செல்வரட்னம் அவர்களும், ரதி அவர்களும் எங்கள் குடும்பத்துக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களாயினர். என் மனைவிக்கும், ரதி செல்வரட்னம் அவர்களுக்கும் நட்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணம் மேல்நாட்டு இசையாகும். இலங்கையில் உள்நாட்டுக் கலகம் தீவிரம் அடையும்வரை அனைத்துப் பாடசாலைக் கரோல் வழிபாடும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. (Carol singing by the youth of the North) இந்த வழிபாடுகள் முதலில் யாழ். நகர சபை மண்டபத்திலும், பின்னர் யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்திலும், பின்னர் பரி. யோவான் கல்லூரி மண்டபத்திலும் நடைபெற்றன. இந்தக் கரோல் வழிபாடுகளை ஓரு கட்டத்தில் முன்னின்று நடத்தியவர் திருமதி ரதி செல்வரட்னம். இவருக்குப் பக்கத்துணையாக இருந்தவர் என்னுடைய மனைவி. அவரே பொதுவான பாடல்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பியானோ இசை மீட்டுப்பவராக இருந்தார். எனக்கு மேல்நாட்டு இசையிற் பயிற்சி குறைவு. பியானோ வாசிப்பதிற் பயிற்சி கொஞ்ச மேனும் இல்லை. ஆனால், இந்தக் கரோல் ஆராதனைகளை ஒழுங்கு செய்வதிலும், வேண்டிய தளபாடங்களைக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதிலும் நன்றாகப் பாடுபடுவேன். என்னுடைய நண்பர்கள் பலர் "அமாவாசைக்கும் அப்துல் காதருக்கும் என்ன தொடர்பு" என்று சொல்லிச் சிரிப்பார்கள்.

ஆனால் என்னுடைய மனைவியுடன் வாழ்ந்தமையினால் மேற்கத்தேய இசை பற்றி ஓரளவு அறிந்து கொண்டேன். இராமநாதன் நூண்கலைப் பீடத்தின் சஞ்சிகைக்கு மேல் நாட்டு இசையைப் பற்றி ஒரு நீண்ட கட்டுரை எழுதிக் கொடுத்துள்ளேன். மேலைத்தேய இசைவாணர் களைப்பற்றி அதிகம் வாசித்துள்ளேன். என்னுடைய குரல் Bass என்றும், இளமையில் ஓமுங்காகப் பயிற்சி செய்திருந்தால் ஒரு சிறந்த ஆங்கிலப் பாடகனாக வந்திருக்கலாம் என்றும் மனைவி கூறினார். என்னுடைய தகப்பனார் நான் சங்கீதத்திற் சுத்த சூனியம் என்று கருதினார். என்னுடைய சகோதராகளுக்கும் எனக்கும் சேர்த்துப் பாட்டுப் பழக்குவார். பின்னர் என்னைப் பாடவேண்டாம் என்று நிறுத்திவிட்டு மற்றவர்களுக்குப் பழக்குவார். என்னுடைய தாயார் நான் ஆங்கிலப்பாடல்களை நன்றாகப்பாடுகின்றேன் என்று கூறினார். அவரும் பின்னர் என்னுடைய இசைத்திறமைகளைப்பற்றி அதிகம் பெருமை கொள்ளவில்லை. திருமணமான பின்பு இவற்றைப்பற்றி யெல்லாம் என்னுடைய மனைவியிடம் கூறினேன். அப்பொழுது அவர் "நீர் என்னிடம் வந்திருக்கலாமே, நான் நன்றாகப் பயிற்சி கொடுத்திருப்பேன்" என்று கூறினார். இல்லற ஓடம் மிக விரைவாக ஓடியது. எம்கு இரண்டு மழலைச் செல்வங்கள் கிடைத்தன. அவர்களைப் பார்த்த பின்னர்தான், "கவிஞர்களும், எழுத்தாளர்களும் குழந்தை களைப் பற்றி இவ்வளவு எழுதுகிறார்களே" என்று புலனாகியது.

"குழலினது யாழினது என்பர் தம் மக்கள் மழலைச்சொற் கோதவர்" என்றும்.

"அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள் சிறுகை யளாவிய கூழ் "என்றும் வள்ளுவாப் பெருந்தகை கூறினார்.

எனது முத்த மகள் Hyacinth நிர்மலீன் 1974ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இவர் அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்களிற் கற்று இரண்டு M.A. பட்டங்களைப் பெற்றதுடன் அமையாது மேல்நாட்டு இசையிலும் LTCL என்ற பட்டத்தைப் பெற்றுள்ளார். எனது இளையமகள் Christene கீதாஞ்சலி பங்களூர் மவுண்டகாமல் கல்லூரியிற் படித்து, B.A. பர்ட்சையில் பொருளியற் பாடத்தில் அனைத்துக் கல்லூரி களிலும் இரண்டாவது இடத்தைப் பெற்றார். பின்னர் வண்டன் பல்கலைக்கழகத்திற்படித்து M.A. பட்டமும் பெற்றார்.

1974ஆம் ஆண்டு என்னுடைய சகோதரர்கள் அவுஸ்ரேவியாவுக்குப் போகத் தொடங்கினார். 1983ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்துக்கு முன்னர் மூவரும், 1983ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்துக்குப் பின்னர் மற்றைய இருவரும் எனது தகப்பனாரும் அவுஸ்ரேவியாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்தனர். நான் தொடர்ந்து இலங்கையில் இருப்பது புத்தியீனமான செயல் என்றே அவர்கள் எல்லோரும் கருதினர். எனக்கு நேரே இளையவரான டாக்டர் ஜெயசீலன் "உனக்காக இல்லாவிட்டும் உனது பிள்ளைகளுக்காக அவுஸ்ரேவியாவுக்கு வந்துவிடவேண்டும்" என்று அடிக்கடி எழுதினார். நீங்கள் அவுஸ்ரேவியாவிற் கொடுக்கின்ற கல்வியிலும் பார்க்கச் சிறந்த கல்வியை என்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு நான் இந்த நாட்டிலேயே கொடுப்பேன் என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டேன். அப்பொழுது நான் இவ்வளவாக இலங்கை சீரமிந்துபோகுமென்றோ; அவுஸ்தி ரேவியா இவ்வளவு வளர்ச்சியடையுமென்றோ என்னிய

தில்லை. 1991ஆம் ஆண்டு மே 22 நடைபெற்ற ராஜீவ் காந்தி கொலைக்குப்பின்னர் யாழ்ப்பானைப் பிள்ளைகள் இந்தி யாவிற் படிப்பது கடினமாகிவிட்டது. 1992ஆம் ஆண்டு கொடைக்கானல் சர்வதேசப் பாடசாலையில் என் மக்கள் இருவருக்கும் படிப்பதற்கு அனுமதி கிடைத்தது. என்னுடைய ஆராய்ச்சித்திறனாலும், மொழி பெயர்ப்பு ஆற்றலினாலும் பெரிதுங் கவரப்பட்ட Dr. Richard Young என்ற அமெரிக்கப் பேராசிரியர், அப்பாடசாலையில் அனுமதிக்கும் புலமைப்பரிசிலுக்கும் ஒழுங்கு செய்திருந்தார். இந்தச் சிறந்த பாடசாலையிற் கற்பதற்கு அனுமதி கிடைத்தாலும், இந்தியத் தூதராலயம் யாழ்ப்பானத்துப் பிள்ளைகளுக்கு விசா வழங்குவது சந்தேகம் என்று பலர் கூறினார்கள். நான் இந்தியத் தூதராலயம் சென்று விசா அதிகாரியிடம் உரையாடினேன். நான் யாழ்ப்பானத்தின் மிகச்சிறந்த பாடசாலை ஓன்றின் அதிபர் என்றும், நான் இந்தியாவிற் படித்தமையினால் அந்த நாட்டின் கல்வித் தரத்தை நன்கு அறிந்திருக்கின்றேன். அதனாலேதான் அவர்களும் இந்தியாவிற் படிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப் படுகிறேன். என்றும் கூறினேன். அந்த விசா அதிகாரி என்னை முழு முற்றுமாக நம்பினார். "நீங்கள் வெளியே உட்கார்ந்திருங்கள் விசாவை இப்பொழுதே தந்து விடுகின்றோம்" என்று கூறினார். எனது மக்கள் கொடைக்கானல் சர்வதேச பாடசாலையிற் கற்று, அப்பாடசாலையின் டிப்ளோமாவைப் பெற்றுக்கொண்டனர். அந்த டிப்ளோமாவுடன் இந்தியாவின் எந்தக் கல்லூரியிலும் அனுமதி பெறலாம். நான் சென்னையில் இருந்த பெண்கள் கிறிஸ்தவக் கல்லூரிக்குச் சென்று, அதன் அதிபர் திருமதி கண்மணி கிறிஸ்தியன் என்ற அம்மையாரைச் சந்தித்தேன்.

எனது மகள் "கம்பியூட்டரில்" பட்டதாரியாக விரும்புகிறாள் என்று கூறினேன். அம்மையார் "அந்தத் துறைக்கு ஏற்கனவே 1000 விண்ணப்பங்கள் வந்துவிட்டன. 20பேரைத்தான் எடுக்கப்போகிறோம். உங்களுடைய மகளுக்கும் ஓர் இடம் தருகின்றோம்" என்று கூறினார். நான் அந்தக் கல்லூரியை ஒருமுறை சுற்றிப்பார்த்துவிட்டு அவர்களுடைய விடுதிச் சாலையையும் பார்த்துக் கொண்டேன். கொடைக்கானலில் இருந்த எனது மூத்த மகளைச் சென்னைக்கு அழைத்துச் சென்றேன். கல்லூரி தொடங்கும்வரை அண்ணாநகரில் உள்ள எனது நண்பா வீட்டில் தங்கியிருக்க முடிவு செய்தோம். அப்பொழுதுதான் எதிர்பாராதவிதமாக ஒரு பேரிடி எங்களுக்கு விழுந்தது. அப்பொழுது தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சராக இருந்த செல்வி ஜெயலலிதா அவர்கள், "இலங்கை மாணவர் ஒருவரையும் தமிழ் நாட்டில் உள்ள கல்லூரிகளிலோ, உயர் கலாபீடங்களிலோ அனுமதிக்கக்கூடாது" என்று தடை உத்தரவு விதித்தார். சென்னையில் இருந்த கல்லூரி அதிபர்கள் எல்லோருமே "எம்மால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. உங்கள் மகளை டெல்கிக்குச் சென்று அல்லது பங்களூருக்குச் சென்று கல்வியைத் தொடர முயற்சி பண்ணுவங்கள்" என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டனர். டெல்கியில் ஒருவரையும் எனக்குத் தெரியாது. பங்களூரிற் பலர் எனக்கு நண்பர்களாகவிருந்தனர். பங்களூருக்குச் சென்று வண. S. வசந்தகுமாருடன் தொடர்புகொண்டேன். (இவரே இப்பொழுது தென்னிந்தியத் திருச்சபையின் தலைமைப் பேராயர்) இவர் தமது ஆதீனத்தினால் நடத்தப்பட்ட Bishop Cotton Women's College இற் சேர்த்துவிட்டார். அப்பொழுது இந்தக் கல்லூரிக்குத் தனியானகட்டிடங்கள் இல்லை.

எனது மகாவிழாவின்போது எடுக்கப்பட்ட படம்...
PHOTOGRAPH TAKEN ON MY 60TH BIRTHDAY...

இடமிருந்து வரை : S.J., முத்துமகன் ஹயிசின் நிர்மலேன், திருமதி S.J., இலோயமகன் கிரிஸ்தீன் கீதாஞ்சலி

L-R : S.J., Hyacinth, Vimala and Christeen

1969இல் ஒடுண்டு இப்பிரல் மாதம் 18ஆண் தீக்குதி நாளை வெற்ற எனது விவாக நிச்சயதார்த்தத்தின்மோது எடுக்கப்பட யாம்....

AT MY ENGAGEMENT TO VIMALA ON 18.04.1969

பின் வரிசேசபில் : மூர்த்தி திருமதி சுருணானந்தனும், சுகோதூர்களும், சுகோதூரியும்...

Standing my sister-in-law Pathmuni, brothers and sister...

வட்டுக்கோட்டையில் இயங்கிய பட்டதாரிப் பிரிவினைப் போல் Bishop Cotton Girls School என்ற உயர்தரப் பாடசாலையின் கட்டிடங்களையே உபயோகித்து வந்தனர். இதனால் வகுப்புக்கள் பெரும்பாலும் மதியம் 12.00மணிக்குப் பின்னரே ஆரம்பமாகின. இப்பொழுது இந்தக் கல்லூரி மிகச்சிறந்த கட்டிடங்களுடன் பங்களூரின் முதற்றமான கல்லூரிகளில் ஒன்றாகப் பிரகாசிக்கின்றது. ஆனால், அப்பொழுது மிகவும் சிறியதாகவே காணப்பட்டது. Mount Carmel, Jothinivas, Maharanee என்ற பெண்கள் கல்லூரிகளே அப்பொழுது பங்களூரில் மிகவும் பிரசித்தமானவையாக விளங்கின.

என்னுடைய மகளுக்கு இந்தக் கல்லூரியிற் படிப்பது திருப்தி அளிக்கவில்லை. "கவலைப்படாதே இங்கு பட்டதாரிப் படிப்பை முடித்தவுடன் உன்னை இங்கிலாங்குக்கு அல்லது அமெரிக்காவுக்கு அனுப்ப முயற்சி செய்கிறேன்" என்று கூறினேன். இரண்டு வருடங்களின் பின்னர், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் எனது சகமாணவனும் பின்னர் என்னுடைய சக ஆசிரியனுமாகவிருந்த டாக்டர் D. J. துரைரத்தினம் அவர்களுக்கு என்னுடைய மகளைப்பற்றிக் கடிதும் எழுதினேன். அவர் தாம் பணியாற்றிய பல்கலைக் கழகத்தில் (Bowling Green State University) இல் அனுமதியும், புலமைப்பரிசிலும் வழங்குவதாகக் கூறினார். 1998ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் முத்தமகள் இந்த பல்கலைக்கழகத்தைச் சென்றடைந்தாள்.

எனது இரண்டாவது மகள் கொடைக்கானல் டிப்ளோமா சான்றிதழைப் பெற்றவுடன் நான் சென்னையில்

நேரத்தைச் செலவிடவில்லை. பங்களூரிலிருந்த மிகச்சிறந்த கல்லூரியான Mount Carmel கல்லூரியில் அவளைச் சேர்ப்பதற்கு முடிவுசெய்தேன். அப்பொழுது அந்தக் கல்லூரியின் அதிபராக இருந்தவர் வயலற் ஆசீர்வாதம். இவருடைய பூர்வீகம் யாழ்ப்பாணத்து இளவாலையாகும். பங்களூரில் இவரை Sister Geniveve என்றே குறிப்பிட்டனர். இவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறையின் தலைவராக இருந்த வண. பிதா AJV சந்திரகாந்தன் அவர்களுடைய உறவினர். நான் அறிமுகக் கடிதங்களை எனது பாசத்துக் குரிய நண்பர் தொழஸ் செளந்தரநாயகம் ஆண்டகையிட மிருந்தும், வண. பிதா AJV சந்திரகாந்தனிடமிருந்தும் பெற்றுக்கொண்டு அதிபர் அருட்சகோதரி வயலற் ஆசீர்வாதத்தைச் சந்திக்கச்சென்றேன். அவர் சில நிமிடம் என்னோடு உரையாடனார். வண. பிதா சந்திரகாந்தனைப் பற்றி மிகுந்த ஆர்வத்தோடு கேட்ட பின்னர், என்ன துறையில் உங்கள் மகள் படிக்க விரும்புகிறார்? என்றார். நான் மகிழ்ச்சிக் கடவில் மூழ்கினேன். ஏனெனில், பங்களூரிற் செலவாக்குமிக்க அரசியல் வாதிகளும், தொழில் அதிபர்களும், கல்லூரி முதல்வர்களும் தங்களுடைய பிள்ளைகளை இந்தக் கல்லூரியிற் சேர்க்கமுடியாமல் திண்டாடியதை நான் அறிவேன். எனது முத்தமகள் தனது கல்லூரியில் ஆங்கிலம், சமூகவியல், உளவியல் என்பன வற்றைக் கற்றார். இரண்டாவது மகள் தனது கல்லூரியிற் பொருளியல், சமூகவியல், அரசறிவியல் என்பன வற்றைக் கற்றாள். இவர்களுக்குப் படிப்பித்தமையினால் நானும் ஆங்கிலம், சமூகவியல், அரசறிவியல், உளவியல், பொருளியல் என்பன வற்றை மீண்டும் ஒருமுறை

ஜெயந்திரிப்ரக் கற்றேன். எனது இளைய மகள் பட்டப்படிப்பு முடிந்தவுடன் லண்டனில் இருந்த Goldsmith கல்லூரியில் ஒரு வருடம் படிப்பதற்கு அனுமதி பெற்றாள். அந்தக் கல்லூரியில் அவளுக்குப் புலமைப்பரிசில் கிடைக்க வில்லை. அவஸ்ரேலியாவில் இருந்த என்னுடைய உறவினாக்களும், அமெரிக்காவிலிருந்த என்னுடைய நண்பர்களும், உதவி செய்ய முன்வந்தனர். அவளும் அங்கு கற்று லண்டன் M. A. பார்ட்சையிற் சித்தியடைந்தாள். எனது பிள்ளைகளினுவரும் எமது இல்லறம் நல்லறமாகவும், சச்சரவின்றியும் நடைபெற்ற துணைபூரிந்தனர். எனக்கும் எனது மனைவிக்கும் திருமணம் நடந்து நாற்பது வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. எனது துறையைப்பற்றி என் மனைவிக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. அவருடைய துறையில் எனக்குச் சிறிதளவேனும் ஆர்வமில்லை. எனது வீட்டுப் புத்தகத் தட்டில் Oxford Companion of Music என்ற நாலுக்குப் பக்கத்தில் "திருக்குறள் குமரேச வெண்பா" காணப்படும்.

Sacred Songs and Solos என்ற நாலுக்குப் பக்கத்தில் அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டுக் காணப்படும். எங்களுடைய துறைகள் இருதுருவங்களாக இருந்தபொழுதிலும் எம்மிரு வரையும் இணைத்துவைத்தது பிள்ளைகள் மீதிருந்த பாசமேயாகும். இந்த விஷயத்தில் வண. E. K. யேசுதாசன் என் தாய்வழிப்பாட்டனாரைப் பற்றியும் அவருடைய மனைவியைப் பற்றியும், எழுதியது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

"இவர் பின் விடுதிப் பாடசாலையிற்
படிப்பித்த ஒரு பெண்ணை விவாகஞ்
செய்து, இருவரும் உபாத்திமாராயிருந்து
தங்கள் பின்னைகளுக்கும் தங்களால்"

இயன்றமட்டும், தங்களை ஒறுத்துக் கல்வி கற்க வைத்து, இருவரும் தங்கள் சீவியத்தை முடித்தனர்.

திருமணம் என்பது எல்லோருக்கும் அவசியமானது. என்னோடு படித்த வாலிபர்களிற் சிலர் திருமணத்தை அசட்டை செய்துவிட்டு, பின்னர் வேதனைப்படுவேதனை நான் காண்கின்றேன். சோக்கிற்டிஸ் ஞானியர் "எல்லா மனிதரும் திருமணம் செய்துகொள்ளவேண்டும். மனைவி நல்லவளாக வாய்த்தால் வாழ்க்கை இன்பகரமானதாக இருக்கும். அவன் கொடியவளாக இருந்தால் அவன் தத்துவஞானியாகிவிடுவான்" என்று கூறினார். நான் திருமணம் செய்யாமல் இருந்திருந்தால் உலகத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பதை விளங்கியிருக்கமாட்டேன். இப்பொழுது வாழ்க்கையென்றால் என்ன? அதன் பிரச்சனைகளை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது? என்பதனை நன்றாகக் கற்றுக் கொண்டேன். இதனாலேதான் பல திருமணநிகழ்வுகளில் என்னை மணமக்களுக்கு நல்லுபதேசம் செய்யும்படி அழைக்கின்றனர்.

அவுள்டீபாலியாவில் உள்ள எனது சுகோதா சுகோதரிகளும், சுப்பிரஸ்திகளும்,
பிள்ளைகளும்...

MY SIBLING'S IN AUSTRALIA WITH THEIR CHILDREN AND IN-LAWS

உபத்திரவும் பொறுமையையும்
பொறுமை திண்மையையும்
திண்மை நம்பிக்கையையும்
உண்டாக்குகின்றன வென்றறிந்து
உபத்திரங்களிலேயும்
பெருமை பாராட்டுகின்றோம்
அந்த நம்பிக்கை நம்மை
வெட்கப்படுத்தாது.

- ரேம்பி: 5:3

1969ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 18ஆம் திகதி எனது திருமணம் நடைபெற்றது. 17 நாட்களுக்குப் பின்னர் அதாவது 1969ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 4ஆம் திகதி நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் ஆசிரியர் குழுவிற் சேர்ந்து கொண்டேன். அப்போது கல்லூரி அதிபராகவிருந்தவர் திரு. இராஜன் கதிர்காமர். "பலவித எதிர்ப்புக்களுக்கும், சவால்களுக்கும் முகங்கொடுத்துத்தான் உம்மை நியமிக்க முடிந்தது" என்று கூறினார். கல்லூரி அதிபராகத் திரு. இராஜன் கதிர்காமர் இருந்தபொழுதிலும், பட்டதாரிப்

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் பணி

பிரிவின் தலைவராக இருந்த கலாநிதி லூதர் ஜெயசிங்கம் அவர்களிடமே எல்லா அதிகாரமும் இருந்தது. இவருடைய ஆலோசனைப்படியே திரு. கதீர்காமார் கல்லூரியை நடத்திவந்தார். கல்லூரியின் ஆட்சிக் குழுவில் கலாநிதி லூதர் ஜெயசிங்கம் அவர்களுக்கும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் இளைப்பாறிய அதிபர் திரு. K. A. செல்லையா அவர்களுக்குமிடையில் முறைகல் நிலையிருந்தது. இக் கல்லூரியில் ஆங்கிலம் கற்பித்த திரு. கனகரத்தினம் செல்வராஜன் நவீல்ட் பாடசாலைக்கு அதிபராகச் சென்றுவிட்டார். எனவே, ஆங்கிலம் கற்பிப்பதற்கு ஓர் ஆசிரியர் தேவைப்பட்டார். திரு. K. A. செல்லையாவின் மகனும் நானும் விண்ணப் பித்தோம். திரு. செல்லையாவின் மகள் பின்னர் உடுவில் மகளிர் கல்லூரியின் அதிபராகப் பதவி வகித்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்தப் பெண்மணி யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு வந்தால் திரு. செல்லையாவின் செல்வாக்கு ஓங்கிவிடுமென்று கலாநிதி லூதர் ஜெயசிங்கம் எண்ணினார். இதனால், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியைப் பொறுத்தளவில் எந்தவிதமான செல்வாக்கோ, நிர்வாகிகளின் உறவோ இல்லாத எனக்கு ஆசிரியரியமனம் கிடைத்தது.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் பணியை ஆரம்பித்த பொழுது எனக்குக் குதூகல் உணர்ச்சி ஏற்படவில்லை. நான் ஓர் இளைஞர், தென்னிந்தியத் திருச்சபை கிறிஸ்தவன். படித்து முன்னேறக் கூடியவன் என்று சக ஆசிரியர்கள் என்னைக் குறித்துச் சுற்றுப் பொறாமைப்பட்டனர். தங்களுடைய முன்னேற்றத்துக்கு நான் தடையாக இருந்து விடுவேனோ என்று அவர்கள் பயந்தார்கள். இதனால், பல கிறிஸ்தவ ஆசிரியர்கள் என்னோடு பேசுவதனைத் தவிர்த்துக்கொண்டார்கள். என்னிடத்திற் காணப்பட்ட சில

குறைபாடுகளைப் பெரிதுபடுத்தி அவற்றைப் பற்றிப் பேசிச் சிரித்து மகிழ்ந்தார்கள். எனக்கு முன்னர் இங்கு புவியியல் கற்பித்துவந்த திரு. தம்பையா ஞானேந்திரன் இந்த ஆசிரியர்களின் நலினங்களைப் பொறுக்கமுடியாமல் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியைவிட்டு நீங்கிவிட்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கலாநிதி பாலன் செல்லையா பட்டதாரிப் பிரிவின் துணைத்தலைவராக இருந்தார். இவர் விளையாட்டுத்துறையில் மிகுந்த ஆர்வமும், ஆற்றலும் உடையவர். விளையாட்டுத் துறையில் ஆர்வம்மிக்க ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் அவரைச் சூழ இருந்து பேசி மகிழ்வார்கள். அந்தக் குழுவினர் தம்மைச் சாராதவர்களைக் கவனிப்பதுமில்லை, கணக்கில் எடுப்பதும் இல்லை.

இடைநிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் இப்படி நடந்து கொண்டாலும், பட்டதாரிப்பிரிவிலுள்ள விரிவுரையாளர்கள் என்னை நன்கு மதித்து அன்புபாராட்டி வந்தனர். டாக்டர் S. சுசீந்திரராஜா, திரு. முத்துத்தம்பி, திரு. வண்ணியசிங்கம், டாக்டர் சுந்தரவிங்கம், திரு. V. சிவசாமி, திரு. மதனாகரன் ஆகியோர் என்னுடைய நெருங்கிய நண்பர்களாகவிருந்தனர். இவர்களிற் பலர் எனது தந்தையார் நடாத்திவந்த உதயதாரகைக்கு விடையதானம் செய்து வந்தமையினால் இவர்களை Morning Star Clique என்றழைத்தனர்.

1972 ஆம் ஆண்டு நான் ஆக்ஸ் போர்ட் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று B.Phil படிப்பினை அந்தப் பகுழ்த்த பல்கலைக்கழகத்திற் செய்து முடிக்கவேண்டும் என்று பேராயர் அம்பலவாணர் விரும்பினார். அதற்காக ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் டெனிஸ் நென்னஹாம் என்பவருடன் எனக்குத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். பேராசிரியர் டெனிஸ் நென்னஹாம்

இரண்டு வரலாற்றுப்பேராசிரியர்கள் உம்மைச் சிபார்சு செய்யவேண்டும். அவர்களின் பெயர் விபரங்கள் அனுப்பவும் என்று எழுதியிருந்தார். நான் பேராசிரியர் கா. இந்திராபாலா அவர்களினதும், இன்னொரு பேராசிரியரினதும் பெயர் விபரங்களை அனுப்பினேன்.

இரண்டு வாரங்களின்பின் பேராசிரியர் கா. இந்திராபாலாவிடமிருந்து எனக்கு ஓரு கடிதம் வந்தது. அதில் "ஆக்ஸ்போர்ட் கிங்ஸ் கல்லூரியிலிருந்து உம்மைப் பற்றி எழுதுமாறு கடிதம் வந்தது. நான் உடனே எழுதி அனுப்பிவிட்டேன். இத்துடன் நான் எழுதிய கடிதத்தின் பிரதியை உமக்கு அனுப்புகின்றேன்" என்று எழுதியிருந்தார்.

மற்றுப்பேராசிரியர் ஒன்றுமே எழுதாது இருந்து விட்டார். ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகம்" ஓரு பேராசிரியரிடமிருந்து மட்டுந்தான் சிபார்சுக் கடிதம் வந்திருக்கின்றது. எனவே, உங்களுடைய விண்ணப்பத்தை இந்த வருடம் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியாதிருக்கின்றது" என்று தெரிவித்தது.

சில வாரங்களுக்குப் பின் சிபார்சுக் கடிதம் அனுப்பாத மற்றுப் பேராசிரியரைச் சந்தித்தேன். அவர் என்பீது மிகுந்த அபிமானம் உடையவர். உங்கள் சிபார்சுக் கடிதம் ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்திற்குப் போக வில்லையாமே என்று சற்றுக்கவலையுடன் கூறினேன். அவர் "ஆம்! அவர்களது கடிதம் கிடைத்தது. அந்த நாட்களிலேதான் என் வீட்டிற் களவுபோனது. நான் எல்லாவற்றையும் மறந்துபோய்விட்டேன்" என்றார். ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தை நான் அத்துடன் மறக்க வேண்டியதாயிற்று. தொடர்ந்து அடுத்த வருடம் எனக்குக் குடும்பப் பிரச்சினைகள் அதிகரித்தன. இரண்டு வருடங்கள்

இங்கிலாந்தில் தொடர்ந்து இருப்பது முடியாத காரியமாகப் போய்விட்டது.

உயர்தரப்பாடசாலைப் பிரிவின் ஆசிரியர்களின் கொடுமையினால் நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியைவிட்டு நீங்கிக் கண்டிக்கு அல்லது கொழும்புக்கு சென்றுவிடலாமா என்று யோசித்ததுண்டு. நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் ஆசிரியப்பணியை ஏற்றபொழுது எனது பெற்றோர் அளவெட்டியிற் பணியாற்றி வந்தனர். அவர்களிடம் சென்று ஆசிரியர்களின் நிலைங்களைப்பற்றிக் கூறுவேன். என்னுடைய தாயார் "புது இடம் என்றால் அப்படித்தான் இருக்கும்; சிறிது காலம் பொறுத்துக்கொள்" என்று கூறினார். இதனால், பாடசாலைக்குச் செல்லுவது எனக்கு நரகமாகவிருந்தது. அடிக்கடி லீவு எடுப்பேன். கொழும்பு சென்று சில நாட்கள் அங்கேயே தங்கிவிடுவேன். கல்லூரி அதிபர் என்னுடைய பிரச்சினையை விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை விட்டு சிறிதளவு காலமாவது பிரிந்திருக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்தேன். 1973ஆம் ஆண்டு நீண்ட கால லீவில் MAQ பார்ட்சைக்கு ஆயத்தும் செய்வதற்காகப் பேராதனைக்குச் சென்றேன். படித்து முன்னேறாவிட்டால் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி என்னை பைத்தியக்காரனாக்கிவிடும் என்று உணர்ந்து கொண்டேன்.

எனக்கு 7ஆம், 8ஆம் வகுப்புகளிற் கற்பித்தல் வேலைகொடுக்கப்பட்டது. அத்துடன் (G.C.E.(O/L) வகுப்புகளுக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் பணியும் தரப்பட்டது. ஆராய்ச்சி மனப்பான்மையும், புத்தகப் பண்பாடும் கொண்ட எனக்குச் சிறுவர்களின் குறும்புகளைப் பொறுத்துக் கொள்வது கடினமாகவிருந்தது. நல்ல தண்டனைகள் கொடுத்தேன். பட்டங்கள் வைத்தனர். பேராசிரியர்

வேலுப்பிள்ளை அல்லது பேராசிரியர் பத்மநாதன் அந்த வகுப்புக்களுக்குக் கற்பிக்கப் போயிருந்தால் என்ன பாடுபடுத்தியிருப்பார்கள் என்று எண்ணிப்பார்த்ததுண்டு.

கல்லூரித் துணை அதிபராக இருந்த திரு. ஆழ்வார்பிள்ளை இராஜசிங்கம் ஒரு பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியரின் மகன். இவர் கணிதத்தில் மிகச்சிறந்து விளங்கியவர். இவரிடம் கற்றுப் பொறியியலாளர்களான வர்கள் பலர். இவர் கலைத்துறைப் பட்டதாரிகளை மதிப்பதேயில்லை. கலைத்துறைப் பாடங்களை யாருமே படித்துப் படித்துப் படிப்பிக்கலாமென்று திடமாக நம்பினார். ஏறத்தாழ 15வருட காலம் இவரின்கீழ் நான் ஆசிரியனாகப் பணியாற்ற வேண்டியிருந்தது. என்னோடு கல்விகற்றவர்கள் பல்கலைக்கழகங்களிலும், இலங்கை நிர்வாக சேவையிலும், கடல் கடந்த நிர்வாகச் சேவையிலும் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது என்னுடைய கல்வியையும், அறிவாற்றலையும் அறிந்திராத இவரின் கீழ்ப்பணியாற்ற வேண்டி இருக்கின்றதென்று நான் வேதனைப்படுவேன். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சென்று விரிவுரையாளர் கலாநிதி சிவபத்மநாதன் வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். அவருடைய மனைவி குழந்தைப்பிரசவத்துக்காக யாழ்ப் பாணம் சென்றிருந்தார். முன்பும் பல தடவை விரிவுரையாளர் சிவபத்மநாதன் வீட்டில் தங்கியிருக்கின்றேன். அவருடைய மனைவி ஒரு வைதீக இந்துக்குடும்பத்திற் பிறந்தவர். எனினும், கிறிஸ்தவனாகிய என்மீது எந்தவிதமான காழ்ப்புமின்றி உபசரிப்பார். இந்த அம்மையார் கொழும்பி லுள்ள ஒரு பாடசாலையிற் கற்றமையினால் நாகரிகமும், பண்பும் வாய்க்கப்பெற்றவராயிருந்தார். நான் விரிவுரையாளர் பத்மநாதனிடம் "யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி வாழ்வு எனக்கு நிம்மதியைத்தரவில்லை. கண்டியைவிட்டு நீங்கியது பெரிய தவறு போலிருக்கின்றது" என்று கூறினேன். அப்பொழுது

என்னுடைய அறிவாற்றலையும். பேச்சுத்திறனையும் நன்கறிந்த விரிவரையாளர் பத்மநாதன் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு நீ பயந்து ஓடக் கூடாது; முயற்சி செய்து அவர்கள் எல்லாருக்கும் தலைவனாக வரவேண்டும். நீ இப்பொழுது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியைவிட்டு நீங்கினால் அது அவர்களுக்குக் கிடைத்த பெரு வெற்றியாகும்." என்று கூறினார். நான்கு மாதங்கள் MAQ பரீட்சைக்குத் தயார் செய்துகொண்டு பேராதனையிலிருந்தேன். கண்டி புனித அந்தோனியார் கல்லூரி, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை, கிறிஸ்தவ தேவாலயம் என்பனவற்றில் எனது பொழுதுகழிந்தது. இந்தப் பரீட்சைக்குத் தயார் செய்வதில் விரிவரையாளர்களாக இருந்த துரை மனோகரன், ந. அருணாசலம், சித்திரலேகா மெளன்குரு ஆகியோர் தாம் எழுதிய கட்டுரைகளையும், பாடக் குறிப்புக்களையும் தந்து எனக்குப் பெருமளவு உதவி செய்தார்கள். இந்தப் பரீட்சைக்குத் தயார்செய்யும் பொழுதுதான் நா. குழந்தைவேலு என்ற பிரபல தமிழ் ஆசிரியர் எனது நண்பரானார். அவர் இந்தப் பரீட்சைக்கு நெறிப்படுத்தின தோட்டமையாது தாழும் அந்தப் பரீட்சைக்குத் தோற்றினார். அந்தப் பரீட்சையில் நான் சித்தி அடைந்தாலும் அதனுடைய முடிவுகள் வெளிவரப் பல காலம் சென்றது. அக்கால கட்டத்திற் பொதுக்கலைத் தேர்விற் சாதாரண சித்தி எய்தியவன் M.A. பட்டத்தைப் பெறுவதற்குக் குறைந்த பட்சம் 7வருடங்கள் சென்றன. ஆகவே, தொடர்ந்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற் படிப்பினைத் தொடர்வதில் எனக்கு ஆர்வங் குன்றியது.

நான் பேராதனையிலிருந்து திரும்பியின், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இலங்கை அரசாங்கம், யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தை அமைப்பதற்காகப் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியையும், யாழ்ப்பாணக்கல்லூரிப் பட்டதாரிப் பிரிவினையும் சுவீக

ரித்தது. இதனைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி இயக்குனர் சபை, பட்டதாரிப்பிரிவினை மூடிவிட்டது. அரசாங்கம் அங்கு கற்பித்த ஆசிரியர்களுக்கும் ஏனைய ஊழியர்களுக்கும், பல்கலைக்கழகத்திலும், அரசாங்கப் பாடசாலைகளிலும் நியமனங்கள் கொடுத்தது. நூல் நிலையமும் மிகச்சிறந்த கட்டிடங்களும் அரசினர் வசமாகின. பட்டதாரிப்பிரிவு விரிவுரையாளர்கள் பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சென்றுவிட்டனர். இடைநிலைப்பள்ளி மட்டும் இராஜன் கதிர்காமர் தலைமையினர்கீழ் இயங்கி வந்தது. இடைநிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் மத்தியில் நான் கலவியிற் சிறந்த ஒருவனாகக் கணிக்கப்பட்டேன். கல்லூரி அதிபர் திரு. இராஜன் கதிர்காமர் எனக்கு ஒரளவு மதிப்பளிக்குதொடங்கினார். ஆனால் துணை அதிபர் ஆழ்வார்பிள்ளை இராஜசிங்கம் அவர்கள் என்னை மதிக்க வேயில்லை.

இறையியற் கல்வியை எனது மனம் நாடியது. அப்பொழுது பங்களூர் இறையியற் கல்லூரி வெளிவாரி மாணவனாக ஓருவர் BD படிப்பினைக் கற்றுமுடிப்பதற்கு வாய்ப்பளித்திருந்தது. எனக்கு இந்தப் படிப்பைப் படிப்பதற்குச் சில வசதிகள் இருந்தன. என்னுடைய முத்த சகோதரர் இந்த இறையியற் கல்லூரியில் M.Th. படிப்பினை மேற்கொண்டிருந்தார். அதுமட்டுமன்றி இறையியல் சம்பந்தமான நூல்கள் என்னுடைய வீட்டிலும், என்னுடைய தந்தையார் வீட்டிலும், என்னுடைய இளைய சகோதரர் வீட்டிலும் நிறையவேயிருந்தன. ஆகவே, இந்தக் கல்வியைத் தொடரலானேன். வினாத்தாள்கள் பங்களூர் இறையியற் கல்லூரியிலிருந்து யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபருக்கு வந்துசேரும். அவர் இந்தப் பரீட்சையைத் தமது காரியாலயத்தில் நடாத்திவிட்டு விடைத்தாள்களைப் பங்களூர் இறையியற் கல்லூரிக்கு அனுப்புவார். இப்படியாக

இரண்டு வருடங்கள் வெளிவாரி மாணவனாகப் பங்களூர் இறையியற் கல்லூரிப் பரீட்சையை எழுதி வந்தேன். இரண்டு வருடங்கள் கழிந்தபின்னர் இறையியற் கல்வியில் எனக்கு மிகுந்த ஆர்வம் ஏற்பட்டது. நூல்களையும் வேறு யாரோ எழுதிய பாடக் குறிப்புக்களையும் படித்துப் பரீட்சைகள் எழுதுவதனைவிடச் சிறந்த ஆசிரியர்களிடங் கற்று இறையியிலில் ஓரு நிபுணனாக வரவேண்டும் என்ற ஆசை மேலிட்டது. "குருவில்லா வித்தை பாழ்" என்பதனை நான் நன்றாக உணர்ந்தவன். அது மட்டுமன்றி நல்ல அறிவு வாய்க்கப்பெற்ற ஆசிரியர்களிடமிருந்து படிப்பதற்கும், சாதாரண ஆசிரியர்களிடமிருந்து படிப்பதற்கும் அதிக வித்தியாசம் உண்டு என்பதில் எனக்கு உறுதியான நம்பிக்கையுண்டு. இதன்காரணமாக மதுரையில் இருந்த தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரிக்குச் செல்ல முடிவு செய்தேன். அப்பொழுது ஆகாயவிமானம் மூலம் திருச்சி சென்று திரும்புவதற்கு ரூபா 350தான் அறவிடப்பட்டது. 1979ம் ஆண்டு BD (Seramore) M.A. (Phil and Religion) படிப்புக்களை முடித்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பி ணேன்.

இந்தியாவிலிருந்து திரும்பிய பின்பு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் எனது முன்னேற்றம் துரிதமானது. வட்டுக்கோட்டைப் பேராலயத்தில் அடிக்கடி வழிபாடுகள் நடாத்தி அருளுரைகளாற்றினேன். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி யின் ஆண்டு மலரான மிசலினிப்பத்திரிகையின் ஆசிரியரா ணேன். பட்டதாரிப்பிரிவு சவீகரிக்கப்பட்ட பின்னர் சில காலம் அந்தச் சஞ்சிகை வெளிவராமலிருந்தது. நான் இந்தியாவிலிருந்து திரும்பியவுடன் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவிருந்த R. பாலசுப்பிரமணிய ஜயா பதவியினின்றும் இளைப்பாறினார். தமிழ்த் துறையின் புதிய தலைவராக நான் நியமிக்கப்பட்டேன். அத்துடன்

"இளஞாயிறு" என்ற பத்திரிகையின் தமிழ்ப் பகுதிக்கு ஆலோசகர் என்ற பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொண்டேன். G.C.E. O/L வகுப்பு மாணவர்களின் இலக்கிய மன்றமாகிய சகோதரத்துவக்கழகம் தமிழ்க்கழகம், கிறிஸ்தவ மாணவ இயக்கம் என்பனவற்றின் போதெகரானேன். விளையாட்டுத் துறையிற் சிவப்பு இல்லம் என்ற ஹேஸ்ரிங்கஸ் இல்லத்திற்கு உதவிப் பொறுப்பாசிரியனானேன். இவற்றுடன் G.C.E. (A.L) வகுப்புக்களுக்குத் தமிழ், பொருளியல், கிறிஸ்தவம் என்னும் பாடங்களைக் கற்பிக்கலானேன். இவ்வாறு என்னிடம் G.C.E. (A.L) வகுப்பில் மூன்று பாடங்களைக் கற்ற ஒருவர்தான் வண. G. நடராஜா. இவர் இப்பொழுது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரித் துணையதிபர்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் பல்கலைக்கழகத்திலும் இவ்வாறு பல பணிகளில் ஈடுபட்டுவந்தேன். அருளஞ்செழியன் ஆற்றுவது மட்டுமன்றிச் சொற்பொழிவு ஆற்றுவதிலும் எனது திறமையைப் பலரும் உணர்ந்துகொண்டனர். இக்கால கட்டத்திலேதான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆளுனர் சபைத் தலைவர், பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் அவர்களின் பார்வையும், தென் இந்தியத் திருச்சபையின் பேராயர் D. J. அம்பலவாணர் அவர்களினது பார்வையும் என்மீதுபட்டன. ஒருமுறை பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் என்னைப் பார்த்து You are a Pure Academic என்று குறிப்பிட்டார். 1992இல் அவர் இறக்கும்வரை "அறிஞர்" என்ற செல்லப் பெயரினாலேயே என்னை அழைத்தார்.

ஒன்றல்ல இரண்டல்ல தமிழ்- சொல்ல
ஓப்புமை இல்லாத அற்புதம் தமிழ் நாட்டில்
தென்றல் தரும் இனிய தேவ்மணமும் கமழும்
செங்கனியும் தந்துதவும் நன்செய்வளம்.

- உடுமலை நாயகனைக்கி

தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரி
மதுரையில் அரசாந்தியில் இருக்கின்றது. இது
தென்னிந்தியத் திருச்சபை யின்றும், தமிழ்
நாட்டிற் பணியாற் றும் லுத்தரன்
திருச்சபையின்றும் ஜக்கிய இறையியற்
கல்லூரியாகும். தரங்கம்பாடியிலிருந்த
குருசாலா லுத்தரன் இறையியற்
கல்லூரியையும், திருமறை ஊரில்
இயங்கிவந்த தென்னிந்தியச் திருச்சபை
இறையியற் கல்லூரியையும் இணைத்து ஓரு
சிறப்பான தமிழ் இறையியற் கல்லூரியைத்
தமிழ் நாட்டில் நிறுவவேண்டும் என்ற
எண்ணம் நீண்ட காலமாகத் திருச்சபைத்
தலைவர்கள் மத்தியில் உலாவி வந்தது.
இக்கல்லூரியை எங்கே அமைப்பது என்று

தமிழ் நாடு இறையியற் கல்லூரி

ஆழமாகச் சிந்தித்துவந்தனர். இறுதியில் மதுரையில் உள்ள அரசரடியில் தமக்குச் சொந்தமாகவிருந்த 171/2 ஏக்கார நிலத்தை ஓர் ஐக்கிய இறையியற் கல்லூரி அமைக்கத் தமிழ் கவிசேஷ லுத்தரன் சபை (TELC) முன்வந்தது. இதனால், அரசரடியில் 1969ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 28ஆம் திகதி தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரி உதயமானது. கல்லூரிக்கு முதல்வராகப் பங்களூர் இறையியிற் கல்லூரியிற் பழைய ஏற்பாடு கற்பித்துக்கொண்டிருந்த டாக்டர் சாமுவேல் அமிர்தம் நியமிக்கப்பட்டார். இது இறையியற் கல்லூரி வரலாற்றில் மட்டுமன்றி, இந்தியத் திருச்சபை வரலாற்றிலும் முக்கியமான மைற்கல்லாகும். தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரி வளர்த்தெடுத்த இறையியலும், உருவாக்கியளித்த தனித்தமிழும், பொருளா தார வளர்ச்சித் திட்டங்களும், சமூகப் பணிகளும் அதனை ஒரு முக்கியமான கிறிஸ்தவ நிறுவனமாக மாற்றின. வெகுவிரைவில் அனைத்து உலகக் கிறிஸ்தவத் தலைவர் களின் பார்வையும் அரசரடியின் மேற்பட்டது.

நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் ஆசிரியராக இருந்தபொழுது இக்கல்லூரியில் நடைபெறும் வேலை களைப் பற்றி அதிகம் கேள்விப்பட்டேன். அரசரடியில் இருந்து வெளியாகிய நூல்களையும், சஞ்சிகைகளையும் கருத்துநிப்படித்தேன். 1965ஆம் ஆண்டு நான் பங்களூர் இறையியற் கல்லூரியில் BD படிப்புக்கு வெளிவாரி மாணவனாகப் புதிவு செய்திருந்தேன். அந்தப் பரீட்சைக்குத் தயார் செய்யும்பொழுதுதான் தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரியின் நூல்களைப் படிக்கலானேன். அந்த நூல்கள் தமிழ்மொழி மூலம் இறையியற் கல்விகற்கும் மாணவர் களுக்காக எழுதப்பட்டவை. குறிப்பாக "யார் இந்த இயேசு" என்ற புத்தகம், பழைய ஏற்பாட்டு அறிமுகம், புதிய

ஏற்பாட்டுப் பின்னணி வரலாறு, நிருபங்களின் விளக்க உரைகள் என்பன மிகச்சிறந்த முறையில் எழுதப்பட்டிருந்ததனைக் கண்ணுற்றேன். அதற்குப் பின்னர்தான் தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரிக்குச் செல்லவேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்கு ஏற்பட்டது.

1975ஆம் ஆண்டு எமது முத்த மகளான (Hyacinth) ஹயசிந்தையை எனது மனைவியின் தாயாருடன் விட்டுவிட்டு; விமலாவும் நானுமாகத் தென்னிந்தியாவுக்கு ஒரு சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டோம். பங்களூர், சென்னை ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்றபின்னர், மதுரைக்குச் சென்றோம். அப்பொழுது தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரிக்கு விடுமுறையாகவிருந்தது. ஆனால், V. N. தம்முலசிங்கம் அவர்களும், அவருடைய மனைவியும் அரசரடியில் இருந்தனர். அவர்கள் எங்களுக்கு வேண்டிய சகல உதவிகளையும் செய்தனர். மதுரையிற் சௌகரியமாக இருக்கவும், வாங்கிய பொருட்களைப் பத்திரமாக வைத்திருக்கவும் அவர்கள் அதிகம் உதவி புரிந்தனர். அப்பொழுதுதான் தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரியை நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது. அவர்களுடைய பொருளாதார முன்னேற்றப் பணிகள்; குறிப்பாக: கோழிப்பண்ணை, மாட்டுப்பண்ணை, நெல்வயல், தென்னந்தோட்டம் என்பவற்றைப் பார்வையிட்டேன். அத்துடன் அவர்களுடைய நூல்நிலையம், சிற்றாலயம், புத்தகவிற்பனை என்பனவற்றையும் பார்த்து மகிழ்ந்தேன்.

யாழ் ப்பாணத்துக்குப் புறப்படும் முன்னர் அரசரடியிற் சிலகாலம் வாழ்ந்து எனது இறையியல் அறிவையும், தமிழ் அறிவையும் விருத்தி செய்யவேண்டும் என்று தீர்மானி த்துக் கொண்டேன். எனது மதுரைப்பயணத்துக்கு முன்னர் தமிழ்நாடு இறையியற்

கல்லூரியைச் சேர்ந்த இசைக்குழு யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து பல இடங்களிற் கதாப் பிரசங்கங்களை நடத்தியது. அந்தவருடம் யூன் மாதம் முற்பகுதியில் வந்த இந்தக் குழுவிலே பேராசிரியர் தொமஸ் தங்கராஜ், பேராசிரியர் V.P.K. சுந்தரம், பின்னர் "பரட்டை" என்று அழைக்கப்பட்ட தியோபிலஸ் அப்பாவு ஆகியோரும் வந்திருந்தனர். அவர்களுடைய இசை ஞானமும், இறையியல் அறிவும் என்னை மேலும் தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரி மீது ஆர்வம் கொள்ளச் செய்தன.

1977 ஆம் ஆண்டு அரசரடிக்குச் செல்வது உறுதியாயிற்று. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி இயக்குனர்ச்சபை எனக்கு 02வருட கல்விக்கான லீவு வழங்கினார்கள். இரண்டு வருடமும் அதாவது 24மாதங்கள் எனக்கு 1/2சம்பளம் கொடுப்பதென்றால், தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரியில் ஏற்படும் செலவைப் பம்பாயில் இருந்த IMBO ஸ்தாபனம் எனக்கு வழங்குவதென்றால் தீர்மானிக்கப்பட்டது. நான் அரசரடியிற் படித்த இரண்டு வருடத்தில், IMBO இந்தியன் ரூபா 11000/- (பதினேராயிரம்) வழங்கியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஆரம்பத்தில் மதுரைக்குப் போவது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தாலும், அரசரடிக்குப் போகின்ற நாட்கள் கிட்டக்கிட்ட எனக்குக் கவலை ஏற்படலாயிற்று. அடிக்கடி நோய்வாய்ப்பட்டுக்கொண்டிருந்த எனது இரண்டாவது மகளுக்கு அப்பொழுது வயது ஒன்று, முத்தவருக்கு வயது மூன்று எனது தாயார் அரசரடிக்கு நான் செல்வதைச் சிறிதும் விரும்பவில்லை. நீண்ட காலமாக அவருக்குப் பக்கத்துணையாகவும், ஆலோசகராகவும் நானிருந்தேன். "1979 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் எனது படிப்பு

முடிந்துவிடும். விடுமுறை நாட்கள் எல்லாம் இங்கு வந்து போவேன்" என்று கூறினேன். அவருக்கு அது திருப்தி அளிக்கவில்லை. மிகச் சோகத்துடனேயே காணப்பட்டார். ஒருவேளை நான் படித்து முடித்துத் திரும்பும்வரை தான் உயிரோடு இருக்கமாட்டேன் என்பதனை அவர் உள்ளெளாளியால் அறிந்திருந்தார் போலும், 1977ஆம் ஆண்டு யூன்மாதம் 17ஆம் திகதி காலை எனது பிள்ளைகள் நித்திரையால் எழும்பழுன்னர் பலாலிக்குச் சென்று விட்டேன். தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரியிற் கற்றுக் கொண்டிருந்த வேறுசில மாணவர்களும் பலாலிக்கு வந்து சேர்ந்தனர். D. S. தியாகராஜா, உரும்பிராயைச்சேர்ந்த விப்பிற்தீபம், கிரான்சீவன், புங்குடுதீவைச் சேர்ந்த தேவநேசன் ஆகியோரும் திருச்சிக்குச் செல்ல வந்திருந்தனர். 35 நிமிடங்களில் இந்தியாவை விமானம் மூலம் சென்றடைந்தோம். என்னோடு வந்தவர்களிற் சிலர் ஏற்கனவே மதுரையிற் படித்தவர்களானபடியால் திருச்சியில் இருந்து மதுரை செல்வது சிரமமாக இருக்கவில்லை. பஸ்வண்டி நிலையத்தை அடைந்து மதுரைவண்டியில் ஏறினோம். திருச்சியில் இருந்து பஸ்வண்டிமூலம் மதுரை செல்வதற்கு 3 மணி நேரம் எடுத்தது. தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரியில் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அறைகளில் தங்கினோம். மதுரை சென்றடைந்ததும் என்னை மிகவும் பாதித்தது அந்த நகரத்தின் கடுமெவப்பந்தான். மின் விசிறியைப்போட்டுப்படுத்தாலும் வெப்பம் தாங்க முடியாதிருந்தது. எனவே, அதிகாலை 02 மணிக்குச் சென்று பலமணிநேரம் குளித்துவிட்டு திரும்பிவந்து படுப்பேன்.

M. A. வகுப்பு அனுமதிக்கான நேர்முகப் பரிட்சை நடைபெறுவதற்குச் சில நாட்கள் இருந்தன. ஆனால், B. D. வகுப்புக்கள் தொடங்கிவிட்டன. அந்த வகுப்புக்களுக்கு

டாக்டர் பாஸ். வீலங்கா என்பவர் சமூக ஆய்வு என்னும் பாடத்தில் விரிவுரை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தார். அந்த வகுப்புக்களுக்குச் செல்லலானேன். யூலை மாதம் 04ஆம் திகதி M. A. வகுப்புகளுக்கான நேர்முகப் பார்ட்சை நடைபெற்றது. டாக்டர் ஞானரோபின்சன் தலைமையில் தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரி சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்கள் என்னைப் பார்ட்சித்தனர். அப்பொழுது இலங்கைத் தமிழர்மீது பொதுவாகத் தமிழ்நாட்டு மக்கள் அனைவருமே கரிசனை கொண்டவர்களாகவிருந்தனர். இதனால் இலங்கை அரசியலைப்பற்றி அதிகமாகக் கேள்விகள் கேட்டார்கள். இறுதியில் டாக்டர் ஞானரோபின்சன் "நீர் ஒரு விசேஷமான மாணவன் (Special student); ஆகவே, உமக்கு விசேஷமான மாதாந்த உதவிப்பணம் (Stipend) தரப்போகின்றோம்" என்றார்.

அதிபராக இருந்த டாக்டர் சாமுவேல் அமிர்தம் புதிதாக இணைந்துகொண்ட மாணவர்களை எல்லாம் ஓரிரு தமது வீட்டுக்கு அழைத்து விருந்தளித்து ஒவ்வொருவரது பிரச்சனைகளைப்பற்றிக் கேட்டறிந்தார். என்னைப்பார்த்து "எமது கல்வித்திட்டம் உமக்கு திருப்தி அளிக்கின்றதா? இங்கு நீர் பெறப்போகும் கல்வி உமக்கு மிகுந்த பலனை கொடுக்குமா" எனக் கேட்டார். நான் "நிச்சயமாகத் திருப்தி அளிக்கும்; அரசரடியில் கல்வி என்பது நான் நீண்ட காலமாகச் சிந்தித்துச் செய்தமுடிவு" என்று கூறினேன். நான் பங்களூருக்கோ, சென்னைக்கோ அல்லது வட இந்தியாவில் இருந்த ஏனைய இறையியற் கல்லூரிகளுக்கோ செல்ல விரும்பவில்லை. இதற்குச் சில முக்கியமான காரணங்கள் இருந்தன. முதலாவதாக எனது பிள்ளைகள் குழந்தைகளாக இருந்தபடியினால் அவர்களை விட்டு மிகவும் தொலைவில் இருந்த இடங்களுக்குச் செல்ல எனது மனம் ஓப்பவில்லை.

இரண்டாவதாக, அரசரடி தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரியிற் படித்தால் எனக்கு இரண்டு சான்றிதழ்கள் இலகுவாகக் கிடைத்துவிடும் என்று எண்ணினேன். ஓன்று BD சான்றிதழ், மற்றையது மதுரை காமராஜ் பல்கலைக் கழகத்து MA சான்றிதழ். BD பார்ட்சையில் இரண்டாம் வகுப்பிலும் MA பார்ட்சையில் முதலாம் வகுப்பிலும் சித்தியடைந்தேன்.

நான் மதுரைக்குச் சென்றமைக்கு மூன்றாவது காரணம்; தமிழ் மொழி, தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் கலாசாரம் என்பவற்றில் நான் கொண்டிருந்த ஆர்வமாகும். மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலும், அதன் சுற்றுப்பிரகாரமும் செந்தமிழ் மணக்கும் இடங்களாகவிருந்தன. அத்துடன் மதுரை காமராஜ் பல்கலைக் கழகமும், அதன் இணைப்பு பெற்ற கல்லூரிகளும், தமிழ் வளர்க்கும் நிறுவனங்களாக விருந்தன. நான் மதுரைக்குச் சென்றபின்னர் அந்த நகரத்தின் தமிழ் கலாசாரத்தை நன்கு உணரக்கூடியதாகவிருந்தது. பட்டிமன்றங்களுக்கும், இலக்கியப் பேச்சுக்களுக்கும் ஒருபொழுதும் குறைவு இருக்கவில்லை. சாலமன் பாப்பையா அவர்களும், தமிழ்க் குழமகன் அவர்களும் நெருங்கிய நண்பர்கள். எப்பொழுதும் பட்டிமன்றங்களுக்கு அணிகளுக்குத் தலைமை தாங்கித் தமது சொல்லாட்சி யினாலும், வாதத்திற்மையினாலும், நகைச்சவை உணர்வி னாலும், பார்வையாளர்களைப் பரவசப்படுத்துவார்கள். கல்லூரிகளிலும் பட்டிமன்றங்கட்குக் குறைவில்லை. சில சமயங்களில் ஆண்கள் கல்லூரியினர் ஓர் அணியிலும், பெண்கள் கல்லூரியினர் இன்னோரண்ணியிலும் நின்று காரசாரமாக வாதிடுவார்கள். சில சமயங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் கலந்து மிகவும் திறமையாக வாதிடுவார்.

ஓரணியிலுள்ள பெண்கள் எதிர் அணியிலுள்ள பெண் களைத் தாக்கிப்பேசும்போது, கேட்பதற்கு மிகவும் சவார்சிய மாகவிருக்கும். பட்டிமன்றங்கள் பல்வேறு பொருட்களில் நடைபெறும். சிலசமயம் மூன்று அணிகள் மோதுவதாகவும் பட்டிமன்றம் அமையும். "தமிழ் மக்கள் உயர்வுக்குப் பெரிதும் துணை புரிவது பெரிய புராணமா? கம்பராமாயணமா? சிலப்பதிகாரமா?" என்று ஒருமுறை பட்டிமன்றத்தை நடாத்தினார்கள். தமிழ்நாட்டில் மிகச்சிறந்த சொற்பொழிவாளர்களான புலவர் கீரன், திருமுருக கிருபானந்தவாரியார். சுப அண்ணாமலை, குமரியனந்தன் ஆகியோரது பேச்சுக் களைக் கேட்கின்ற வாய்ப்புக் கிட்டியது. பட்டிமன்றத்தை விட, இலக்கியப் பேச்சாளர்களும் அடிக்கடி மதுரைக்கு வந்து சிறப்பான உரைகளை நிகழ்த்திச் செல்வார். அரசியற் பேச்சாளர்களுக்கும் மதுரையிற் குறைவில்லை. கலைஞர் மு. கருணாநிதி, பேராசிரியர் அன்பழகன், மதுரை முத்து, விடுதலை விரும்பி ஆகியோரும் வந்து எதிரிகளைத் தம் புத்திசாதுரியத்தால் தாக்கிப் பேசுவார்கள். அரசியற் கூட்டங்கள் தொடங்குவதற்குச் சில மணி நேரம் தாமதமாகும். பேச்சாளர்கள் வந்து சேருவதற்குத் தாமதம் ஏற்படும்பொழுது கழக இயக்கப்பாடல்கள் சிறந்த பாடகர்களினாற் பாடப்படும். அப்பொழுது கேட்ட வரிகள் இப்பொழுதும் என்னுடைய காதில் ரீங்காரம் செய்கின்றன.

கலைஞர் கருணாநிதியின் கூட்டங்களுக்குச் செல்லவேண்டுமானால் டிக்கற் எடுக்க வேண்டும். அதனை நன்கொடை என்று கூறுவார்கள். அப்படியிருந்தும் பெருந்திரளான மக்கள் அவருடைய கூட்டங்களுக்குச் செல்லுவார்கள். கூட்டங்களுக்குச் செல்லுகின்றபொழுது கலைஞரைப் பற்றி வாழ்த்துரைகளை ஓலித்தவண்ணம் இருப்பார்கள். கலைஞர் கருணாநிதி வாழ்க! டாக்டர்

கலைஞர் வாழ்க! என்று உரத்த தொனியில் வாழ்த்துவார்கள். ஓருவர் "டாக்டர் கலைஞர்" என்று சொல்ல, பேரூந்தில் உள்ள அனைவரும்" வாழ்க; என்று உரத்த சத்தமாக வாழ்த்துவார்கள்.

ஓருமுறை நான் ஒரு பேரூந்திற் செல்லுகின்ற பொழுது ஓருவர் "கல்லக்குடி கொண்ட கருணாநிதி! கல்லக்குடி கொண்ட கருணாநிதி!" என்று சத்தமாகக் கூறினார். நான் பேசாமல் இருந்தேன். அப்பொழுது அவர் என்னைப் பார்த்து "சவுன்ட் கொடுங்க சார்" என்று கேட்டுக்கொண்டார். அதற்குப் பின்னர் அவர் கூறியவற்றுக் கெல்லாம் வாழ்க! வாழ்க! என்று கூறலானேன். மதுரையில் இருந்தமையினால் வட இந்திய அரசியற் பிரமுகர்களையும் சந்திக்கின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. மதுரை மருத்துவக் கல்லூரியில், பாதுகாப்பு அமைச்சராக, இருந்த ஜோர்ஜ் பெர்ணான்டார்ஸ் அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்கின்ற வாய்ப்புக் கிட்டியது. அவருடைய தாய்மொழி ஆங்கிலம் என்று நினைக்கின்றேன். என் வாழ்விற் கேட்ட மிகச்சிறந்த ஆங்கிலச் சொற்பொழிவுகளில் அதுவும் ஒன்றாகும்.

தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரியில் அப்பொழுது ஓவ்வொரு துறைக்கும் சிறந்த ஆசிரியர்கள் இருந்தார்கள். பழைய ஏற்பாட்டை டாக்டர் ஞானரொபின்சன் கற்பித்து வந்தார். கிறிஸ்தவ இறையியலை டாக்டர் தொமஸ் தங்கராஜ் கற்பித்தார். திருச்சபை வரலாற்றை டாக்டர் ஆர்தா ஜெயக்குமார் கற்பித்துவந்தார். மேற்கத்திய தத்துவ ஞானத்தை வணக்கத்துக்குரிய சன்னி யேசுவுட்யான் கற்பித்துவந்தார். இந்த நான்கு பாடங்களும் மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகத்தின் எம். ஏ. பாடத்திட்டத்தின்

முதலாம் வகுப்புக்குரியவை. இரண்டாம் வருடம் மேலும் நான்கு பாடங்கள் போதிக்கப்பட்டன. அவையாவன: இந்தியத் தத்துவஞானம்; இதனை டாக்டர் தயானந்தன் பிரான்சிஸ் கற்பித்தார். சைவ சித்தாந்தம்: இதனை டாக்டர் S. கெங்காதரன் கற்பித்தார். புதிய ஏற்பாடு: இதனை டாக்டர் ஆர். எஸ். சுகிருதராஜ் கற்பித்தார். அறவியல்: இதனை டாக்டர் எட்வேட் ரமணி கற்பித்தார். டாக்டர் S. கெங்காதரனுக்கு எனது தமிழ்நாற் பயிற்சியைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. எனக்கும் சோக்கிறதிஸ் என்ற மாணவனுக்கும் மிக உயர்ந்த புள்ளியாக நாற்பதிற்கு இருபத்து எட்டு என்று போட்டு வைப்பார். எனது ஆற்றலைக் குறைவாக மதிப்பீடு செய்தது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஒருநாள் சங்ககாலத்திற் சைவசமயம் பற்றிக் கற்பிக்கத் தொடங்கி

கண்ணி கார்ந்தும் கொன்றை காமர்
வண்ண மார்பின் தாருங் கொன்றை
ஊர்தி வால் வெள்ளேரே சிறந்த
சீரிகழு கொடியும் அவ்வேறிறன்ப

என்ற பாடலைக் கரும்பலகையில் எழுதினார். பின்னார் அந்தப் பாடலின் இறுதியில் அகநானூறு என்று எழுதினார். நான் அதுவே தக்க சமயமென்று நினைத்து எழுந்து நின்று "இந்தப்பாடல் அகநானூறு என்ற நூலில்லை; புறநானூறு என்ற நூலிலேதான் இருக்கிறது" என்றேன். சக மாணவர்கள் திகைத்துப் போய்விட்டனர். டாக்டர் கெங்காதரன் நான் கூறியதைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. இந்தப்பாடல் அகநானூறிலே இருக்கிறது என்று சொல்லி விரிவுரையைத் தொடர்ந்தார். அப்பொழுது ஐசக் என்ற ஓரு வேலூர் மாவட்ட மாணவன் "அண்ணாச்சி அவர் சொல்லுறாரு என்று நீங்க எழுதியது தப்பு. அந்தப்பாடல்

அகநானுற்றிலே கிடையாதாம், பறநானுற்றிலேதான் இருக்கிறது என்கிறார்" என்றான். அதன்பின் டாக்டர் கெங்காதரன் "இருக்கலாம் இருக்கலாம்" என்றுசொல்லிச் சமாளித்தார். எனக்குப் புள்ளியிடுவதில் மிகுந்த கவனமாக இருந்தார். ஆனால், டாக்டர் கெங்காதரன் எப்பொழுதும் நல்ல பண்புள்ளவராகவே எனக்குத் தென்பட்டார். நான் மதுரையை விட்டு நீங்கிப் பலகாலம் சென்ற பின்னரும், இந்தியாவுக்குச் சென்றபொழுதெல்லாம் அவரைச் சந்திக் காமல் திரும்புவதில்லை. இப்பொழுது தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரியில் MA வகுப்புக்கள் நிறுத்தப்பட்ட படியினால் அவர் தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரியை விட்டு நீங்கியதோடமையாது, தான் குடியிருந்த வீட்டையும் காலி செய்துவிட்டார்.

இவர்கள் எல்லாரும் சிறந்த ஆசிரியர்கள் எனினும் சிலருடைய கற்பிக்கும் ஆற்றலினால் அவர்களின் துறைகளில் நல்ல அறிவு பெறக்கூடியதாகவிருந்தது. பழைய ஏற்பாட்டைக் கற்பித்த ஞானரொபின்சன் சிறந்த அறிஞன். பழைய ஏற்பாட்டில் ஓய்வுநாள் என்னும் பொருளில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை ஜோமன் மொழியில் எழுதி டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர். இவரிடம் நான்பெற்ற பழைய ஏற்பாட்டு அறிவு இன்றும் எனக்கு உறுதுணையாக இருக்கின்றது. இவரும் என்மீது நன்மதிப்புக் கொண்டவராக இருந்தார். ஒருநாட் பாடம் நடத்த அவர் வரமுடியாத வேலையிருந்தது. எனவே, அதற்கு முதல்நாள் தமது பாடக்குறிப்புக்களை என்னிடம் தந்து, என்னையே பாடம் நடத்துமாறு கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார். எம்.ஏ.வகுப்பி விருந்த ஏனைய 19 மாணவர்களும் என்னைவிட வயது குறைந்தவர்கள். அது மட்டுமன்றி நான் பிற நாட்டவன்.

ஆகவே, நான் பாடம் நடத்தியபொழுது அவர்கள் தகராறு பண்ணாமற் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். திருச்சபை வரலாறு கற்பித்த டாக்டர் ஆர்தர் ஜெயக்குமார் "இந்திய சுதந்திரப் போரிற் கிறிஸ்தவர்களுடைய பங்கு" என்னும் பொருளில் டாக்டர் பட்டத்திற்கான ஆய்வுரை எழுதியவர். மாணவர்கள் நன்றாகப் படிக்கவேண்டும் என்று கடுமையான வேலை கொடுப்பார். இதனால், சில மாணவர்கள் அவரை வெறுத்தார்கள். ஆனால், அவரிடம் பெற்ற அறிவு ஆழமானது. அவருடைய வழிகாட்டவில் இந்தியத் திருச்சபை வரலாற்றின் மூலமுடுக்குகளையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. கிறிஸ்தவ இறையியலைக் கற்பித்த டாக்டர் தொமஸ் தங்கராஜ் பலவிதமான ஆற்றல்கள் வாய்க்கப்பெற்றவர். இசை, நடிப்பு, அருளூரை, ஆங்கிலத்திற் சொற்பொழிவு, தமிழிற் சொற்பொழிவு என்பனவற்றி வெல்லாம் அவர் சிறந்து விளங்கினார். இறையியல் விரிவுரையில் சுவாரசியம் குன்றாமல் இருப்பதற்கு அவருடைய நகைச்சுவை உணர்வு துணைபுரிந்தது. இயேசுக் கிறிஸ்துவைக் குருவாக அனுகித் தமது ஆய்வுக் கட்டுரையைச் சமர்ப்பித்தார்.

மதுரையில் இருந்தும் தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரியிலிருந்தும் நான் பெறக்கூடிய தமிழ் அறிவையும், வேதாகம அறிவையும் பெற்றுக்கொண்டிருந்தாலும்; எனது உள்ளம் ஒருபொழுதும் பயத்திலிருந்து முற்றாக நீங்கிவிட வில்லை. இதற்குக் காரணம்: யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த எனது குழந்தைகளைப் பற்றியும் எனது தாயாரைப் பற்றியும் இருந்த பயம். எனது தாயார் இனுவிலில் இருந்து திங்கட்கிழமை எழுதும் விமானக் கடிதம் வியாழக்கிழமை வந்து சேர்ந்துவிடும். எனது இளைய

மகள் அடிக்கடி நோய்வாய்ப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். நான் இந்தியாவுக்கு வந்துவிட்டதனால் எனது மனைவியின் சகோதரரும், குடும்பத்தினரும் எனது வீட்டிற் குடியேறி விட்டனர். அவர்களுக்கு இரண்டு ஆண்குழந்தைகள் இருந்தனர். இருவரும் ஆறு வயதுக்கும் குறைந்தவர்கள். குறும்புத்தனம் அதிகம்.

அக்காலகட்டத்தில் திங்கள், புதன், வெள்ளி நாட்களில் இராமேஸ்வரத்திலிருந்து தலைமன்னாருக்குப் பிரயாணக்கப்பல் புறப்படும். செவ்வாய், வியாழன், சனி நாட்களில் தலைமன்னாரிலிருந்து ராமேஸ்வரத்துக்குக் கப்பல் புறப்படும். நவம்பர், டிசம்பர் மாதங்களிற் கப்பல் சேவைநடைபெற்மாட்டாது.

இதனைப்போலவே, செவ்வாய், வியாழன், சனி நாட்களில் திருச்சியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு விமானம் செல்லும். ஆகவே, நான் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளைவிட மற்ற எல்லா நாட்களிலும் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செல்லவேண்டிய ஆயத்தங்களுடனே இருந்தேன். அது மட்டுமன்றி, தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரியில் தொலைபேசிக்கு மிகவும் அண்மையிலிருந்த ஓரறையிலேயே நான் தங்கியிருந்தேன். ஆகவே, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து என்னைத் தொடர்புகொள்வது மிகவும் எளிதாகவிருந்தது.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் எனது நாட்களைச் சரிவரப் பயன்படுத்தவில்லை. வெறும் புத்தகப்பூச்சியாக இருந்து விட்டேன் என்ற கவலை எனக்கு எப்பொழுதும் இருந்தது. இதனால் மதுரையில் ஆடல், பாடல், பேச்சுப்போட்டி, விவாதமேடை நடிப்பு என்பனவற்றில் உற்சாகமாகப் பங்கு

பற்றினேன். அக்கல்லுராயிலிருந்த இலங்கை மாணவர்கள் தமக்கின ஒரு கிறிக்கற் அணியை உருவாக்கிப் போட்டு களிற் பங்குபற்றினார். இந்த அணியில் D. S. தியாகராஜா, அரியரத்தினம், ஓஸ்கார் சாமுவேல் போன்ற தரமான கிறிக்கற் வீரர்கள் இருந்தபொழுதிலும் மரியாதையின் நிமித்தம் என்னையே கோஷ்டியின் தலைவராக்கினார்கள். 1978ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 23ஆம் திகதி முதலாவது போட்டு மதுரை மாணவர்களுடன் நடைபெற்றது. ஆனால், அந்தப்போட்டியுடன் எனது கிறிக்கற் அணித் தலைவர் பதவி போய்விட்டது. அதே வருடம் பெரவி மாதம் 25ஆம், 26ஆம் திகதிகளில் மதுரையை அடுத்துள்ள கிராமமக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை அறிய, இரண்டு நாள் சைக்கிள் சுற்றுலா நடைபெற்றது. துவிச்சக்கர வண்டிகளில் 60மைல் பயணம் செய்து கிராமங்களைச் சுற்றிப்பார்த்து அங்குள்ள நிலைமைகளைப் பதிவுசெய்ய வேண்டும். 60 மைல்கள் நான் எவ்விதக் களைப்புமின்றி ஓடினேன். முதல்முறையாகத் தமிழ் நாட்டுக் கிராமங்களின் கோர வறுமையைக் கண்டுகொள்ள முடிந்தது.

வாரம் ஒருமுறை நமது கல்லூரிக்கு அருகாமை யிலிருந்த சிறைக்கூடத்துக்குச் சென்று, கைதிகள் மத்தியில் ஆலோசனைப்பணி செய்வது ஒரு நிகழ்வாக இருந்தது. (Jail Ministry) இந்தச் செயற்பாடும் எனக்குப் புதிய அனுபவமாகவிருந்தது. கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்ட வர்கள் உட்படப் பயங்கரமான குற்றங்கள் செய்த கைதி களைப் பார்ப்பதும், பேசுவதும் சிறந்த அனுபவம் 1978ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் வண. கலாநிதி தொமஸ் தங்கராஜ் "அன்பளிப்பு" என்ற இசை நாடகத்தைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினார். அந்த இசை நாடகத்தை ஏழுதியவர் வண. கலாநிதி தயானந்தன் பிரான்சிஸ் அவர்களாகும். வண.

கலாநிதி தொமஸ் தங்கராஜ் இந்த நாடகத்திலே என்னை நூற்றுக்கதிபதியாக நடிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். ஆகஸ்ட் மாதம் 7ஆம் திகதி இந்த நாடகம் தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரி திறந்தவெளி அரங்கில் காண்பிக்கப்பட்டது. பின்னர் மதுரைப் பேராலயக் கட்டிட நிதிக்காகப் பேராலய வளாகத்திலும், அதற்குப் பின்னர் மதுரைச் சிறைக்கூடத்திலும் மேடையேற்றப்பட்டது. வணக்கலாநிதி தொமஸ் தங்கராஜ் அவர்கள்; எனது தோற்றுத்தைக் கொண்டே நூற்றுக்கதிபதியாக என்னைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டார்.

அந்த வருடம் ஏப்ரல் மாதம் 18ம் திகதி நான் கப்பல் மார்க்கமாக யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். ஏறத்தாழ ஒருமாதம் என் பெற்றோருடனும், குடும்பத்தினருடனும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன். மே மாதம் 21ஆம் திகதி இன்னுவிலுக்குச் சென்று என் தாயாரிடம் பிரியாவிடை கூறினேன். அப்பொழுது அவர் "நாங்கள் உனது பிள்ளைகளைப் பார்க்கிறோம். நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்காமல் போய் வா" என்று கூறினார். அவர் நின்ற நிலையும், அணிந்திருந்த சேலையும் இப்பொழுதும் என் கண்முன் அப்படியே நிற்கின்றன. மதுரையில் படிப்பு, சொற்பொழிவுகள், வாலிபர் பாசறைகள், பட்டிமன்றங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் கிரமமமாகப் போய்வந்தேன்.

1978ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 4ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி அதிபர் திரு. ராஜன் கதிர்காமர் அவர்களிடம் இருந்து ஒரு விமானக் கடிதம் வந்திருந்தது. அந்தக் கடிதத்தில் அவர் இனுவிலில் இருக்கின்ற உமது பெற்றோரின் இல்லத்தில் ஒரு கொள்ளைச் சம்பவம் நடந்துள்ளது. விசாரணை தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றன" என்று எழுதியிருந்தார். யார் எந்த நேரத்தில் வந்து எதைக்

கொள்ளையடித்தார்கள் என்பதுபற்றி எனக்கு ஓன்றுமே தெரியாது. ஆனால், அக்கல்லூரியில் இருந்த ஏனைய மாணவர்கள் சிலர் இந்தச் சம்பவத்தை அறிந்திருந்தார்கள். சிறிது சிறிதாக உண்மை கசியத்தொடங்கியது. நான் உடனடியாக வீட்டிற்குத் திரும்பும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். 1978ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் விமானம் ஓன்று குண்டு வைத்துத் தகர்க்கப்பட்டபடியினால் அன்றைய ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா பலாலி விமானத்தளத்தை மூடிவிட்டார். நவம்பர், டிசம்பர் மாதங்களிற் கப்பற் போக்கு வரத்தும் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. எனவே, திருவனந்தபுரம் சென்று அங்கிருந்து கொழும்பு சென்று புகையிரத மார்க்கமாக யாழ்ப்பாணம் செல்லவேண்டும். இந்த ஒழுங்குகளையில்லாம் கிரமமாகச் செய்துமூடித்து நவம்பர் மாதம் 13ஆம் திகதி திருவனந்தபுரம் பறப்பட்டேன். தொடர்ந்து இனுவிலுக்குச் சென்று எனது தாயாரைச் சந்தித்தேன். பகல் நேரம் இரண்டு கொள்ளையர்கள் வந்து தமது தாலிக்கொடியை அறுத்துச் சென்றதாகவும், குளியிச் சுத்தத்தைக்கேட்டு அயலவர் வந்தபொழுது அக்கொள்ளையர்கள் "நாம் ஓர் இழவு சொல்லிவிட்டுப் போகிறோம், அதுதான் அவர்கள் குளுகிறார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்" என்றும் கூறினார்.

அப்பொழுது எனது தாயாருடைய மனோநிலை அதிகம் பாதிக்கப்படவில்லை. ஆனால், நண்பர்களும் உறவினர்களும் அடிக்கடி வந்து நடந்தனவற்றைக் கூறும்படி சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் சம்பவம் நடந்தவுடன் அவர் இந்தியாவுக்கோ, அவுஸ்ரேலியாவுக்கோ சிறிது காலம் சென்று தங்கியிருந்தால் அந்த ஏக்கத்திலிருந்து சற்று விடுதலைபெற்றிருக்கலாம். அந்த வருடம் டிசம்பர் மாதம் 13ம் திகதி பாகிஸ்தானுக்குச் சென்றிருந்த இளைய

சகோதரர்களில் ஒருவரான வண. எஸ். மனோபவன் தாயாரைப் பார்ப்பதற்கு இனுவிலுக்குச் சென்றார். தனக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டத்தையும், நஷ்டத்தையும் அவருக்கு விபரித்துக்கொண்டிருந்தபொழுது பாரிசவாதம் அவரைத் தாக்கியது. இந்தச் சம்பவம் நடைபெற்றபொழுது நான் கொழும்பில் இருந்தேன். திரு. ஏ. சி. ஜே. எலியேசர் நானிருந்த வீட்டுக்கு வந்து "நீர் உடனடியாக வீட்டிற்கு திரும்ப வேண்டும்போல இருக்கின்றது" என்று கூறிப்பேச்சை ஆரம்பித்தார். அப்பொழுது மாலைநேரம் அவரோடு பேசிக் கொண்டே கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்துக்குப் புறப்பட்டேன். எனது தாயார் அப்பொழுது இனுவில் வைத்தியசாலையில் சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டிருந்தார். கண்கள் பாதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் வாயிலிருந்து சொற்கள் வரவில்லை. இதற்குப் பின்னர் சில நாட்கள் வைத்தியசாலையில் அவருக்குச் சிகிச்சை அளித்துவிட்டு வீட்டிற்கு அனுப்பினார்கள். ஏறத்தாழ இரண்டு வாரங்களுக்குப் பின்னர் மீண்டும் ஒரு முறை பாரிசவாதம் தாக்கியது. மரணம் சமீபத்தில் என்று எல்லாரும் பேசிக்கொண்டனர். எனக்கு அந்த நாட்கள் மரண வேதனையாகவிருந்தது. எனவே, ஐனவரி மாதம் 5ம் திகதி நான் கப்பல் மார்க்கமாக மதுரைக்குப் புறப்பட்டேன். 7ம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 6.30மணிக்கு மதுரையை அடைந்தேன். 8ஆம் திகதி திங்கட்கிழமை காலை என்னுடைய சகோதரரின் நண்பர் மூலமாக எனது தாயார் மரித்துவிட்டார் என்று எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. தொலைத்தொடர்பு அலுவலகத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த ஓர் இந்தியப் பெண்மணிதான், அதனை எனக்கு தெரிவித்தார். அந்தப் பெண்மணி யாரென்று எனக்குச் தெரியாது. எனக்குச் செய்தியைக் கூறி ஆறுதல்

வார்த்தைகள் சிலவற்றையும் மிகுந்த கணிவடன் சொல்லித் தொலைபேசியைவத்தார்.

எனது மதுரை நாட்கள் இப்படியாக முடியும் என்று நான் ஒருநாளும் எண்ணியிருக்கவில்லை. மதுரைப் படிப்பு முடியும்வரை நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் ஒரு சாதாரண ஆசிரியன். அதற்குப் பின்னர் நான் பெற்ற சிறப்புக்களையும், உயர்வுகளையும் என் தாயார் பார்க்கவில்லை. இதனால் என் பதவி உயர்வுகளினாலும் மற்றும் சிறப்புக்களினாலும் நான் ஒருபோதும் பரவசமாவதில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுடைய சாதனைகளைத் தாயாருக்கே முதலிற் சொல்லி மகிழ்ச்சியடைவான். என்னைப் பொறுத்தளவில் அது வெண்ணென்ற திரண்டுவருகையில் தாழி உடைந்த கதையாகவே முடிந்துவிட்டது.

எனது தாயார் மரித்துச் சில நாட்களின் பின்னர், யாழ். கல்லூரி அதிபர் என்னை ஆறுதற்படுத்தும் கடிதம் ஒன்றினை எழுதி மதுரைக்கு அனுப்பினார். எனது பதிலுரையில் William Barclay தமது சுயசரிதையில் எழுதிய வசனங்களை மேற்கோள் காட்டுக் கடிதத்தை முடித் தேன். "அவர் (பார்க்கிளேயின் தாயார்) 1932ஆம் ஆண்டு மரித்தார். அது முதுகெலும்பில் ஏற்பட்ட பற்றுநோயினால் ஒரு வேதனை மிகுந்த மரணம். அதனால் இறையியல் பிரச்சினையொன்றுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்! இன்றுவரை அந்தப் பிரச்சினைக்கு நான் தீர்வு காணவில்லை. கட்டழகும், ஆன்மீக அழகும் கொண்ட வளாய்க் காலமெல்லாம் நல்லவளாய் இருந்தவர் என் இப்படிச் செத்துமடியவேண்டும்? நான் ஒரு போதகர் என்று உத்தரவுப்பத்திரம் பெற்றவடனேயே அவள் மறைந்து போனாள்."

"இப்பொழுது உனது போதனையில் ஒரு புதிய தொனி இருக்கும்" என்று என் தந்தை தமது கண்ணீரோடு கூறினார். எனக்கு ஒரு புதிய தொனி கிடைத்துவிட்டது உண்மை ! பிரச்சினைகளுக்கு விடையைக் கண்டுகொண்ட தொனியல்ல, பிரச்சினைகள் என்ன வென்று கண்டு கொண்ட தொனி !

எனது தாயார் எனக்குக் கடைசியாகக் கொடுத்த பரிசுப்பொருள் மெல்லிய தோலினால் செய்யப்பட்ட பிரசங்கக் குறிப்புக்கள் வைக்கும் உறை. அது கிடைத்து இப்பொழுது நாற்பது ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. இந்தக் காலத்தில் ஒரு நாளாவது தாயார் அளித்த அந்த உறையை விட்டு நான் பிரசங்க பீடத்தில் ஏறியதில்லை. என் தாயாரைப்பற்றிய எல்லா நினைவுகளுக்கும் இறைவனைத் துகிக்கின்றேன்.

She died in 1932 of cancer of the spine an agonizing death and left me facing the theological problem that to this day I have never solved. Why should my mother lovely in body and in spirit good all through have to die like that ? She died just as I was being licensed as a preacher. "You will have a new note in your preaching now" my father said to me through his own tears and so I had not the note of one who knew the answers and had solved the problems but the note of one who now knew what the problems are Last thing she ever gave me was a soft leather sermon case and from that day to this more than forty years later I never went into a pulpit without it. I thank God on every remembrance of my mother - William Barclay Testament of Faith 1977 Page 6

என் தாயார் வாழ்க்கையிற் பலவிதமான கஷ்டங்கள் அனுபவித்தவர். அவர் கூறிய ஒரு சம்பவம் எனது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. அது ஒரு கனவு பற்றியது. தனது பற்கள் ஆடியதாகவும், தானே அவற்றினை மேலும் மேலும் ஆட்டி வீழ்த்தியதாகவும் கனவிற்கண்டார். "உது நல்ல கனவு அல்ல, என்று பலர் கூறியதாகவும்; அதனைத் தொடர்ந்து உறவினர்கள் பலரையும் தான் இழந்து விட்டதாகவும்" கூறினார். தாயாரின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து அவரைப்பற்றி ஒரு கவிதை எழுதினேன்.

மதுரையில் M.A பர்ட்சை, B.D.பர்ட்சை ஓவ்வொன் றாகநடந்து முடிந்தன.

கப்பல் மார்க்கமாக யாழ்ப்பாணம் திரும்பினேன். எனது தகப்பனார் ஏழாலை தெற்கில் மதகுருவாகப் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தார். இரவு நேரம் அங்கு சென்றேன். தாயாரின் பிரமாண்டமான படம் ஒன்றைக் கண்ணாடிச் சுட்டத்திற் போட்டுச் சுவரில் மாட்டியிருந்தார்.

வழக்கமாக என்னைக் கண்டதும் குதாகலம் அடையும் என் தாயார் ஒரு மெல்லிய புன்முறுவலுடன் என்னைப் பார்ப்பது தெரிந்தது. "இதற்குத்தானே உன்னை இந்தியாவுக்குப் போகவேண்டாம் என்று சொன்னேன்" என்று சொல்வது போல் இருந்தது.

இயல்

8

"இருந்து சென்ற முன்னோரின்
இடத்தி வெஸ்ஸாம் யாம் இன்று
விருந்து செய்து வாழ்கின்றோம்
விகடம் சொல்லி மகிழ்கின்றோம்;
இருந்த இடம் விட்டு யாழும் இனி
எழுந்து சென்றால் இங்கிருந்து
விருந்து செய்வார் யார் யாரோ ?
விகடம் சொல்வார் யார் யாரோ ?"

- உமார்க்கம்யாம்
(கவிமணி மொழிபெயர்ப்பு)

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் நான் அதிபராக இருந்த காலந்தான் எனது வசந்த காலம். இந்தப் பொறுப்பை நான் ஏற்கவேண்டுமென்றும், கல்லூரியை வளர்ப்பதற்கு எனது அறிவையும் ஆற்றலையும் பயன்படுத்தவேண்டுமென்றும் நான் பலகாலமாக எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். 1986ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் எனது சகோதரர்களும், சகோதரியும், தகப்பனாரும் அவஸ்திரேவியாவுக்குப்

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபர்

புலம்பெயர்ந்து விட்டனர். எனது தாயார் இனுவில் திருச்சபையில் பணியாற்றிய காலத்தில் 1979ஆம் ஆண்டு மறைந்து விட்டார். எனது உறவினர்களும் கொழும்புக் கும் பிறநாடுகளுக்கும் புலம்பெயர்ந்து விட்டனர்.

ஓருமுறை டாக்டர் திருமதி தியாகவதி சோமசுந்தரம் என்னைச் சந்தித்து "நீ எப்படியப்பா இலங்கையில் தனியே இருக்கப்போகிறாய்? உறவினர்களின் ஆதரவும் துணையும் இல்லாமல் எப்படி வாழப்போகிறாய்" என்று கேட்டார். (You feel like a lost man) இவர் என்னுடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரி. நல்லூர் கிறிஸ்தவ ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியின் அதிபராகவிருந்து பெரும் புகழ்பெற்ற திரு. ஜே.சி.அமரசிங்கம் அவர்களுடைய மகள். நான் அவரைப்பார்த்து" நான் ஒரு நோக்கத்திற்காக இங்கு தங்கியிருக்கிறேன். அது என்ன வென்று உங்களுக்கு விரைவிலே தெரியும்" என்று கூறினேன்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி பல வளங்களையும், சிறந்த பாரம்பரியங்களையும் கொண்ட ஒரு கல்லூரி. இதனைச் சிறந்த முறையில் நடத்தினால் மிகுந்த பயன் ஏற்படும். அதிபருக்கும் மிகுந்த புகழ் ஏற்படும் என்று எண்ணி யிருந்தேன். இதனாலேதான் கல்லூரியில் நான் சாதாரண ஆசிரியனாக இருந்தபொழுது நிர்வாகிகளின் திட்டுக்களையும், உபத்திரவங்களையும் சகித்துக் கொண்டிருந்தேன். நிர்வாகிகளுடைய திட்டுக்களைச் சகிக்கமுடியாதபோது "இயேசையா பிளந்த ஆதிமலையே, மோசநாளில் உன்னில் ஓளிப்பேனே" என்ற வரிகளைத் தான் என் வாய் முனு முனுக்கும். 1986ஆம் ஆண்டு திரு. தர்மன் குலத்துங்கம் அவர்களும் நானும் கல்லூரியின் இணைத்துணை

அதிபர்களாக நியமிக்கப்பட்டோம். துணையதிபர் தெரிவுக் குழுவில் ஜவர் இருந்தனர். அவர்களின் பெயர்கள் பின்வருமாறு: பேராயர் D. J. அம்பலவாணர், திரு. ராஜன் கதிர்காமர், திரு. எஸ். இராஜநாயகம் (தொலைத்தொடர்புப் பொறியியலாளர்), திரு. J. M. சுபாரத்தினம் (இளைப்பாரிய அரசாங்க அதிபர்), கலாநிதி பாலன் யோசவா (விரிவுரையாளர்).

இவர்கள் யாரைத் துணையதிபராக்கப் போகிறார்கள் என்று யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிச் சமூகமே பலவாறாகச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தது. துணை அதிபரே பின்னர் அதிபராகித் தமக்குத் தலைமைதாங்குவார் என்று அவர்கள் இந்த விடயத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தினார்கள். ஆசிரியைகள் பலர் நான் துணையதிபராக வருவதனை விரும்பவில்லை. ஆனால், இந்து ஆசிரியர்களும், வட்டுக்கோட்டை மக்கள் பலரும் என்னை மனமார நேசித்தனர். சிலர் நாலுக்கு ஒன்று என்ற கருத்தையும் பரப்பிக்கொண்டிருந்தனர். அதாவது தெரிவுக்குழுவில் நால்வர் திரு. தர்மன் குலத்துங்கத்துக்குச் சார்பாகவும், ஒருவர் மட்டுமே (பேராயர் D. J. அம்பலவாணர்) எனக்குச் சார்பாகவும் இருக்கின்றனர் என்று கூறிக்கொண்டனர். 1986ஆம் ஆண்டு திரு. தர்மன் குலத்துங்கம் அவர்களையும், என்னையும் தெரிவுக்குழு ஒரு நேர்முகப் பரிசைக்கு அழைத்தது. திரு.எஸ்.இராசநாயகம் அப்பொழுது இலங்கையில் இருக்காதபடியினால் அவருடைய இடத்திற்கு வழக்கறிஞர் லெஸ்லி பாட்லெட் (Leslie Bartlett) அழைக்கப் பட்டிருந்தார். இதற்குப் பின்னர் நடைபெற்ற யாழ் கல்லூரி இயக்குனர் சபைக்கூட்டத்தில் இருவரையும் இணைத் துணை அதிபர்களாக நியமிப்பது என்று முடிவுசெய்யப் பட்டது. இந்த முடிவைக் கேட்டதும் பேராயர் சுபாபதி

குலேந்திரன் எரிமலையாய்ச் சீறி எழுந்தார். என்னை மட்டுமே துணையதிபராக நியமிக்கவேண்டும் என்று பலவாறு வாதிட்டார்.

இந்த முடிவு கல்லூரி அதிபராகவிருந்த திரு. ராஜன் கதிர்காமருக்கும், துணை அதிபராகவிருந்த திரு. ஆழ்வார்பிள்ளை இராஜசிங்கம் அவர்களுக்கும் சற்று ஆறுதல் அளித்தது. நான் மட்டும் துணை அதிபராவதும், பின்னர் அதிபராவதும் அவர்களுக்குக் கசப்பாகவிருந்தது. திரு. ராஜன் கதிர்காமர் மிகநீண்டகாலமாகத் திரு. தர்மன் குலத்துங்கம் அவர்களின் நெருங்கிய நண்பராகவிருந்தார். ஆழ்வார்பிள்ளை ராஜசிங்கம் அவர்கள் தன்னைப்போல் ஒரு பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியரின் மகன் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் அதிபராவதை விரும்பவேயில்லை. தொழிலாளி, பதவியில் உயர்ந்த பின்னர் ஏனைய தொழிலாளிகளை நக்குவான். இதனையே கார்ல்மார்க்ஸ் (Karl Marx) சின்னத்தனமான முதலாளித்துவப்போக்கு (Petty Bourgeois mentality) என்றார். திரு. ஆழ்வார்பிள்ளை ராஜசிங்கம் துணை அதிபர்களுடைய நியமனம் முடிந்த பின்னர், யாழ். பல்கலைக்கழகத்திற் புவியியல் விரிவுரையாளராக இருந்த என் இனிய நண்பன் கலாநிதி S. மதனாகரனைச் சந்தித்தபொழுது "இரண்டு பேரையும் துணை அதிபராகப் போட்டிருப்பதன் காரணம் கொஞ்ச நாளைக்குப் பின்னர் ஜெபநேசன் வேறு எங்கேயாவது போய்விடுவார் என்பது தான்" என்று கூறினார்.

ஆனால், 1987 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் எனக்குக் கலாநிதிப்பட்டத்தையளித்தது. அதன்பின்னர், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிப் பிரமுகர்கள் பலர்,

இனி ஜூபநேசன் கல்லூரி அதிபராக வருவதைத் தடுப்பது கடினம் என உணர்ந்துகொண்டனர். ஆனால், திரு. ஆழ்வார்பிள்ளை ராஜஷிங்கம் மட்டும் என்னையாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலிருந்து வெளியேற்றிவிடலாம் என்ற நப்பா சையை வளர்த்துக்கொண்டேயிருந்தார். என்னை CISRS என்ற அமைப்புக்கு இயக்குனராகப் போகும்படி கூறினார். "அதற்கு இளைப்பாற்று வேதனம் (Pension) இல்லையே" என்று கூறினேன். அதற்கவர் "பென்ஷன் இல்லைத்தான்; ஆனால், மிகச்சிறந்த பதவி; நான் சொன்னால், பேராயர் அம்பலவாணர் உமக்கு அந்தப் பதவியைத் தருவா" என்றார். திரு. ராஜன் கதிர்காமரும் இந்தப் பதவியை ஏற்குமாறு முன்னர் ஒருமுறை ஆலோசனை கூறினார். இணைத் துணை அதிபர்கள் இரண்டு வருடங்கள் பணியாற்றி விட்டனர். பிரச்சினை தானாகத் தீரும் என்று எதிர்பார்த்த வர்கள் ஏமாற்ற மடைந்தனர். துணை அதிபர்களில் ஒருவராவது புலமைப்பரிசு பெற்றுக் கல்விசார் லீவு பெற்றுப்போய்விடுவார் என்ற எதிர்பார்ப்பும் தோல்வியாகவே முடிவடைந்தது.

நான் இணைத் துணையதிபராகி ஒரு வருடத்தில் மின்னல் வேகத்தில் மாற்றங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறலாயின. 1987ஆம் ஆண்டு மே மாதம் அரசாங்கப் படைகள் வடமராட்சிப் பகுதியைக் கைப்பற்றமுயற்சித்தன. இந்த முயற்சிக்கு விடுதலை - நகர்வு என்று பெயரிட்டனர். (Operation Liberation) இதனால், வடமராட்சிப் பகுதியிற் பெருமளவிலான உயிர்ச்சேதமும், பொருட்சேதமு மேற்பட்டன. இந்த அழிவுகளைப் பார்த்துச் சர்வதேச அரங்கிலும் அதிர்ச்சி அலைகள் எழுந்தன. இதனால், வடமராட்சியில் இருந்த பல பாடசாலைகள் மூடப்பட்டன.

மாணவர்கள் பலர் தமது பாடசாலைகளை விட்டு நீங்கினர். இவர்களிலே சிலர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் சேர்ந்து கொள்ளுவதற்கு விரும்பினார்கள். அதேசமயம் வடமராட்சித் தாக்குதலைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்தின் ஏனைய பகுதிகளுக்கும் படை செல்லுமென்ற பீதி எங்குமேற்பட்டது. இந்தப் பீதி காரணமாக யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் கற்ற மாணவர்கள் சிலர் கொழும்புக்கும், தென்னிந்தியாவுக்கும் புலம்பெயரலாயினர்.

இக்காலகட்டம் வட்டுக்கோட்டையின் வரலாற்றில் மிகவும் இருண்டகாலமாகும். பலாலியிலிருந்து ஏறிகணை வீச்சக்கள் கூவிக்கொண்டு வந்தன. வடமராட்சியைப் பிடித்தபின்னர் இலங்கை இராணுவம் வலிகாமத்துக்கா, தென்மராட்சிக்கா செல்லுமென்று மக்கள் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தனர். வட்டுக்கோட்டையில் ஏறிகணை வந்து வீழ்ந்ததன் பின்னர் ஓருநாள் பேராயர் சபாபதி குலேந்திர ணோடு பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அவர் "கடவுளால் சிருஷ்டக்கப்பட்ட இந்த உலகில் அடுத்த நிமிஷம் என்ன நடக்கப்போகிறது என்று நமக்குத் தெரியாது" என்று கூறினார் (In this World created by God you dont know what is round the corner) சர்வதேச உணர்ச்சிகள் மேலிட்டபடியினால் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கு மிடையிலான ஒப்பந்தம் 1987ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 29ஆம் திகதி செய்யப்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து இந்திய அமைதிகாக்கும்படை இலங்கையின் வடகிழக்கு மாகாணங்களுக்கு வந்து சேர்ந்தது. இப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த துமிழ்மக்கள் இந்திய அமைதிகாக்கும் படையைத் தமது ஆபத்பாந்தவர்கள் எனக் கருதி அவர்களை மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றனர்.

அவர்களுக்குப் பெரும் எடுப்பில் எங்கும் உபசரணைகள் நடைபெற்றன. இந்த அமைதிகாக்கும்படையின் வருகையை மனமார விரும்பியவர்களில் நானும் ஓருவன். வரலாற்றிற் படித்த மாரதவீரரும், கூர்க்கா சிங்கங்களும் நமக்காகக் களத்தில் இறங்கப்போகின்றனர் என்று குதூகலமடைந் தேன். அவர்கள் வந்த காலத்திற் கண்ணிவெடி அகற்றும் பணிகளில் எடுப்பட்டிருந்த இரு சிப்பாய்கள் யாழ். முற்றவெளியில் உயிர்துறந்தனர். இதனால் வேதனை யடைந்த நான், இந்தியத் தூதுவராலயத்திற்கு ஓர் அனுதாபக் கடிதம் எழுதினேன். அவர்கள் எழுதிய பதில் இந்த நூலில் பின்னினைப்பாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் இனைத்துணை அதிபராகவிருந்த காலத்தில் நடைபெற்ற ஒரு சோகமான சம்பவத்தை இங்கு குறிப்பிடாமல் இருக்கமுடியாது. A/L உயிரியல் விஞ்ஞானப் பிரிவிலே இருந்த மாணவர்களில் தலைசிறந்து விளங்கியவர் செல்வன் லோ. மனோகரன். இவர் தமிழீழ விடுதலைப்புவிகளின் தீவிர ஆதரவாளர். ஒரு கட்டத்தில் இந்திய அமைதிகாக்கும் படைக்கும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணவர்களுக்குமிடையில் முறுகல் நிலை ஏற்பட்டது. அமைதிகாக்கும் படையின் வீரர்கள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் முன்வாயிலில் அணிவகுத்து நின்றனர். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணவர்கள் அவர்களுக்கு எதிராகப் பலத்தக் கோஷமிட்டுக் குழப்பம்செய்து கொண்டிருந்தனர். செல்வன் லோ. மனோகரனே அங்குமிங்கும் நடந்து உரத்த தொனியிற் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். நான் அவரை மிரட்டி வீட்டிற்கு அனுப்பினேன்.

இதன்பின்னர் சிலர், நான் மனோகரனுக்கு அடித்து விட்டேன் என்றும், சிலர் மனோகரன் எனக்கு அடித்து

விட்டார் என்றும் பேசிக்கொண்டனார். மனோகரன் அடுத்தநாள் எனது வீட்டிற்குவந்து நடந்த விஷயங்களைக் குறித்து மிகுந்த கவலையுடன் பேசிவிட்டுப் போனார். அதற்கு அடுத்தநாள் (09.07.1988) எனக்கும், திரு. தர்மன் குலத்துங்கத்துக்கும் தனித்தனியே கடிதங்கள் வந்திருந்தன. முகவரியை Co Vice Principals என்று எழுதாமல் Co-operative Vice Principals என்று எழுதியிருந்தனார். இறுதி எச்சரிக்கை என்று கடிதத்திற்குத் தலையங்கம் இடப்பட்டிருந்தது. மாணவர்களின் போராட்டங்களைத் தடுப்பது தவறு என்றும், அவர்களைத் தமது செயற்பாடுகளில் ஈடுபட அனுமதி அளிக்கவேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டிருந்தது. இதற்குப் பின்னர் நான் மிகவும் அவதானமாக நடந்துகொண்டேன். ஆனால், லோ. மனோகரன் ஒரு பாசறைக் காவலுக்கு நின்றபொழுது (Sentry) மாற்று இயக்க உறுப்பினர் ஒருவரினாற் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். இவர் இறந்த பின்னர் அவருடைய காதலியும் போராளியாக மாறினார். இது என் வாழ்விலே மறக்க முடியாத ஒரு நிகழ்வாகும்.

நாட்டின் நிலைமை இவ்வாறிருக்க, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் இயக்குனர் சபைக் கூட்டத்தை எவ்வளவு தூரம் பின்போட முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் பின்போட்டுக் கொண்டே சென்றனர். இயக்குனர் சபைக் கூட்டம் நடப்பதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன்னர் இங்கிலாந்து சென்ற அதன் தலைவர் திரு. ஜே. எம். சபாரத்தினம் இங்கிலாந்திலேயே காலமாகிவிட்டார். இதனால் இயக்குநர் சபைக் கூட்டம் நடைபெறுவது மேலும் தாமதமாகிவிட்டது. இறுதியாக 1988ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 10ஆம் திகதி இயக்குநர் சபைக் கூட்டம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி

நூல்நிலையத்தில் நடைபெற்றது. திரு.தர்மன் குலத்துங்கம் அவர்கள் கண்ணியமான குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர். சிறந்த பண்பாடு வாய்க்கப்பெற்றவர். நான் கல்லூரி அதிபராவதனைத் தடுப்பது கடினம் என்று அவர் அறிந்திருந்தார். ஆனால், இருவரையும் இணைத்துணை அதிபர்களாக்கியதுபோல, இருவரையும் இணைஅதிபர் களாக நியமிப்பார்கள் என்று எண்ணியிருந்தார். ஏனெனில், கல்லூரி அதிபர் திரு. ராஜன் கதிர்காமர் ஒருபோதும் தன்னைக் கைவிடமாட்டார் என்ற நம்பிக்கை அவருடைய உள்ளத்திற் குடிகொண்டிருந்தது.

இயக்குனர் சபைக்கூட்டம் மதியம் 1.00 மணிபோல் முடிந்துவிட்டது. கூட்டத்திற் பிரதான விஷயமாக இருந்தது அதிபர் நியமனம் என்பது தான். செப்டம்பர் 10ஆம் திகதி நடைபெற்ற கூட்டத்திற்குத் துணைத்தலைவர் திரு. K. பூரணம்பிள்ளை தலைமை தாங்கினார். புதிய கல்லூரி அதிபர் என்ற விடயம் வந்தபொழுது பேராயர் D.J. அம்பலவாணர் தமது உரையை ஆரம்பித்தார். அதிலே அவர் கூறிய முக்கியமான விஷயங்கள் பின்வருமாறு: புதிய அதிபரைத் தெரிவு செய்யும் குழுவுக்கு திரு. J.M. சபாரத்தினம், திரு. W.N.S. சாமுவேல் ஆகியோருடன் நானும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தேன். திரு. J.M. சபாரத்தினம். இங்கிலாந்துக்குச் சென்று அங்கேயே காலமாகிவிட்டார். திரு. W.N.S. சாமுவேல் இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்து விட்டார். ஆனால், இவர்கள் இருவருடனும் பலதடவை அதிபர் நியமனம்பற்றி உரையாடியிருக்கின்றேன். அவர்கள் என்னுடையகருத்தை ஆமோதிப்பவர்களாகவே இருந்தனர்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபருக்கு மூன்று தகுதிகள் இருக்கவேண்டும்.

- 1) முதலாவதாகக் கல்வித்துறையில் உயர்ந்த தகைமை களைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.
- 2) திருச்சபையோடு நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்ட வராகவிருத்தல் வேண்டும்.
- 3) சமுதாயத்தில் இருந்து நன்மதிப்பைப் பெறக்கூடிய வராகவிருத்தல் வேண்டும்.

இந்த அடிப்படையில் நாம் பார்க்கின்றபொழுது இப்பொழுது துணை அதிபர்களில் ஒருவராக இருக்கும் டாக்டர் ஜெபநேசன் அவர்களே இப்பதவிக்குத் தகுதி யானவர் என்றார். அவருடைய உரைக்குப் பின்னர் ஓருவரும் பேசவில்லை. திரு. கே. பூரணம்பிள்ளை மட்டும் புதிய அதிபரை ஒரு வருடம் தகுதிகாண் (Probation) நிலையில் வைத்திருந்துவிட்டுப் பின்னர் அவரை நிரந்தரமாக்குவது நல்லது என்று கூறினார். பேராயர் அம்பலவாணர், "அது உங்கள் விருப்பம் இயக்குனர் சபையே அதனை முடிவு செய்யட்டும்" என்று கூறிவிட்டு அமைதியாக இருந்தார். திரு. ரா. கதீர்காமருக்கு திரு. பூரணம்பிள்ளையின் ஆலோசனை நன்றாகப் பிடித்துக் கொண்டது. "இரண்டுபேர் துணை அதிபர்களாகவிருந்தனர். ஆகையினால் இருவரையும் பரிசீலித்துப்பார்ப்பது நல்லது" எனக் கூறினார். அப்பொழுது பழைய மாணவர்களின் பிரதிநிதியாகவிருந்த திரு. கந்தையா குணரத்தினம் "எங்களுடைய கல்லூரியில் தகுதிகாண் காலம் என்ற ஒரு மரபு இல்லை. நியமனங்கள் எப்பொழுதும் நிரந்தர நியமனங்களாகவே செய்யப்பட்டு வந்தன" என்று கூறினார். இதற்குப்பின்னர் எந்தவிதமான விவாதமும் நடைபெற வில்லை.

இந்தக் கூட்டம் நடைபெறுகின்ற பொழுது திரு. தர்மன் குலதுங்கம் அவர்களும், நானும், துணை அதிபர் காரியாலயத்தில் எதிரும்புதிருமாக உட்கார்ந்திருந்தோம். திரு. கதிர்காமர் அவர்கள் 1.00 மணிபோற் காரியாலயத்துக்கு வந்தார். துணை அதிபர்கள் காரியாலயத்தைக் கடந்துதான் அதிபர் அறைக்குச் செல்லவேண்டும். முதலில் இருந்தது என்னுடைய ஆசனமேயாகும். எனக்குக் கைகொடுத்தார். ஒன்றுமே பேசவில்லை. திரு. தர்மன் குலதுங்கம் அவர்களைப்பார்த்துக் கையினாற் சல்யூட் அடிப்பதைப் போல வாழ்த்திவிட்டுத் தன் அறைக்குச் சென்றார். இயக்குனர்ச்சபைக் கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து கல்லூரி அதிபர் மாளிகையில் மதியபோசனம் அளிக்கப்படும். அங்கு சென்ற என்னை எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் அதிக நேரம் என்னுடைய கையைப் பிடித்தவன்னமாகவேயிருந்தார். என்னுடைய கண்கள் பனித்துவிட்டன. என்னுடைய உறவினர்கள் அனைவருமே அவஸ்ரேலியாவக்குச் சென்றுவிட்டனர். எனக்குக்கிடைத்து வெற்றியைக் குறித்துப் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தவர் இந்த மேதைதான். நான் கல்லூரி அதிபரான பின்னார் நான்கு வருடங்கள் இவர் உயிரோடு வாழ்ந்தார். எல்லா விடயங்களிலும் எனக்குப் பூரண ஆதரவு வழங்கினார். அயிய ஆலோசனைகளைக் கூறினார். இறுதிவரை அவருக்கு வேண்டிய மரியாதையை நான் கொடுத்து வந்தேன். கல்லூரி அதிபராகிய என்னிடம் ஏதாவது உதவிதேவைப்படுபவர்கள், முதலாவது பேராயர் குலேந்திரனைப் பிடிப்பது வழக்கமாக விருந்தது. அவர் வட்டுக்கோட்டையில் இருக்கும்வரை நடமாடும் கலைக் களஞ்சியம் நம் மத்தியில் இருக்கின்றது என்ற உணர்வுடனேயே வாழ்ந்து வந்தேன். வட்டுக்கோட்டையில் இவ்வாறு நாம் மனமகிழ்ச்சியுடன் இயக்குனர்ச்சபையின் தீர்மானத்தை மகிழ்ச்சியுடன்

கொண்டாடுக் கொண்டிருந்தபொழுது அவஸ்ரேலியாவில் எனது உறவினர்கள் ஒரு சோக நிகழ்ச்சிக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். எனது முத்த சகோதரனின் மனைவி திருமதி பத்தினி சுகுணானந்தன் அடலைட் நகரில் ஒரு மோட்டார் விபத்தில் சிக்கி மரணமானார். எனவே எனது சகோதரர்களும், உறவினர்களும் இறுதி அஞ்சலிக்காக அவருடைய வீட்டில் கூடினார்கள். வட்டுக்கோட்டையில் இவ்வாறு ஆரவாரகமா இருந்தபொழுது அவஸ்திரேலியாவில் உறவினர்கள் மத்தியில் சோகமே பீடித்திருந்தது. அவரின் நல்லடக்க ஆராதனை முடிந்து எல்லோரும் தத்தமது வீடுகளுக்குச் சென்ற பின்னர்தான் அவஸ்திரேலியாவில் இருந்து பாராட்டு செய்திகளும், வாழ்த்துக்களும் வந்து குவிந்தன.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் இணைத்துணை அதிபராக இருந்தபொழுது சில முக்கியமான மாற்றங்களைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தேன். அவை ஓவ்வொன்றையும் நடைமுறைப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டேன். இதற்கு ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் பூரண ஒத்துழைப்பு நல்கினார்கள். முதலாவதாக மாணவர்களுடைய அப்பியாசக் கொப்பிகளை ஆசிரியர்கள் திருத்தவேண்டும் என்பதிற் கவனம் செலுத்தினேன். நான் துணை அதிபராகவிருந்த பொழுது, எனது நண்பர் திரு. நா. குழந்தைவேலு அவர்கள் தமது மகன் சக்திதாசன் அவர்களை 10ஆம் ஆண்டிற் கொண்டுவந்து சேர்த்தார். மூன்று மாதங்களின் பின்னர் என்னிடம் வந்து "எங்களை மன்னிக்க வேண்டும். மகனின் பாடசாலை விடுகைப் பத்திரத்தைத் தந்துவிட வேண்டும். நாங்கள் அவரை யாழ். மத்திய கல்லூரியிற் சேர்க்கப் போகிறோம்" என்றார். நான் "என்ன காரணம் ?" என்று கேட்டேன்.

தென்னிந்திய திருச்சபையின் பேராயராக
1971ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1993ஆம் ஆண்டுவரை
பணியாற்றிய
டி.ஐ.அம்பலவாணருக்குப் பிரியாவிடை

**FAREWELL TO RT.REV. DR. D.J.AMBALAVANAR
(BISHOP JDCSI 1971 - 1993)**

மேடையில் முன்வரிசையில்...

வண.ஏ.ஆர்.அம்பலவாணர் - நல்லை ஆதீனம், பேராயர் டி.ஐ. அம்பலவாணர், வண.கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன், Dr. திருமதி சந்திரா அம்பலவாணர், கத்தோலிக்க ஆயர் - தோமஸ் சவுந்தரநாயகம், துணைவேந்தர் அ.துறைராஜா சொற்பொழிவாற்றுகின்றார்...

Seated L-R :

Rev.D.R. Ampalavanar - Nallai Athenam, Rt.Rev.D.J.Ambalavanar, Rev.Dr.S.Jebanesan,
Dr.(Mrs.) C.Ambalavanar, Bishop Thomas Savundaranayagam At the lectern
Vice Chancellor, Prof. A.Thurairajah

யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றிய மிகச்சிறந்த

மாணிக்கங்களில் ஒன்று

பேராசிரியர் அ.துரைராஜா

யாழ்.பல்கலைக்கழக துணைவெந்தர் 1988 - 1992

குஞ்சி அழகுங் கொடுத்தானைக் கோட்டமுகும்

மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல நெஞ்சத்து

நல்லம் யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால்

கல்வி அழகே அழகு.

Prof.A.Thurairajah

Vice Chancellor, University of Jaffna 1988 - 1992

Beauty of locks, beauty of circling garments' folder,
beauty of saffron tint: these are not beauty true.
Integrity of soul that brings the conscience peace
in learning's gift : that only is beauty true!

- Translation GU.Pope

"முன்று மாதங்களாகப் பார்த்தேன். உங்களுடைய ஆசிரியர்களில் ஒருவராவது என்னுடைய மகனின் கொப்பிகளில் ஓன்றிலாவது ஒருநாளாவது ஒரு திருத்தமாவது செய்யவில்லை. ஒரு புள்ளியாவது போடவில்லை." என்று கூறினார்.

அவர் தம் மகனுடைய விடுகைப்பத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார். அவர் கூறியவை என்னுள்ளத்திலே ஆழமான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தி விட்டிருந்தன.

"மாணவர்களுடைய அப்பியாசக் கொப்பிகளை எந்தப் பாடமாகவிருந்தாலும் திருத்திக்கொடுக்க வேண்டும். எவ்வித அறிவித்தலுமின்றி ஒரு வகுப்பினுடைய ஒரு பாடத்திற்கான அப்பியாசக் கொப்பிகளை அதிபார்காரியாலயத்தில் கொண்டுவெந்து வைக்கும்படி கூறி; அவை ஒவ்வொன்றையும் பார்வையிடுவேன்" என்று கூறினேன். ஆசிரியர்கள் எல்லோருமே இதற்குப் பூரண ஒத்துழைப்புத் தந்தார்கள். மாணவர்களுடைய எல்லா அப்பியாசக் கொப்பிகளுமே ஆசிரியர்களால் திருத்தப்பட்டன. எந்த நாள், எந்த வகுப்பின், எந்த அப்பியாசக் கொப்பிகள் அதிபார் அலுவலகத்திற்குக் கொண்டுவரும்படி அறிவித்தல்வரும் என்று தெரியாதபடியால் ஆசிரியர்கள் எப்பொழுதுமே தயார் நிலையில் இருந்தனர். இந்த விஷயத்தில் ஆசிரியர்கள் எல்லோருக்கும் முன்மாதிரியாக இருந்தவர் ஆங்கில ஆசிரியையாகிய செல்வி செல்வமணி செல்லத்துரை. ஆசிரியர்கள்; வகுப்பின் பதிவேடுகளில் தாம் படிப்பித்த பாடங்களின் தலைப்பைப் பதிவுசெய்ய வேண்டுமென்று அன்பான வேண்டுகோள் விடுத்தேன். ஆசிரியர்கள் இதனைக் கிரமமாகச் செய்யத்தொடங்கினார்கள். சில ஆசிரியர்கள் இந்தப் பதிவேட்டில் எழுதவேண்டு

மென்பதற்காகவே ஏதாவது படிப்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது எனக் கூறிக் கொண்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணவிகள் எந்த நிறத்திலும் உடை அணியலாம் என்ற மரபு எப்பொழுதுமிருந்து வந்தது. இதனை உடனடியாக மாற்றவேண்டுமென்று நான் தீர்மானித் தேன். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் செல்வச்சீமாட்டிகள் படித்த காலத்தில் இந்தவிதமான பிரமாணம் அனுகூலமாக விருந்தது. ஏனெனில், மிகச் சிறந்த உடைகளோடுதான் மாணவிகள் அனைவரும் பாடசாலைக்கு வருவார்கள். ஆனால், இனக்கலவரத்துக்குப் பின்னர் ஏற்பட்டவசதிக் குறைவினாற் பலசெல்வந்தர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டே போய்விட்டனர். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் வசதிபடைத்த மாணவிகள் பலர் இருக்கவில்லை. இதனால் மாணவிகளுடைய உடை பரிதாபத்துக்குரியதாகவிருந்தது. மாணவிகள் எல்லாருமே யூனிபோம் அணிந்து, கழுத்துப் பட்டி கட்டினால் நன்றாக இருக்குமென்று எண்ணினேன். என்னுடைய மனைவியின் உதவியுடன் புதிய கழுத்துப் பட்டிகள் தயாரிக்கப்பட்டன. ஆறுமாத காலத்துக்குள் சகல மாணவிகளுமே யூனிபோம் அணிந்து கழுத்துப்பட்டி கட்டினர். வெள்ளை நிறச் சப்பாத்துகளுடன் பாடசாலைக்கு வரத்திடாடங்கினர். பல மாணவிகளுக்குக் கழுத்துப்பட்டி கட்டுவது பிடித்தமான விஷயமாகவிருந்தது.

மாணவர் மன்று Assembly கல்லூரி வாழ்வில் ஒரு முக்கியமான நிகழ்வு. நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணவனாகவிருந்தபொழுது Assemblyயிற் கேட்ட சொற்பொழிவுகள் இப்பொழுதும் என் காதில் ஓலிக்கின்றன. மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் வாரத்தில் முதலாவது பாடவேளையில் ஒன்றுகூடவேண்டும்.

அதற்கு முந்திய வாரத்திற் சாதனை படைத்தவர்கள் பாராட்டப்படல் வேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு விலிருந்தோ, வெளியிடங்களிலிருந்தோ ஒரு சிறந்த பேச்சாளர் பேச வேண்டுமென்றெல்லாம் நான் கனவு கண்டேன். அதாவது ஆறாம் வருடத்திற்கு மேற்பட்ட சகல மாணவர்களும், சகல ஆசிரியர்களும், திங்கள் காலை ஓட்டி மண்டபத்திற் கூடுமாறு செய்தேன். கூட்டம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர் வகுப்பறைகள், ஆசிரியர்கள் ஓய்வு அறை எல்லாவற்றையும் மேற்பார்வை செய்து, ஆசிரியர்கள் யாராவது கூட்டத்திற்குப் போகாமல் ஒதுங்கியிருக்கிறார்களா என்று பார்வையிட்டேன். இதன்படி முன்று நான்கு வாரங்கள் செய்துபின்னர், எல்லா ஆசிரியர்களும், மாணவர் மன்றுக்குப் போவதனை வழக்கமாக்கிக் கொண்டனர். எல்லோரும் மேடையில் வீற்றிருக்க, மாணவர்கள் மிகுந்த கண்ணியத்தோடும் அமைதியோடும் சொற்பொழிவுக்குச் செவிமடுத்தனர்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி வளாகத்துக்குள் பட்டதாரிப் பிரிவு இயங்கி வந்ததனாற் பல நன்மைகளும், சில தீமைகளும் ஏற்பட்டனவென்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். பட்டதாரிப்பிரிவிற் கற்பித்தவர்கள் விரிவுரையாளர்கள். அவர்கள் விரிவுரை முடிந்தபின்னர் எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லலாம். விரிவுரை 11.00 மணிக்கு நடத்தப்படும் என்றிருந்தால், விரிவுரையாளர் 11.00 மணிக்கு வந்தாலே போதுமானதாகவேயிருந்தது. இதனால், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி உயர்தரப் பாடாசலை (High School) ஆசிரியர்களும் அவ்வாறே செய்தத்தலைப் பட்டனர். பலகாலமாக அவர்கள் வருகை இடாப்பிற் கையொப்பம் போடவேண்டிய தேவையும் இருக்கவில்லை. இதனால், ஆசிரியர்கள் பலர் 10.00 மணிக்கு வந்து பிற்பகல் 2.00 மணிக்குப் போகின்றவர்களாகக் காணப்பட்டனர். ஓர் ஆசிரியருக்குப் பாடசாலை நேரத்தில் ஒரு பாடவேளை ஓய்வு நேரமாகவிருந்தால் அவர் எங்கும் போகலாம் என்ற

வசதியிருந்தது. இதனால் ஆசிரியர்கள் பாடசாலை நேரத்தில் வங்கிக்கும், வைத்தியசாலைக்கும், சந்தைக்கும், சங்கக்கடைக்கும் செல்வது வழக்கமாகவிருந்தது. ஒருநாள் துணை அதிபரைச் சந்தித்து ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவோம் என்று கூறினேன். அவரும் பூரண சம்மதம் தெரிவித்தார். எனவே, ஒருநாள் யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி ஆசிரியர்கள் அனைவரையும் அழைத்து நான் கொண்டு வரவிருக்கும் மாற்றத்தைப் பற்றிக் கூறினேன். பல ஆசிரியர்கள் தாம் இதுவரை அனுபவித்த சலுகைகள் நிறுத்தப்படுகின்றனவென்று குழுறினார்கள். ஆசிரியை களிற் சிலர் இளம் தாய்மார்களாகவிருந்தனர். அவர்கள் குழந்தைகளுக்குப்பாலுட்ட வேண்டியவர்களாகயிருந்தனர். நான் பாடசாலை நேரத்தில் மூன்று படலைகளும் பூட்டப்படும் என்றும், வெளியே அவசிய தேவைகளுக்கு என்னிடமோ அல்லது துணை அதிபரிடமோ அனுமதிச் சீட்டைப் பெற்றுக் காவலாளிகளிடம் காட்டி விட்டு செல்லலாம் என்றும் கூறினேன். ஆரம்பத்திற் சற்று முறுமுறுப்பிருந்தாலும் பின்னர் எல்லோரும் ஒத்துழைப்பு வழங்கினார். சில இளம் தாய்மார்கள் தொடர்ந்து வீடுகளுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். நான் கண்டும் காணாததுபோல் இருந்துவிட்டேன்.

ஒரு பாடசாலையின் சிறப்பு, கல்வித்துறையில் அது நிகழ்த்தும் சாதனைகளிலேதான் தங்கியிருக்கிறது என்பது என்னுடைய அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை. ஓளவையார் ஒருமுறை மன்னார் ஒருவரை "வரப்புயா" என்று வாழ்த்தினார். வயல்களின் வரம்புகள் உயர்ந்தால் மன்னனும் உயர்ச்சி அடைவான் என்பது அவருடைய கருத்து. க. பொ. த. உயர்தரப் பரீட்சையிலும், க.பொ.த.சாதாரணதரப் பரீட்சையிலும் மாணவர்கள் நல்ல சித்திகளைப்பெற்றால்

தலைசிறந்த மாணவர்கள் தாமாகவே கல்லூரியிற் சேருவார்கள் என்று நம்பினேன். ஆற்றல்மிக்க மாணவர்கள் அனுமதி கோரினால் எந்தவிதக் கட்டணமுமின்றி அவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டேன். பல்கலைக்கலைக் கழகங்களுடனும் வேறு கல்லூரிகளிலும் தொடர்பு கொண்டு மிகக் குறுகிய காலத்தில் சிறந்த ஆசிரியர்களை நியமித்தேன். அது மட்டுமன்றி முன்று ஆசிரியர்களை உடனடியாக பதவி நீக்கம் செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தேன். முதலிற் க. பொ. த. சாதாரணப் பரீட்சையிலும், பின்னர் உயர்தரப் பரீட்சையிலும் மாணவர்கள் சிறந்த பெறுபேறுகளைப் பெற்றார்கள். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் வரலாற்றிலேயே சஜாகரன் என்ற மாணவன் உயிரியற்றுறையில் நான்கு பாடங்களிலும் A பெறுபேறு பெற்றுக் கொழும்பு வைத்திய பீடத்துக்கு அனுமதி பெற்றார். க. பொ. த. சாதாரண வகுப்புகளிலும், க. பொ. த. உயர்தர வகுப்புகளிலும் சிறந்த மாணவர்களை இனம்கண்டு அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி வந்தேன். ஓருமுறை ஓரு மாணவி உயிரியல் துறையில் சிறப்பான பேறுகளைப் பெறவில்லை. அவர் இன்னொரு மாணவியிடம் "நான் சிறந்த சித்தி பெறாததைக்குறித்துக் கவலைப்படவில்லை. கல்லூரி அதிபரின் முகத்தில் எப்படி முழிப்பது என்றுதான் யோசிக்கின்றேன்" என்று கூறினார். விளையாட்டுத் துறையில் நான் அதிகம் கவனம் எடுக்கவில்லை. திரு. ஜி. இராஜநாயகம் அவர்களே உதைப்பந்தாட்டத்துக்குப் பொறுப்பாகவிருந்தார். திரு. T. ஆனந்தரத்தினம் விளையாட்டுத்துறையின் பொறுப்பாளராக விருந்தார். திரு. இராஜநாயகம் அவர்கள் தனது மகனுக்கு முதன்மையளிக்கின்றார். கல்லூரி நிர்வாகம் இதனைக் கவனிக்கவில்லை என்று மாணவர்கள் சிலர் குழுவினார்கள். எனது அலட்சியப்போக்கைக் கண்டித்துப் பெரும்

சுவரொட்டிகளைத் தயாரித்துக் கல்லூரியின் முக்கியமான சுவர்களிலே ஓட்டனார்கள். நான் திரு. இராஜநாயகம் அவர்களிடம் அதனைப்பற்றிக் கேட்டபொழுது, அவர்களிய விளக்கம் எனக்குத் திருப்தியளித்தது. மாணவர்களுடைய போராட்டத்தைக் கவனிக்காமல் விடுவதே சரி என எனக்குப்பட்டது.

எனக்குக் கைவந்த வேலைகளை நானே செய்யலா னேன். கல்லூரிச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர், பழைய மாணவர் சஞ்சிகை ஆலோசகர் பணி, அறிக்கைகள் தயாரித்தல் எல்லாவற்றையும் நானே செய்யலானேன். அதிபர், தனக்குப் பரிச்சயமான வேலையைத் தானே செய்யவேண்டும் எனக் கருதினேன். 1965ஆம் ஆண்டு இந்திய பாகிஸ்தானியப் போர் நடைபெற்றபொழுது, இந்தியாவில் போர் நடவடிக்கைகளை இராணுவத் தளபதி ஜெனரல் சௌத்திரி அவர்களே திட்டமிட்டார். ஆனால், பாகிஸ்தானியருடைய யுத்த நடவடிக்கைகளை அதன் ஜனாதிபதி ஜெனரல் அழூப்கான் அவர்களே திட்டமிட்டார். படிப்பித்தற்றுறையிலும் அதிபர் தனது பாடத்தைக் கற்பிப்பதில் நிகரற்றவராக விளங்கவேண்டும். திரு. K. A. செல்லையா பெளதிகவியலையும், திரு. க. பூரணம் பிள்ளை ஆங்கிலத்தையும், திரு. I. P. துரைத்தினம் கணிதத்தையும் கற்பிப்பதிலே தலைசிறந்து விளங்கினார். கல்லூரி அதிபர் ஒருபொழுதும் விளையாட்டிற் கலந்து கொள்ளாத குழுத்தலைவராகவிருக்கக் கூடாது என்பது எனது அபிப்பிராயம். (non playing captain) சமூகக்கல்வி, ஆங்கிலம், தமிழ் என்பனவற்றை நான் ஆர்வத்தோடு கற்பித்ததோடமையாது, மாணவர்களின் கட்டுரைகளையும் கவனமாகத் திருத்திக் கொடுத்தேன்.

உயர்கல்வி (Tertiary Education) எப்பொழுதும் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான விடயமாக இருந்தது. 1974ஆம் ஆண்டு மூடப்பட்ட கல்லூரியின் பட்டதாரிப் பிரிவினை மீண்டும் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினேன். முதன்முதலிற் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தின் G.A.Q. பரீட்சைக்கு மாணவர்களைத் தயார்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். அதற்கு முன்னர் 21ஆம் நூற்றாண்டின் உயர்கல்வி என்னும் விடயத்தில் ஒரு கருத்தரங்கினைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களையும், விரிவுரையாளர்களையும் அழைத்து நடத்தினேன். அவர்கள் எல்லோருமே "யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிப் பட்டப்படிப்பினை ஆரம்பிக்க வேண்டும்" என்று கூறினார்கள்.

பட்டப்படிப்பு வகுப்புக்கள் 1990ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 3ஆம் திகதி வட்டுக்கோட்டையில் மீண்டும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. யாழ். பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர், பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை சம்பிரதாய பூர்வமாக மங்கல விளக்கினையேற்றிப் பட்டதாரிப் பிரிவினை ஆரம்பித்தார். இளைப்பாறிய பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் தொடக்க உரையை நிகழ்த்தினார்.

1823ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டைச் செமினியை ஆரம்பித்த டானியல் பூவர் 3, 4 பாடங்களுக்குத் தானே பேராசிரியராகவிருந்தார். அவ்வாறே நானும்; வரலாறு, இந்துசமயம், தமிழ் என்பனவற்றைக் கற்பித்தேன். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆசிரியர்களாகவிருந்த திரு. ச. சகாயசீலன் (அரசுறிவியல்), திரு. பொ. அருந்தவநாதன் (தமிழ்), திரு. அ. குமாரவேல் (பொருளியல்) என்பனவற்றைக்

கற்பித்தனர். சிறிதுசிறிதாகப் பட்டதாரிப் பிரிவு வளர்ச்சி யடைந்தது. பட்டதாரிப்பிரிவு வளர்ச்சியடைந்ததும், பாடசாலை அதிபர் பதவியைத் தழந்து பட்டதாரிப் பிரிவின் தலைவர் பதவியை ஏற்படு என்கிட்டமாகவிருந்தது. இதனை நான் அமெரிக்காவில் யாழ்.கல்லூரி அறங்காவற் குழுவிற்கும் கூறியிருந்தேன்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபர் பதவியை நான் ஏற்றபின்பு நாட்டிலும், எனது தனிப்பட்ட வாழ்விலும் பல முக்கியமான பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியவனானேன். 1987ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் இந்திய அமைதிப்படை வட கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு வந்து சேர்ந்தது. முதலாவதாக வட்டுக்கோட்டைக்கு வந்த பிரிவு கூர்க்கா றைபிள்ஸ் (Gurka Rifles) என்பதாகும். இவர்களுக்கு மேஜர் செளத்திரி என்பவர் தலைவராகவிருந்தார். சிறிது காலத்தின்பின் னர் அவர்கள் போய்விட்டனர். புதிதாக மதராஸ் ரேஜிமன்ற என்ற அமைப்பு வந்து சேர்ந்தது. இதன் தலைவராகக் கேர்ணல் சித்து என்பவர் பணியாற்றினார். இவர் ஒரு சிறந்த கல்விமான். ஆழமாகச் சிந்திப்பவர். தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளை எவ்வாறு தீக்கலாம் என்று என்னுடன் இதயசுத்தியுடன் உரையாடியிருக்கின்றார். இந்த அணியினரும் சென்ற பின்னார். வட்டுக்கோட்டைக்கு மாரத லைற் இன்பன்றி என்ற அணி வந்து சேர்ந்தது. இந்த அணியின் தலைவர் கோர்ணல் ஜென்னா என்றழைக்கப்பட்ட காநாடக்காரர். இவர் கல்லூரிக்கு வந்து ஆசிரியர்களுடன் ரெனிஸ் விளையாடுவார். ஒரு நாள் இவர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி தொழில் நுட்பப்பிரிவு இயக்குனா திரு. S. A. P. துறைரத்தினம் அவர்களோடு விளையாடுக் கொண்டிருந்தபொழுது கல்லூரியின் மேற்குப் பகுதியிலிருந்து ஒரு ரொக்கட்;

ரெனிஸ் மைதானத்திற்கு அருகாமையில் விழுந்தது. கேணல் ஜயன்னாவுக்கு எந்தவிதமான காயமும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் ரெனிஸ் விளையாடுத்திடலுக்கு அருகாமையில் நின்ற கனகநாயகம் கஜேந்திரா என்ற மாணவன் காயப்பட்டார். இந்த மாணவனுக்குச் சிகிச்சையாழ். அரசினர் வைத்தியசாலையிலும், பின்னர் கொழும்பு அரசினர் வைத்தியசாலையிலும், நடைபெற்றது. ஆனால் ஒருமாத காலத்துக்குள் கனகநாயகம் கஜேந்திரா இறந்துவிட்டார். இதற்குப் பின்னர் கேணல் ஜயன்னா யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் ரெனிஸ் விளையாடுவதனை நிறுத்திவிட்டார்.

கேணல் ஜயன்னா மிகவும் சுவாரசியமான போவழி. நல்ல நகைச்சுவை உணர்வு கொண்டவர். ஒருமுறை யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியின் ஒரு வகுப்பறையில் அதிகாலை பலத்த சத்தத்துடன் ஒரு குண்டு வெடித்தது. கேணல் ஜயன்னா அதிபர் மாளிகைக்குவந்து, வாகனத்தில் இருந்து இறங்கினார். "அதிபர் அவர்களே வழமைபோல் உங்களுக்கு இதனைப்பற்றி ஓன்றுமே தெரியாது" என்றார்.

(So Mr.Principal as usual you will not know anything about this)

நான் "உண்மையாய் எனக்கு ஓன்றுமே தெரியாது" என்று கூறினேன். வகுப்பறைகளை நன்றாகப் பரிசீலித்து விட்டு அவர் போய்விட்டார்.

ஒருநாள் "யாழ்ப்பாணத்தில் மழை பெய்யவில்லை. மழை போதாது" என்று அவரிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது கேணல் ஜயன்னா " உங்களுடைய நாட்டுக்கு வருவதற்கு வருண பகவானுக்குக்கூடப் பயமாக இருக்கிறது. அவரும் கண்ணிவெடியிற் சிக்கிவிடுவார் என்று பயப்பிடுகிறார்போல இருக்கிறது" என்றார்.

Even Lord Varuna is scared to come to your country.
He fears that he too will be ambushed.

இன்னொரு தடவை அவரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தபோது "துமிழ் மக்கள் எப்போதும் கைப்பிபாங் கலுக்குப் பின்னர்தான் எல்லாவற்றையும் ஆரம்பிப்பார்கள்" என்று கூறினேன். "அவர்கள் ஆரம்பிப்பதைப்பற்றி யாரும் கவலைப்படவில்லை. எப்போது முடிப்பார்கள் என்பதனைத் தான் அறியவிரும்புகின்றோம்." என்றார்.

Nobody is worried when they would start their activities. We only want to know when they would finish their activities.

இப்படியான சூழலிற் பணியாற்றுவது சுற்றுக் கடினமாகவிருந்தது. அரசாங்கத்தின் கட்டளைகள், போராளிகளின் கடிதங்கள், இந்திய அமைதிப்படையின் செயற்பாடுகள் எல்லாமே யாழிப்பாணத்தின் கல்லூரி நிர்வாகிகளுக்குச் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தின. 1989ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 23ஆம் திகதி இரண்டு குறும்புக்கார மாணவர்கள் ஒரு கோர்வைப் பட்டாசு வெடிகளைக் கழிப்பறையில் வைத்துக் கொழுத்திவிட்டனர். இந்த இரு மாணவர்களினது பெயரும் எனக்குத் தெரியும். ஆனால், அவர்களுடைய பெயர்களை அவர்களின் பாதுகாப்புக் கருதி என்டு குறிப்பிடவில்லை. பலத்த சத்தத்துடன் அவை வெடித்தன. இதற்குப் பின்னர் வட்டுக்கோட்டையிலிருந்த அமைதிகாக்கும் படையிலிருந்து ஒரு தளபதி பான்டே என்பவர் என்னைத் தமது காரியாலயத்துக்கு அழைத்துப் பலவாறு எச்சரித்தார். "இந்திய அமைதிகாக்கும் படை இப்பொழுது பலவீனமான நிலையில் இல்லை. நாங்கள் எவ்விடத்திலும் எம்மை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு

விட்டோம். நீங்கள் கவனமாக இருக்கவேண்டும்" என்று கூறினார்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபர் என்ற முறையிற் கொத்தணி அதிபர் கூட்டங்களுக்குத் தவறாது சென்று வந்தேன். இக் கூட்டங்கள் பெரும்பாலும் பண்டத்துரிப்பு மகளிர் கல்லூரியில் நடைபெற்றன.

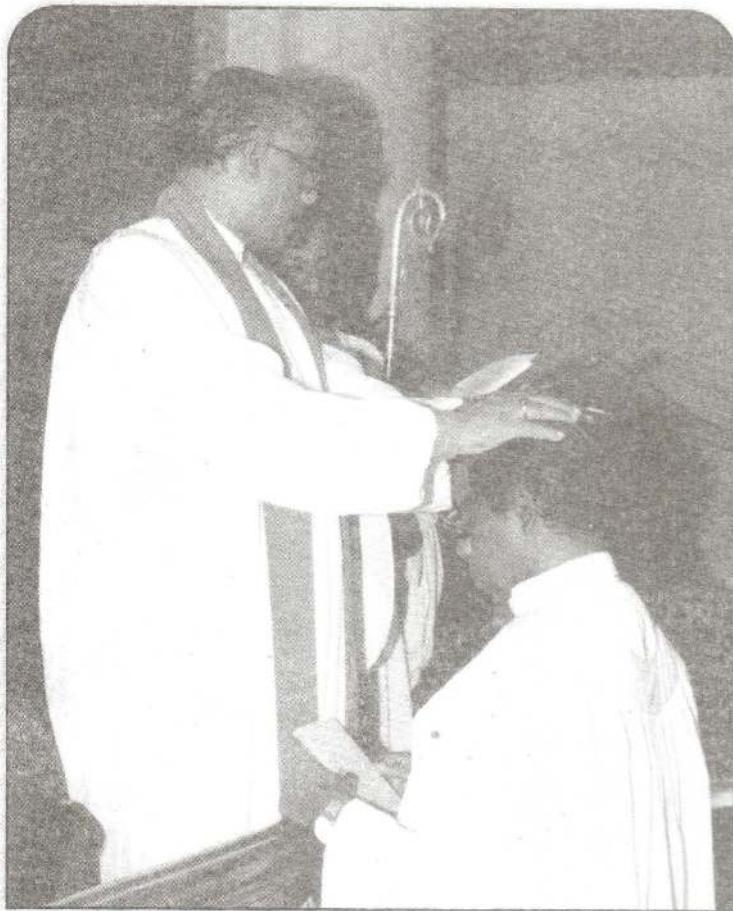
1989ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் ஒரு மகிழ்ச்சி கரமான நிகழ்வும் நடைபெற்றது. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அறங்காவற்குமுனினர், புதிய அதிபராகிய என்னைச் சந்திப்பதற்கும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் நிலைபாரங்களை ஆராயவும் வண.போல் கிளேயரன் அவர்களை அனுப்பியிருந்தார்கள். மார்ச் மாதம் 08ஆம் திகதி அவருடன் கல்லூரி அதிபர் மாளிகையில் இராப்போசன் விருந்து ஆலோசனைக்கூட்டம் நடைபெற்றது. அதன் பின்னர் வண.போல் கிளேயரன் அவர்கள் அமெரிக்கா சென்று என்னை வானளாவப் புகழ்ந்து ஒரு சுற்று நிருபம் எழுதி யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியோடு சம்பந்தப்பட்ட அனைவருக்கும் அனுப்பினார்.

1989ஆம் ஆண்டுதான் என்னுடைய ஐரோப்பிய, அமெரிக்கப் பயணங்கள் ஆரம்பமாகின. அந்த வருடம் மே மாதம் 17ஆம் திகதி, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அரக்கட்டளையினரின் கூட்டம் பொஸ்டனில் நடைபெற்றது. அந்தக் கூட்டத்திலேதான் முதன்முதலாக அறங்காவற்குமு உறுப்பினர்கள் என்னைக் கண்டனர். வண. தெல்பார் மூக் (Telfer Mook) அவர்கள் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கினார். என்னுடைய எளிமையும் ஆரவாரமற்ற

தன்மையும் அவர்களைப் பெரிதுங்கவர்ந்தன. "நான் இளைப்பாறுவதற்கு 11 வருடங்கள் இருக்கின்றன அந்த 11 வருடங்களில் நிறைவேற்ற என்னிடம் 11 திட்டங்கள் இருக்கின்றன" என்று விளக்கினேன். அதில் முக்கியமாக இருந்தவை பட்டதாரிப்பிரிவினை ஆரம்பித்தல், பழைய மாணவர் சங்கங்களைப் பலப்படுத்தல். யாழ்ப்பானைக் கல்லூரி ஆரம்பப்பிரிவுக்குப் புதிய கட்டடங்கள் அமைத்தல் என்பனவாகும். இவற்றை அறங்காவற்கும் உறுப்பினர்கள் வரவேற்றதோடுமையாது அத்திட்டத்துக்குப் பூரண ஆதாரவு கொடுப்பதாகவும் உறுதியளித்தனர். நான் முதன்முறையாக அமெரிக்கா சென்றபொழுது வண். கலாநிதி போல் கிளேயரன் அவர்களுடைய வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தேன். ஒரு வெள்ளைக்காரர் வீட்டில் தங்கியிருப்பது புதிய அனுபவமாகவிருந்தது. இக் கூட்டங்களிலே பங்குபற்ற உடுவில் மகளிர் கல்லூரி அதிபர், கலாநிதி, செல்வி சி.வி. செல்லையா அவர்களும் வந்திருந்தார். மே மாதம் 24ஆம் திகதி நாம் கனடா புறப்பட்டோம். திரு. சத்தி செல்லையா அவர்களுடைய வீட்டிலே நான் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. யூன் மாதம் 6ஆம் திகதி கனடாவி லிருந்த யாழ். கல்லூரிப் பழைய மாணவர்கள் எனக்கு ஒரு வரவேற்பு உபசரணை அளித்தனர். இந்தக் கூட்டத்திற்குக் கலாநிதி பாலன் செல்லையா தலைமை தாங்கினார். பேராசிரியர் E.A. சாம்பியன், பேராசிரியர் W.L. ஜெயசிங்கம், திரு. A.M. புறடி ஆகியோர் சொற்பொழி வாற்றினார்கள். திரு. K.இரத்தினம் நன்றி தெரிவித்துப் பேசினார். இந்த கூட்டத்திலும் நான் யாழ்ப்பானைக் கல்லூரியின் இன்றைய நிலைபற்றியும், முன்னெடுக்க வேண்டியதிட்டங்களைப் பற்றியும் விளக்கிக் கூறினேன்.

உதவிக்குரு அபிஷேகம் - 01.09.1989

DEACON ORDINATION - 01.09.1989

யாழ்ப்பானக் கல்லூரியில் 03.05.1990இல் இயரசிரியர் வேலுப்பிள்ளை பத்துரி வகுப்புக்களை ஆரம்பித்துவைத்து உணர்யற்றுகின்றார்.

Inaugurating undergraduate Department at Jaffna College on 30.05.1990
(L-R) : Bishop S.Kulandran, SJ, Prof. A.Veluppillai

நான் சத்தி செல்லையா வீட்டில் தங்கியிருந்த பொழுது உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் இருந்த என்னுடைய உறவினர்களோடு பேசினேன். அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேதான் அவுஸ்ரேவியாவிலிருந்த எனது இளைய சகோதரர் டாக்டர் ஜெயசீலனோடும் பேசினேன். அவரைப்பற்றி அவருடைய நண்பர்கள் சொன்னவற்றை அவரிடம் கூறினேன். அவர் அதனைக் கேட்டுப் பலமாகச் சிரித்தார். அதுதான் அவருடன் நான் செய்த கடைசி உரையாடலாக இருக்குமென்று நான் அப்பொழுது நினைக்கவில்லை.

நான் கனடாவிலிருந்த பொழுது யாழ்ப்பானைக் கல்லூரியில் எனது மாணவனாக இருந்த தம்ராஜசிங்கம் ஞானதுயாளன் என்னைப் பல இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்றார். யுன் மாதம் 13ஆம் திகதி இலங்கைதிரும்பினேன். செப்ரெம்பர் மாதம் சினட் மகாசபையின் செயற்குழுக் கூட்டம் நடைபெறவிருந்தது. இதற்காக நான் கொழும்பு சென்று வண். T.S. பிரேமராஜா வீட்டில் தங்கியிருத்தேன். செப்டம்பர் மாதம் 18ஆம் திகதி பிற்பகல் 6.00 மணியளவில் வண். T.S. பிரேமராஜாவின் தொலைபேசி மணி அடித்தது. நான் எழுந்து போய்த் தொலைபேசியை எடுத்தேன். என்னுடைய இளைய சகோதரர்களில் ஒருவரான வண். M. மனோபவன் அவுஸ்திரேவியாவிலிருந்து பேசினார். அவர் வண். T. S. பிரேமராஜா மூலமாக எனக்கு ஒரு செய்தி கூறமுயற்சித்தார். நான் தொலைபேசியை எடுத்ததும் "ஐயையோ உனக்குத்தான் ஒரு செய்தியைக் கூறவேண்டுமிருக்கிறது. இளையன்னைக்கு (டாக்டர் ஜெயசீலன்) Leukemia என்ற நோய் பிடித்துள்ளது என்று கண்டுபிடிக்

கப்பட்டது. ஆனால் அவர் அதனைப்பற்றி அதிகம் பயப்படவில்லை. சுகம் அடைந்துவிடலாம் என்று எண்ணு கிறார்" என்று கூறினார். இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் நான் நிலைகுலைந்து போனேன். என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. திருமதி பிரேமராஜா இரவு உணவிற்காகச் செய்திருந்த இடியப்பம் அனைத்தையும் சாப்பிட்டு விட்டேன். இதனாலேதான் வண. T.S. பிரேமராஜாவுக்கு இப்பொழுதும் என்னுடன் கோபம்.

நவம்பர் 25ஆம் திகதி இந்திய அமைதிப்படையைச் சேர்ந்த ஜெனரல் பல்லா அவர்களுடன் கூட்டம் ஓன்று நடைபெற்றது. அமைதிப்படை ஒருபொழுதும் இலங்கையை விட்டுச் செல்லாது என்ற எண்ணத்தையே மக்களிடையே உருவாக்கி விட்டுச் சென்றார்.

இந்தக் கால கட்டத்தில் அதாவது 3 மாதங்கள் எனது சகோதரின் கடுமையான நோயைப்பற்றியே நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர் சுகமடைந்து வருகிறார் என்று என்னுடைய சகோதரர்கள் எழுதினாலும் வேறு வழியாக உண்மைகள் கசியத்தொடங்கின. ஒருமுறை துணை அதிபராக இருந்த திரு. தர்மன் குலத்துங்கம் "அவர் விரைவில் மரிந்துவிட்டால் நல்லது என்று மக்கள் பேசிக்கொள்கிறார்கள்" என்று சொன்னார். ஒரு நாள் சாவகச்சேரி திரு. A. S. பாலரத்தினம், அவர்கள், அவருக்கு எத்தனை வயது, எத்தனை பிள்ளைகள் என்றெல்லாம் கேட்டார். "வைத்தியர்கள் கைவிட்டுவிட்டார்கள். குணமடைவதற்குப் பிரார்த்தனைதான் ஒரேவழி என்று பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்" என்று கூறினார்.

இந்த நேரத்தில் மரணப்படுக்கையிலிருந்த ஜியசீலன் என்னைப்பார்ப்பதற்கு மிகவும் ஆசைப்பட்டபார். திரும்பத்திரும்ப ஏனைய சகோதரர்களிடம் "செபம், எப்போ வருகிறார்? செபம் எப்போ வருகிறார்?" என்று கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தார் (When is Sebam coming). இவர் என்மீது தனியான பாசம் கொண்டமைக்கு காரணம் இருந்தது. 1983ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்துக்குப் பின்னர் என்னை அவுஸ்ரேவியாவிற் குடியேற்சிசெய்வதற்கு ஸ்பொன் சர் செய்தார். "நான் கடைசி வரையும் யாழ்ப்பானத்தைவிட்டுப் போகமாட்டேன். யாருக்கும் நான் பார்மாக இருக்க மாட்டேன்" என்று கூறிவிட்டேன்.

அவர் மரிப்பதற்கு முன்னர் நான் அவுஸ்ரேவியா வுக்குப் போவதற்கு முயற்சித்தேன். ஆனால், அவர் எழுதிய அழைப்புக் கடிதத்தினை அவுஸ்ரேவியாத் தூதராலயம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது.

1989ஆம் ஆண்டு, முன்னர் தீர்மானித்தபடி வட்டுக்கோட்டைப் பேராலயத்தில் உதவிக்குரு அபிஷேகம் நடைபெற்றது. கொழும்பில் இருந்து Scot Kirk மதகுருவாகவிருந்த வண. Tom Oliery பிரசங்கம் செய்தார். ஆனால், அதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் திரு. ஜியசீலன் காலமாகிவிட்டார். ஆனால், அந்தச் செய்தி எனக்கு மறைக்கப்பட்டிருந்தது. உதவிக்குரு அபிஷேகம் பெற்ற என்னைத் தேவாலயத்தில் எல்லாரும் வாழ்த்தி னார்கள். வண. D.R. அம்பலவாணர் அவர்களும், திரு.கிருபை ராஜா செல்லையா அவர்களும், "நாம் வேறு ஒரு செய்தியும் கேள்விப்பட்டோம். நீங்கள் இப்பொழுது அங்கு போகவும் முடியாது. எல்லாம் முடிந்திருக்கும்" என்று கூறினார்கள்.

அவர்கள் வேறு ஒன்றையும் கூறாதபடியால் எல்லாம் மர்மமாகவேயிருந்தது.

கல்லூரி அதிபர் மாளிகையில் நானும் மனைவியும், வேறுசிலநண்பர்களும் "உதவிக்குரு அபிஷேக ஆராதனை மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றுவிட்டது" என்று பேசிக் கொண்டிருந்தோம். வண. Tom Oliery அவர்களும் அப்பொழுது அதிபர் மாளிகையிலேதான் தங்கியிருந்தார். இரவு 7.30 மணிபோல், பேராயர் அம்பலவாணர் அவர்களும், திருமதி சந்திரா அம்பலவாணர் அவர்களும், எங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்தார்கள். என்னைக் கண்டவுடன் பேராயர் அம்பலவாணர் "ஜெபநேசன் உங்களுக்கு ஒரு சோகமான செய்தி இருக்கின்றது" என்று கூறினார். (Jebanesan I have a sad news for you). அவருடைய மரணம் எதிர்பார்க்கப்பட்டது தான்; ஆனால், இவ்வளவு சீக்கிரமாக நடைபெற்றுவிடும் என்று நான் எண்ணியிருக்கவில்லை. அவர் மரிப்பதற்கு முன்னர் ஒருமுறை அவஸ்திரேவியாவுக்குச் சென்று அவருடன் பேசிவிடலாம் என்று எண்ணியிருந்தேன். "உடன்பிறப்பாற தோள் வலிபோம்" என்ற ஓளவையாரின் கூற்று எவ்வளவு உண்மையானது. அவருடைய மரணத் துக்குப்பினர் எனது குழந்தைகளும் நானும் மிகவும் பலவீனமடைந்தோம்.

1990ஆம் ஆண்டு பெருந்மிக்கையோடு ஆரம்ப மானது. யத்த சூழ்நிலை ஏற்பட்டு மின்விநியோகம் தடைப்பட்டதால், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு மட்டுமன்றி அதனைச் சூழ உள்ள வீடுகளுக்கும் மின்சாரம் வழங்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, ஒரு மிகச் சிறந்த மின்பிறப்பாக்கி (Generator) கொழும்பில்

வாங்கப்பட்டது. Perkins என்ற இந்த மின்பிறப்பாக்கிக்கு 4 1/2 இலட்சம் ரூபா கொடுக்கப்பட்டது. 1990ஆம் ஆண்டு ஜனவரிமாதம் 29ஆம் திகதி இந்த மின்பிறப்பாக்கி வட்டுக்கோட்டைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. இதற்கென ஓரறை கட்டப்பட்டு அதிலே இந்த மின்பிறப்பாக்கி நிலைநிறுத்தப்பட்டது. ஆனால், வெகு விரைவில் நாட்டை எல்லாவிதமான இருஞும் துழப்போகிறது என்று ஒருவரும் உணரவில்லை. அந்த வருடம் பெரவரி மாதம் 6ஆம் திகதி இந்திய அமைதிப்படை வட்டுக்கோட்டையிலிருந்து நீங்கியது. எங்களோடு மிகவும் அன்பாகப் பழகிய இந்திய அமைதிப்படை அதிகாரிகள் எங்களுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமலேயே தாம் பாவித்த திறப்புக்களை வட்டுக்கோட்டையிலிருந்த சிறுவர் இல்லத்தில் கொடுத்து விட்டுப் போய்விட்டனர். "இவர்களுடைய நட்பு இனி நமக்கு என்னத்துக்கு" என்றுஅவர்கள் எண்ணினார்கள் போலும். இந்திய அமைதிப்படையினர் சென்றதும் போராளிகள் வந்து முக்கியமான கட்டடிடங்களிலெல்லாம் தமது கொடியை ஏற்றிவிட்டுச் சென்றுவிட்டனர். அந்தக் கால கட்டடத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் நிலையை அறிவதற்காக ஜெனிவாவி விருந்த W. C. C. ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்த திரு. Bobby Scott அவர்கள் வட்டுக்கோட்டைக்கு வந்தார்கள். அவர் அதிபர் மாளிகையில் தங்கியிருந்து பல கருத்தரங்களிற் கலந்துகொண்டார். "நீங்கள் தொடர்ந்து போராடமுடியாது. விரைவில் ஒரு தீர்வுக்கு வரவேண்டும்" என்று கூறினார். சிலர் அவரை ஆதரித்துப் பேசினார். சிலர் "நாம் களைத்துப் போகவில்லை. தொடர்ந்து போராடுவோம்" என்று கூறினார்கள்.

1990ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி வரலாற்றின் ஒரு முக்கியமான தினமாகும். அன்று கல்லூரியின் பரிசளிப்புவிழா நடைபெற்றது. சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரி அதிபர், டாக்டர் பிரான்சிஸ் சௌந்தரராஜ் அவர்களும், திருமதி சௌந்தரராஜ் அவர்களும் பிரதம அதிதிகளாகக் கலந்து கொண்டனர். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அறக்கட்ட ளைச் செயலாளர் வண. கலாநிதி எறிக் காஸ் (Eric Gass) அவர்களும் இந்த விழாவைக் காண்பதற்கு வந்திருந்தார். பல வருடங்களுக்குப் பின்னர் திறந்த வெளியரங்கில் மின்னொளியிற் பரிசளிப்புவிழா நடைபெற்றது.

பரிசளிப்பு விழா ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் வண. கலாநிதி எறிக்காஸ் அவர்கள் புதிதாக வாங்கப்பட்ட மின் பிறப்பாக்கியை முடுக்கிவிட்டார். கல்லூரி வளாகத்தில் மின்னொளி நிறைந்தது. பரிசளிப்பு விழா ஒரு கால கட்டத்தின் முடிவைக் குறித்தது. சண்டை, உணவுத் தட்டுப்பாடு, எரிபொருள் தட்டுப்பாடு, ஊரடங்கு உத்தரவு எல்லாமே ஓன்றன்பின் ஓன்றாக வரவிருந்தன. யூன்மாதம் 11ஆம் திகதிவரை தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் முறைகல் நிலையிருந்தாலும் நாட்டிற் பெரும்பாதிப்பு ஓன்றுமேற்படவில்லை. கல்லூரிப் பரிசளிப்பு விழா நடந்த பின்னர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் பரந்தன் கிளைப்பாடசாலையை ஆரம்பிப்பது எனத் திட்டமிட்டு ருந்தேன். வன்னிப்பகுதியில் தென்னிந்தியத் திருச்சபையின் மகோன்னதச் சாதனைகளைக்கண்டு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அறங்காவற் குழுவினர் பரந்தனிலே கிளைப்பாடசாலையை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று என்னைப் பல காலமாக வற்புறுத்திவந்தனர். அதன் தலைவராகவிருந்த

வண. போல் கிளேய்டன், "நீங்கள் அதனை ஆரம்பித்து நடாத்த முடியாவிட்டால் நாங்கள் உடுவிலைக் கேட்போம்" என்றும் கூறினார். இங்கு கிளைப் பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என ஆலோசனை கூறியவரும், நிலத்தை வாங்கிக்கொடுத்தவரும், வண. எஸ். ஜெயநேசன் ஆவார். அவர் அப்பொழுது கிளிநோச்சியில் மதகுருவாக இருந்தார்.

முக்கியமான கட்டிடங்கள் பரந்தன், பூநகரி வீதியிலே உள்ள காணியில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. 1990ஆம் ஆண்டு பரிசுளிப்பு விழா நடந்த பின்னர் வண. கலாநிதி பிரான்சிஸ் தம்பதியினரும், வண. கலாநிதி எரிக்காஸ் அவர்களும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆசிரியர் குழுவுடன் இந்தக் கிளைப் பாடசாலைக்கு வந்தனர். அங்கு வண. எரிக் காஸ் அவர்கள் சம்பிரதாய பூர்வமாகக் கிளைப் பாடசாலையைத் திறந்துவைத்தார். வண. கலாநிதி பிரான்சிஸ் சௌந்தரராஜ் மாணவர்களுடைய பெயர்களை இடாப்பில் எழுதினார். திருமதி L. B. தம்பிராஜா முதலாவது வகுப்பினை நடாத்தினார். இப்பாடசாலையின் முதல் அதிபராகத் திரு. எஸ். மகிழ்ராஜா நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். பின்னர் அவர் மாலைதீவுக்குச் சென்றுவிட்டபடியால் திரு. எஸ். திசைராஜா அதிபர் பொறுப்பையேற்றார். சிறிதுசிறிதாக இந்தப் பாடசாலை வளர்ச்சியற்று வந்தது. ஆனால் இலங்கைத் தீவை யுத்த மேகங்களும், யுத்தத்தைப்பற்றிய வதந்திகளும் தூழ்ந்துகொண்டன. பரந்தன் கிளைப் பாடசாலையின் எதிர்காலமும் கேள்விக்குறியானது. அவ்வருடம் யூன்மாதம் 11ஆம் திகதி தமிழ்மீ விடுதலைப்புவிகளுக்கும் அரசாங்கத்துக்குமிடையில் உக்கிரமான சண்டை ஆரம்பமானது.

அந்தச் சண்டை ஆரம்பிப்பதற்கு ஓன்பது நாட்களுக்கு முன்னர்தான் பிலிப்பீனஸ் நாட்டில் நடைபெற்ற C. C. A பொதுச்சபைக் கூட்டத்துக்குப் புறப்பட்டிருந்தேன். அதிவெட்டவசமாக டாக்டர் பிரான்சிஸ் சௌந்தரராஜ் அவர்களும், திருமதி சௌந்தரராஜ் அவர்களும் கொழும்புக்குச் சென்றுவிட்டனர். நான் கொழும்புசெல்லும் புகையிரத்திற் படுக்கைவசதி செய்து சௌகரியமாகத் தலைநகர் சென்று, அங்கிருந்தது பிலிப்பைனஸ் சென்றேன். அங்கு 11 நாட்கள் தங்கியிருந்தேன். நான் அவுஸ்திரேலியா வகுக்குச் செல்ல முடியாமல் இருந்தமையினால் என்னைச் சந்திப்பதற்கு எனது கடைசிச் சகோதரர் திரு. சுகுமார் அங்கு வந்தார். ஒருவராம் மிக இன்பமாக மனிலாவிலே கழிந்தது. அந்த இனிய நாட்களை நான் ஒருபொழுதும் மறந்துவிட முடியாது. நான் பிலிப்பீன்சில் இருந்தபொழுதே தமிழீழ விடுதலைப்புவிகளுக்கும், அரசாங்கத்துக்குமிடையில் ஏற்பட்ட சண்டையைப்பற்றி பத்திரிகை வாயிலாக அறிந்தேன். ஜூன் 13ஆம் திகதி கொழும்பு திரும்பிய பொழுதுதான் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செல்கின்ற எல்லாப் பாதைகளும் மூடப்பட்டுவிட்டன என்றறிந்தேன். அம்மாதம் 02ஆம் திகதி படுக்கை வசதிகொண்ட பெட்டியிற் கொழும்பு சென்றேன். திரும்பி வந்தபொழுது வவுனியாவுக்கு அப்பால் தண்டவாளமே இல்லையென்று கூறினார்கள். பின்னர் பேராயர் அம்பலவாணருடனும், வண. D.S. தியாகராஜா வடனும் கொழும்பிலிருந்து மடுவெக்குச் சென்று, அங்கு ஓர் இரவு தங்கிவிட்டு அடுத்தநாள் சங்குப்பிட்டு மார்க்கமாக யாழ்ப்பாணத்தை வந்தடைந்தேன். அது யுத்தமயமாக்கப்பட்டிருந்தது. உணவுத்தட்டுப்பாடு, எரிபொருள் தட்டுப்பாடு, கொழும்பு செல்லுவதற்குப் போராளிகளின் பாஸ்முறை எல்லாமே தொடங்கிவிட்டன. எரிபொருள் இல்லாதபடியினாற் பலரும் துவிச்சக்கர

வண்டியையே நாடுவேண்டியிருந்தது. நான் மட்டுமன்றி எனது மனைவிகூடத் துவிச்சக்கரவண்டியிலே பிரயாணம் செய்யவேண்டியதாயிற்று. பாடசாலை ஊழியர் ஒருவர் அவரைத் துவிச்சக்கரவண்டியில் பின் ஆசனத்திலிருத்தி வண்டிப் பெடலை மிதித்துக்கொண்டு போவார். அவருக் கெனச் செய்யப்பட்ட விஷேட ஆசனம் இப்பொழுதும் என்னிடம் இருக்கின்றது. அப்பொழுது துணைவேந்தர் உட்படப் பல பேராசிரியர்களும், பிரபல வைத்தியர்களும் துவிச்சக்கரவண்டியிலேதான் பயணம் செய்தனர்.

பாடசாலையிற் கட்டிடப் பணிகள் எல்லாவற் றுக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. வாங்கப்பட்ட கட்டிடப் பொருட்கள் யாவும் பேராசிரிகளினால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. யூலை மாதம் 17ஆம் திகதி புதிதாக வாங்கப்பட்ட மின்பிறப்பாக்கியைப் போராளிகள் எடுத்துச் சென்றனர். 20ஆம் திகதி அரசினர் விமானப்படை, பிக்னல் விளையாட்டு மைதானத்திற்கு அருகாமையிற் குண்டுவீசியது. இதனால் வட்டுக்கோட்டைக் கிராமத்தைத் சேர்ந்த ஒருவர் கொல்லப்பட்டார். அக்டோபர் மாதம் 28ஆம் திகதி மீண்டும் வட்டுக்கோட்டையிற் குண்டுவீசப்பட்டது.

1990ஆம் ஆண்டன் இறுதியில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் நான் கொண்டிருந்த பிடி தளரலாயிற்று. இதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன. முதலாவதாக நான் குருத்துவ அபிஷேகம் பெற்றுவிட்டதனால் வெகுவிரைவில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலிருந்து நீங்கிப் பேராயராகப் போகின்றேன் என்று மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும், பெற்றோரும் எண்ணினார்கள். குருமாருக்குரிய மேலங்கியை அணியத்தொடங்கியமையினால் மாணவர்களைத் தண்டிப்பதும் கண்டிப்பதும் கடினமாகப் போய்விட்டது. இரண்டாவதாக: யூன்மாதம் 11ஆம் திகதி உள்ளாட்டுப் போ-

தொடங்கிவிட்டபடியினால் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் பெரிதாக நான் ஓன்றையும் சாதிக்கமுடியாது என்ற எண்ணம் எனக்குள்ளே தோன்றியது. போராளிகள் என்னுடைய அனுமதியின்றியே பாடசாலையின் விளையாட்டு இடங்களிற் பயிற்சிகளை ஆரம்பித்தனர். 1991ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 01ஆம் திகதி தொடக்கம் 10ஆம் திகதி வரை மதுரை, சென்னை, பங்களூர் ஆகிய இடங்களுக்கு என்னுடைய குடும்பத்தினருடன் சென்றிருந்தேன். வட்டுக்கோட்டைக்குத் திரும்பியவுடன் குண்டுவீச்சு மீண்டும் ஆரம்பமாகியது. தொடர்ந்து போராளிகள் கல்லூரியின் பொருட்களை எடுத்துச் சென்றனர். மார்ச் மாதம் 22ஆம், 23ஆம் திகதிகளில் ஆதீன் சங்கத்தின் கூட்டங்கள் வட்டுக்கோட்டையில் நடைபெற்றன. பேராயர் அம்பலவாணர் மேலும் இரண்டு வருடங்கள் பேராயராக இருக்கவேண்டும் என்ற தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டு ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மே மாதம் 1ஆம் திகதி நான் அராவியின் மத போதகராக நியமிக்கப்பட்டேன். அராவிமக்கள் மிகவும் உற்சாகமான ஒரு வரவேற்றை எனக்களித்தனர்.

1991ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 14ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை உலுக்கிய ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றது. அன்றையதினம் விடுதலைப் புலிகளின் முக்கியமான வெற்றி விழா ஒன்று வட்டுக்கோட்டை இந்துக்கல்லூரியில் நடைபெற்றது. பிற்பகல் 6.00மணிக்கு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின்மேல் ஏறிக்கண்ணவீச்சு நடைபெற்றது. ஏனெனில், இராணுவத்தினர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலேதான் இந்த வெற்றிவிழா நடைபெறுகின்றது என்று எண்ணினார்கள். அதனால், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆசிரியர் திரு. க. சதாசிவம் அவர்களுடைய கடைசி மகன் ராகுல் ஸ்தலத்திலேயே கொல்லப்பட்டார். அப்பொழுது திருமதி சதாசிவம், க. சதாசிவம் அவர்களுடைய

சகோதரியின் இரண்டு பிள்ளைகள் ஆகியோர் காயமடைந்தனர். அன்று பிறிதொரு இடத்தில் அதாவது வட்டுஅரசடிப்பகுதியில் Dr. வைத்திலிங்கம் வீட்டில் தெல்லிப்பளையில் இருந்து இடம்பெயர்ந்திருந்த டானியல் எனும் யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவனும் கொல்லப்பட்டார். இவர் G.C.E. O/L படித்துகொண்டிருந்தார். மிகவும் திறமைமிக்க மாணவர். இவர் தமிழர் தலைவர் S. J. V. செல்வநாயகம் அவர்களின் சகோதரன் வே. பொன்னுத் துரையின் பேரன். இந்த எறிகணைத் தாக்குதலின்போது யாழ். கல்லூரி லிகிதர் திரு. ரோகான் தேவசகாயம் அவர்களும் படுகாயமடைந்தார்.

21ஆம் திகதி உலகத்தையே திகைக்கவைத்த பயங்கரமான நிகழ்வு நடைபெற்றது. அன்றிரவு ராஜீவ்காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டார். ஒக்டோபர் மாதம் 20ஆம் திகதி மீண்டும் சித்தன்கேணியிலும், சண்டிலிப்பாயிலும் குண்டு வீச்சு நடைபெற்றது. இக்கால கட்டத்தில் இன்னொரு நிகழ்வும் எனக்கு வேதனையளித்தது. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபர் என்ற முறையில் நான் யாழ். கல்லூரி தொழில்நுட்ப நிறுவனத்தின் ஆட்சிக்குழுவின் செயலாளரா கவும் பணியாற்றி வந்தேன். இந்த நிறுவனத்திற்காகக் கொழும்பிலிருந்த ஒரு நிறுவனத்தின் மூலம் கடலில் தூரத்தை அளவிடும் ஒரு விலையூர்ந்த கருவி இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்திற்கு அதனைக் கொண்டு சென்றாற் போராளிகள் வசமாகிவிடும் என்று கொழும் பிலிருந்த பழைய குருமனையில் (39 Fussells Lane) வைப்பதற்கு முடிவுசெய்யப்பட்டது. மானிப்பாய் வைத்திய சாலைக்குத் தேவைப்பட்ட சிலின்டர்களும் அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்தன. குருமனைக்கு முன் வீட்டிலிருந்த வன் அந்த வீடு புலிகளுக்குப் பொருட்கள் அனுப்புவதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்று காவல் நிலையத்தில்

முறைப்பாடு கொடுத்துவிட்டான். "தொழில் நுட்ப நிறுவனத்துக்கென வாங்கப்பட்ட பொருளை அங்கு யார் வைத்தது" என்று காவலாளியிடம் கேட்டபொழுது; அவர் "யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபரும், தொழில் நுட்பக் கல்லூரி இயக்குனருமே அதனைக் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள்" என்று கூறிவிட்டார். இதனால் வெள்ளவத்தைப் பொலீசார் அடிக்கடி என்னைக் காவல் நிலையத்திற்கு அழைத்து விசாரித்தனர். நான் கூறியனவற்றை மிகுந்த கவனத்தோடு தமது புத்தகங்களிற் பதிவு செய்தனர். இந்தப் பிரச்சினைகளின் காரணமாக எனது இரண்டு பிள்ளை களையும் தொடர்ந்து படிப்பதற்காகக் கொழும்பு மெடிஸ்த கல்லூரியிற் சேர்த்துவிட்டேன். கல்லூரி அதிபராக இருந்த நான், இப்படிச் செய்தது சரியோவென்று பலர் ஆச்சரியப்பட்டனர். ஆனால், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் நீண்டகாலம் இருக்கப் போவதில்லையென்ற எண்ணம் மேலோங்கி இருந்தமையினால் எந்தவிதமான குற்ற உணர்வும் எனக்கு ஏற்படவில்லை. 1992ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 24ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அறங்காவற் குழுவின் கூட்டங்களிலே கலந்து கொள்வதற்காக அமெரிக்கா புறப்பட்டேன். 1989ஆம் ஆண்டிற்கு பின்னர் 1992ஆம் ஆண்டுதான் அமெரிக்கா சென்றேன். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த பலர் அமெரிக்காவிலிருந்த பலருக்கு அறிமுகமாக வேண்டுமென்று நான் எண்ணியதனால் 1990ஆம் ஆண்டு துணை அதிபர் W.D. குலத்துங்கம் அவர்களையும், 1991ஆம் ஆண்டு யாழ். கல்லூரி மத்திய பிரிவு மேற்பார்வையாளர் திரு. G. இராஜநாயகம் அவர்களையும் செல்லும்படி கூறினேன். 1992ஆம் ஆண்டு பெற்றவரி மாதம் 14ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியினதும், தென்னிந்தியத் திருச்சபையினதும் பிஸ்மர் என்று கருதப்பட்ட பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் மறைந்தார். 13ஆம் திகதி காலை அவர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அலுவலகம்

வந்து நீண்ட நேரம் என்னோடு பேசிவிட்டுப்போனார். வீடு திரும்பியதும் பாரிசுவாதத்தினால் தாக்கப்பட்டு அடுத்தநாள் இரவு தமது சீவிய ஓட்டத்தை முடித்தார். பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் எனக்கு நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனுமாய் இருந்தவர். என்னை எப்பொழுதும் ஒரு குழந்தைப் பொடியனாகவே கருதினவர். என்னுடைய பெற்றோருடைய திருமணத்தை நடத்தி வைத்தவர் அவரே. "பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் தன்னுடைய உறவினர் களுக்கும், நண்பர்களுக்கும் எந்தவிதமான உதவியும் செய்யமாட்டார்" என்று பலர் கூறினார்கள். சிலர் "நீ இவரோடு நெருங்கிப் பழகுகிறாய். அதனாலே உனக்கு நன்மையைவிடத் தீமைதான் ஏற்படப்போகிறது" என்று எச்சரித்தனர். ஆனால் பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் எனது கல்வியை நன்கு மதித்திருந்தார்.

அந்த வருடம் யூன்மாதம் 30ஆம் திகதி எனது பிள்ளைகள் இருவரையும் கொடைக்கானல் சர்வதேச பாடசாலையிற் சேர்த்துவிட்டேன். இந்த அனுமதி பெறுவதற்கு உதவியவர் ஆராய்ச்சியாளரான Dr.Richard Fox Young அவர்களாவார். இவரும் நானும் இணைந்து யாழ்ப்பாண வரலாற்றைக் குறித்துப் பல ஆராய்ச்சிகள் செய்துள்ளோம். கொடைக்கானலிற் படித்து அவர்களுடைய டிப்ளோமா பெற்றுவிட்டால் இந்தியாவில் உள்ள எந்தக் கல்லூரியிலும் அனுமதி பெறலாம் என்று கூறப்பட்டது. தென்னிந்தியத் திருச்சபை, பங்களூர் இறையியற் கல்லூரி முதலிய அமைப்புக்களின் கூட்டங்களுக்கு அடிக்கடி அழைக்கப்பட்டேன். கொடைக்கானலில் இருந்த என் பிள்ளைகளைப் பார்ப்பதற்கும் நான் அடிக்கடி இந்தியா செல்லவேண்டியதாயிற்று.

ராஜீவ்காந்தி கொலையில் அமெரிக்காவுக்குத் தொடர்புள்ளது என்று பலர் சந்தேகித்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த ஓரேயொரு அமெரிக்க தொடர்புள்ள நிறுவனம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியோகும். இதனால் நான் இந்தியா சென்றபொழுதெல்லாம் இந்தியப் புலனாய்வுப்பிரிவு என்னை விசாரிக்கத்தொடங்கியது. நான் எல்லாவற்றையும் வெளிவிட்டுக் கூறினேன். சிறிது காலத்திற்குப்பின்னர் என்னைச் சந்திப்பதனை நிறுத்திக்கொண்டனர்.

ராஜீவ்காந்தி படுகொலை, 1990ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிப் பரிசளிப்பு விழாவிற்குப் பிரதமவிருந்தினராக வருகைதந்த சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரி அதிபர், கலாநிதி பிரான்சிஸ் செளந்தராஜ் அவர்களுக்கும் பிரச்சினை களை உருவாக்கின. அவருடைய கல்லூரியில் அவருக்குப் பல எதிரிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் கலாநிதி பிரான்சிஸ் செளந்தராஜ் அவர்களை ஓழித்துக் கட்டுவதற்குச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர். அவர் யாழ்ப்பாணம் வந்து மூன்று வாரங்களுக்குள் இலங்கையிலே பெரும்போர் ஆரம்பித்தது. ராஜீவ்காந்தி 1991ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 21ஆம் திகதி படுகொலை செய்யப்பட்டார். "கலாநிதி பிரான்சிஸ் செளவந்தராஜ் எவ்வாறு புலிகளின் ஆகரவ இல்லாமல் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்றார்" என்று கேள்விகேட்கத் தொடங்கினார்கள். தூதிஷ்டவசமாக அவர். யாழ்ப்பாணம் வந்து சரியாக ஒரு வருடகாலத்தில் ராஜீவ்காந்தி கொல்லப்பட்டார். பிரான்சிஸ் செளந்தராஜினுடைய எதிரிகள் "அக் கல்விமான் இன்னும் ஒரு வருட காலத்துக்குள் ராஜீவ்காந்தியை முடித்துவிட வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு வந்தார். அதனாலேதான் ஒரு வருடம்

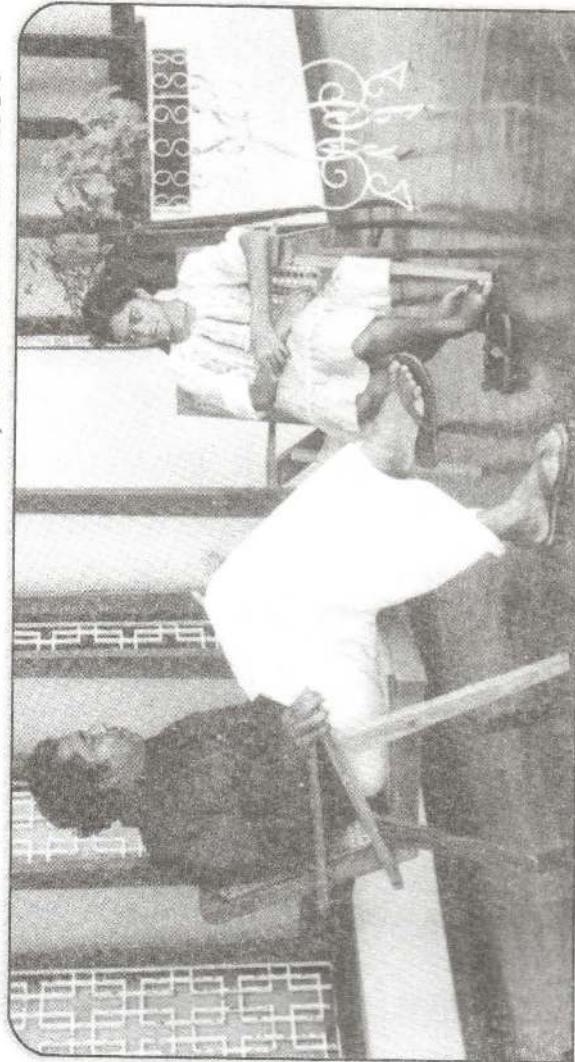
முடிவதற்குள் அதாவது 1991ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 21ஆம் திகதி படுகொலை நடந்தது" என்றார்கள். பரிசுளிப்பு விழா 1990ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22ஆம் தேதி நடைபெற்றது. இதனால் கலாநிதி பிரான்சிஸ் சௌந்தரராஜ் சென்னை பொலிசாரினாலும், புலனாய்வுத்துறையாலும் கடுமையாக விசாரிக்கப்பட்டார். இறுதியில் அவருடைய நண்பாக்ஞம், உறவினர்களும் தமிழ்நாட்டு முதலமைச்சர் செல்வி ஜெயலலிதாவிற்கு விண்ணப்பம் செய்தார்கள். கலாநிதி பிரான்சிஸ் சௌந்தரராஜ், தான் இலங்கையிலிருந்து, பணம் எதனையும் பெறவில்லையென்றும், பம்பாயில் இருந்த I.M.B.O. ஸ்தாபனமே தனது பயணத்துக்கான செலவைக் கொடுத்தது என்றும் தக்க ஆவணங்களுடன் நிருபித்துக்காட்டினார். இதன் பின்னரே கலாநிதி பிரான்சிஸ் சவந்தரராஜ் மீதான விசாரணை நிறுத்தப்பட்டது.

1992ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம்தான் நான் முதன்முதலாக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பேரவையிற் சேர்ந்துகொண்டேன். அப்பொழுது துணை வேந்தராக விருந்த பேராசிரியர் அ. துரைராசா எனது பெயரைப் பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவுக்குச் சிபார்சு செய்திருந்தார். "கல்லூரி அதிபர் ஓருவர் எப்படிப் பல்கலைக்கழகப் பேரவையில் உறுப்பினராக இருக்கமுடியும்" என்று பேராசிரியர்களும், விரிவுரை யாளர்களும் தமக்குள்ளே பேசிக்கொண்டனர். ஆனால், பின்னர் எல்லோரும் என்னை அங்கீகரித்ததோடமையாது பல்கலைக்கழகத்தில் முக்கியமான பொறுப்புக்களையும் எனக்குத்தந்தனர். பதினேழு வருடங்கள் தொடர்ந்து பல்கலைக்கழகப் பேரவையிற் பணியாற்றி வந்தேன். கல்வியிலும் ஆராய்ச்சியிலும் நாட்டங்கொண்ட எனக்கு அந்தப்பணி விருப்பமாகவிருந்தது.

1992ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் அரசு படைகள் வட்டுக்கோட்டையைக் கைப்பற்றிவிடும் என்ற எண்ணைத்தில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி நூலகத்திலிருந்த புத்தகங்களை மானிப்பாய்க்கு எடுத்துச் செல்லுமாறு தமிழ்மீவுடையைப்புவிகள் ஆலோசனை கூறினர். எனவே, மானிப்பாய் வைத்தியசாலையில் அவற்றைப் பாதுகாப்பாக வைக்கும்படி கூறினேன். வருட இறுதியிற் கொழும்பு சென்றிருந்த நான், ஐனவரி மாதம் 07ஆம் திகதி கிளாலிக்கடலைக் கடந்து யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். ஐனவரி 9ஆம் திகதி பேராயர் தேர்தல் என்று குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அன்று எம்மோடு திரு.வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனைச் சந்திக்கக் கொழும்பு அங்கிலிக்கன் பேராயர் கெனத் பேர்னான்டோ அவர்களும், வண. நியன்ஸி பெரேரா அவர்களும் வந்திருந்தனர். பேராயர் கெனத் பேர்னான்டோ அவர்கள் கிளிநூச்சி வந்ததும், தொடர்ந்து பயணிக்க வேண்டாம் ஆபத்து; என்று திரு. C. B. பவிங் அவர்கள் ஆலோசனை கூறினார்கள். அப்பொழுது பேராயர் கெனத் பேர்னான்டோ அவர்கள் "இங்கே இருப்பவர்களில் நானே வயதால் முதிர்ந்தவன் . வயது குறைந்த இவர்கள் தமது உயிரைத் துச்சமாகக் கருதி கிளாலிக்கடலைக் கடக்கப் போகிறார்கள் என்றால்; நானேன் அந்தக் கடற் பயணத்துக்குப் பயப்படவேண்டும்" என்று கூறினார். கடைசியாக நாம் கிளாலிக்கடலைக் கடந்து யாழ்ப்பாணக் குடாநூட்டை அடைந்தோம். 1993ஆம் ஆண்டு ஐனவரி மாதம் 9ஆம் திகதி திட்டமிட்டபடி பேராயர் தேர்தல் நடைபெற்றது. நாற்பத்தி நாலு அங்கத்தவர்கள் ஆதீன சங்கத்தில் அங்கத்துவம் வகித்தனர். அதிலே 42பேர் எனக்கு வாக்களித்தனர்.

1984 ஜூன் மாதம் வெளிவிந்த “கல்லூரி வசந்தத்தில்”
என்னும் தினேரப்பற்றில்...

IN THE TAMIL FILM “KALLURI VASANTHATHIL”
(IN THE SPRING TIME OF COLLEGE DAYS) RELEASED IN JULY 1984

“குதாநாயகி ராஜியின் அபரவாக நடித்த திரு.எஸ்.பெஜப்ரேசன் பழைய மேஜர் சுந்தரராஜனை நினைவுபடுத்தினார்.

பணக்கர அபா! சரியான தோற்றும்!

- கலைஞர் சபா.பேஜயராசா

SJ as Heroine's Father

கடைசித்தம்பி சுருமானின்
நிச்சயதார்த்தம்...

At the engagement
of the youngest
brother S.Sukumar...

அமெரிக்க நண்பர் செஸ்டர் வாக்ஸ்டாவ்(f) - 2004
வால்மிக்டன் பஸ் நிலையம்

At Washington Bus-Stand with
Dr.Chester Wagstaff

இயல்

9

ஆஸ்சர்யமே தேவன் தயை
 பாவி வென்னைத் தொட்டார்
 கரணாமற் போயினே வென்னைக்
 கண்டு தேடி மீட்டார்.

- ஜோன் நியூட்டன்

Amazing Grace How
 Sweet The Sound That
 Saved A Wretch Like Me
 I Was Once Lost But
 Now I Am Found
 Was Blind But
 Now I See.

- JOHN NEWTON

தென்னிந்தியத் திருச்சபை 1947 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 27 ஆம் திகதி உருவாகியது. இது பல்வேறு புரட்டஸ்தாந்துத் திருச்சபைப் பிரிவுகளின் ஐக்கியம் ஆகும். இந்தியாவிலிருந்த அங்கிலிக்கன் திருச்சபை, மெதடிஸ்த திருச்சபை STC (பிறஸ் பிட்டரியன் கொங்ரிகேஷனல் திருச்சபை களின் கூட்டு) சேர்ந்து இந்த ஒருமைப் பாட்டை ஏற்படுத்தின. ஆரம்பத்திலே இந்த

பேராயர்

1993 - 2005 வரை

ஜக்கியத்திற் பதின்நான்கு ஆதீனங்கள் இருந்தன. அவற்றில் ஒன்று மாத்திரம் இலங்கையில் இருந்தது. இலங்கையில் இருந்த கொங்கிறிகேஷனல் திருச்சபையினரே இந்த ஜக்கியத்தில் இணைந்துகொண்டனர். வடகிழக்கு மெதுடிஸ்த சினட் உறுப்பினரும் இந்த ஜக்கியத்திலே சேர விரும்பினார்கள். பின்னர் விலகிக்கொண்டார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த STUC திருச்சபையின் சபாங்கத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரியாகவிருந்த வண. கலாநிதி ச. குலேந்திரன் யாழ்ப்பாணத்தின் முதலாவது பேராயராகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டார். அவர் 23வருடகாலம் பணியாற்றிவிட்டு 1970ஆம் ஆண்டு தமக்கு 70ஆவது வயது பூர்த்தி அடைந்தவுடன் இளைப்பாறினார். அவரைத் தொடர்ந்து பேராயர் D. J. அம்பலவாணர் 1971ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1993ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 28ஆம் திகதிவரை பணியாற்றினார்.

பேராயர் அம்பலவாணருக்கு இளைப்பாறுகின்ற வயது நெருங்கியபொழுது, அதாவது 65ஆவது வயது பூர்த்தியாகின்ற சமயம் தென்னிந்திய திருச்சபையாழ்ப்பாண ஆதீனத்தைக் குறித்துப் பலரும் சிந்திக்கத் தொடங்கி னார்கள். 1983ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தைத் தொடர்ந்து பல குருமார்கள் அவஸ்திரேலியா, ஜோர்மனி, கனடா போன்ற நாடுகளுக்குப் புலம்பெயரத் தொடங்கினார்கள். இவர்களிலே பலர் பேராயராக வருவதற்கேற்ற கல்வித் தகமையும், வயதும் உடையவர்களாகவிருந்தனர். அப்பொழுது பேராயராக ஓருவர் வருவதற்கு அவருக்குக் குறைந்தது 45வயதாவது இருக்கவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருந்தது. 45 வயதுக்கு மேற்பட்ட குருமார் அப்பொழுது ஆதீனத்தில் வெகு சிலரே இருந்தார்கள். அவர்களும் நோய்வாய்ப்பட்டவர்களாகவும், கல்வியிற் போதிய தகமை இல்லாதவர்களாகவுங்

காணப்பட்டனர். சில இளம் குருமார் பேராயர்களாக வருவதற்கு ஆசைப்பட்டனர். ஆனால், அவர்கள் 45வயதுக்குக் குறைந்தவர்களாகவேயிருந்தார்கள். இதனால், பேராயர் D. J. அம்பலவாணர் அவர்களை மேலும் இரண்டு வருடம் பணியாற்ற அனுமதிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறைவேற்றி சின்ட் மகாசபைக்கு அனுப்பினார்கள். பேராயர் அம்பலவாணரோ "65வயதுக்குமேல் நான் ஒருநாளாவது பதவியில் இருந்தால் அது எனக்குப் பெரும் அபக்கத்தியை ஏற்படுத்திவிடும். நான் செய்த பணிகள் எல்லாம் மறைக்கப்பட்டுவிடும்" என்று கூறிமறுத்தார்.

எனவே, சில குருமார் வயது முதிர்ந்த சில போதகர்மாரைப் பேராயராக்க முயற்சி செய்தார்கள். வண. S.P. ஜெயசிங்கம் அவர்களுக்கு 60வயதுக்கு மேலாகிவிட்டது. அவரை அனுகியபொழுது அவர் "நான் சேமக்காலையிற் புதைக்கப்படும் நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்று கூறி மறுத்துவிட்டார். இன்னொரு போதகரை அனுகியபொழுது அவர் "உங்களுக்கெல்லாம் இது வேடுக்கையாக இருக்கிறது. நான் பேராயர் தேர்தலிலே போட்டியிட்டுத் தோல்வியுற்றால் இவருமல்லே இலட்சன் கேட்டவர் என்றுசொல்லிச் சிரிப்பார்கள்" என்று மறுத்துவிட்டார்.

பேராயர் அம்பலவாணர் இளைப்பாறுகின்ற காலத்தில் தலைமைப் பேராயராக இருந்தவர் அதிவந்தனைக்குரிய றைடர் தேவப்பிரியமாகும். இவர் நந்தியாலென்ற தெலுங்கு ஆதீனத்தின் பேராயராகவிருந்தார். செயலாளராகப் பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் கோவி கடமையாற்றி வந்தார். தலைமைப் பேராயர் றைடர் தேவப்பிரியம் அவர்களுக்கு வண. S.P. ஜெயசிங்கம் அவர்களையே யாழ்ப்பாணத்தின் பேராயராக்குவது உசிதமானது என்று சிலர்

கூறி வைத்தனர். யாழ்ப்பாணத்தின் தனிப்பட்ட பிரச்சினைகள் காரணமாகப் பேராயர் அம்பலவாணரைச் சிறிதுகாலம் தொடர்ந்து பணியாற்றவிட்டால் என்னென்று அவர் யோசித்தார். 1992ஆம் ஆண்டு பாளையங் கோட்டையிற் சினட் மகாசபை நடைபெற்றது. அந்த சினட் மகாசபையில் என்னைத் தேர்தல் அதிகாரியாகப் பணியாற்றும்படி செயலாளர் ஜோஞ் கோவதி அவர்கள் கேட்டிருந்தார்கள். நான் அந்தப் பணியை மிகுந்த கவனத்துடனும் பொறுப்புடனும் செய்து முடித்தேன். இந்த சினட் மகாசபை முடிந்த பின்னர் ஒருமுறை பேராயர் அம்பலவாணர் சினட் மகாசபையின் செயற்குமுக கூட்டத்தில் தலைமைப் பேராயரைச் சந்தித்தார். தலைமைப் பேராயர், எமது பேராயர் D. J. அம்பலவாணரைப்பார்த்து "என்ன! உங்களிடத்தில் பேராயர் பதவியை ஏற்பதற்குத் தகுதியானவர் ஒருவருமில்லை என்று கேள்விப்படுகிறேன். என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். அப்பொழுது பேராயர் அம்பலவாணர் " படித்த தகுதியுள்ள ஒருவர் இருக்கிறார். பாளையங்கோட்டைச் சினட் மகாசபையில் நீங்கள் அவரைப் பார்த்திருப்பீர்கள்" என்று கூறினார். உடனே தலைமைப்பேராயர்:

" Oh that chap who
conducted the elections"

என்று பதிலளித்தார்" அப்படியானால் நான் புதிய பேராயரைத் தெரிவிசெய்யும் ஆணையை உங்களுக்கு அனுப்பட்டுமா (Mandate)" என்று கேட்டார். பேராயர் அம்பலவாணர் "நீங்கள் அனுப்பி விடுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு வந்தார். ஆணை வட்டுக்கோட்டைக்கு வந்து சேர்ந்தது.

இவைகள் நடைபெற்று ஓரிரு மாதங்களில் ஒரு சோகமான சம்பவம் நடைபெற்றது. ஜோமனிக்கு உத்தியோக

பூர்வ விஜயம் ஓன்றை மேற்கொண்ட தலைமைப்பேராயர் மாரடைப்பினால் அங்கேயே காலமாகிவிட்டார். அப்பொழுது பாரதப் பிரதமராக இருந்தவர் நரசிம்மராவ். அவரும் நந்தியால் என்ற இடத்தைச் சேர்ந்தவர். எனவே, அதிவந்தனைக்குரிய றைடார் தேவப்பிரியத்தினுடைய உடலை அவருடைய இல்லத்துக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பதற்கு எல்லா விதமான உதவிகளையும் செய்தார்.

தலைமைப்பேராயர் மறைந்ததனால் துணைப் பேராயராகவிருந்த அதிவந்தனைக்குரிய ஜேசன் தாமராஜ் சினட் மகாச்சபையின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றார். இவர் மிகுந்த பக்தியும் தாழ்மையும் வாய்க்கப் பெற்றவர். ஆனால், அரசியல் சாணக்கியம் இவரிடமில்லை.

எனவே, சினட் மகாச்சபையின் அடுத்த செயற்குழுக் கூட்டத்தில் அதிவந்தனைக்குரிய வசந் டன்டின் தலைமைப் பேராயராகத் தெரிவிசெய்யப்பட்டார். இவர் வட கர்நாடகத்தின் பேராயர். இவர் மக்களை வசியப்படுத்துவதிலும், தோதல்களில் வெற்றிபெறுவதிலும் சாதுரியம் வாய்க்கப்பெற்றவர். பங்களூர் இறையியற் கல்லூரியிற் படிக்கின்ற காலத்திலிருந்தே தோதல்களில் வெற்றிபெறுவதில் சிறந்த நிபுணராகவிருந்தார். எனவே, பேராயர் ஜேசன் தாமராஜைத் தோற்கடிப்பது அவருக்குச் சுலபமாகவிருந்தது. அதிவந்தனைக்குரிய வசந் டன்டின் தொடர்ந்தும் தமது தலைமைப்பேராயர் பதவியைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலானார். ஒரு குறிப்பிட்ட ஆதீனத்தின் பேராயர் தமக்குச் சாதகமாக நடந்துகொள்ளவில்லையென்றால் அந்த ஆதீனத்திலே, பேராயருக்கு எதிரியாக இருப்பவர் யார் என்று விசாரித்து அறிந்து அவருக்கு வேண்டிய உதவிகளையியல்லாம் செய்து வசப்படுத்தி விடுவார்.

பேராயர் வசந் டன்டின் அவர்களுக்கும் எனக்கு மிடையில் ஏற்கனவே மனக்கசப்பு இருந்தது. பாளையங் கோட்டை சினட் மகாசபையின் கூட்டத்தின் போது மதிய இடைவேளையிற் பங்களூர் இறையியற் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் சங்கக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அப்பொழுது அக் கல்லூரியின் நிர்வாகத்தைப் பற்றிப் பல முறைப்பாடுகள் இருந்தன. கல்லூரியின் அதிபர், வண. கலாந்தி. E. C. ஜேன் என்ற மலையாளத்தவர். விரிவுரையாளர்களில் ஒரு பகுதியினர் அவருக்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுக்கவில்லை. அதன் ஆளுநர் சபையின் தலைவராக இருந்தவர் பேராயர் வசந் டன்டின் ஆகும். இவர் ஆளுநர் சபைக்கூட்டங் களுக்குப் போவதுமில்லை. கல்லூரியில் நடைபெறும் விஷயங்களைக் கவனிப்பது மில்லை என்று விரிவுரையாளர்கள் என்னிடம் தெரிவித்திருந்தனர். எனவே, இந்தப் பழைய மாணவர் சங்கக் கூட்டத்தில் நான் எழுந்து மிகுந்த உற்சாகத்துடன் "ஆளுநர் சபைத் தலைவருக்குப் பங்களூருக்குச் செல்ல நேரமில்லாவிட்டால் வேறு யாரையாவது அந்தப் பதவியிலிருக்கச் செய்துவிட்டு அவர் விலகிக்கொள்ள வேண்டும்" என்று கூறினேன். பதவி மோகம் பிடித்த பேராயர் வசந் டன்டின் அவர்களுக்கு இது நரகாசமாக விருந்தது. அவர் தலைமைப் பேராயராகப் பதவிவகித்த ஏற்கதாழ் 5 வருடங்கள் என்னைச் சந்தேகத் துடன்தான் பார்த்தார். என்னைப் பேராயராகப் பிரதிஷ்டை செய்தது அதி வந்தனைக்குரிய வசந் டன்டி ஆகும். அதனை அவர் பூரண சம்மதத்தோடு செய்யவில்லை. நான் சினட் மகாசபைத் தேர்தல்களில் அவருக்கு ஆதரவு கொடுக்கமாட்டேன் என்று எண்ணி, யாழ்ப்பாண ஆதீனத்தில் எனக்குப் போட்டியாக இருப்பவர் யார்யாரென்று விசாரித்து, அவர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்தார். என்னைக் கலந்து ஆலோசிக்காமலேயே

**2002ஆம் ஆண்டு செப்ரூரியர் மாதம் 23ஆம் திகதி
BMICHல் நடைபெற்ற
ஒன்றில் நாலொன்றின் வெளியீட்டு விழா...**

BOOK LAUNCH BMICH 23.09.2002

இப்பிருந்து வரல் :

பேராசிரியர், சிவபுத்தமநாதன், நூலாசிரியர் எஸ். ஜெபநேசன், விழாத்தலைவர் வண. கலாஞ்சி D.S. தியாகராரா, தலைமைப்பேராயர் அதி வந்தனைக்குரிய K.J. சாமுவேல், பேராசிரியர் பே.வல்தியாம்பிள்ளை

(L-R) : Prof. S.Pathmanathan, Bishop S.Jebanesan (author), Chairperson Rev.Dr.D.S.Thiagarajah, Bishop K.J.Samuel (Moderator CSI), Prof.B.Bastampillai

பேராயர் பிரதிவீட்டை ஆராதனை.
சென்றை புனித ஜோர்ஜ் பேராலயம் - 30.05.1993
BISHOPS CONSECRATION
ST.GEORGES CATHEDRAL, MADRAS - 30.05.1993

இடமிருந்து வலம் :

பேராயர். சாமுவேல் அமிர்தம் (தென்கேளம்), பேராயர். D. J. அம்பலவாணர் (யாழ்ப்பாணம்), பேராயர். T. B. D. பிராகாசராவ் (கிருஷ்ணகோதாவரி), பேராயர், எஸ்.ஜெபநேசன், பேராயர். ஜேசன் துர்மராஜ் (திருநெல்வேலி, துணைத்தலைமைப் பேராயர்), பேராயர் P. G. குருவில்லா (மத்திய கேரளம்), பேராயர், வசந் டண்டின் (வட கர்நாடகம், தலைமைப் பேராயர்), பேராயர், வில்லியம் மோசஸ் (கோயம்புத்தூர்)

(L-R) : Bishops Samuel Amirtham (South Kerala), D.J.Ambalavanar (Jaffna), T.B.D.Prakasarao (Krishna Godhavari), S.Jebanesan, Jason Dharmaraj (Tirunelvelly, Deputy Moderator), P.G.Kuruvilla (Madhya Kerala), Vasanth Dandin (North, Karnataka, Moderator), William Moses (Coimbatore)

எமது ஆதீனத்தின் பிரதிநிதிகளை முக்கிய குழுக்களிலும் வெளிநாடுகளில் நடைபெறும் மகாநாடுகளிலும் பங்குபற்றும் படி செய்தார்.

1993ஆம் ஆண்டு யாழ். ஆதீனத்திற் பேராயர் தேர்தல்பற்றிப் பலரும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இரண்டு பேர்களுக்குக் குறையாமலும் மூன்று பேர்களுக்குக் கூடாமலும் அபேட்சகர்கள் தெரிவிசெய்யப்பட்டு அவர்களுடைய பெயர்கள் சினட் மகாசபைக்கு அனுப்பப்படல் வேண்டும். இந்தத்தேர்தலிற் போட்டி என்பதே இருக்க வில்லை. ஏனெனில், பேராயர் D. J. அம்பலவாணர் சொல்லுகிறபடி ஆதீன அங்கத்தவர்கள் அனைவரும் செய்வதற்குத் தயாராக இருந்தார்கள். அதுமட்டுமன்றி, அவர்தனக்குப்பின் நானே அத்தியட்சராக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறார் என்றும் எல்லாருக்குந் தெரிந்திருந்தது. ஏறத்தாழ 6 மாத காலமாகத் தேர்தலுக்கு வேண்டிய செயற்பாடுகள் நடைபெற்றன. 1993ஆம் ஆண்டு ஐந்வரி மாதம் 09ஆம் திகதி 9.30 மணிக்கு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஓட்டில் மண்டபத்தில் தேர்தல் நடைபெற்றது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு ஆதீன சங்கத்திலிருந்த நாற்பத்து நாலுபேரில் நாற்பத்திரண்டு பேர் எனக்கு வாக்களித்தார்கள். இன்னொருபேர் அனுப்பப்பட வேண்டி இருந்தபடியினால் மீண்டும் வாக்கெடுப்பு நடைபெற்றது. வண. A. A. போல் அவர்கள் அபேட்சகர் ஆவதற்கு வேண்டிய வாக்குகளைப் பெற்றார். என்னுடைய பெயரையும் வண. A. A. போல் அவர்களுடைய பெயரையும் அனுப்புவதென்று தீர்மானிக்கப் பட்டது. பேராயர் D. J. அப்பலவாணர் அவர்களுடைய சொற்படியே ஆதீனம் தொடர்ந்து இயங்கும் என்று நான் அறிந்திருந்தேன். வரவு செலவுக் கணக்குகளில் எனக்கு

நாட்டம் இருக்கவில்லை. தலைமை நிர்வாகி அகப்பை பிடிப்பவனாக இருக்க வேண்டும். ஆதீனத்தின் நிதி மற்றும் ஆதனக்குழு இவையனைத்தையும் கவனித்துவந்தது. எனது செயலாளராக (Bishops Secretary) அ. தயானந்தன் என்ற ஒருவரையும் பேராயர் அம்பலவாணர் அவர்களே நியமித்தார்.

1993ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 30ஆம் திகதி அதாவது பெந்தகோஸ்து தினம் சென்னையிலுள்ள புனித ஜோஃஜ் தேவாலயத்தில் பிரதிஷ்டை ஆராதனை நடத்தப்படவேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது வடமாகாணம் தமிழ்மீது விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்ததெனினும் ஆணையிறவை அரசாங்கப்படைகள் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்தன. எனவே, கொழும்புசெல்ல விரும்புவர்கள் கிளாவிக் கடற்கரைக்குச் சென்று மீன்பிடி வள்ளங்கள் மூலம் பரந்தன் கரைக்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கிருந்து கிளிநோச்சிக்குச் சென்று, மோட்டார் வாகனங்கள்மூலம் வவுனியா அடைந்து கொழும்பு செல்லவேண்டும். பேராயர் பிரதிஷ்டை நடைபெறும் தினத்திற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஏறத்தாழ பன்னிரண்டு போ புறப்பட்டோம். கிளாவிக் கடற்கரைக்குச் சென்று, ஒரு படகில்ஏறிப் பரந்தன் கடற்கரையை நோக்கிச் சென்றோம். பேராயர் அம்பலவாணர், திருமதி அம்பலவாணர், திரு. ஜி. இராஜநாயகம், திருமதி விமலா ஜெபநேசன், நான் ஒரு படகில் இருந்தோம். எமது படகிற்குப் பொறுப்பாகத் தமிழ்மீது விடுதலைப்புலிகளின் கடற்படைத் தளபதி துசை இருந்தார். மின்னல் வேகத்தில் படகு பரந்தன் நோக்கிப் பறந்து சென்றது. இக்கால கட்டத்திலேதான் அரசாங்கத்தின் படைகள், படகுகளின் மீது எறிகணை வீசுவதும், விமானத்திலிருந்து குண்டுகள் வீசுவதும் வழக்கமாக

விருந்தது. இந்தப்பயத்தினால் படகில் சென்ற நாம் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக்கொள்ளவில்லை. எம்மைக் கடற்கரையிலிருந்து கிளிநூச்சிக்குக் கூட்டுச்செல்ல ஓர் உழவு இயந்திரத்தைத் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் ஒழுங்கு செய்திருந்தனர். நாம் பிரயாணம் செய்த இரவு ஓரளவு மழைவீழ்ச்சியுங் காணப்பட்டது. அதற்கு முந்தின நாட்கள் பெய்த மழையினால் வீதிகளிலே பல இடங்களில் வெள்ளங் காணப்பட்டது. மூன்றுமுறை பேராயர் அம்பலவாணர் இந்த உழவு இயந்திரத்திலிருந்து வெள்ளத்துக்குள் விழுந்தார். பின்னர் ஒருவாறு கிளிநூச்சிக் குருமனையைச் சென்றடைந்தோம். அங்கு இரவு தங்கிவிட்டு அடுத்தநாடு காலை கொழும்பு புறப்பட்டோம். கொழும்பில் எல்லோருமாக இந்தியத் தூதுவராலயத்துக்குச் சென்று விசா எடுத்தோம்.

பேராயின் பிரதிஷ்டை ஆராதனை மே மாதம் 30ஆம் திகதி நடைபெறும் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் சென்னையைச் சென்றடைந்தோம். பின்வருவோர் என்னுடன் கொழும்பி விருந்து இந்தப் பிரதிஷ்டை வழிபாட்டுக்காகச் சென்னைக்குச் சென்றனர்.

01. பேராயர் D.J. அம்பலவாணர்
02. டாக்டர் திருமதி சந்திரா அம்பலவாணர்
03. திருமதி விமலா ஜெபநேசன்
04. வண. S. ஜெயநேசன்
05. வண. D.S தியாகராஜா
06. திருமதி ரமணி தம்பியப்பா
07. திருமதி வசந்தி இராஜரட்னம்
08. வண. அ. அ. போல்
09. திருமதி S. செல்வராஜா
10. திரு. G. இராசநாயகம்

சென்னையில் இந்தப் பிரதிஷ்டை ஆராதனை நடைபெற்றபடியினால் அவஸ்திரேவியாவிலிருந்து என்னுடைய சகோதரர்களும் வரமுடிந்தது. அவர்கள் அவஸ்ரேவியாவின் வெவ்வேறு நகரங்களிலிருந்து சென்னை மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்தை வந்தடைந்தனர். அப்பொழுது சின்ட் மகாச்சபையின் செயலாளராகவிருந்த பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் கோதி அவர்களும், சென்னை ஆதீனத்தின் பேராயராக இருந்த அதி வந்தனைக்குரிய மா. அசர்ய்யா அவர்களும் எங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளையெல்லாம் செய்து தந்தனர். சி. எஸ்.ஐ. தலைமைக்காரியாலயம் சென்னை இராயப்பேட்டையில் அப்பொழுதுதான் கட்டி முடிக்கப்பட்டிருந்தது. அதிலே முதலாவது விழாவாக எனது பிரதிஷ்டை விருந்து நடைபெற்றது. இலங்கையிலிருந்து சென்ற நண்பர்களுக்கும், அவஸ்ரேவியாவிலிருந்து வந்த உறவினர்களுக்கும் தலைமைக் காரியாலயத்தில் அறைகள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. கொடைக்கானலிற் படித்துக்கொண்டிருந்த என்னுடைய இரண்டு பிள்ளைகளும் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். உறவினர்களோடும், நண்பர்களோடும் கழித்த அந்தஇரண்டுநாட்கள் என் வாழ்வில் மறக்கமுடியாதவை.

இந்த விழாவிலே கலந்து கொள்ளுவதற்குத் தென்னிந்தியத் திருச்சபையைச் சேர்ந்த பல பேராயர்கள் வந்து சேர்ந்திருந்தனர். அவர்களின் பெயர்கள் பின்வருமாறு: தலைமைப்பேராயர் வசந் டன்டன், துணைத்தலைமைப் பேராயர் ஜேசன் தர்மராஜ், கிருஷ்ணா; கோதாவரிப் பேராயர் பிரகாசராவ், தென் கேரளப் பேராயர் கலாநிதி சாமுவேல் அமிர்தம், மத்திய கேரளப் பேராயர் தொமஸ் குருவில்லா, கோயம்புத்தூர் பேராயர் வில்லியம் மோஸஸ், இவர்களோடு யாழ்ப்பானப் பேராயர் D. J. அம்பலவாணர், சென்னைப்

பேராயர் மா. அசர்ய்யா ஆகியோரும் பிரதிஷ்டை விழாவில் கலந்துகொண்டனர்.

தென்னிந்தியத் திருச்சபையைச் சேர்ந்த எட்டுப் பேராயர்களோடு, குருநாகல் பேராயர் அன்றா குமாரகே அவர்களும், கொழும்புப் பேராயர் கெனத் பெர்னான்டோ அவர்களும் வந்திருந்தனர். பிரதிஷ்டை விழாவிலே கலந்து கொள்வதற்காக இலங்கை மெதுசிஸ்த திருச்சபையின் தலைவர், வண. கலாந்தி கிங்ஸ்லி முத்தையா அவர்களும் வந்திருந்தார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரித் துர்மகார்த்தா சபையின் சார்பில் கலந்து கொள்வதற்காக அமெரிக்காவிலிருந்து டாக்டர் போல் கிளேய்ட்டன் அவர்களும் வந்திருந்தார். இவர்களோடு இந்தியாவின் பல்வேறு பாகங்களிற் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த அமெரிக்க மின்னரிமார் வந்து சேர்ந்திருந்தனர். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் நான் படித்த காலத்தில் ஆசிரியராகவிருந்த திரு. எட்சன் லொக்னூட் அவர்களுடைய மகன் திரு. மைக்கல் லொக்னூட் அவர்களைப் பார்த்தபொழுது நான் உணர்ச்சிவசப்பட்டேன்.

29ஆம் திகதி எனக்கும் என்னுடைய மனவிக்கும் ஞான ஓடுக்கம் நடைபெற்றது. தென்னிந்தியத் திருச்சபைத் தலைமைக் காரியாலயத்திலிருந்த சிற்றாலயத்தில் மத்திய கேரளப் பேராயர் தோமஸ்குருவில்லா இந்த ஞானஓடுக் கத்தை நடாத்தினார். அவருக்கு எங்கோ அவசரமாகச் செய்ய வேண்டிய வேலை இருந்ததுபோலும். அரை மணி நேரத்தில் இந்த ஞான ஓடுக்கத்தை முடித்துவிட்டு "நீங்கள் இனி இந்த சிற்றாலயத்திலிருந்து தியானத்தில் ஈடுபடுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். அவர் இந்த ஞான ஓடுக்கத்தில் என்ன சொன்னார் என்பது இப்பொழுது

எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. 30ஆம் திகதி பிரதிஷ்டை ஆராதனைக்காக நாம் எல்லோரும் சென்னை புனித ஜோர்ஜ் பேராலயத்துக்குப் புறப்பட்டோம். நான் உடை அணிகின்ற பொழுது, ஒருவரைப் பேராயர் அம்பலவாணிடம் அனுப்பி "இப்பொழுது என்னுடைய ஊதா நிறப்பட்டியை (Purple sash) அணிந்துகொள்ளலாமா" என்று கேட்டு வாருங்கள் என்று அனுப்பினேன். அவர் கேட்டு வந்து நீங்கள் அணிந்துகொள்ளலாம் என்று கூறினார்.

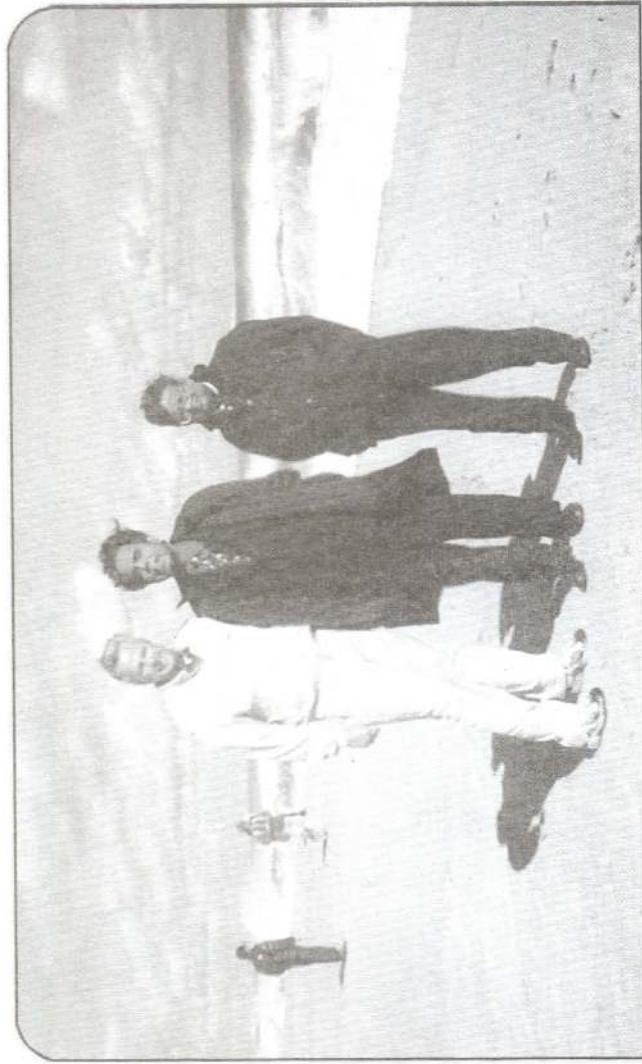
பிரதிஷ்டை ஆராதனையைச் சென்னை பேராயர் மா.அசரய்யா வெகு சிறப்பாக ஓழுங்கு செய்திருந்தார். முதலிலே யாழ்ப்பானை ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த குருமார் அணி அணியாகச் சென்றனர். இவர்களோடு பங்களூர் இறையியற் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்த வண. G. D. ஆனந்தராஜனும், வண C. T. ரொபேட்டும் இந்த அணியிலே சேர்ந்துகொண்டனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து பேராயர்களும் அவர்களுக்குப் பின்னால் நானும் வந்தேன். என்னைத் தொடர்ந்து தலைமைப் பேராயர் வசந் டன்டின் அவர்களும் அணியில் வந்தார். பிரதிஷ்டை ஆராதனை பக்திபூர்வமாக ஆரம்பமானது. வண. அ.அ.போல் அவர்களும் வண. S. ஜெயநேசன் அவர்களும், வண. D.S. தியாகராஜா அவர்களும் என்னைப் பேராயர் முன்னிறுத்தி "தூய்மையும் கல்வியும் (Holy and Learned) வாய்க்கப்பெற்ற இவரை எமது பேராயர் ஆக்கும்படி கொண்டுவந்திருக்கிறோம்" என்று கூறினார்கள். இதன்பின்னர் தலைமைப் பேராயரினால் பரீட்சித்தல் நடைபெற்றது. இது முடிந்தவுடன் தலைமைப் பேராயர் அபிஷேக சடங்குகளை ஆரம்பித்தார். பின்னர் 10 பேராயர்கள் என்மீது தமது கைகளை வைத்து, என்னை ஒரு பேராயராக அபிஷேகம் செய்தனர். தலைமைப் பேராயர்

நுவாரேலியா மாவட்டத்தில் நற்செய்திப் பணி அங்குமரப்பூர்
INAUGURATION OF MISSION IN NUWARELIYA DISTRICT

மார்கெஷ்ட்ஸ்தொடர்னில் 1997ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 23ஆம் திங்கள் நாளேபெற்ற முதலாவது நற்கருதை வழிபாடு
First communion service at Magestota on 23rd June 1997

அலைமரிக்காவில் கேப்பகூர் முனையில் யாப். கல்லூரி அறக்கட்டளைத் தலைவர் வன். கலைநிதி போல் கிளேம்பட்டன் மற்றும் வன்.அ.அ.போல்

AT CAPE COD WITH REV.DR.PAUL CLAYTON, CHAIRPERSON JAFFNA COLLEGE BOARD OF TRUSTEES AND
REV.A.A.PAUL

வேதாகம புத்தகமொன்றினை அளித்து "இது உமக்களிக்கப்பட்டிருக்கும் அதிகாரத்துக்கு அடையாளம்" என்று கூறினார்.

புனித ஜோங் பேராலயத்தில் நடைபெற்ற இந்த வழிபாட்டிற்குப் பெருந்திரளான மக்கள் வந்திருந்தனர். ஏனெனில், அன்று ஓய்வுநாளாகவும் பெந்தகோஸ்துத் தினமாகவும் இருந்தது. தென் கேரளப் பேராயர், டாக்டர் சாமுவேல் அமிர்தம் பெந்தகோஸ்து நாளையும் பேராயர் பணியையும் இணைத்து ஓர் அருமையான பிரசங்கம் செய்தார். இந்த பிரசங்கம் இப்பொழுது பேராயர் அமிர்தத்தின் பிரசங்கங்களின் திரட்டு என்றுநாலிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

பிரதிஷ்டை ஆராதனை முடிந்தபின்னர் சொற் பொழிவுகள் நடைபெற்றன. சிலர் மிகவும் நகைச்சுவையோடு பேசினார்கள். பிரதிஷ்டை ஆராதனையில் கலந்துகொண்ட பிரமுகர்களுக்கெல்லாம் சென்னைப் பேராயர் மா.அசர்ய்யா தனது பேராயத்தில் பணியாற்றிய பிரமுகர்களைக் கொண்டு பொன்னாடை அணிவித்துக் கொள்வித்தார். இதன்பின்னர் எல்லோரும் இராயப்பேட்டையிலிருந்து தென்னிந்தியத் திருச்சபைத் தலைமைக் காரியாலயத்துக்குச் சென்றோம். சிறப்பான மதிய விருந்து ஒன்று பேராசிரியர் ஜோங் கோவி அவர்களினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த விழாவில் பேராசிரியர் ஜோங் கோவி, வண. கலாநிதி போல்கிளேய்ட்டன், பேராயர் D.J.அம்பலவாணர், பேராயர் கெனத் பேர்னாண்டோ உட்படப் பலர் பேசினார்கள். இறுதியாக நான் நன்றி தெரிவித்துப் பேசினேன். அன்று மாலை ஒரு சிறப்பான வரவேற்பு உபசாரத்தைச் சென்னைப் பேராயர் மா. அசர்ய்யா, சென்னைப் பேராயர் இல்லத்தில் ஒழுங்கு செய்திருந்தார். இதற்குத் தமது சிரேஷ்ட

குருமார்களை மட்டுமன்றி, சென்னையின் சில முக்கிய பிரமுகர்களையும், பிரதிஷ்டை ஆராதனைக்குப் பிற இடங்களிலிருந்து வந்த அன்பர்களையும் அழைத்திருந்தார். மிகவும் கோலாகலமாகப் பலவிதமின்சார அலங்காரத்துடன் இந்த வரவேற்பு உபசரணை நடைபெற்றது. அடுத்தநாள் பிற ஊர்களிலிருந்தும், பிற நாடுகளிலிருந்தும் வந்தவர்கள் ஓவ்வொருவராகத் தத்தமது வீடுகளுக்குத் திரும்பிச் செல்லலாயினர். என்னுடைய சகோதரர்களான வண. S. N. சுகுணானந்தன், வண. S. மனோபவன், திரு. S. சுகுமார் ஆகியோர் என்னோடு ஓரிரு நாட்கள் இருந்துவிட்டு அவஸ்ரேவியாவுக்குத்திரும்பினர்.

இதன்பின்னர், வட்டுக்கோட்டையில் உள்ள தென்னிந்தியத் திருச்சபை யாழ். ஆதீனத்தின் பேராலயத்தில் ஒரு திருநிலைப்படிப்பட்டதும் வழிபாடு (Installation) நடத்தப்பட்டது. இந்தத் திருநிலைப்படிப்பட்டதல் பேராயர் D.J. அம்பலவாணர் அவர்களினால் நடத்தப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து ஒரு பகிரங்கக் கூட்டம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரித் திறந்த வெளியரங்கில் நடைபெற்றது.

கத்தோலிக்கத் திருச்சபைப் பேராயர், மேதகு தோமஸ் சௌந்தரநாயகம், நல்லையாதீனம் ஸ்டீலர்ஸ் சேமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த பரமச்சாரிய சுவாமிகள், யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபர், திரு. மாணிக்கவாசகர் தமிழ்மீ விடுதலைப்புவிகள் சார்பில் ச. ப. தமிழ்ச்செலவன் ஆகியோர் இந்த விழாவிற்கு வந்திருந்தனர்.

நான் பேராயராக அபிவேகம் பண்ணப்பட்டாலும் உடனடியாக என்வேலையை ஆரம்பிக்கவில்லை. தொடர்ந்தும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபராகவே சில

பெரும்பால் வள்ளுவில் ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்றபோது....

DURING A PASTORAL VISIT TO VANNI...

'பலையதும் புதியதும்' குால் வெள்ளிட் 6 வெழுபா - 13.09.2004
LAUNCHING OF THE BOOK 'PALAIYATHUM PUTHIYATHUM' - 13.09.2004

இமேஜில் பேராசிரியர் என்.சிவலிங்கராஜ, பேராசிரியர் அ.சண்முகதூண், திரு. என்.ஏ.விமலேந்திரன்,
 பேராசிரியர் இரா.மோகன், திருமதி நிர்மலா மோகன்

On the stage. Prof.S.Sivalingarajah, Prof.A.Samugathas, Mr.A.Vimalendran, Prof R.Mohan and Mrs.Nirmala Mohan

மாதங்கள் பணியாற்றி வந்தேன். எனினும் தென்னிந்தியத் திருச்சபைக் குருமார்களை அழைத்து ஓர் ஆலோசனைக் கூட்டம் நடத்தினேன். இந்த ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்குப் பேராயர் அம்பலவாணர் அவர்களும் வந்திருந்தார். கூட்டம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர் ஆதீனக் காரியாலயத்தில் இரண்டு குருமார்களுக்குமிடையிற் கடும் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது ஒரு குருவானவர், ஒரு பெண்பாற் குருமீது கொதி தேநீரை முகத்திலே வீசிவிட்டார். அந்தப் பெண்பாற்குருவையும் சமாதானப்படுத்தி ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்றேன். இந்த கூட்டத்திலே நான் ஒரு பொருளை மட்டுந்தான் வலியுறுத்திப் பேசினேன். அதாவது குருமார்களின் கல்வித்தரம் உயரவேண்டும் என்பதாகும். இதற்கு என்னாலான உதவிகள் அனைத்தையும் செய்வேன் என்று கூறினேன். என்னுடைய உரையில் நான் "கடுமையாகப் பாடுபடுபவர்களுக்கு எப்பொழுதும் மதிப்பளிப்பேன்" என்றும் கூறினேன்." இறைவரோ தொண்டர்க்கடக்கம்" என்ற அடியின் கருத்தை விளக்கினேன்.

சிறிதுசிறிதாக யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலிருந்து நீங்கிப் பேராயர் பணியை ஆற்ற ஆயத்தமானேன். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிப் பணி எனக்குச் சிறப்பாக அமைந்தது. கல்வித்துறையில் நான் கொண்ட நாட்டம் இதற்கு முக்கியமான காரணம். அது மட்டுமன்றி, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபர் பதவிக்கு நான் முற்றிலும் தகுதியானவன் என்று எண்ணியிருந்தேன். அதிபராக வருவதற்கு முன்னர் 24வருடங்கள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் ஆசிரியராகச் சேவை புரிந்திருக்கிறேன். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலாநிதிப்

பட்டத்தையும் பெற்றிருந்தேன். பேராயர் பதவியில் இருந்த சிக்கல்களை நான் அறிந்திருந்தேன். குறிப்பாக, எனக்குக் கணக்கு விபரங்களைக் கவனிப்பதும், குருமார்களின் ஒழுக்கத்தைப் பேணுவதும் மிகவும் சிரமம் என்று உணர்ந்திருந்தேன். ஆகையினால் பேராயர் D.J. அம்பலவாணி ரூடன் ஆலோசித்தே எல்லாக் கருமங்களையும் செய்தேன். என்னுடைய இறையியல் அறிவும், அருளை ஆற்றும் திறனும், கடின உழைப்பும், எளிமையான வாழ்வும் எனக்குக் கை கொடுத்தன. எவரும் எந்த நேரமும் அனுக்கூடிய பேராயர் என்று மக்கள் பேசிக்கொண்டனர். திடப்படுத்தல் ஆராதனைகளும், குரு அபிஷேக ஆராதனைகளும் எனக்கு மகிழ்வைத் தந்தன. என்னுடைய மனைவிக்குப் பெண்கள் ஜக்கியம், பெண்கள் தொழிற் பயிற்சி நிலையங்கள், சிறுவர் இல்லம், சிறுமியர் இல்லம், பாடகர் பயிற்சி, பான்ட் பயிற்சி என்பன திருப்தியளித்தன. அவற்றினை அவர் பேருக்கத்துடன் செய்தார். என்னைப் பொறுத்தளவில் "இறையியற் கல்வி" நூல் ஆக்கம் "உதயதாரரை" என்பன மகிழ்வைத்தந்தன. என்னுடைய தந்தையார் மிக நீண்டகாலம் உதயதாரரைகயின் தமிழ் பகுதிக்கு ஆசிரியராக இருந்தபடியினால் அந்தப் பத்திரிகையின் வளர்ச்சியில் நான் மிகுந்த நாட்டங் கொண்டிருந்தேன். உள்நாட்டுப் போர் தீவிரம் அடைந்தபொழுதிலும், உதயதாரரைகப் பத்திரிகை வெளிவந்துகொண்டிருந்தது. உதயதாரரையைத் தன் கண்மணிபோல் நேசித்த எனது தந்தையார் 2001 ஜூலை 13இல் அவஸ்ரேலியாவிற் காலமானார்.

1995ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் அரசாங்கப் படைகளின் Operation Dragon Fire என்ற நடவடிக்கை

மல்லாவியில் வண.பிதா. கருணரத்னம் ஒழுங்கு செய்த மணிவிழாவிற்கு
அழைத்துச் செல்லப்படல்...

Rev.Fr.Karunaratnam taking S.J.
for the sixtieth birthday celebration, organized by the
Catholic Church, Mallavi...

வண. பெஞ்சமீன் ஜயராஜா எழுதிய
“பஞ்சமரும் சமூகத் தொடர்புகளும்”
என்ற நூல் வெளியிட்டு விழாவில் (11.04.2004)
நூலாசிரியரியிருந்து பேராயர் பிரதி ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்கின்றார்...
Launching of the book
“Panchamarum Samooga Thodarpugalum”
written by Rev.Benjamin Jeyarajah
11.04.2004

ஆரம்பமானது. இதனாற் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட பகுதி, யாழ். வலிமேற்குப் பிரதேசமாகும். அங்குதான் நமது ஆதீனத்தின் முக்கியமான நிறுவனங்கள் இருந்தன. எனது அறிக்கைகளும், பேச்சுக்களும் சர்வதேச அரங்கில் முக்கியத்துவம் பெற்றன. சந்திரிகா குமாரதுங்காவின் அரசு என்மீது கடுங்கோபங்கொண்டது. கலிபோர்னியாவிலிருந்து எனது பெயருக்குவந்த கொள்கலன் பிரச்சினை, Mullder என்னும் அமெரிக்கரின் நாடுகடத்தற பிரச்சினை என்பன பயங்கரமாக உருவெடுத்தன. அரசாங்கப் பத்திரிகைகளும், வானினாலியும், ரூபவாகினிக் கூட்டுத்தாபனமும் என்மீது வசையாரி பொழிந்தன. பலர் என்மீது ஆதரவுகாட்டனர். சண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி அதிபர் இக்காலகட்டத்தில் தமது கல்லூரியின் பரிசளிப்பு விழாவுக்கு என்னைப் பிரதம அதிதியாக அழைத்திருந்தார்.

கொழும்பிலிருந்து ஓர் அம்மையார் கூறியது இப்பொழுதும் என்காதில் ஒலிக்கின்றது, என்னை ஆறுதற் படுத்துகின்றது. அவர் மானிப்பாயைச் சேர்ந்த திருமதி ஜே. எஸ்.நவரத்தினம், அவர் கூறியதுபின்வருமாறு:

"நீங்கள் சற்று இளைஞராகவிருப்பதனால், உயிர் வாழ்கிறீர்கள். இல்லாவிட்டால் எப்பவோ மறைந்தி ருப்பீர்கள்"

அமெரிக்க இலங்கை மிசன் அச்சகம் யாழ்ப்பாணத்தின் கல்வி வரலாற்றில் முக்கியமான பணி செய்துள்ளது. எனவே, இந்த அச்சகத்தைப் பலவிதச் சிரமங்களின் மத்தியில் நடத்தி வந்தேன். 2004ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி அறக்கட்டளையின் உதவியுடன் ஒரு மிகச் சிறந்த அச்சகம் யாழ். பட்டதாரிப்பிரிவு வளாகத்தில்

நிறுவப்பட்டது. திரு. அருள்ஜோசப் இதன் பொறுப்பாளரானார்.

தென்னிந்தியத் திருச்சபையின் யாழ்ப்பாணப் பேராயர் பல சர்வதேச திருச்சபை அமைப்புக்களின் உறுப்பினராவார். அத்துடன் உள்ளுரிலும் முக்கியமான திருச்சபை அமைப்புக்களில் அவர் அங்கத்தவராக இருப்பார்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி இயக்குனர் சபை, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி தொழில் நுட்ப விவசாய நிறுவனம் என்பனவற்றில், அவர் முக்கியமான அங்கத்தவராக இருப்பார். அவற்றுடன் நான் யாழ். பல்கலைக்கழகப் பேரவை உறுப்பினராகவும், தந்தை செல்வா அறங்காவற் குழுவின் தலைவராகவும், ஆரிய திராவிட பாதாவிருத்திச் சங்கத்தின் போதகராகவும் பணியாற்றினேன்.

சர்வதேசத் திருச்சபை அமைப்புக்களில் அங்கத்தவராக இருந்த காரணத்தினாற் பல தடவைகள் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. 1995ஆம் ஆண்டு இலங்கைத் தேசியக் கிறிஸ்தவ சங்கத்தின் தலைவராகத் தெரிவிசெய்யப்பட்டேன். (N. C. C.)

தென் இந்தியாவிலே சினட் மகாசபையின் செயற்குமு, சினட் மகாசபையின் விசேடகுழுக்கள் பங்களூர் இறையியற் கல்லூரி ஆட்சிக்குமு, தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரி ஆட்சிக்குமு, வேலூர் மருத்துவக் கல்லூரி ஆட்சிக்குமு என்பனவற்றின் வருடாந்தக் கூட்டங்களுக்குச் செல்லவேண்டி ஏற்பட்டது. இக் கூட்டங்களுக்கு நான் அல்லது என்னுடைய பிரதிநிதி செல்வது

வழக்கமாயிருந்தது. வேலூர் மருத்துவக் கல்லூரிக் கூட்டம் எனக்கு அதிக உற்சாகத்தைத் தரவில்லை.

1995ஆம் ஆண்டு வேலூர் கிறிஸ்தவ மருத்துவக் கல்லூரியிலும் ஈழத்து மாணவர்களைச் சேர்க்கக்கூடாது என்று, தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் செல்வி ஜியலலிதா உத்தரவு போட்டிருந்தார். இதனை வேலூர் கிறிஸ்தவ மருத்துவக் கல்லூரி ஆட்சிக்கும் தமது வருடாந்த அறிக்கையில் கோடிட்டுக்காட்டியது. அதனைப்பார்த்தநான் திகைப்படைந்தேன். கல்லூரியின் பணிப்பாளராகவிருந்த டாக்டர் மாதன் இந்தப் பிரச்சினையை ஆட்சி மன்றக் குழுவில் கிளப்பவேண்டாம் என்றும், வேறு ஏதாவது ஒழுங்கு கள் செய்யலாம் என்றும் கூறினார். யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் மருத்துவம் படிப்பதற்காகப் பஞ்சாப்பில் இருந்த லுடியானா மருத்துவக் கல்லூரிக்குச் செல்வதற்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. தலைமைப் பேராயராகவிருந்த பேராயர் வசந் டந்தின் "யாழ்ப்பாணப் பேராயத்துக்காக நமது சின்ட் மகாசபை லுடியானா மருத்துவக் கல்லூரியிலும் அங்கத்துவம் பெறத் தீர்மானித்துள்ளது. வேலூரை மறந்து விடுங்கள். உங்களுடைய மாணவர்களை லுடியானாவிற்கு அனுப்புங்கள்" என்று கூறினார்.

1997ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 10ஆம் திகதி பேராயர் அம்பலவாணர் மறைந்தார். முக்கியமான தீர்மானங்களை நானே செய்யவேண்டியதாயிற்று. முதலாவது பர்ட்சை ஒரு மதகுருவின் சுவிஸ் பணம் கையாடல் பற்றியது. 1998ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 25ஆம் திகதி நடைபெற்ற ஆதீனத்தின் செயற்குமுக் கூட்டத்தில் இவர்மீது ஒழுக்காற்று நடவடிக்கை எடுப்பதெனத்

தீர்மானிக்கப் பட்டது. அதுவே நான் வாழ்வில் சந்தித்த மிக முக்கியமான சோதனைகளில் ஒன்று. ஓழுக்காற்று நடவடிக்கைக்கு உட்பட்ட மதகுரு மிக நீண்ட காலம் பணி புரிந்தவர். அத்துடன் மக்கள் மத்தியில் அதிக செல்வாக்கு டையவராகவுமிருந்தார். இதனால், ஆதீனத்தின் முத்த உறுப்பினர்கள் குய்யோ முறையோ என்று புலம்பலாயினர். எனக்கு முதலில் ஆதரவு கொடுத்தவர்களும் எனக்குத் திருச்சபை நிர்வாகம் தெரியாது என்று தூற்றினர். பல இரவுகள் தனிமையிலும் வேதனையிலும் அல்லலுற்றேன்.

இதற்குப்பின் எனது வீரியம் எல்லாம் அடங்கிப் போய்விட்டது. திருச்சபையைத் திருத்தும் ஆசை என்னைவிட்டு முற்றாக மறைந்தது. "அடக்கமே சௌகரியமில்லாத நிலையில் உள்ளவனுக்கு ஆபரணம்" என்பதனைப்பூரணமாக உணர்ந்துகொண்டேன்.

பல சர்வதேச மகாநாடுகளில் பங்குபற்றிய பொழுதும் 1988ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற லம்பத் மகாநாட்டைப்போல, ஆன்மீக அனுபவமும் வித்துவக்கிளர்ச்சியும் தந்த மகாநாடு வேறெதுவமேயில்லை. எவிசபேத் மகாராணியாருடன் பேசியதும், கந்தர்புரி பேராயருடன் நெருங்கிப் பழகியதும் என் மனதைவிட்டுப் போகாத நினைவுகள்.

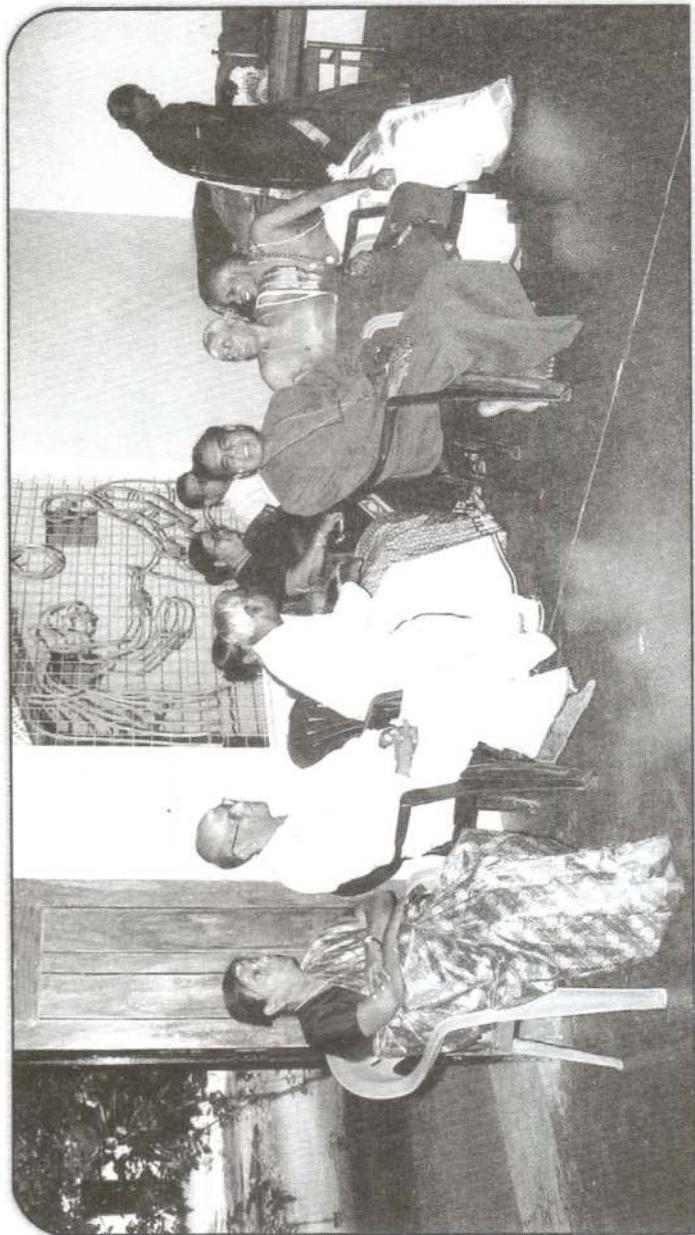
பேராயர் பதவியிலிருந்தபொழுது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியைத் தந்த விஷயம் சினாட் மகாசபைக் கூட்டங்களாகும். இரண்டு வருடத்திற்கு ஒருமுறை தென்னிந்தியாவிலுள்ள ஒரு முக்கியமான பட்டினத்தில் இந்தக் கூட்டம் நடைபெறும். தமிழ்நாடு கேரளம், ஆந்திரப்பிரதேசம், கர்நாடகம் ஆகிய இடங்களிலிருந்து

மன்குளம் மாங்குளம் ஆவயத்தின்...
Sixtieth Birthday thanks giving service at Mankulam Church...

தூர்க்காக அப்புடன் ஆந்தாந்த பரிசுவீடு விழுவில்...

AT A PRIZE GIVING FUNCTION AT THURKAI AMMAN TRUST....

28.03.2000ஆம் ஆண்டு வன்னியில் நடைவெற்ற மனின்மாவின்போது...

Sixtieth Birthday celebration in Wanni...

கனடா யாழ். கல்லூரி பல்கலைக்கழக சாமிக்கே செய்துமறவுள்ளது...

WITH THE EXECUTIVE COMMITTEE OF J.C ALUMNI ASSOCIATION CANADA...

ஏற்ததாழ் 300 பிரதிநிதிகள் வருவார்கள். அவர்களிலே 21 பேர் பேராயர்களாக இருப்பார்கள். தென்னிந்தியாவின் தலை சிறந்த அறிஞர்களும், கல்லூரி அதிபர்களும், தொழில் அதிபர்களும் சினட் மகாசபைக் கூட்டங்களுக்கு வருவார்கள். இந்தக் கூட்டங்களிலே பங்குபற்றுவதும், பேசுவதும் எனக்கு வித்துவக் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கின. பல பேராயர்களும், இறையியல் அறிஞர்களும் மிகச் சிறந்த உரைகளை ஆங்கிலத்திலே நிகழ்த்துவார்கள். சினட் மகாசபைக் கூட்டங்கள் எனது கல்வி வளர்ச்சிக்கும், ஆண்மீக வளர்ச்சிக்கும் பெருமளவு துணைபுரிந்தன. தமிழ்மொழி ஆர்வலன் என்றழையிலும், சினட் மகாசபைக் கூட்டங்கள் எனக்கு இன்பத்தையளித்தன. இந்த அமைப்பிலேதான் திராவிடர்கள் ஒன்றுகூடினர். அதாவது தெலுங்கரும், தமிழரும், மலையாளிகளும், கன்னடக்காரரும் ஓன்றுகூடித் திருச்சபைக் கருமங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்தது இந்த அமைப்பிலேயாகும். நான் மதகுருவாக அபிஷேகம் பண்ணப்படுமுன்னரே சினட் மகாசபைக்கும் அதன் செயற்குழுக் கூட்டங்களுக்கும் செல்ல ஆரம்பித்தேன். 1986ஆம் ஆண்டு சினட் மகாசபைக்குச் செல்லுவதற்கு யாழ். ஆதீனத்திலிருந்து தெரிவிசெய்யப்பட்ட திரு. J. M. சபாரத்தினம் பிறநாடு சென்றுவிட்ட காரணத்தினால் யாழ். ஆதீனத்தின் செயற்குழு என்னை அந்த இடத்துக்கு நியமித்தது. அந்த வருடம் சினட் மகாசபை திருவனந்தபுரத்தில் நடைபெற்றது. அதற்குப் பின்னர் நான் சினட் மகாசபைக் கூட்டங்கள் எல்லா வற்றுக்கும் சென்றிருக்கிறேன். இதுவரை எல்லாமாகப் பதினொரு சினட் மகாசபைக் கூட்டங்களிலே பங்குபற்றியிருக்கிறேன். தென்னிந்தியத் திருச்சபையின் பல பேராயர்கள் எனக்கு மிக நெருங்கிய நண்பர்களாயினர். பேராயர் அம்மாமார் பலர் என் மனைவியின் உயிர்த்தோழிகள் ஆயினர். 1992ஆம்

ஆண்டு ஐதராபாத்திற் சென்ட் மகாசபைக் கூட்டம் நடைபெறவிருந்தது. அதிலே என்னைத் துணைப்பேராயர் பதவிக்குப் போட்டியிடும்படி சின்ட் மகாசபையின் செயலாளர் வண. G. தேவாசீர்வாதம் வற்புறுத்திக்கேட்டார். "நான் யாழ். ஆதீனம் ஓருபொழுதும் சின்ட் மகாசபை அரசியலில் ஈடுபடுவதில்லை. அதனாலேதான் நீங்கள் எல்லாரும் எம்மீது மிகுந்த அன்படையவர்களாக இருக்கின்றீர்கள்" என்று கூறினேன். இதற்குப் பின்னால் வண. தேவாசீர்வாதம், மதுரைப்பேராயர் தவராஜ் டேவிட் அவர்களை துணைபேராயர் பதவிக்குப் போட்டியிடும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அந்த வருடம் நடைபெற்ற சின்ட் மகாசபையின் தலைமைப்பேராயர் பதவிக்கு பேராயர் அதிவண. B.P. சுகந்தர் போட்டியிட முனைந்தார். தலைமைப் பேராயராகவிருந்த கிழக்குக் கேரளப் பேராயர் K.J. சாமுவேல் அவர்களை, பேராயர் B.P. சுகந்தர் அவர்களினால் தோற்கடிக்கழியாது என்று நான் உணர்ந்தேன். எனவே, அவரை 2004ஆம் ஆண்டு சின்ட் மகாசபையில் தலைமைப்பேராயர் பதவிக்கு போட்டி யிடுங்கள் என்றும் 2002ஆம் ஆண்டு துணைத்தலைமைப் பேராயர் பதவிக்கு போட்டியிடுமாறும் கடிதம் எழுதினேன். அவர் எனது ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் 2002ஆம் ஆண்டு துணைத்தலைமைப் பேராயர் ஆகி 2004ஆம் ஆண்டு தலைமைப் பேராயர் ஆனார். 2006ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சின்ட் மகாசபையிலும் அவர் அதிகப்படியான வாக்குகளினால் தலைமைப்பேராயராக தெரிவு செய்யப் பட்டார்.

சின்ட் மகாசபையைப் போலவே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அறக்கட்டளைக் கூட்டங்களும் சிறந்த ஆண்மீக மற்றும் கல்விசார் அனுபவமாக விளங்கியது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வருடந்தோறும் இரண்டுபேர் பொஸ்டன் செல்வர். ஓருவர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியையும், ஒருவர் யாழ். ஆதீனத்தையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்வர். இந்தக் கூட்டங்களுக்கு நான் அடிக்கடி செல்வேன். நான் சொல்லாதபொழுது உடுவில் மகளிர் கல்லூரி அதிபார்களாநிதி, செல்வி செல்லையா அவர்கள் செல்வார்கள். ஓருமுறை வண. கலாநிதி D.S. தியாகராஜா அவர்களும் ஆதீனத்தின் பிரதிநிதியாகச் சென்றிருந்தார்.

குரு அபிஷேக ஆராதனைகளும், சிறந்த ஆன்மீக அனுபவங்களாக இருந்தன. பின்வருவோர் நான் பேராயராக இருந்த காலத்திற் குரு அபிஷேகம் பெற்றனர்.

வண. K.S. ஜோசப்

வண. E.N. பொறுப்பு

வண. G. நடராஜா

வண. T.E. அசோக்குமார்

வண. J.J. தேவருட் செல்வம்

வண. D.S. மதியாபரணம்

வண. G.D. மைனாசீலன்

வண. A.K. சுரேந்திரன்

வண. போல் சுரேஷ்

வண. V. புதுமதயாளன்

வண. ஜோன். S. செல்வம்

வண. B. தேவதாஸ்

வண. செபஸ்ரியான் அன்ரனி

வண. இனோக் புனிதராசா

வண. M. யூட் சுதாசன்

வண. S. குக்னேஸ்வரன்

வண. P. தேவராசா

வண்.T.S.யோசவா
 வண்.J.அன்றனி சுதாகர்
 வண்.S.தேவகரன்
 வண்.பிராஜ்குமார்
 வண்.செல்வி பெட்சி ஆசீர்வாதம்
 வண்.D.S.சொலமன்
 உதவிக்குருமாராகப் பின்வருவோர் அபிஷேகம்
 பண்ணப்பட்டனர்.
 வண்.P.தேவமித்திரன்
 வண்.அ.செளந்தராஜன்

பேராயராக இருந்த காலத்தில் நான் ஓய்வு ஒழிச்சலின்றி உழைக்கவேண்டியதாயிற்று. அதிகாலை 3.00மணிக்கே எழுந்து கடிதங்களை Draft பண்ண வேண்டியிருந்தது. தமிழில் தட்டச்சு செய்யக்கூடியவர்கள் பலர் இருந்தபொழுதும் ஆங்கிலத்திற் சரியாகத் தட்டச்சு செய்யக்கூடியவர்கள் இருக்கவில்லை. எனவே, ஓவ்விவாரு வருக்கும் தெளிவாக எழுதிவைக்க வேண்டியிருந்தது. சில வேளைகளில் தட்டச்சு செய்யப்பட்ட கடிதங்களைப் பார்க்கின்றபொழுது எனக்கு மணிமேகலை எழுதிய சீத்தலைச் சாத்தனாரின் நினைவு தான் வரும். அவர் துமிழ்ச் சங்கத்தில் இருந்தபொழுது, சில புலவர்களின் பாடலைக் கேட்டுவிட்டுத் தனது எழுத்தாணியினால் தனது தலையிலே குத்துவார். இதனால் அவருடைய தலை சிதழ்பிடித்து சீழ்தலையாயிற்று என்பார். எல்லாவிதமான கடிதங்களையும் நானே Draft பண்ணித் தட்டச்சு செய்வித்து, கையொப்பம் போட்டுக்கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. பெரும்பாலனா கடிதங்கள் மிதன் பங்காளருடனான (Mission

Partners) தொடர்புகளைப் பேணிக்காப்பதற்காகவே எழுதப்பட்டன. இப்படி மிகவும் விழிப்பாகவிருந்து தொடர்புகளைக் காப்பாற்றிய பொழுதும் திருமதி அனிற்றா நேசையா அவர்களின் புண்ணியத்தினால் CCFC என்ற ஸ்தாபனம் எமது திச்சபைக்கூடாகச் செய்த பணிகளை ரத்துச்செய்தது.

பேராய்ராக இருந்த காலம் எல்லாம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அறக்கட்டளையினரின் செல்லப்பிள்ளையாக இருந்தேன். யாழ். ஆதீனத்தைப் பொறுத்தளவில் நான் கேட்டதை எல்லாம் செய்தார்கள். என்னுடைய 60ஆவது பிறந்தநாளை ஓட்டிக் குருமார்களின் சம்பளத்திற்காக விசேட அறக்கொடை உருவாக்கப்பட்டது. அதிலே 50வீதமான உதவியை (Matching grant) யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அறக்கட்டளையே வழங்கியது. 2004ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற அவர்களின் வருடாந்தக் கூட்டத்தில் எனக்கும், எனது மனைவிக்கும் அன்பான பிரியாவிடையளித்து வழி அனுப்பினார்கள். நான் பேராய்ராகப் பதவியேற்ற காலத்தில் யாழ். ஆதீனத்துக்கு, பொஸ்டனில் இருந்த யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அறங்காவற் குழு பெருமளவில் உதவிபுரியவில்லை. ஆனால், ஆதீனத்துக்கான இந்த உதவி படிப்படியாக உயர்ந்து கொண்டே சென்றது. நான் இளைப்பாறு கின்ற காலத்தில் இது 45:55என்ற விகிதாசாரத்தில் அமைந்திருந்தது. அதாவது யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பப்படும் பணத்தில் 45 வீதம் ஆதீனத்தின் செலவுகளுக்கும், 55 வீதம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் செலவுகளுக்கும் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. "இந்த விகிதாசாரம் நீடிக்குமா?" என்று நான் கவலைப்பட்டதுண்டு. நான் இளைப்பாறுகின்ற வருடம் அறங்காவற் குழுவின் செயலாளர் Dr.ஜேம்ஸ் விஜயகுமாரிடம்

இதனைப்பற்றிக் கேட்டேன். அவர் " நான் செயலாளராக இருக்கும்வரை இதில் மாற்றும் ஏற்பட விடமாட்டேன்" என்று கூறினார். ஆதீனத்தின் நிதி நிர்வாகத்தில் நான் சிறிதளவிலேனும் நாட்டம் கொள்ளவில்லை. ஆதீனத்தின் பொருளாளர்களே இதற்குப் பொறுப்பாக இருந்தனார். நான் பதவியேற்ற காலத்தில் திரு.ச.இரத்தினவேல் அவர்கள் பொருளாளராக இருந்தார். பின்னர் C. ஜெயரத்தினம் அவர்கள் பொருளாளராகி நான் பேராயராகப் பணியாற்றிய காலம் முழுவதும் சேவை புரிந்தார். நான் இளைப்பாறுகின்ற வருடம்தான் அவர் தொடர்ந்து பணியாற்ற முடியாதென்று கூறியமையினால் திரு.அ.ஜெயராஜன் பொருளாளர் ஆகினார். பேராயராகவிருந்த இருந்த காலத்தில் எனக்கு ஆதீனத்தின் கல்விப் பணியே மிகுந்த திருப்தியைத் தந்தது. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, உடுவில் மகளிர் கல்லூரி, மருதனார்மடம் இறையியற் கல்லூரி ஆகியவற்றில் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு ஈடுபட்டேன். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி இயக்குனர் சபையில் ஆழ்வார்பிள்ளை ராஜசிங்கம், அடிக்கடி என்னுடன் வாக்குவாதம் செய்து கொண்டே யிருந்தார். 2000ஆம் ஆண்டு வண். அ.அ.போல் அவர்கள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் தென்னிந்தியத் திருச்சபையின் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட குருவாக இருந்தமையினால் இவருடைய நியமனத்திற்குப் பூரண ஆகரவு கொடுத்தேன். ஆனால் இவர், சில மாதங்களின் பின்னர் என்னை உதாசீனம் செய்ததோடு அமையாது, தன்னிச்சையாகவும் செயற்படத் தொடங்கினார்.

திரு. இராசநாயகம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் அதிபராக இருந்தபொழுது ஆழ்வார்பிள்ளை ராஜசிங்கம் இயக்குனர் சபைத் தலைவராக இருந்தார்.

அப்பொழுது வெள்ளவத்தையில் தென்னிந்தியத் திருச்சபை ஆலயத்துக்கு அருகாமையில் இருந்த காணி விற்கப்பட இருந்தது. அப்பொழுது அதன் சொந்தக்காரர் கேட்ட தொகை 20மில்லியன் ரூபா ஆகும். இதனை வாங்குகின்ற பொறுப்பினைத் திரு. ஆழ்வார்பிள்ளை ராஜசிங்கத்திடம் ஒப்படைத்தேன். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி இயக்குனர் சபை, 10மில்லியன் ரூபாவை ஆதீனத்துக்குக் கடனாக வழங்கியது. 20மில்லியன் ரூபாவுக்கான காசோலையடன் கொழும்பு சென்ற திரு. ஆழ்வார்பிள்ளை ராஜசிங்கம் அந்தக் காணியை விலைக்கு வாங்காமல் திரும்பி வந்துவிட்டார். நான் " ஏன் நீங்கள் அந்தக் காணியை வாங்கவில்லை" எனக் கேட்டபொழுது "அதிவந்தனைக்குரிய D.J. அம்பலவாணர் பேராயராக இருந்தால் நான் ஆதீனத்துக்கு அந்தக் காணியை வாங்கியிருப்பேன். நீர் அந்தக் காணியை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்யப்போகிறீர்?" என்று கேட்டார். எனக்கு மிகவும் கவலையாகப்போய்விட்டது. கொழும்புத் திருச்சபையில் இருந்த வேறுசில பிரமுகர்களும் முத்திரைச் செலவைக்குறைப்பதற்காகக் காணியின் பெறுமதியைக் குறைத்து எழுத நாம் ஒரு பொழுதும் உடன்படமாட்டோம் என்றனர். காணியின் சொந்தக்காரன் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர். அவர் மேலும் ஒரு வாரம் காத்திருந்து விட்டுக் காணியையாருக்கோவிற்றுவிட்டார்.

1997ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 21ஆம் தேதி மத்திய மலை நாட்டில் நற்செய்திப்பணி ஆரம்பமானது. வண செபஸ்தியன் அன்றனியும் திருமதி. நர்மதா அன்றனியும் மாகாஸ்தொட்டவில் முதலாவது ஊழியக்காரர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். பின்னர் நுவரெலியாவில் தேவாலயமும், குருமனையும், தொழில் பயிற்சி நிலையமும் திறந்து வைக்கப்பட்டன. இதற்கு அமெரிக்காவிலுள்ள

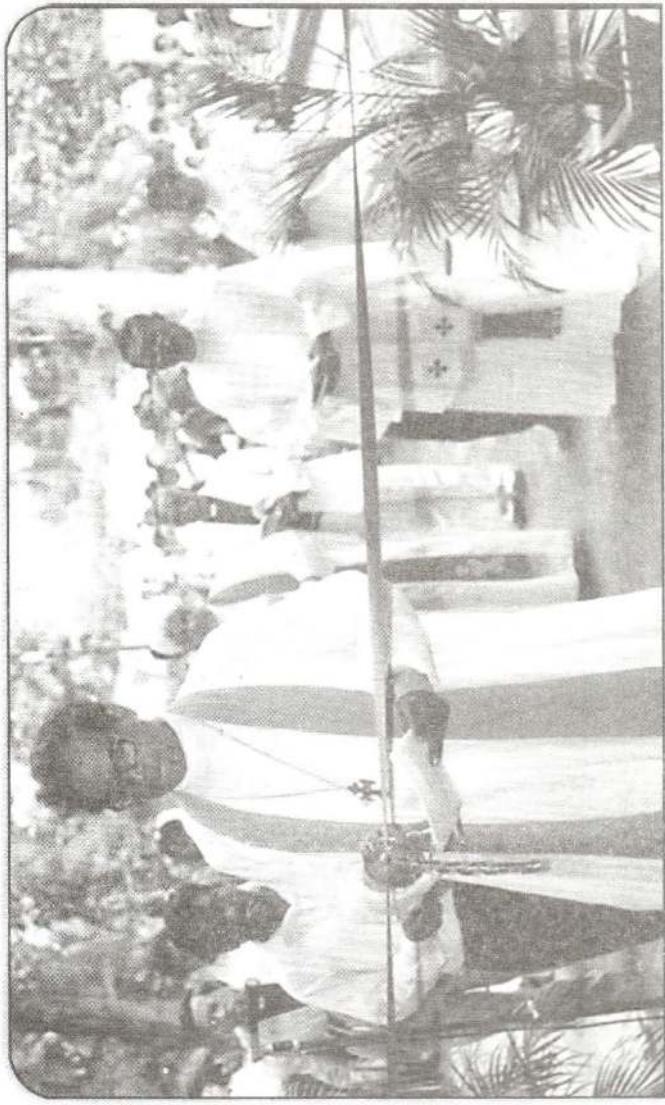
இந்தியாப்பொலிஸ் கென்டக்கி திருச்சபைக் கவுன்சில் ஆதரவு அளித்தது. நுவரேலியாப்பணியில் ஜோர்மனியைச் சேர்ந்த உடோ பிறின்ஸ் அவர்களும் துணைபுரிந்தார்கள். 1998ஆம் ஆண்டு தென்னிந்தியத் திருச்சபையைச் சேர்ந்த சகல பேராயர்களுக்கும், பேராயர் அம்மாமாருக்கும் ஓரு ஞான ஒடுக்கம் கொழும்பில் நடைபெற்றது. தென்னிந்தியத் திருச்சபையைச் சேர்ந்த பேராபர்கள் பலரும் கொழும்புக்கு வந்து ஞான ஒடுக்கத்தில் பங்குபற்றியதோடு அமையாது, இலங்கையின்பல இடங்களையும் சுற்றிப்பார்த்தனர்.

திருச்சபையைச் சாராத நிறுவனங்களிலும் எனக்குப் போதிய வேலை இருந்தது. பின்வரும் கல்லூரிகளில் நான் பரிசளிப்பு விழாவிற்குப் பிரதம அதிதியாகச் சென்றேன்.

கண்டி புனித அந்தோனியார் கல்லூரி
திறிபேர்க் கல்லூரி
பரியோவான் கல்லூரி
கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி
வேம்படி மகளிர் கல்லூரி
சண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி
யாழ்ப்பாணம் திருக்குடும்பக் கண்ணியர்மடம்
யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி

இப் பரிசளிப்பு விழாக்களுடன் வேறுபல முக்கியமான நிகழ்வுகளிலும் கலந்துகொண்டேன். கொழும்பிலிருந்து முக்கியமான பிரமுகர்கள் வருவது கடினமாக இருந்தது. எனவே, யாழ்ப்பாண விஞ்ஞானக் கழகம், யாழ்ப்பாண மருத்துவர்கள் சங்கம் ஆகிய சங்கங்களின் வருடாந்தக் கூட்டங்களுக்குப் பிரதம

புனோமூலத்தில் அநேக்ஸியர் சிற்றாலையத்தைத் திறுந்து வைத்தனர்....
OPENING THE RENOVATED CHAPEL OF CHRISTA SEVA ASHRAM, CHUNNAKAM...

சுவீட்டில்லோந்தில் அமர் பிறக்கி மோகன்தாலர் சுப்பிரமணியர் வீட்டும்....

IN SWITZERLAND WITH THE LATE BRIGETTE SUBRAMANIAM

அதிதியாகச் சென்று சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினேன். அமெரிக்கத் தூதுவர் மாண்புமிகு ஆஸ்லி வில்ஸ் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயம் செய்தபொழுது அவருடைய வரவேற்பு உபசாரத்துக்கு நானே தலைமை தாங்கவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்டனர். இந்த வரவேற்பு உபசாரம் யாழ்ப்பாணம் பொதுசன நூல்நிலையத்தில் நடைபெற்றது.

அமெரிக்கத் தூதுவர் மாண்புமிகு ஆஸ்லிவில்ஸ் இக்கூட்டத்தில் தமிழீழ விடுதலைப்புவிகளைக் கடுமை யாகத் தாக்கிப்பேசினார். அதனால் அவர் பலவிதமான கண்டனங்களுக்குள்ளானார். எனக்கும் பல சங்கடங்கள் ஏற்பட்டன. அவர் எழுதிய கடிதம் பிற்சேர்க்கையாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

மெதுடிஸ்த திருச்சபையின் தலைவராகவிருந்த டியூலிப் பொனான்டோ "நாம் வன்னிக்குள் வந்து எமது பணிகளை ஆரம்பிக்கமாட்டோம். அவ்வாறே நீங்களும் திருகோணமலைக்குள் வராதீர்கள்" என்று ஒரு அன்புக் கட்டளையிட்டார். திருகோணமலையிற் பணியை ஆரம்பிக்க எமது ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த வண. செல்லத்துரை ஜெயநேசன் ஆவலோடு காத்திருந்தார். நான் அவரைத் தடுத்துவைத்திருந்தேன். ஆனால், 2002ஆம் ஆண்டு வண டியூலிப் பொனான்டோ "நாம் வன்னியிலும் பணிக்களாங்களை ஆரம்பிக்கப் போகிறோம். இது எமது தலைமைப் பீடத்தின் முடிவு" என்றார். உடனே நான் வண. செல்லத்துரை ஜெயநேசனிடம் "நீங்கள் திருகோண மலையிற் பணியைத் தொடங்கலாம். மெதுடிஸ்த திருச்சபையார் வன்னிக்குள் வருகின்றனர்" என்று அறிவித்தேன். இதன் விளைவாக 2002ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 31 ஆம் திகதி உப்புவெளி என்ற கடற்கரைக்கிராமத்தில் கிறேஸ் - சேர்ச் கெயர் சென்றார் என்ற பணிக்களம் என்னால் திறந்து வைக்கப்பட்டது. வண.

செல்லத்துரை ஜெயநேசன் அவர்களே இதன் முன்னோடி யாகவும் நிர்வாகியாகவும் திகழ்ந்தார்.

திருகோணமலைப் பணிக்கு வண. செல்லத்துரை ஜெயநேசன் முக்கிய உந்துசக்தியாக விளங்கியதனைப் போலவே மத்திய மலைநாட்டுப்பணிக்கு வண. கலாநிதி D.S. தியாகராஜா உந்து சக்தியாக விளங்கினார்.

திருகோணமலைப்பணி மத்திய மலை நாட்டுப் பணி என்பனவற்றுடன் எனக்கு மிகுந்த திருப்தி அளித்த விஷயம் வெள்ளவத்தை பசல்ஸ் ஒழுங்கையில் அமைக்கப்பட்டுள்ள திருச்சபைஇல்லமாகும். இது 1997 ஆம் ஆண்டு திறந்து வைக்கப்பட்டது. பேராய் அம்பலவாணர் இதற்கு அத்திவாரம் இட்டார். இதற்கான பெருமளவு நிதியை E.M.S.Stuttgart என்ற நிறுவனம் வழங்கியது. இதிலிருந்து நிதி வராத பொழுது நான் பல கடிதங்களை அந்த நிறுவனத்திற்கு எழுதினேன். இரு முறை ஜேர்மனியில் உள்ள E.M.S.Stuttgart நிறுவனத்திற்குச் சென்று அதன் இயக்குநர் Christy Furtado வக்கு வேலைகள் தடைப்பட்டிருப்பதனை விளக்கினேன். அவர் தொடர்ந்து வாக்களிக் கப்பட்ட தொகையை அனுப்புவதாக உறுதியளித்தார். அவர் எழுதிய கடிதம் பின் இணைப்பாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

தலைமைப் பதவியில் இருப்பதவர்கள் பலரால் ஏமாற்றப்படுவார்கள். அமெரிக்க மிஷனரிமார் வந்த காலத்தில் இருந்தே இந்த ஏமாற்று வேலை நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. குருமார்கள் வைத்தியக் கல்லூரிமாணவர்கள், சாதாரண அங்கத்தவர்கள் என்னை ஏமாற்றிக்கொண்டே வந்தார்கள். ஒரு கட்டத்தில் இந்தியாவின் பிரதமராக வரவிருந்த சந்திரசேகர் என்பவர்

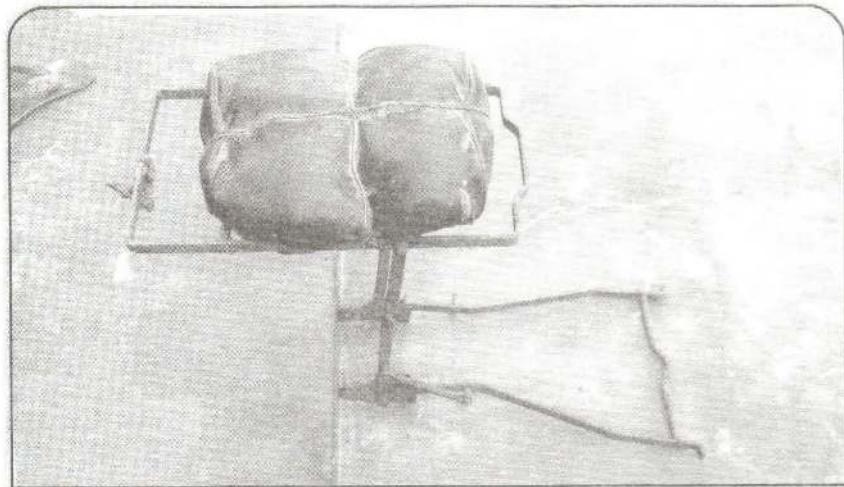
"ஏமாறுவது அவமானியில்லை, ஏமாற்றுவதுதான் அவமானம்" என்று கூறினார். பலர் ஏமாற்றினாலும் ஒரு பெண்மணியின் செயலை என் வாழ்விலே மறந்துவிட முடியாது. இந்தப் பெண்மணிக்கு வவுனியாவிலே ஒரு வீடு இருந்தது. அந்த வீட்டிற் குடியிருந்தவர் வெளியேற மறுத்தார். உரிமையாளரான பெண்மணி "குடியிருப்பாளர்களை வெளியேற்றுங்கள்! அந்த வீட்டினைத் தென்னிந்தியத் திருச்சபைக்கு வழங்கப் போகிறேன் என்று கூறினார். அரசாங்க உத்தியோகத்தார் சிலருடைய ஒத்தாசையுடனும், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் உதவியுடனும் குடியிருப்பாளர்களை வெளியேற்றினேன் வவுனியாவில் இருந்த வீட்டில் ஒரு தொழிற் பயிற்சி நிலையமும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அந்தப் பெண்மணி பெருந்தொகைப் பணத்தை வாடகைப் பணமாக ஆதீனத்திடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டார். வவுனியாவின் நிலை சற்று சீரடைந்தவுடன் "நான் அந்த வீட்டை விற்கப் போகிறேன். உங்களால் அதனை வாங்கமுடியாவிட்டால் தயவுசெய்து வெளியேறுங்கள்" என்று எழுதினார். அப்பொழுது D.J.அம்பலவாணர் ஒரு மதகுருவைப்பற்றிக் கூறியதுதான் எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. "மனுக்குலம் எவ்வளவுக்குத் தாழ் முடியும் என்பதனை நான் இப்பொழுது அறிந்துகொண்டேன்" (Now I know to what level humanity can descend).

நான் பேராயராக இருந்த காலம் முழுவதும் யாழ்ப்பாணத்துத் தினசரிப் பத்திரிகைகள் எனக்குப் பூரண ஆதரவு நல்கின. ஒரு முறையாவது தென்னிந்தியத் திருச்சபையைப் பற்றியோ, அதன் தலைவரைப் பற்றியோ அவதூரான செய்திகளை வெளியிடவில்லை. என்னைப்பற்றி ஆசிரியத் தலையங்கம் தீட்டின. A. V. M. ராஜன் என்ற முன்னாள் திரைப்பட நடிகரை சில

பரவசமுட்டும் திருச்சபைகள் அழைத்திருந்தன. அவர் கிறிஸ்தவத்தைப் போற்றியதோடு அமையாது இந்து சமயத்தைத் தாக்கியும் பேசினார். யாழ்ப்பாணத்தில் சிறு சலசலப்பு ஏற்பட்டது. தினசரிப்பத்திரிகைகளுக்கு ஆத்திரம் கொண்டவர்கள் கடிதம் எழுதினார். ஆனால் ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர் அவற்றைப்பற்றி தொலைபேசிமூலம் என்னிடம் கூறினார். நாம் கடிதங்களை பிரசுரிக்கமாட்டோம் நீங்கள் மக்களின் மனோநிலையை அறிந்து கொண்டாற்போதும் என்று கூறி விஷயத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டார்.

2002ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 22ஆம் திகதி பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவுக்கும், தமிழ்மீழ் விடுதலைப் புலிகளுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட புரிந்துணர்வுக்குப் பின்னர்தான் நிலைமை சீர்அடைந்தது. அதற்குப் பின்னர்தான் அமெரிக்காவிலிருந்தும், அவஸ்ரேவி யாவிலிருந்தும், இந்தியாவிலிருந்தும், இங்கிலாந்திலிருந்தும் பல தொண்டர்கள் நமது ஆதீனத்தை நோக்கிப் படை எடுத்தனர். அவர்களைப் பருவ காலப் பறவைகள் என்று குறிப்பிடலாம் (Fair weather friends)

நிலைமை மோசமடைய அவர்கள் எல்லாரும் பறந்து சென்றுவிட்டனர். எனது பேராயர் காலத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் பல பிரச்சினைகளுக்கும், குற்றச் சாட்டுக்களுக்கும் முகம் கொடுக்கவேண்டியிருந்தது. எனவே, இளைப்பாறிய பின்னரும் சிலகாலம் யாழிப் பாணத்தில் வாழவேண்டும் என்றும், விமர்சனங்களுக்கு முகம் கொடுத்து, பதிலளிக்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தேன்.

1990க்கும் 2002க்கும் ஆண்டிற்குமிடையில் யாழ்ப்பாணத்தில் கடும் ஏரிவொருள் தட்டுப்பாடு நிலவியது. அப்போழுது திருமதி ஜெபநேசன் பிரயாணம் செய்வதற்காக செய்யப்பட்ட துவிச்சக்கர வண்டியின் பின் ஆசனம்...

Between 1990 and 2002 there was acute shortage of fuel in Jaffna. A Special bicycle seat was made for the use Mrs.S.V. Jebanesan

இயல்

10

"இனியது கேட்கிற நனி நெடு வேலோய்
இனிது இனிது ஏகாந்த மினிது
அதனினு மினிது ஆதியைத் தொழுதல்
அதனினு மினிது அறிவினர்ச் சேர்த்தல்
அதனினு மினிது அறிவுர் ளாரைக்
கனவிலு நனவிலுங் காண்பது தானே "

ஓளவையங்

தனிப்பாடற்றிட்டு

சிறுவயதிலிருந்தே எழுதுவதும், வாசிப்பதும் எனக்கு மிகவும் பிடித்த பொழுதுபோக்காகவிருந்தது. எனது தந்தையார் பல தமிழ் நூல்களையும், ஆங்கில நூல்களையும் வாங்கிவைத்து வாசிப்பார் என்று முன்னர் குறிப்பிட்டுள் னேன். அவற்றை வாசிப்பதும் எழுதுவதும் நான் சின்ன வயதிலிருந்தே விரும்பிய விஷயங்கள். எனது ஆக்கங்களைக் கேசரி மாமா, ஈழகேசரி நிலையம், சன்னாகம் என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்புவேன். கேசரி மாமா அவையொன்றையும் பிரசரிக்கவில்லை. ஆனால், எனது பெயரைக் குறிப்பிட்டுக்

**பல்கலைக்கழகத் தொடர்புகளும்
நூலாக்கழும்**

கட்டுரை கிடைத்தது, இனிமையாக விருந்தது என்று மட்டும் பத்திரிகையில் போடுவார். பத்தொன்பதாவது வயதில் எனது தந்தையார் பதிபித்த உதயதாரகையில் அமெரிக்க ராஜாங்க அமைச்சர் ஜோன் பொஸ்டர் டல்லஸ் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். பல்கலைப்படிப்பு, பொதுக்கலைத் தேர்வுடன் முடித்து விட்டது. தொடர்ந்து நூல்களை வாசிப்பதனால் சில பரீட்சைகளையும் எழுதிப்பார்க்கலாம் என்று எண்ணினேன். அதிக பொருட்செலவில்லாமல். கஷ்டப்படாமல் எம்.ஏ. பரீட்சையை எடுக்கலாமென்றும். அதனைத் தொடர்ந்து கலாநிதிப்பட்டத்திற்கான ஆய்வினை மேற்கொள்ள வாமென்றும் எண்ணினேன்.

யாழிப்பாணக் கல்லூரியில் 1969ஆம் ஆண்டு ஆசிரியனாகப் பொறுப்பேற்ற பின்பு, தமிழ் எம்.ஏ.படிப்பினை முடிக்கலாமென்று தீர்மானித்தேன். நான் பொதுக்கலைப் பட்டதாரியானபடியால் M.A.Q. பரீட்சையில் சித்தியடைய வேண்டுமென்று பேராதனைப்பல்கலைக்கழகம் தெரிவித்தது.

M.A.Q. பரீட்சைக்குத் தயார் செய்த பின்னர் பேராதனைத் தமிழ்துறையின் சிறப்புக்கலைப் பரீட்சையில் ஒன்பது பாடங்களுக்குத் தோற்றினேன். அவைகள் எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த புள்ளிகளைப் பெற்றால் தான் M.A. படிப்பைத் தொடரலாம் என்று விதித்திருந்தார்கள். யாழிப்பாணக் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் சிலரும் பல்கலைக்கழகத்தில் என்னோடு படித்த சிலரும், நான் செய்வது பத்தியீனமான காரியம் என்று கூறினார்கள். M.A. படிப்பைவிட்டு வேறு ஏதாவது படிப்பைத் தொடரலாம் என்றும் வேறு ஏதாவது துறைக்கூடாக, குறிப்பாகக் கல்வித்துறைக்கு ஊடாக M.A. பரீட்சைக்குத் தோற்றலாம்

என்றும், தமிழில் 09 பாடங்களை அந்த வயதில் ஜயந்திரிபுரக் கற்று நேரத்தை ஏன் செலவு செய்யவேண்டுமென்றும் ஆலோசனை கூறினார்கள். ஆனால் 9 பாடங்களையும் மிகுந்த பொறுமையோடும் ஆர்வத்தோடுங் கற்றேன். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும், வரலாற்று இலக்கணங்களையும், கல்வெட்டுக்களையும் மிகுந்த கவனத்துடன் படித்தேன். தொல்காப்பியம் அகத்தினை இயலும், பறத்தினை இயலும் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான பகுதிகளாகவிருந்தன. பல்லவர் காலப் பக்திப் பனுவல் களைப் பக்திபூர்வமாகப் படித்தேன். சோழர்காலக் காப்பியங்களைப் படிப்பது பேரின்பம் தருவதாகவிருந்தது. இவ்வாறு நான் தமிழ் இலக்கியத்தை ஆர்வத்துடன் கற்பதற்கு எனது மனைவி வேண்டிய ஆதரவையும் உற்சாகத்தையும் தந்தார். இவ்வாறு M.A.Q. பார்ட்சைக்குத் தயார் செய்தபடியினாலேதான் தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் ஒரு தமிழ் அறிஞனாகவும், பேச்சாளானாகவும் கணிக்கப்பட்டேன்.

M.A.Q. பார்ட்சையிற் சித்தி அடைந்துவிட்டதாக 1975 ஆண்டு எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து M.A. பட்டத்தைப் பெறுவதற்குக் குறைந்தது இன்னும் நான்கு வருடங்கள் எடுக்கும் என்றார்கள். M.A. பார்ட்சைக்குப் பதிவுசெய்துபார்ட்சையெடுத்து முடிவுகளைப் பெறவே மூன்று வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. எனவே, இந்தியாவுக்குச் சென்று இறையியற் படிப்பைத் தொடரலாம் என்று எண்ணினேன். 1977 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் தொடக்கம் 1979 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் வரை மதுரையில் கழிந்தது. தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரியில் அப்பொழுது சமயம், தத்துவம் என்பனவற்றில் M.A. படிப்பைப் படித்து முடிப்பதே எனது பிரதான நோக்கமாகவிருந்தது. இந்த M.A.

பாடத்திட்டத்தை மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகமே நடத்திவந்தது. இந்தியாவில் அப்பொழுது கல்வி வாய்ப்புகள் அதிகம் இருந்தன. ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் பதிவு செய்துவிட்டு, வேறு பல்கலைக்கழகங்களிற் படிப்பைத் தொடர்ந்து சான்றிதழ் கள் பெறலாம். அக்கால கட்டத்திலேதான் செரம்பூர் பல்கலைக்க கழகத்தில் B.D. படிப்பையும் மேற்கொண்டேன். பின்னர் மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் M.A. (ஆங்கிலம்) படிப்பினை மேற்கொண்டேன். படிப்படியாகச் சமுகாயம் எனது கல்வித் திறமையையும் ஆராய்ச்சி வேட்கையையும் ஏற்றுக் கொண்டது. 1979ஆம் ஆண்டு நான் இந்தியாவிலிருந்து திரும்பிய பின்னர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்து M.A. படிப்பைப் பெற தொடரலானேன். அப்பொழுது எனக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தவர் பேராசிரியர் சு.வி.த்தியானந்தன். எனது ஆய்வுப் பொருளாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது: "அமெரிக்கன் மிஷனும் இலங்கையிலே தமிழ் வளர்ச்சியும்" என்பதாகும். இந்த ஆய்வுரையைச் சமர்ப்பித்த பின்னர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வாய்மூலப் பரிசீலனையும் நடைபெற்றது. இந்த ஆய்வுரையைப் பின்னர் ஒரு நூலாகப் பிரசரிக்க முடிவு செய்தேன். இதனைக் குறித்து யாழ்ப்பானைக் கல்லூரி இயக்குனர் சபைக்குக் கடிதம் எழுதினேன். அவர்கள் எனது முயற்சியைப் பாராட்டிவிட்டு, பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் எனது ஆய்வுரையைப் பார்வையிட்டு ஒப்புதல் அளித்தால் பிரசரிக்கலாம் என்று தெரிவித்தார்கள். அதன்பின்னர் பல இரவுகள் பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் வீட்டுக்குச் சென்று ஆய்வுக்கட்டுரையை வாசித்துக் காட்டினேன். அவர் எனது தமிழ் நடையை நன்றாகப் பாராட்டினார். புத்தகத்துக்கு ஒரு மிகச் சிறந்த முகவுரையும் எழுதித்தந்தார். 1983ஆம் ஆண்டு சன்னாகம் திருமகள் அழுதகம் இதனை அச்சிட்டுத் தந்தது. 1983ஆம் ஆண்டு

வெளியீட்டுவிழா யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஒட்டவில் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. அந்த வெளியீட்டுவிழாவிற் பேராயர் D.J. அம்பலவாணர் திரு. ராஜன் கதீர்காமர் உட்படப் பலர் பேசினார்கள். இந்த விஷயத்தில் நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபராக இருந்த திரு. ராஜன் கதீர்காமருக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கின்றேன். அவர் என்னுடைய முயற்சியை ஆதரித்ததோடமையாது வெளியீட்டு விழா மிகச் சிறந்த முறையில் நடைபெறவும் உதவி செய்தார். அமெரிக்கன் மினங்கையில் தமிழ் வளர்ச்சியும்" நான் எழுதிய முதலாவது நூல். இதுவே நான் எழுதிய நூல்களில் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. இலங்கையிலே பணியாற்றிய அமெரிக்க மினங்களிமார் எவ்வாறு தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்தனர் என்பதனை தமிழ்ப் பள்ளிக் கூடங்கள், பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி, அகராதிப்பணி, அச்சப்பணி என்ற தலையங்களின்கீழ் ஆராய்ந்துள்ளேன். இதனை இப்பொழுது குமரன் பதிப்பகம் மறுபிரசரம் செய்துள்ளது.

1983ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்துக்கு முன்னர் வேறு சில முக்கியமான பணிகளையும் செய்தேன். வண. C.D. வேலுப்பிள்ளை எழுதிய "அமெரிக்க இலங்கை மினங் சரித்திரம்" என்ற நூலும், திரு. J. V. செல்லையாவின் *Century of English Education* என்ற நூலும் மினங் வரலாற்றை அறிவதற்கு மிகவும் அவசியமானவை. இந்த இரண்டு நூல்களும் 1922ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தவை. இவற்றினை மறுபிரசரஞ்சு செய்ய யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி இயக்குனர் சபை முடிவு செய்தது. இந்தப் பொறுப்பு என்னிடமே ஓப்படைக்கப்பட்டது. இரண்டு நூல்களையும் இரவு பகலாக பறாவ் பார்த்து மறு பிரசரம் செய்யத் துணை புரிந்தேன். இரண்டு நூல்களும் 1983ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 15ஆம்

திகதி வெளியிடப்பட்டன. இந்த நூல்கள் அந்த வருடம் நடைபெற்ற யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி இயக்குனர்ச்சபையின் வருடாந்தக் கூட்டத்தில் அங்கத்தவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. அவர்கள் எனக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் ஒரு கடிதத்தினை எழுதிக் கல்லூரி அதிபர் மூலமாக அனுப்பினார்கள். இது பிற்சேர்க்கையாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

சஞ்சிகை வேலை, புத்தக வேலை என்பனவே என்னை எப்பொழுதும் ஆட்கொண்டிருந்தன. இதனால் எனதுமனைவிமிகுந்தசலிப்புடன்

"What can I do?

You are always

with the proof" என்று குறிப்பிடுவார்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரித் தமிழ் மன்றப் போஷகராக விருந்தபடியால் ஒரு திரைப்படத் தயாரிப்பை மேற்பார்வைசெய்யவும், கதாநாயகியின் அப்பாவாக நடிக்கவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

தமிழ்ச்சங்க உறுப்பினர்கள்; குறிப்பாக ச.நேசானந்தர், எஸ். வைகுமார் ஆகியோர் இதில் மிகுந்த ஆர்வமுடையவர்களாகவிருந்தனர்.

1982 ஆம் ஆண்டு படப்பிடிப்பு வட்டுக் கோட்டையிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் ஆரம்பமாகியது. ஆனால் ஆரம்பத்திலிருந்தே பிரச்சினைகள் உருவாகின. கதாநாயகியாக நடித்த செல்வி தேவகி அரியரத்தினம் அவர்களினால் பிரச்சினைகள் தோன்றின. இந்த மாணவி கல்லூரி விடுதிச்சாலையில் தங்கி London AL என்ற வகுப்பிலே படித்துவந்தார். இவருடைய பெற்றோர் ஆபிரிக்க

நாடொன்றில் பணியாற்றி வந்தனர். இந்த மாணவியின் தகப்பன் அரியரத்தினம் அவர்களும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி யில் அப்பொழுது ஆசிரியராக விருந்த திரு.வி.செல்வரத்தினம் அவர்களும் நெருங்கிய நண்பர்கள். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் தேவகி அரியரத்தினத்துக்குத் திரு.செல்வரத்தினம் அவர்களே பாதுகாவலராகவிருந்தார். முதலில் "கல்லூரி வசந்தத்தில்" என்ற படத்தின் கதையை நன்கு விளங்கிக்கொள்ளாத திரு. செல்வரத்தினம், தேவகி படத்தில் நடிப்பதற்கு ஒப்புதல் அளித்தார். பின்னர் கதையை நன்கு அறிந்து கொண்டதனாலும், பழைமவாதிகள் சிலரினது எதிர்ப்பினாலும் திரு.செல்வரத்தினம் அவர்கள் வேதனைப்பட்டார். படப்பிடிப்பு ஆரம்பமாகி விட்டது. திரு.செல்வரத்தினம் அவர்களும், நானும் பல மணி நேரம் உரையாடி நோம். இறுதியில் அவர் படத் தயாரிப்பில் தலையிடுவதில்லையென்று உறுதியளித்தார். இப்படத்திலே கல்லூரி அதிபர் திரு.ஏ.ஜி.காமர் அவர்களும் கனிஷ்ட பாடசாலை மேற்பார்வையாளர் செல்வி.மேரி எலாய்ஸ் அவர்களும் நடித்தபடியினால் எதிர்ப்பலைகள் சிறிது சிறிதாக அடங்கின. 1984ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 24ஆம் திகதி படம் ஆங்கில மண்டபத்தில் திரையிடப்பட்டபோது ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் வாய்டைத்துப் போயினர். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி பழைய மாணவர் கூடுகின்றபொழுது இப்பொழுதும் இந்தப்படம் திரையிடப்படுகின்றது. வட்டுக்கோட்டையில் அவர்கள் கழித்த கல்லூரி நாட்களை இந்தப்படம் ஞாபகப்படுத்துகின்றது. திரு. சு. நேசானந்தர் என்ற மாணவரே எல்லா விதத்திலும் இதன் "கதாநாயகன்"

இந்தப் பணிகளோடு எனது கலாநிதிப்பட்டத் திற்கான ஆய்வினைத் தொடர்ந்தேன். 1983ஆம் ஆண்டு ஒருநாள் அதிகாலை பேராசிரியர் சிவபுத்மநாதனும் நானும்

பஸ் வண்டி மூலமாக வட்டுக்கோட்டையிலிருந்து பறப்பட்டு வல்வெட்டித்துறையிலிருந்த பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி வீட்டுக்குச் சென்றோம். நாம் மூன்று பேருமாக கலாநிதிப் பட்டத்திற்கு எந்தப் பொருளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று உரையாடினோம். அப்பொழுது பேராசிரியர் சிவபத்மநாதன் வட்டுக்கோட்டைச் செமினியைப் பற்றி ஓருவர் ஓர் ஆய்வுக்கட்டுரை எழுத வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார்.

"I think somebody must
write a thesis on
Batticotta Seminary"

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அது முக்கியமான விஷயந்தான். ஜெபநேசன் அதில் எழுத்டும் என்றார். பின்னர் இந்த ஆய்வுரையின் சுருக்கத்தை எழுதிப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியிடம் காண்பித்தேன். அவருடைய இயல்புப்படி ஏறத்தாழ பத்துமுறை ஆய்வுச் சுருக்கத்தை எழுதும்படி கூறினார். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களை வல்வெட்டித்துறையிலிருந்த அவருடைய வீட்டிலும், யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்த அவருடைய அலுவலகத்திலும் நான் எழுதிய கட்டுரைகளோடு சந்தித்து உரையாடினேன். அவர் எப்பொழுதும் அதிருப்தி தெரிவிப்பவராகவே இருந்தார். இதனைப் பற்றி கலாநிதி செ.மெளனாகுரு அவர்களிடம் கவலையோடு கூறினேன். அவர் "பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் கீழ் ஆய்வுரையை எழுத முற்படுவது பட்டாளத்துக்குப் பிட்டு அவிப்பது" போன்ற வேலையாகும். அவர் உலகத்தில் உள்ள அனைத்து நூல்களினதும் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு எல்லாவற்றையும் வாசித்துக்கொண்டு வா என்பார். நீங்கள் பேசாமல்

ஆய்வரையை எழுதிவிட்டுக் கொண்டுபோய்க் காட்டுங்கள்" என்றார். இவ்வாறு நான் ஆய்வரையின் பெரும்பகுதியை எழுதி முடித்தேன். அதன் பின்னர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியிடம் காட்டினேன். அவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தார். என்மீது அபார நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. இதனால் எனக்கு ஒரு நஷ்டமும் வந்தது. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அதற்குப் பின்னர் எனது ஆய்வினை மேற்பார்வை செய்யவே இல்லை. இக்கால கட்டத்தில் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்த மாண்புமிகு லலித் அத்துலத் முதலி அடிக்கடி யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் ஊரடங்கு உத்தரவினைப் பிறப்பித்துக் கொண்டேயிருந்தார். இதனால் வீட்டிலே எந்தவிதமான சூழப்பழுமில்லாமல் எனது ஆய்வினை மேற்கொள்ளக் கூடியதாகவிருந்தது. 1986ஆம் ஆண்டு எனது ஆய்வுரை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பரீட்சைத் தினைக்களத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. பேராசிரியர்கள் கா. சிவத்தம்பி, ஆ. வேலுப்பிள்ளை, பொன் பூலோகசிங்கம் ஆகியோர் எனது ஆய்வுரையைப் பரிசீலனை செய்து சில திருத்தங்களுடன் அதனை மீண்டும் சமர்ப்பிக்குமாறு அறிவித்தனர். இந்த திருத்தங்கள் செய்யப்பட்ட பின்னர் எனக்குக் கலாநிதிப்பட்டம் 1987ஆம் ஆண்டு வழங்கப்பட்டது.

என்னுடைய ஆய்வரை "வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியும், இலங்கையிலே தமிழர் சிந்தனை வளர்ச்சியும்" என்பதாகும். இந்த ஆய்வரை முதலில் ஆங்கிலத்திலும் பின்னர் தமிழிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

1982ஆம் ஆண்டு எதிர்பாராத விதமாக கீழைத்தேயக் கல்வி ஆர்வலர் (Indologist) ஒருவருடைய தொடர்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. யப்பானிலே யொக்கோகொமா

பல்கலைக்கழகத்திலே பணியாற்றிவந்த அமெரிக்க பேராசிரியர் Dr.Richard Fox Young என்னை சுந்திப்பதற்காக வட்டுக்கோட்டைக்கு வந்தார். இவர் 19ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற சைவ, கிறிஸ்தவக் கண்டனப் பிரசுரங்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து வந்தார். குருட்டுவழி, சைவதூஷண பரிகாரம், சுப்பிர தீபம், ஞானக்கும்மி முதலிய நூல்களைப் போட்டோப்பிரதி செய்து, ஆர்வத்தோடு படித்து வந்தார். "கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கெதிராக மேல்நாட்டிலே பல வாதங்களை முன்வைத்திருக்கின்றனர். யாழ்ப்பாணத்திலே கிறிஸ்தவத்தை மறுத்து புதிய சிந்தனைகள் ஏதாவது தோன்றி இருக்கிறதா" என்பதனை அறிவதே அவருடைய இலட்சியமாகவிருந்தது. இவர் ஆறுமுகநாவலர் எழுதிய "சைவதூஷண பரிகாரம்" என்ற நூலை ஆங்கிலத்திலே மொழி பெயர்த்துத்தரக் கூடியவர்கள் யாரையாவது உங்களுக்குத் தெரியுமா? என்று யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அவர் என்னுடைய பெயரைக் குறிப்பிட்டு Dr. Young அவர்களுக்குப் பதில் எழுதினார். Dr. Young அவர்கள் என்னோடு ஓப்பந்தம் ஓன்று செய்யும் முகமாக ஓர் ஆவணத்தைத் தயாரித்துத் தபால் மூலம் எனக்கு அனுப்பினார். அதில் நான் கையொப்பமிட்டு அனுப்பிய பின்னர் "சைவதூஷண பரிகாரம்" என்ற நூலைப் பதிவுத்தபாலில் அனுப்பினார். நான் மூன்று மாதத்தில் அந்த நூலை மொழிபெயர்ப்புச் செய்து Dr. Young அவர்களுக்கு அனுப்பினேன். அந்த மொழிபெயர்ப்பு மிகவும் இலகுவாக விருந்தது. ஏனெனில், சைவதூஷண பரிகாரத்தில் அதிகமாகக் காணப்பட்டவை பைபிள் வசனங்களோயாகும். அவையும் 1852ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த பைபிள் மொழி பெயர்ப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. இந்த மொழி பெயர்ப்பைப் படித்த பின்னர் Dr. Young அவர்கள்

யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து வட்டுக்கோட்டையில் தங்கி 19ஆம் நூற்றாண்டுக் கண்டன இலக்கியங்களைப் படிக்கத்திட்டமிட்டார். 1983ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 20ஆம் திகதி ஞாயிறு மாலை தேவாலயத்தில் வழிபாடு முடிந்தபின்னர். கல்லூரி அதிபரின் வீட்டிற்கு முன்னால் ஓர் உயர்ந்த அழகான வாலிபார் நின்று கொண்டிருந்தார். அவருக்கு அப்பொழுது வயது 32. முன்று மாதங்கள் வட்டுக்கோட்டையில் தங்கியிருக்கும் ஓழுங்குடன் வந்தார். அவரும் நானுமாகச் சேர்ந்து 19ஆம் நூற்றாண்டுக் கண்டன இலக்கியங்களைப் படிக்கலானோம். காசிவாசி செந்திநாதஜூயர், சங்கரபண்டிதர், சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை, ஆறுமுகநாவலர், முத்துக்குமார கவிராயர் ஆகியோருடைய நூல்களையெல்லாம் அவருக்கு மொழிபெயர்த்துக் கூறினேன். அவற்றையெல்லாம் அவர் மிகுந்த கவனத்தோடு எழுதினார். பின்னர் தட்டச்சுச் செய்தார். இறுதியாக அவர் ஒரு கருத்தைக் கூறினார். "யாழ்ப்பாணத்திற் கண்டன இலக்கியங்களை எழுதியவர்களிற் சங்கர பண்டிதர் மட்டுமே சில புதுமையான கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார். கிறிஸ்தவத்துக்கு மாறாக எழுதப்பட்ட ஏனைய கருத்துரைகளை நான் ஆங்கிலத்தில் படித்துள்ளேன். சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை முதலியவர்கள் அவற்றையே மொழிபெயர்ப்புச் செய்துள்ளனர்" என்று கூறினார். Dr. Young அவர்களுக்கு வட்டுக்கோட்டைச் சூழல் நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டது. வட்டுக்கோட்டையிற் சிலகாலம் மனைவியோடும் பிள்ளைகளோடும் தங்கியிருக்க முடிவு செய்தார். அவருடைய குடும்பத்தி னருக்கு ஒரு மின்சன் வீசா பெற்றுக்கொடுக்கலாமென்று பேராயர் அம்பலவாணர் கூறினார். ஆனால் 1983ஆம் ஆண்டிற்கும் அதற்குப் பின்னரும் ஏற்பட்ட நெருக்கடி களினால் இந்த வீசா பெறுவது கடினமாயிற்று.

Dr. Young அவர்களுக்கும் எனக்கும் இடையிலான தொடர்பு இன்றுவரை நீடித்துக்கொண்டே செல்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் என்னோடு சேர்ந்து சேகரித்த தகவல்களைக்கொண்டு ஒரு பாரிய நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதினார். அந்த நூலின் பெயர்: The Bible trembled. The Hindu - Christian controversies of Nineteenth Century Ceylon. இந்தநூல் 1995ஆம் ஆண்டு ஆஸ்திரியாவிலுள்ள Institute of Indology University of Vienna என்ற நிறுவனத்தினால் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இந்த நூலின் துணையாசிரியராக எனது பெயரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

Dr. Young அவர்களுக்கும், அவரது குடும்பத்தி நருக்கும், என்னையும் எனது குடும்பத்தினரையும் நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டது. 2002ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவிலுள்ள பிரின்ஸ்டன் இறையியற் பள்ளியில் ஒருவரூட் காலம் பணியாற்றும்படி அழைத்தவரும் இவரே. இன்றும் இவர் தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகுந்த ஆர்வமுடையவராகவிருக்கின்றார்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபரான பின்னார். பேராயர் சபாபதி "குலேந்திரன் வாழ்க்கை வரலாறு" என்ற நூலையும் "வணக்கத்துக்குரிய டானியல் பூவு" என்ற நூலையும் எழுதினேன். பேராயராகப் பதவியேற்றபின் "யாழ்ப்பாணத்துக்கிறிஸ்தவக் கவிஞர்களும் கீர்த்தனைகளும்" என்ற நூலையும் "பழையதும் புதியதும்" "நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்" என்ற நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டேன். இப்பொழுதும் சில நூல்களை எழுதி வருகின்றேன். ஆராய்ச்சியாளருக்கு உதவும் முகமாக "19ஆம் நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணம்" என்ற நூலையும் எழுதத் திட்டமிட்டுள்ளேன்.

1979ஆம் ஆண்டு மே மாதம் நான்காம் திகதி நான் மதுரையிலிருந்து திரும்பினேன். துணைவேந்தர் வித்தியானந்தனுக்குத் தன்னுடைய மாணவர்கள்மீது எப்பொழுதும் ஒரு பாசம் இருந்தது. அவர்கள் வாழ்க்கையில் முன்னேறுவதற்குத் தன்னால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்துகொண்டேயிருப்பார். 1979ஆம் ஆண்டு செப்ரெம்பர் 26ஆம் திகதி நான் பல்கலைக்கழகம் சென்றபொழுது பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், கலைப்பீடாதிபதியாக இருந்த பேராசிரியர் Tawney இராசரத்தினம் அவர்களுக்கு என்னைப்பற்றிக் கூறினார். பேராசிரியர் Tawney இராசரத்தினம் ஆரம்பிக்கப்பட விருக்கும் கிறிஸ்தவ நாகரிகத் துறையைப் பற்றிக் கூறினார். ஓக்டோபர் 29ஆம் திகதி கலைப்பீடாதிபதியின் காரியாலயத்தில் கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறையின் பாடத்திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்தேன். அந்தப்பாடத்திட்டம் பெரும்பாலும் மதுரை, காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தின் M.A. பட்டத்திற்கான சமயபாடத் திட்டத்தினை ஓட்டியதாக வேயிருந்தது. பேராசிரியர் Tawney இராசரத்தினம் எனது பாடத்திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டு விரிவுரைகளை ஆரம்பிக்குமாறு கூறினார். நவம்பர் மாதம் 02ஆம் திகதி விரிவுரைகள் ஆரம்பமாகின. முதலாம் வருடத்தில் 11 மாணவர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் ரோமன் கத்தோலிக்க சமயத்தவர்களாக விருந்தனர். கத்தோலிக்க திருச்சபையில் இறையியலிலும், திருச்சபைவரலாற்றிலும் ஆழ்ந்த புலமை பெற்ற பல குருமார்கள் இருந்தனர். ஆனால், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நான் படித்துபடியால், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் நிர்வாகிகள் பலரோடு எனக்குப் பழக்கமிருந்தது. முதலாம் வருடமும், 02ஆம் வருடமும் கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறைக்கு நான் மட்டுமே பொறுப்பாகவிருந்தேன்.

02ஆம் வருடத்திற் கிறிஸ்தவ நாகரிகம் பயில ஏறத்தாழ இருபது மாணவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். அப்பொழுது ஒரு மணித்தியாலம் விரிவுரை நிகழ்த்த இருபத்தொரு ரூபா வழங்கப்பட்டது. நான் பல்கலைக் கழகத்தில் பகுதியே விரிவுரையாளராக நியமிக்கப்பட்டு ஓரிருமாதங்களுக்குள் பேராசிரியர் Tawney இராசரத்தினம் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். புதிய பீடாதிபதியாகப் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி தெரிவுசெய்யப் பட்டார். பேராசிரியர் கைலாசபதிக்கும், துணைவேந்தர் வித்தியானந்தனுக்கும் அப்பொழுது கடும்போட்டு நிலவி வந்தது. நான் துணைவேந்தர் வித்தியானந்தன் அவர்களி னால் நியமிக்கப்பட்டவனென்றும், அவருடைய ஆகரவாள னென்றும் என்னத்தலைப்பட்டார். ஒருநாள் கலைப்பீடாதி பதியின் அலுவலகத்துக்கு என்னை அழைத்து, "துணை வேந்தர் வித்தியானந்தன் எப்படி உம்மை அழைத்தார்?" உம்மைடைய வீட்டுக்குவந்து வரும்படி கூறினாரா? அல்லது பல்கலைக்கழகத்திலோ, வீதியிலோ உம்மைக் கண்ட பொழுது வந்து படிப்பியும் என்று சொன்னாரா? என்று துழாவித்துழாவிக் கேட்டார். நானும் எல்லாக் கேள்வி களுக்கும் சாதுரியமாகப் பதில் சொன்னேன். என்ன காரணமோ அவருக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை. இரண்டு வருடங்கள் அந்தப் பதவியை விளம்பரம் செய்யாமல் இருந்தார்.

ஆனால், காலஞ் செல்லச்செல்ல என்மீது அவருக்கு மதிப்பு உண்டாயிற்று. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிச் சஞ்சிகையின் 100ஆவது ஆண்டு நிறைவைக் குறிக்கும் ஒரு மலரை வெளியிடத் தீர்மானித்தோம். அந்த மலரில் ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதித்தரும்படி கேட்டேன். இந்தக் தமிழ் அறிஞரைப்பற்றி நீண்ட நேரம்

உரையாடனேன். முக்கியமான நூல்களைக் கொடுத்தேன். பறுவ திருத்துவதற்காக அடிக்கடி அவரைச் சந்திக் கலானேன். எமதுநட்புவளர்லாயிற்று. பல்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றத் தொடங்கி 02வது வருடம் முடிகின்ற காலத்தில் கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறை உதவி விரிவரையாளர் பதவி, பத்திரிகையில் விளம்பரப்படுத்தப்பட்டது. விளம்பரம் வந்த தினமே பேராசிரியர் கலாசபதி, நான் இலங்கை வங்கி யாழ் கிளைக்கு முன்னால் துவிச்சக்கர வண்டியிற் சென்று கொண்டிருந்தபொழுது கைதட்டிக் கூப்பிட்டார். விளம்பரத்தைக் குறித்துச் சொல்லி விண்ணப்பிக்கும்படி அறிவறுத்தினார். என்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுவதிற் பூரணமான ஆர்வம் அவருக்கு இருந்ததாகவே எண்ணுகிறேன்.

ஆனால், யாழ். பல்கலைக் கழகக் கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறையை உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையார், இளமையும், புத்திக் கூர்மையும் நிறைந்த வண. பிதா A. J. V. சந்திரகாந்தன் அவர்களை அந்தப்பகவிக்கு விண்ணப்பிக்கும்படி செய்தனர். நேர்முகப் பாட்சை துணைவேந்தா வித்தியானந்தன் தலைமையில் நடைபெற்றது. வண. பிதா A. J. V. சந்திரகாந்தன் தெரிவிசெய்யப்பட்டார். நான் தொடர்ந்து பகுதிநேர விரிவரையாளனாக இருக்கலாம் என்று கூறினார்கள்.

கால நீரோட்டம் விரைந்து சென்றது. வண. பிதா A. J. V. சந்திரகாந்தன் கலாநிதிப்பட்டம் பெறுவதற்காகப் பிறநாடு செல்லவேண்டியதாயிற்று. மீண்டும் கிறிஸ்தவ நாகரிகத் துறையின் விரிவரையாளர் பதவி விளம்பரப் படுத்தப்பட்டது. அப்பொழுது மொழியியல் மற்றும் கலாச்சாரத் துறையின் தலைவராக இருந்தவர் பேராசிரியர் சு.

சுசீந்திரராஜா. பேராசிரியர் சு.சுசீந்திரராஜா ஒருநாள் என்னைச் சந்தித்து "நீர் அந்தப் பதவிக்கு விண்ணப்பிக்க வேண்டும். நீர் இளைப்பாறுவதற்கு அதிக காலம் இருக்கிறது. இளைப்பாற முன்னர் பேராசிரியர் (Professor) நிலையை அடைந்துவிடலாம்" என்று கூறினார். அப்பொழுது தற்காலிக விரிவுரையாளராகவிருந்த ஒரு கத்தோலிக்க மதகுருவை நிரந்தர விரிவுரையாளராக்கப் பேராசிரியர் சு. சுசீந்திரராஜா விரும்பவில்லை. அப்பொழுது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் எனக்கு சிறந்த எதிர்காலம் உண்டு என்று எண்ணினேன். திரு. ஆழ்வார்பிள்ளை இராஜசிங்கம் இளைப்பாறுவதற்கு காலம் நெருங்கி வந்தது. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் துணை அதிபராகவும், பின்னர் அதிபராகவும் வருவதற்கு வாய்ப்புண்டு என்று கருதினேன். இதனால் விரிவுரையாளர் பதவிக்கு நான் விண்ணப்பிக்கவில்லை. பேராசிரியர் சு.சுசீந்திரராஜா நான் உதவி விரிவுரையாளராகவன்றி, விரிவுரையாளராகவே சேர்ந்து கொள்ளலாம்" என்றார். நான் அப்பொழுது செய்த தீர்மானம் பின்னர் சரியானதாகவே எனக்குத் தோன்றியது. வண. பிதா அன்றன் மத்தயாஸ் உதவி விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்றார்.

இரண்டு வருடங்கள் தன்னந்தனியனாகக் கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறையை நடத்திவந்தேன். எனக்குப் பின்னர் அந்தத்துறையை நடத்திவந்த வண.பிதா A.J.V. சுந்திரகாந்தன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கிறிஸ்தவ நாகரிகத் துறையின் வரலாற்றை எழுதினார். அதில் அந்த துறையின் முதல் இரண்டு வருட கால வரலாற்றை எழுதவில்லை. என்னைப்பற்றியாவது, ஆரம்பகாலத்தைப் பற்றியாவது எதுவுமே குறிப்பிடவில்லை. எனது வாழ்வில் வேதனையை ஏற்படுத்திய விஷயங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். பேராசிரியர் சபா ஜெயராஜா அவர்கள்தான் அந்த

நாலைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு என்னைப்பற்றி ஓன்றுமே கூறப்பட வில்லையென்று குழுறினார். யாழ். பல்கலைக் கழகம் 25 வருடப்பூர்த்தியைக் கொண்டாடிய பொழுது மலர் ஒன்றை வெளியிட்டது. பேராசிரியர் அசண்முகதாஸ் அந்த மலரிலே கிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறையை நான் எவ்வாறு ஆரம்பித்து நடத்தினேன் என்று விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

1988ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் வரை நான் யாழ். பல்கலைக் கழகத்திற் பகுதிநேர விரிவரையாளாக இருந்தேன். அந்த வருடம் அக்டோபர் மாதம் 28ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் அதிபராக நியமிக்கப்பட்ட பின்னர் பல்கலைக் கழகத்துக்குச் செல்வதை நிறுத்தி விட்டேன்.

1992ஆம் ஆண்டு பல்கலைக் கழகப் பேரவை உறுப்பினராக இருந்த அன்றன் அல்பிற்ட் அவர்கள் கொழும்புக்கு மாற்றலாகிச் சென்றுவிட்டார். துணை வேந்தராக இருந்த பேராசிரியர் அ. துரைராஜா அவர்கள் என்னை அந்த இடத்திற்கு நியமிக்குமாறு பல்கலைக் கழக மாணியக்கு முழுவகுக்கு எழுதினார். துணை வேந்தர் துரைராஜாவுக்கு என்னை முன்னர் தெரியாது. அவர் பொறியியற் பேராசிரியராகப் பேராதனையில் பணியாற்றியவர். பேராசிரியர் சபாபதி குலேந்திரனுடைய இறுதி அஞ்சலிக்கு வந்திருந்தார். அதிலே நான் பேசிய பேச்சைக்கேட்டு என்மீது நன்மதிப்புக்கொண்டார். 1992ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 2008வரை யாழ். பல்கலைக் கழகப் பேரவை உறுப்பினராகப் பணியாற்றியதனால், துணை வேந்தர்களாக இருந்த பேராசிரியர்கள் துரைராஜா, குணரத்தினம், பாலசுந்தரம் பிள்ளை, மோகனதாஸ், குமாரவட்சுவேல், சண்முகவிங்கங் ஆகியோருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அத்துடன் பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுவின் தலைவர்களாகவிருந்த பேராசிரியர்கள் P. P. மென்டிஸ்,

காமினி சமரநாயக்க ஆகியோருடனும், உயர்கல்வி அமைச்சர் சுசில் பிறேமஜீயந் ஆகியோருடனும் தொடர்புகொள்ளலானேன். துணைவேந்தராகவிருந்த பேராசிரியர் மோகனதாஸ், மாணியக்குமுத் தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் P.P.மென்டிஸ் அவர்களுடன் தொலை பேசியிற் பேசும்படி என்னிடமே கூறுவார். பல்கலைக் கழகத்தின் உயர்படிப்புப் பீடத்துடனும், கலைத் துறை விரிவுரையாளர்களைத் தெரிவு செய்யும்குமுவிலும் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் பங்குபற்றினேன். யாழ். தென்னிந்தியத் திருச்சபை ஆதீன வேலைகளிலிருந்தும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி வேலைகளிலிருந்தும் சற்றுநேரம் பிரிந்திருக்க அவகாசம் கிடைத்தது. (A Pleasant deviation)

யாழ். பல்கலைக் கழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அனைவரும் என்மீது அன்பு பாராட்டனார். இரண்டு முறைதான் கசப்புணர்வு ஏற்பட்டது. பேராசிரியர் துரைராஜாவைத் தொடர்ந்து, பேராசிரியர் குணரத்தினம் துணைவேந்தரானார். துணைவேந்தர் தேர்தலில் இரண்டாவது வாக்கு இவருக்குத் தாரளமாகக் கிடைத்தது. பேராசிரியர் பாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களுக்கு முதலாவது வாக்குகள் மூன்று கிடைத்தன. துணைவேந்தராக அமர்ந்த பேராசிரியர் குணரத்தினம், வண. பிதா A. J. V. சந்திரகாந் தனை ஒருமுறை சந்தித்த பொழுது "என்ன? உங்களுடைய பேராயர் பாலசுந்தரம்பிள்ளைக்குத்தானே வாக்களித் திருக்கிறார்". என்று கூறினார். அப்பொழுது வணபிதா A. J. V. சந்திரகாந்தன் "பேராயர் ஜெபநேசனுக்கு நட்பு மிகவும் முக்கியமானது, நண்பர்களை ஒருபோதும் கைவிடமாட்டார்" என்று கூறினார்.

2006ஆம் ஆண்டு இன்னொரு பிரச்சினை தோன்றியது. பேராசிரியர் மோகனதாசின் புதலிக்காலம் முடிந்தது. துணைவேந்தர் பதவிக்கு நான்கு பேர் போட்டியிட்டனர் அவர்களிலே ஒருவர் பேராசிரியர் ஜீவன் ஹால் "இவர் முதல் முன்றுபேர்களில் ஒருவராக வரமாட்டார்." என்றே எல்லாரும் எண்ணினாகள். ஆனால், பேராசிரியர் ஜீவன் ஹால்; பேராசிரியர் வி. நித்தியானந்தன் அவர்களை ஒரு வாக்கினால் தோற்கடித்து Panelக்குள் வந்துவிட்டார். ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ; அவரையே துணைவேந்தராக நியமித்தார். பேராசிரியர் ஜீவன் ஹாலுக்கு பல இந்துசமய மரபுவாதிகள் வாக்களித்திருந்தனர். ஆனால், பல்கலைக்கழகச் சமுதாயம் பேராசிரியர் ஜீவன் ஹால் அவர்களுடைய வெற்றிக்கு நான்தான் காரணம் என்று நம்பியது. பேராசிரியர் ஹாலைப்பற்றியும், என்னைப்பற்றியும் சுவரொட்டிகள் தயாரிக்கப்பட்டுப் பல்கலைக்கழகத்தின் முக்கியமான இடங்களில் ஓட்டப்பட்டன. அவருக்கு வாக்களித்தவர்கள் உடனடியாக பேரவையில் இருந்து ராஜனாமாச் செய்யவேண்டும் என்று சுவரொட்டிகளில் கூறப்பட்டு இருந்தது. சில பேரவை உறுப்பினர்களின் படங்கள் கிடைக்கவில்லை. அவர்களின் படங்களுக்குப் பதிலாக மண்டையோடுகள் போடப்பட்டு அவர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. எல்லாப் புயலும் அடங்குவதனைப்போல, இந்தப் புயலும் சில மாதங்களுக்குப்பின் அடங்கியது. ஆனால், இந்தத் தேர்தல் எனக்கோர் உண்மையை உணர்த்தியது. மரபுவாதிகளான இந்துக்களும் தமது சமய உணர்வுகளைத் தள்ளிவைத்துப் பேராசிரியர் ஹால் அவர்களுக்கு வாக்களித்தனர் என்பதாகும். வெளிப்படையாகவே ஆதரித்தவர்களுள் குமாரசுவாமிப் புலவரின் பேர்த்தியான திருமதி மங்கையற்காசி திருச்சிற்றம்பலம், இளைப்பாறிய கல்விப்

பணிப்பாளர் இரா. சுந்தரவிங்கம், பிரபல வைத்தியர் சி. சிவானந்தராசா ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சிறிது காலத்தின் பின்னர் ஜீவன் ஹால் தமது துணைவேந்தர் பதவியை ராஜனாமாச் செய்தார். பேராசிரியர் இ. குமாரவட்வேல் பதில் துணைவேந்தராக நியமிக்கப் பட்டார்.

பல்கலைக்கழகத் தொடர்பு, ஆராய்ச்சி, நூலாக்கம் என்பன எனது இரத்தத்தோடு ஊரியவை. 2002ஆம் ஆண்டிலும் 2007ஆம் ஆண்டிலும் வருகை அறிஞர் என்னும் தகுதிபெற்று அமெரிக்காவிலுள்ள பிரின்ஸ்டன் இறையியற் பள்ளியிலும், அவஸ்திரேலியாவிலுள்ள பிலின்ரேர்ஸ் பல்கலைக்கழகத்திலும் ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டேன். இரண்டு வாரங்கள் ஓல்லாந்து தேசத்திலிருந்த லேய்டன் பல்கலைக்கழகத்திலும் ஆய்வினை மேற்கொண்டேன். எனது மக்களும் வண்டனிலும் அமெரிக்காவிலிருந்த பல்கலைக்கழகங்களில் படித்தார்கள். வண்டனில் இருக்கின்ற Gold Smith கல்லூரியிலும் அமெரிக்காவிலுள்ள Bowling Green பல்கலைக்கழகத்திலும் படித்தமையினால். அந்த இடங்களிற் கற்பித்த பேராசிரியர்களுடன் உரையாடவும் எனக்கு வாய்ப்புக்கிட்டியது.

ஒருமுறை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் முக்கியமான ஒன்றுகூடலில் ஒரு மாணவன் என்னைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது நான் "ஒரு நடமாடும் பல்கலைக்கழகம்" என்று கூறினார். எனது பதிலுரையில் "அப்படிச் சொல்லுவது தவறு. பல்கலைக்கழகங்களில் "நடமாடியது" என்று குறிப்பிடுங்கள்" என்றேன்.

இயல்

11

எதிர்ப்புக ஈயிரம் கோடிவரும்!

இந்த எதிர்ப்பிலே என்னத்தைக் கண்டுவிட்டார்

மத்தியீடும் உரிமைகள் கேட்டு நின்றால்

மனம் மறுகியே கூம்புத ஸேதுக்கேடா ?

மனம் மறுகியே கூம்புத ஸேதுக்கேடா ?

நித்திரை இழந்திடும் நாட்கள் வரும்

நித்திய எதிர்ப்புகள் கோடி வரும்

அத்துயர்க் காட்சிகள் சாய்க்கவில்லை

மனம் ஆடியே ஆழிந்திட்ட கலைஞரில்லை

மனம் ஆடியே ஆழிந்திட்ட கலைஞரில்லை

துன்பங்க எளத்தனை எத்தனையோ

அவை துச்சிமன்போம் நாங்கள் இச்சகத்தில்

இது என்புக எல்லாத பேடிக்கூட்டம்

அட ! எங்களை மாய்த்திட முடியுமோ ?

அட ! எங்களை மாய்த்திட முடியுமோ ?

- செ.கதிர்கௌமநாதன்

2005ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம்
28ஆம் திகதி நான் பதிவியிலிருந்து
ஓய்வுபெறவேண்டிய தினமாகும். உயர்
பதவிகளில் இருந்தவர்கள் தம்முடைய
ஒய்வுக்காலத்தை எண்ணிப்

**2005ஆம்
ஆண்டுக்குப் பின்னர்**

பயப்படுவார்கள். என்னுடன் மிக நீண்டகாலம் பழகியதிரு. C. B. பவிங் அவர்கள் நான் இளைப்பாறிய பின்னர் இலங்கையில் இருக்கக்கூடாது, வேறு நாடு ஒன்றுக்குச் சென்றுவிட வேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறினார். எனக்கு 62வயதாக இருக்கையில் சென்னைத் திருமண்ட வத்தின் இளைப்பாறிய பேராயர் சுந்தர் கிளார்க் இளைப்பாறும் வயது வரும்முன்னர் உந்தப் பகவியை விட்டு விலகி வேறு ஏதாவது பணிசெய்ய வேண்டுமென்று ஆலோசனை கூறினார். திருச்சபைக்குள்ளும் சிலர் நான் பதவியில் இருந்து இளைப்பாற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். இதற்குக் காரணம் சினட் மகாசபை தனது யாப்பிற் செய்துகொண்ட ஒரு திருத்தமாகும். தென்னிந்தியத் திருச்சபையில் ஒருவர் பேராயராக வருவதென்றால் அவர் ஐம்பது வயதிற்கு மேற்பட்டவராக இருத்தல்வேண்டும் என்பதாகும். இந்தப் பிரமாணம் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னர் அது ஆதீன சங்கங்களினால் அங்கீகரிக்கப்படல் வேண்டும். தென்னிந்தியத் திருச்சபையில் அப்பொழுது 21 ஆதீனங்கள் இருந்தன. இவற்றிலே 13 ஆதீனங்கள் ஓப்புதல் அளித்துவிட்டாற் சினட் மகாசபையின் திட்டம் சட்டம் ஆகிவிடும். சினட் மகாசபையின் திட்டத்தை முதன் முதலாக அங்கீகரித்த ஆதீனங்களில் ஒன்று யாழிப் பாணமாகும். சினட் மகாசபையின் திருத்தங்களில் ஒன்று எனக்கு நன்றாகப் பிடித்திருந்தது. அது என்னவென்றால் இளைப்பாறிய பேராயர் ஆதீன சங்கத்தில் இருக்க முடியாது என்பதாகும். ஆனால், சினட் மகாசபையின் திருத்தங்கள் சிலருக்கு நெருக்கடிகளை ஏற்படுத்தின. நான் இளைப்பாறு கின்ற பொழுது அவர்களுக்கு 50வயது பூர்த்தி அடைந்திருக்க மாட்டாது. ஆனால், 13 ஆதீனங்கள் ஓப்புதல் அளிப்பதற்குக் கால அவகாசம் தேவையாகவிருந்தது.

ஆகவே, 13 ஆதீனங்கள் அங்கீரித்துத் திருத்தம் சட்டமாக வருமுன்னர் யாழ். ஆதீனத்தில் தோதல் நடைபெற வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்பினார்கள்.

தென்னிந்தியத் திருச்சபை யாழ். ஆதீனத்தில் ஆற்றலும், செயற்றிறனும் மிக்க சில குருமார்கள் இருந்தனர். ஆனால், அவர்களுக்குள் ஒற்றுமையில்லாத காரணத் தினால் இந்தியாவிலிருந்து ஒருவரைக்கொண்டு வந்து பேராயராக நியமிக்கவேண்டுமென்றும் சிலர் பேசிக் கொண்டனர். குருமார்களில் கல்வியில் நாட்டமும் பக்தி யுமடையவராக வண. D. S. தியாகராஜா திகழ்ந்தார். எனக்குப் பின்னர் அவரே பேராயர் வரவேண்டுமென்று நான் விரும்பினேன். இதில் எந்தவிதமான தவறினையும் நான் காணவில்லை. பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் தனக்குப் பின்னர் வணக்கத்துக்குரிய D. J. அம்பலவாணர் அவர்களே பேராயராக வரவேண்டுமென்று விரும்பினார். பேராயர் D. J. அம்பலவாணர் தனக்குப்பின் நானே பேராயராக வரவேண்டுமென்று விரும்பினார். பேராசிரியர் அ. துரைராஜா தனக்குப்பின் பேராசிரியர் மு. குணரத்தினம் அவர்களே துணைவேந்தராக வரவேண்டும் என்று விரும்பினார்.

வண. கலாநிதி டானியேல் தியாகராஜா தமது புத்திக்கூர்மையினாற் சகல தடைகளையும் தாண்டிப் பேராயராக வந்துவிடுவார் என்று நான் உறுதியாக நம்பியிருந்தேன். ஆனால் தென்னிந்தியத் திருச்சபைக்கு மாறாக நான் எதுவும் செய்யக்கூடாது என்பதில் கருத்தாயிருந்தேன். தென்னிந்தியத் திருச்சபை யாப்பின் பிரகாரம் ஒரு பேராயர் தமது அறுபத்தைந்தாவது பிறந்த நாளுக்கு ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னர் இன்ன நாளில் தனக்கு அறுபத்தைந்து வயது பூர்த்தியாகிவிடும்; எனது

ஆதீனத்துக்குப் புதிய ஓர் ஆயரைத் தெரிவிசெய்யும் ஒழுங்குகளை மேற்கொள்ளுங்கள் என்று ஒரு கடிதம் எழுத வேண்டும். நான் இப்படியாக எனது 65வது பிறந்த நாளுக்கு ஆறுமாதங்களுக்கு முன்னர் தலைமைப் பேராயருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். பதிவுத் தபால்மூலம் ஒரு பிரதியைப் பிரதம பேராயர் B. P. சுகந்தர் அவர்களுக்கும், இன்னொரு பிரதியைச் சினட் மகாசபையின் செயலாளர் Dr. Pauline சத்தியமூர்த்தி அவர்களுக்கும் அனுப்பினேன். தலைமைப் பேராயர் நான் எழுதிய கடிதம் கிடைத்ததென்றும், புதிய பேராயரைத் தெரிவு செய்வதற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொள்ளுகிறோம் என்றும் அறிவித்தார். (இக்கடிதத்தின் பிரதி பின்னினைப்பாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.)

இந்தச் சூழ்நிலையில் வண். கலாநிதி D.S. தியாகராஜாவுக்கு ஒரு விதையம் சாதகமாக அமைந்துவிட்டது. 2004ஆம் வருடம் ஆதீனத்தின் செயலாளராக வண். அன்னப்பா ஜெயக்குமார் பணியாற்றி வந்தார். அவரே அடுத்த வருடத்துக்கான கால அட்டவணையைத் தயாரித்தார். அதிலே 2005ஆம் ஆண்டு ஆதீன சங்கக்கூட்டம் பெப்ரவரி மாதம் 25ஆம், 26ஆம் திகதிகள் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். அத்தியட்சாதீனத்தின் செயற்குழு அவர் தயாரித்த கால அட்டவணையை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டது. தென்னிந்தியத் திருச்சபையின் யாப்பின்படி ஒரு ஆதீனசங்கம் பேராயர் தேர்தலை நடத்துவதற்குக் குறைந்த பட்சம் அதனுடைய ஆயன் ஆறுமாதமாகுதல் இருக்கல் வேண்டும். எனக்கு 64வயதும் மொதங்களும் 2004ஆம் வருடம் செப்டம்பர் மாதம் 28ஆம் திகதிதான் பூர்த்தி ஆயிற்று. அதற்குப்பின்னர் 06மாதம் காத்திருந்தால் மார்ச் மாதம் 28ஆம் திகதி ஆகிவிடும். ஆனால் ஆதீன சங்கக் கூட்டமோ பெப்பிரவரி மாதம் 25ஆம், 26ஆம் திகதி என்று

நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுவிட்டது. இதனால் தலைமைப் பேராயர் 2004ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்ட ஆதீன சங்கத்தினால் பேராயரைத் தெரிவிசெய்ய முடியாதென்று தீர்மானித்தார்.

பெற்றவரி மாதம் 25ஆம், 26ஆம் திகதிகளில் ஆதீன சங்கக் கூட்டம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஓட்டில் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. 2005ஆம் ஆண்டு செயலாளராக வண. சந்திரன் ஆர்னல்டும், பொருளாளராகத் திரு. அன்னப்பா ஜெயராஜனும் பணியாற்றினார்கள். பேராயர் தேர்வு அந்த ஆதீன சங்கத்தினால் செய்யப்படமாட்டாது என்றறிந்து வண. D. S. தியாகராஜாவை எதிர்த்தவர்கள் ஒருபறம் மகிழ்ச்சியும், ஒருபறம் சினமும் அடைந்தார்கள். அந்த ஆதீன சங்கக் கூட்டத்தில் வண. D. S. தியாகராஜாவுக்குப் போதியளவு ஆதரவு இருந்தது. அவர்கள் சினம் அடைந்ததற்குக் காரணம் பேராயர் தேர்தல் நடத்தப்படாமல் காலம் கடந்துபோனால் வண. D.S. தியாகராஜாவுக்கு 50வயதாகிவிடும். எனவே, அவர் பேராயராக வருவதற்குத் தகுதி பெற்றுவிடுவார் என்பதாகும்.

2005ஆம் ஆண்டு ஆதீன சங்கக் கூட்டத்திற் பல இளங்குருமார்கள் என்னையும், வணக்கத்துக்குரிய சந்திரன் ஆர்னல்ட் அவர்களையும் அநாகரிகமாகத் தாக்கிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். இளங்குருமாருக்குத் துணிவு வந்தமைக்குக் காரணம்: இனி எப்படியானாலும் ஒரு மாதத்திற்குமேல் நான் பதவியில் இருக்கமாட்டேன் என்பதாகும். அந்த ஆதீன சங்கக் கூட்டத்திலே என் மனைவியும், மேல்நாட்டு மிதனரிமாரும் வந்திருந்தார்கள். மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பெரிய நீலா வணையில் இருந்து ஒரு பிரதிஸ்டர் வந்து மேடையிலேறி

அதிக நேரம் உரையாற்றினார். அவருக்கு நல்ல பயிற்சி அளிக்கப்பட்டிருந்தது. எனது நகைச்சுவை உணர்வினால் எல்லாவற்றுக்கும் பதில் உரைத்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய மனைவி என்னுடைய பொறுமையையும், அமைதியையும் கண்டு திகைப்படைந்து போனார். அதிக்டவசமாக அந்தக் கூட்டத்துக்குத் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த மூன்று பேர் பார்வையாளராக வந்திருந்தனர். அவர்களை நான் வரவழைக்கவுமில்லை. வந்தவர்களைப் போகச் சொல்லவுமில்லை. ஆனால், அவர்கள் வந்திருக்காவிட்டால் அங்கத்தவர் பலர் காட்டு மிராண்டிகளாகவே மாறியிருப்பார். ஏனெனில், அங்கத்த வர்களிற் சிலர் சுய நினைவுடன் இருக்கவில்லை. இந்த ஆதீன சங்கக்கூட்டத்தில் வண. மில்ரன் சொலமன் மூன்று அதிகப்படியான வாக்குகளினால் வண. பெஞ்சஸ்மீன் ஜெயராஜாவைத் தோற்கடித்துச் ஆதீனத்தின் செயலாளரானார். வண. பெஞ்சஸ்மீன் ஜெயராஜா வண. கலாநிதி D. S. தியாகராஜாவின் ஆதரவு பெற்றவர். வண. மில்ரன் சொலமன், வண. ஜெயநேசனின் ஆதரவு பெற்றவர். வண. கலாநிதி D. S. தியாகராஜாவுக்கு மேலதிகமாக ஆதரவாளர்கள் இருந்த பொழுதிலும், அவர்களுக்குச் செயலாளர் தேர்தலின் முக்கியத்துவத்தை விளக்கி ஆதவைத் திரட்ட வண. கலாநிதி D. S. தியாகராஜாவும், அவருடைய ஆதரவாளர்களும் தவறிவிட்டனர்.

சினட் மகாசபையின் பிரதிநிதிகளாகச் செயற் குழுவினாலே முன்வைக்கப்பட்ட பெயர்கள் ஆதீன சங்கத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், வண. S. ஜெயநேசன் அந்தப்பட்டியலில் இரண்டுபேரை நீக்கிவிட்டு வேறு இருவரைச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி செய்தார். வண. பெஞ்சஸ்மீன் ஜெயராஜாவுக்குப் பதிலாக வண. பி.

மாண்பு. பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது M.A. (தமிழ்) வகுப்பு

University of Jaffna, Sri Lanka

Master of Arts in Tamil - 1st Batch 2007 / 2008

Seated (L-R)

: Mrs.V.Aravindhan, Mr.P.Magalasingam, Mr.E.Ananthanadarasa, Mr.K.Navaratnam, Prof.S.Sivalingarajah (Course Co-ordinator), Prof.N.Shannugalingam (Vice Chancellor), Rt.Rev Dr.S.Jebanesan, Mr.B.Kasinthan, Mr.S.Lalesan, Mr.K.Sasitharan, Dr.T.Veinamby, Mrs.Q.Kalamani, Miss T.Seeniyar, Mrs.S.Sivarajalingam, Mrs.R.Prathieean, Miss.U.Panchadhaman, Mrs.K.Anandaranam, Mrs.K.Mahalingasivam, Mrs.J.Sivasubramanyam, Miss.P.Nadarajah, Miss.S.Nadarajah, Miss.R.Vigneswaran, Mrs.B.Sivakumaran, Mrs.K.Krishnakumar, Miss.J.Muthukumari, Miss.G.Nellinathalingam, Miss.T.Shammugam, Mrs.J.Navalagananathan, Miss.H.Kallasapillai, Mrs.S.Rajarajeswariyan, Mrs.P.Sripathy.

Standing 2nd Row :

Mr.V.Sonialingam, Mr.M.Chidraseharan, Mr.K.Srinathurai, Mr.K.Uruthrakumar, Mr.V.Mahendrakumar, Mr.V.Uthayakumar, Mr.N.Thavarajah, Mr.M.Thavaruban, Mr.N.Bhavan, Mr.V.Gnanasambanthan, Mr.J.Nimalan, Mr.T.John Quintus, Mr.K.Thamarajan, Mr.V.Ahilan, Mr.E.Anushanthan, Mr.B.Balaganesan, Mr.S.Sivakumar, Mr.K.Bala Shanmukam, Mr.V.Sakthivel, Mr.S.Markandu, Mr.P.Valipuranathan, Mr.R.Krishnakumar, Mr.S.Suntharamoorthy.

Standing 3rd Row :

CONFERENCE ON SRI LANKAN THEOLOGY KANDY, SRI LANKA
26TH 27TH 28TH JUNE 2006

தேவதாசையும், Dr. திருமதி அரியராணி ஞானதாசன் அவர்களுக்குப் பதிலாக திரு. G. இராசநாயகம் அவர்களையும் பிரதிநிதிகளாக்கும்படி செய்தார். இது அவர் செய்த இமாலயத் தவறாக அமைந்துவிட்டது. திரு. C. D. சின்னக்கோன் தன்னையே Dr. திருமதி அரியராணி ஞானதாசன் அவர்களுக்குப் பதிலாக பிரதிஷ்டர் ஆக்குவார் என்று எண்ணியிருந்தார். இந்தச் சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து விபீஷணன் இராவணனைவிட்டுப் பிரிந்ததைப்போல, சின்னக்கோன், ஜெயநேசனை விட்டு வண. கலாநிதி D. S. தியாகராஜாவின் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டார்.

இரண்டாவதாக வண. S. ஜெயநேசன் அந்த ஆதீன சங்கக் கூட்டத்தில் தன்னை சினட் மகாசபையின் பிரதிஷ்டர்களில் ஒருவராக முன்னிறுத்த எண்ணவில்லை. பேராயர் என்ற கோதாவில் தான் சினட் மகாசபைக்கு அழைக்கப்படுவேன் என்று எண்ணிஇருந்துவிட்டார்.

இந்த ஆதீன சங்கக் கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து எனக்கு இன்னுமொரு பிரச்சினை தோன்றியது. 2004ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் மருதனார்மடம் கிறிஸ்தவ இறையியற் கல்லூரியில் விரிவுரை ஆற்ற மதுரையிலிருந்து வந்த வண. கலாநிதி தாயன்சன் கார் அவர்கள் இக் கூட்டத்தின் ஆரம்ப வழிபாட்டை நடாத்தினார். ஆதீன சங்கக் கூட்டத்துக்கு வரவேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார். ஆனால், செயலாளராக இருந்த வண. சந்திரன் ஆர்னல்ட் அவருக்கு அழைப்பிதழ் கொடுக்க வில்லை. ஆரம்ப வழிபாடு முடிந்தவுடன் Dr. Carr அவர்கள் "நான் வீட்டுக்குப் போகலாமா" என்று கேட்டார். நான் ஓமென்றேன். இது அவருக்குப் பெரும் அவமானமாகப் போய்விட்டது. தானும் ஆதீன சங்கக்கூட்டத்துக்குச் சென்று

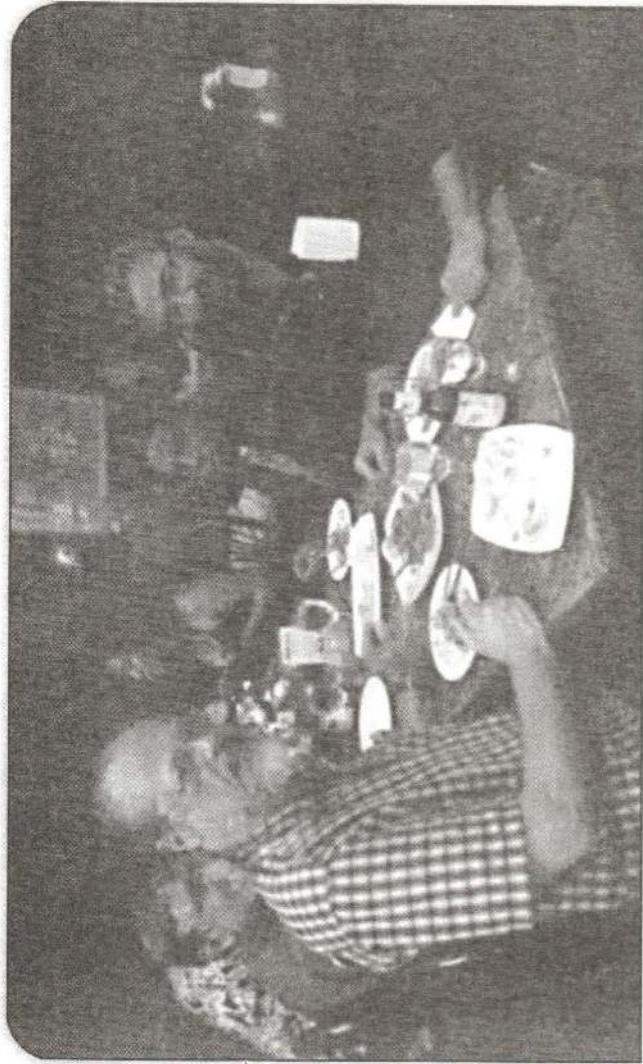
சில முத்துக்களை உதிர்த்திருக்கலாம்; அதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது என்று பழங்கினார். அன்று தொடக்கம் வண. கலாநிதி D. S. தியாகராஜாவையும், என்னையும் அவமானப்படுத்துவதிலேயே தமது ஆற்றலைப் பயன்படுத்தினார். ஏறத்தாழ பன்னிரண்டு வருடங்கள் குழாய் நீர், தொலைபேசி, மின்சாரம், வாகன வசதியின்றிப் பணியாற்றினேன். இறுதி ஆதுன சங்கக்கூட்டத்தில் திரு.ஜி.இராஜநாயகத்தைத் தவிர ஒருவரும் என்னைப் பாராட்டிப் பேச முன்வரவில்லை. புதிய செயலாளர் தெரிவு செய்யப்பட்டார் என்றும், ஆதீன சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது என்றும் தலைமைப் பேராயருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அவர் மார்ச் மாதம் 14ஆம் திகதி செயலாளர் வண. மில்ரன் சொலமனுக்குப் பேராயர் தெரிவினை நடத்துவதற்கான ஆணையை அனுப்பினார். (Mandate) ஆனால், மில்டன் சொலமன் புதிய பேராயரைத் தெரிவு செய்வதற்கான பொது நிலையினர் உப குழுவை நியமிப்பதில் Lay Sub Committee நாட்டங்கொள்ளவில்லை. மார்ச் மாதம் 28ஆம் திகதிவரை நானே ஆதீன செயற்குழுவுக்குத் தலைமை தாங்குவேன் என்றும், அதனால் வண. கலாநிதி D. S. தியாகராஜாவுக்குச் சார்பானவர்களே பொது நிலையினரின் உபகுழுவில் இடம் பெறுவார்களென்றும் அவரும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் எண்ணியிருந்தார்கள். இதனால் நான் இளைப்பாறும்வரை தலைமைப் பேராயின் ஆணை பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

காலம் கடந்து சென்றது. வண. செபஸ்தியான் அன்றனி என்ற இளங் குருவானவர் ஆதீனத்திலிருந்தார். இவர் சில காலம் மட்டக்களப்பில் பணியாற்றியவர். இவருக்கு வண. ஜெயநேசன் மீது தனிப்பட்ட கோபம் இருந்தது. இவர் வண. கலாநிதி D. S. தியாகராஜாவுக்கு

ஆகரவாகக் களத்திற் குதித்தார். ஆதீன சங்கத்தின் புதிய செயற்குமு அதன் யாப்புக்கு அமையத் தெரிவு செய்யப்பட வில்லை யென்று கண்டுகொண்டார். செயற்குமுவில் 25 விகிதத்திற்கு அதிகமானோர் 35 வயதுக்குக் குறைந்தவர் களாக இருக்கவேண்டும். அந்த அடிப்படையிற் செயற்குமு இயங்க முடியாது என்று கோட்டில் வழக்குத் தாக்கல் செய்தார். மாவட்ட நீதிபதி அதனை ஏற்றுக்கொண்டு புதிய செயற்குமுஇயங்குவதற்குத் தடை விதித்தார். காலநீரோட்டம் விரைந்து ஓடியது. வணக்லாநிதி D. S. தியாகராஜாவுக்கு 50வயது ஆகினிடப் போகின்றது என்ற ஏக்கம் பலருக்கு ஏற்பட்டது. இதனால் அவர்மீதும் என்மீதும் கடுங்கோபம் சிலபேருக்கு ஏற்பட்டது. மார்ச் மாதம் 21ஆம் திகதி நான் வட்டுக்கோட்டைப் பேராயர் இல்லத்திலிருந்து நீங்கி இனுவிலில் இளைப்பாறிய பேராயருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வீட்டுக்குச் சென்று குடியேறினேன். அந்த மாதம் 27ஆம் திகதி முருகண்டியில் திடப்படுத்தல் ஆராதனை நடைபெற்றது. இதுவே பேராயர் என்ற நீதியில் நான் செய்த கடைசிப்பணியாகும். அடுத்த நாள் இனுவிலில் நான் குடியேறிய வீட்டில் ஒரு விருந்துபசாரம் நடைபெற்றது. யாழ்ப்பாணத்தின் முக்கிய அரசாங்க அதிகாரிகள், பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள், கல்லூரி அதிபர்கள் அந்த விருந்துபசாரத்துக்கு வந்திருந்தனர். எல்லாம் இன்பமாக இருந்தது. உடுவில் மகளிர் கல்லூரியைச் சேர்ந்த ஆசிரியைகள் இந்த விழா சிறப்புற நடைபெறத் தங்களால் இயன்ற உதவியை செய்தார்கள். நான் இளைப்பாறிய பின்னர் தலைமைப் பேராயர் B. P. சுகந்தர் தொலைபேசி மூலம் யாரைத் தலைமைப் பேராயரின் ஆணையாளராக நியமிப்பது என்று என்னிடம் கேட்டார். எனக்கு நீண்டகாலம் பக்கத் துணையாக இருந்தவரும், என்மீது மிகுந்த அன்பு கொண்ட வருமாகிய வண. பொ. நவேந்திர அனுகூலன் அவர்களின்

பெயரைச் சிபார்சு செய்தேன். தலைமைப்பேராயர் அவரைத் தமது ஆணையாளராக நியமித்துக் காட்டும் ஒன்றினைத் தொலைநகல்மூலம் அனுப்பினார். இவரே ஏப்ரல் மாதம் 23ஆம் திகதி இறையியற் கல்லூரியில் நடைபெற்ற வழியனுப்பு விழாவில், கற்று அரங்கேறிய மாணவர்களுக்குச் சான்றிதழ் களை வழங்கினார். நானும் விழாவில் பங்கெடுத்துக்கொண்டேன். துமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரி யிலிருந்து வந்திருந்த வண. கலாநிதி ஜி. ஞானவரம் அருளூரை ஆற்றினார். இதற்குப் பின்னர் நான் சிறிதுசிறிதாக ஆதீனத் தொடர்புகளிலிருந்து நீங்கிப் பல்கலைக்கழகத் தோடும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியோடும் நேரத்தைச் செலவிட்டேன். யாழ். போதனா வைத்தியசாலையில் சத்திர சிகிச்சை நிபுணர்கள் மத்தியில் ஒரு பிரச்சினை தோன்றியது. பல்கலைக்கழகப் பேரவை மூன்று பேர் கொண்ட ஓர் உபகுழுவை அமைத்து அவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துமாறு கேட்டுக் கொண்டது. இந்தக் குழுவில் நானும் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். சத்திர சிகிச்சை நிபுணர்களான ரவிராஜ், உமாபதி, சிவகுமார், ஜெயரட்னம் ஆகியோருக்கும், நரம்பியல் சிகிச்சை நிபுணர் குணானந்தனுக்குமிடையிற் பிரச்சினை உருவாகியிருந்தது. ஆனால் இந்தப் பேச்சு வார்த்தை நடந்து சில மாதங்களின் பின்னர் டாக்டர் குணானந்தன் இறந்து போய்விட்டார். இதனால் பிரச்சினை தானாகவே தீர்ந்துவிட்டது. 2005ஆம் வருடம் முடிவதற்கு முன்னர் பல முக்கியமான பிரமுகர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்திருந்தனர். அவர்களிலே சிலர் எனது வீட்டிலே தங்கியிருந்தனர். செரம்பூர் சென்ட் சபையின் தலைவர், டாக்டர் ஜோன் சதானந்தா யூலைமாதம் 15ஆம் திகதி வந்திருந்தார். அவருடைய வருகை எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. நவம்பர் மாதம் 03ஆம் திகதி திருச்சிப் பேராயர் சிறினிவாசன் ஆதீனத்துக்கு விஜயம் செய்து குருமார்களுடன் பேசினார்.

ஸூல் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்திய ஆர்ஜன், ரிச்சர்ட் யான் மற்றும் மார்டி வெர் - ஜூன் 2009
AT YALE WITH AMERICAN INDOLOGISTS RECHARD YOUNG AND BARNEY BATE - JUNE 2009

M.A. (தமிழ்) 2009 - 2010 மாணவர்கள்
ஏற்று.யல்கலைக்கழகம்.

TAMIL M.A. STUDENTS 2009 - 2010 UNIVERSITY OF JAFFNA

2005ஆம் ஆண்டு இவ்வாறு நிம்மதியாகக் கழிந்தது. ஆனால், வருடம் முடிவுகற்கு முன்னர் சில சக்திகள் எனக்கு மாறாக உருவாகிக் கொண்டிருப்பதனை அவதானித்தேன். வன். பொ.ந.வேந்திர அனுகூலன் சிறிதுசிறிதாக என்னைவிட்டுத் தூரமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தார். என் மீது பல குற்றங்களைச் சமத்தித் தனது நிலைப்பாட்டினை நியாயப்படுத்தினார். நான் அவர் கூறியவற்றை மிகுந்த கவலையோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். வன். ந.வேந்திர அனுகூலன் பக்கச்சார்பாக நடந்துகொள்ளுகின்றார் என்று தலைமைப்பேராயருக்கு அறிவித்தேன்.

எப்ரல் மாதம் 05ஆம் திகதி செயற்குழு கூட்டம் வட்டுக்கோட்டையில் நடைபெறவிருந்தது. அதன் நிகழ்ச்சி நிரலில் முக்கியமானதாகவிருந்தது, இளைப்பாறிய பேராயருக்குப் பிரிவுபசாரம் என்பதாகும். கூட்டம் தொடங்குகின்ற நேரம் பிஸ்கால் அதிகாரிகள் வந்து தடையுத்தரவை உறுப்பினர்களுக்குக் கையளித்ததோடு, முக்கியமான இடங்களில் அதன் பிரதிகளை ஒட்டிவிட்டும் சென்றனர். இதன் பின்னர் வன். கலாநிதி தியாகராஜாவை எதிர்த்தவர்கள் ஒரு விசேட ஆதீனசங்கக் கூட்டம் நடத்தி செயற்குழுவினைச் சரிவர அமைக்க முயற்சிசெய்தனர். தலைமைப்பேராயின் உத்தரவுக்கு எழுதினார். அவர் அதற்குப்பின் வரக்கூடிய சட்டாதியான பிரச்சினைகளுக்கு நான் பொறுப்பல்ல என்று பதில் அனுப்பினார்.

விசேட ஆதீன சங்கக் கூட்டம் 2005ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் பதினாறாம் திகதி காலை வட்டுக்கோட்டைப் பேராலயத்தில் நடைபெற்றது. இதற்கும் நீதிமன்றம் தடை விதித்திருந்தது. ஆனால், வழிபாட்டிடத்தில் வழிபாட்டைத் தொடர்ந்து நடத்தினாற் பிரச்சினை ஏற்படாது என்று கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்தவர்கள் கருதினார்.

இந்த விசேட கூட்டத்திற்குத் தலைமைப் பேராயின் ஆணையாளர் வண. பொ. நவேந்தீர் அனுகூலன் தலைமை தாங்கினார். கூட்டத்தைத் தடுக்கவந்த பிஸ்கால் அதிகாரிகளையும் ஆலயத்திற்குள் வராதபடி செய்துவிட்டு 35வயதுக்குப்பட்ட 5பேரைப் புதிய செயற்குழு உறுப்பினர் களாகத் தெரிவிசெய்தனர். இதற்காக 35வயதுக்கு மேற்பட்ட ஐந்து பேர் இராஜினாமாக் கடிதங்களைச் சமர்ப்பித்திருந்தனர். ஆனால் நீதிமன்றம் இந்த நடவடிக்கையை நீதிமன்ற அவமதிப்பாகக் கருதியது. கூட்டத்தை நடத்தியவர்கள் மீது பிடியாணை பிறப்பிக்கப்பட்டது.

இந்த நெருக்கடி ஏற்பட்ட பின்னர் ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த சில முக்கியமான பொதுநிலையினரும், குருமாரும் சென்னையிலுள்ள தென்னிந்தியத் திருச்சபைத் தலைமைஸ்தானத்துக்குச் சென்று "உடனடியாக யாழ். ஆதீனத்திற்குப் பேராயர் ஒருவரை நியமியுங்கள்" என்றனர். வண. கலாந்தி தியாகராசாவுக்கு ஒரு சில மாதங்களில் 50வயதாகப் போகின்றது என்பதே அவர்களின் கோரிக்கைக்கு முக்கியமான காரணம் "இளைப்பாறிய பேராயினாலேதான் தவறுதல்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. அவர் உரிய காலத்தில் தமது 65ஆவது பிறந்தநாள் பற்றி உங்களுக்கு எழுதவில்லை." என்று முறையிட்டனர். அப்பொழுது பிரதம பேராயர் B. P. சுகந்தர் உங்களுடைய பேராயர் கண்ணியமானவர். அவர் தமது பிறந்தநாளைப் பற்றி எழுதிய கடிதம் கோவைக்குள் இருக்கிறது. (Your Bishop is a gentleman His letter about his 65th birthday is in our file) என்றார். இதனால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சென்ற தூதுக்கோஷ்டியினர் வெறுங்கையோடு திரும்பினர். இதில் முக்கிய பேச்சாளராகக் கலந்துகொண்டவர் திரு. சீலன் கத்திர்காமர்.

2006ஆம் ஆண்டு சின்ட் மகாசபையின் இயங்கும் செயற்குழு கூடியபொழுது, யாழ். ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த குருமாரைச் சென்னைக்கு அழைப்பிதென்றும், அவர்களோடு உரையாடிப் பிரச்சினைக்கு முடிவுகட்டவேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதனால் ஏற்படும் செலவில் அரைவாசியைத்தானே கொடுப்பதாக மத்திய கர்நாடகப் பேராயர் எஸ். வசந்தகுமார் கூறினார். மிகுதிச்செலவைச் சின்ட் மகாசபைபொறுக்கும் என்றும் கூறப்பட்டது.

சென்னை செல்வதனைப் பற்றிய குருமார் கூட்டம் வட்டுக்கோட்டையில் நடைபெற்றது. வண. கலாநிதி தியாகராசாவை எதிர்த்த குருமார்கள் பெரும்பாலானோர் சென்னை செல்ல மறுப்புத் தெரிவித்தனர். இதனால் தலைமைப்பேராயர் "ஒரு சிலரைச் சந்திப்பதனால் பயனில்லை" என்று கூறிவிட்டார்.

சிறிதுசிறிதாக நெருக்கடிகள் வளர் ஆரம்பித்தன. இனுவில் மத்திய பாடசாலையில் வாலிபர் கூட்டம் ஓன்றும் நடைபெற்றது. வாலிபர்கள் தமது பிரதம பேச்சாளராக திரு. G. ராஜநாயகம் அவர்களை அழைத்திருந்தனர். அவர் அந்த கூட்டத்தில் நான் உரிய காலத்தில் தலைமைப் பேராயருக்கு எனது 65ஆவது பிறந்தநாளைப் பற்றி எழுதவில்லையென்றும், அதனாலேதான் புதிய பேராயர் கிடைக்கவில்லையென்றும் பேசினார். திரு. ராஜநாயகம் அவர்கள் புத்திசாதுரியம் மிக்கவர். இவர் அப்பொழுது வண. ஜெயநேசனின் தீவிர ஆகராவாளரானார். இவருடைய பேச்சுக்குப் பின்னர் வாலிபர்கள் என்மீது கடுங்கோபம் கொண்டனர். என்னுடைய முத்தமகள் ஆகஸ்ட் மாதம் 15ஆம் திகதி அமெரிக்காவிலிருந்து வந்திருந்தார். 06 நாட்களிற்குப் பின்னர் இனுவிலில் நாம் வசித்த வீட்டின்

சுவர்களில் சிவத்த மையினாற் பல வாசகங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. நான் உடனடியாக யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு ஓடவேண்டுமென்றும், இல்லாவிட்டால் விளைவுக்குத் தாங்கள் பொறுப்பாளிகள் அல்லர் என்றும் எழுதினார்கள்.

இந்த வசனங்களை நான் புகைப்படக் கருவிழுலம் பிரதியாக்கம் செய்தேன். என்னுடைய மகளோடு வாலிப் ஆலோசகர் அவர்களுடைய வீட்டிற்குச் சென்றேன். "என் இப்படி யெல்லாம் செய்கிறீர்" என்று கேட்டேன் அதற்கு அவர் "நான் வாலிபர்களுக்கு யாப்பினை விளங்கப்படுத்தி னேன்" என்றார். "வாலிபர்கள் என்ன செய்தார்கள் தெரியுமா?" என்று கேட்டேன். அவர் "வாலிபர்களை இப்பொழுது யாருமே கட்டுப்படுத்த முடியாது. அவர்கள் இப்பொழுது கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்" என்றார்.

2006ஆம் ஆண்டு ஆதீனத்தில் மேலும் சிக்கலான நிலையே நீடித்தது. ஆனால் இறையியற் கல்லூரி வேலை எனக்கு ஓரளவு ஆறுதல் தந்தது. Dip.CS என்ற பார்ட்சைக்குத் தோற்றிய இரண்டு மாணவர்கள் தாம் எடுத்த 10 பாடங்களிலும் சித்தி அடைந்தனர். அதனைப் போலவே அதற்கு முந்திய வருடம் B.Th பார்ட்சைக்குத் தேற்றியவர்களும் தாம் எடுத்த பாடங்களிற் சித்தி அடைந்தனர். எனக்கு பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்த காலத்திலிருந்தே என்ன பகுதியில் என்ன மாதிரிக் கேள்வி வரும், அவற்றிற்கு விடை எந்தப் புதகக்திலே இருக்கிறது என்று கண்டு கொள்வதில் ஆற்றல் இருந்தது. மாணவர்கள் பார்ட்சையில் தவறிவிடாமல் வழிகாட்டு வதற்குக் கல்வித்துறையில் நான் பெற்ற நீண்ட அனுபவம் எனக்குத் துணையாக இருந்தது.

தூர்க்கா தூரந்தரி, செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குடுமின்
83ஆவது பிறந்தநாளின்போது எடுக்கப்பட படம்...

Photograph taken on the 83rd Birthday of
Thurkka Thuranthari
Thangammah Appakutty
07.01.2008 the year of her demise

“புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டு - 2006”

புதுமைப் பித்தன் வீட்டில் - மகள் தினசரி யுடனும்,

(காலம் துப்பிப் பிறந்து கருவேப்பிலைக் கொழுந்து)

கணவனுடனும் (24.03.2006)

Puthumaipithan 100th Birth Anniversary - 2006

with his daughter Thinasari and son-in-Law

24.03.2006

2006ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 03நாட்கள் 26 தொடக்கம் 29வரை கண்டி பிலிமத்தாலவு இறையியற் கல்லூரியில் ஒரு மகாநாடு நடைபெற்றது. இலங்கையைச் சேர்ந்த இறையியல் நிபுணர்கள் பலர் அந்த மகாநாட்டுக்கு வந்திருந்தனர். நான் யாழ்ப்பாணத்தின் மும்மூர்த்திகள் என்னும் பொருளிற் பேசினேன்.

2006ஆம் ஆண்டு ஜூலை 29ஆம் திங்கதி சினட் மகாசபையின் இயங்கும் செயற்குழு கூடியது. அதில் யாழ். ஆதீனத்திற்கு சினட் மகாசபையே ஒரு பேராயரை நியமிப்பது என்று தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. ஏற்கனவே நியமிக்கப்பட்ட யாழ். ஆதீனத்திற்கான செயற்குழு யாழ். ஆதீனத்திலுள்ள குருமார்களின் தகுதி, தராதரம் என்பனவற்றை ஆராய்ந்து பேராயரைத் தெரிவுசெய்ய வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இந்தத் தீர்மானத்தை அறிந்த யாழ். ஆதீனக் குருமார் சிலர் விரைவாகச் செயற்பட்டனர். சென்னைக்குச் சென்று அங்குள்ள நீதிமன்றில் இந்தத் தீர்மானத்திற்கெதிராக வழக்குத் தொடர்ந்தனர்.

சினட் மகாசபை தனது தீர்மானத்தில் உறுதியாக விருந்தது. தெரிவுக்குழு வண். கலாநிதி தியாகராஜாவின் பெயரைச் சிபாரிசு செய்தது. செயற்குழுவில் 58பேர் வண். கலாநிதி தியாகராஜாவுக்குச் சார்பாக வாக்களித்தனர். அதே தினம் வட கர்நாடகத்தின் பேராயருக்கும் தேர்வு நடைபெற்றது. அவருக்கு 56வாக்குகள் கிடைத்தன.

2005ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் வண். கலாநிதி தியாகராசாவுக்கு 50வயது பூர்த்தியாகிவிட்டது. அடுத்த வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் 21ஆம் திங்கதிராயப்பேட்டையிலுள்ள

தென்னிந்தியத் திருச்சபைத் தலைமைப்பீடுத்திலுள்ள மண்டபத்தில் வண. D. S தியாகராஜா பேராயராகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டார். அன்றைய தினம் வடகர்நாடகத்துக்கும், வண. பிரபாகரராவ் பேராயராகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டார். இதற்குப் பின்னர் பல பிரச்சினைகள் உருவாகின. அதிவந்தனைக்குரிய கலாநிதி தியாகராசா சரியான முறையில் தெரிவு செய்யப்பட வில்லையென்று கோட்டிலே வழக்குத் தொடரப்பட்டது. இந்த வழக்குகளில் எல்லாம் அதிவந்தனைக்குரிய கலாநிதி தியாகராசா ஜெயித்துக்கொண்டு வந்தாலும், ஆதீனத்தின் பணம் விரயமாயிற்று. 13 பேராயர்கள் அவருடையதலைமேல் கைவைத்தனர். ஆனால், இந்தப் பிரதிஷ்டை வழிபாட்டுக்கு எதிராகவும் சென்னையில் வழக்குத் தொடரப்பட்டது. ஆனால் அவையும் வெற்றியளிக்கப்படவில்லை. இந்தப் பிரதிஷ்டை வழிபாட்டில் எனது மனைவியும் நானும் கலந்து கொண்டோம். நமது ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த வண. டெய்சி ஆசீர்வாதம் வண. எஸ். தேவகரன், வண. அன்ரனி சவரிமுத்து ஆகியோர் வந்து வண. கலாநிதி தியாகராஜாவின் பெயரை முன்மொழிந்தனர். டாக்டர் திருமதி Pauline சுத்தியமூர்த்தி சினட் மகாசபையின் தீர்மானத்தை வாசித்தார்.

நான் பதவியில் இருக்கும்வரை கொழும்பில் எனது மனைவியும் நானும் தங்குவதற்குப் பல இடங்கள் இருந்தன. ஆனால், நான் இளைப்பாறிய பின்னர் அந்த இடங்களில் தங்குவது தவறு என்று எண்ணினேன். கொழும்பிலே ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் அல்லது ஒரு புதிய வீட்டை விலைக்கு வாங்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன்.

2006ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 03ஆம் திகதி கொழும்பில் சொய்சாபுர என்ற இடத்தில் ஒரு வீட்டினை வாங்கினேன். இதற்கு மூத்த சகோதரர் வண. S.N. சுகுணானந்தன் பெருமளவு நிதியைத் தந்துதவினார். மிகுதி எனது மனைவியின் சொந்த சேமிப்பிலிருந்து எடுக்கப் பட்டது. இதனைப்பற்றியும் சில விஷமிகள் தவறான பிரச்சாரம் மேற்கொண்டனர். ஆனால் காலக்கிரமத்தில் அவையியல்லாம் அடங்கிப் போயின. பேராயர் D. J. அம்பலவாணர் தமக்கெதிராக அவதாறுகள் பரப்பப்பட்ட பொழுது கூறியவை என் மனதிற்கு வந்தது.

இதோ! பாருங்கள்

"உதிலே ஒரு பலாமரம் நீற்கிறது
உதனை ஒரு வேப்பமரம் என்கிறார்கள்
வேப்பமரம் வேப்பமரம் என்று
சொல்லிக் கொண்டிருந்தால்
அது வேப்பமரம் ஆகிவிடுமா?
என்றோ ஒரு நாள் அது
பலாமரம் என்று மக்கள்
புரிந்து கொள்வார்கள்"

பதவியிலிருந்து இளைப்பாறிய பின்னர் ஏற்பட்ட கசப்புகளுக்குப் பின்னர் 2007ஆம் ஆண்டு சற்று ஆறுதலும், மனமகிழ்ச்சியும் தரும் வருடமாக அமைந்தது. யாழ்ப்பாண கிறிஸ்தவக்கல்லூரி அதிபர் என்ற முறையில் செரம்பூர் கவுண்சிலுக்கு அழைக்கப்பட்டேன். Feb மாதம் 07ஆம் திகதி சென்னை மார்க்கமாக ஷில்லோங் (Shillong) நகரைச் சென்றடைந்தேன். அப்பொழுதுதான் முதன்முதலாக கவுஹாத்தி வரை விமானத்தில் சென்று அங்கிருந்து மோட்டார் வாகனம் மூலம் ஷில்லோங் (Shillong) சென்றடைந்தேன். 3 நாட்கள் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன.

செரம்பூர் கவுன்சிலின் தலைவர் கலாநிதி J. சதானந்தா என்னுடைய இனிய நண்பர். இவர் என்னுடைய இளைய சகோதரன் மனோபவனுடன் பெங்களூரில் படித்தவர். 2006 மாழ்ப்பாணம் வந்தபோது எனது வீட்டிலேதான் தங்கியிருந்தார். நான் முன்னரும் செரம்பூர் கவுன்சில் கூட்டங்களுக்குச் சென்றிருந்தாலும் வில்லோங் ஓர் இனிமையான அனுபவம். அப்பொழுது தான் முதன்முதலாக செரம்பூர் கவுன்சிலினுடைய செயலாளர் கலாநிதி ரவி. திவாரியைச் சந்தித்தேன்.

2007ஆம் ஆண்டு பிற்பகுதியில் நான் கிறிஸ்தவ இறையியற் கல்லூரி அதிபர் பதவியிலிருந்து இராஜினாமா செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. நிதி நிர்வாகம் ஒரு பொழுதும் எனக்கு பிடித்தமான வேலையாக இருந்ததில்லை. மாழ்ப்பாணம் கல்லூரி அதிபராக இருந்த காலத்திலும் பேராயராக இருந்த காலத்திலும் நிதி நிர்வாகம் எனது கையில் இல்லாதிருந்த பொழுதிலும் பெரும் பாதிப்பு ஏற்படவில்லை. அந்தப் பணியை மாழ். இயக்குனர் சபை பொருளாளரும், ஆதினி சங்கப் பொருளாளரும் செய்து வந்தனர். 2005ஆம் ஆண்டு நான் கிறிஸ்தவக்கல்லூரி அதிபர் பொறுப்பினை ஏற்ற பொழுதிலும் நிதி, நிர்வாகத்தில் தலையிடவில்லை. பதிவாளரே நிதி, நிர்வாகத்தை செய்து வந்தார். இது என் கரத்தை மிகவும் பலவீனப்படுத்தியது. மாணவர்களும், விரிவுரையாளர்களும் அகப்பை பிடிப்பவனுக்கே கூடுதலான மதிப்புக் கொடுத்தார்கள். மாணவர்கள் அனைவரும் பதிவாளருக்கு அடங்கி நடந்தனர். அவர் S. ஜெயநேசனின் தீவிர ஆதரவாளர் விரிவுரையாளர்களிலும் ஒருவரைத் தவிர மற்றெல்லாரும் வண. S. ஜெயநேசனுக்கே ஆதரவாக செயற்பட்டு வந்தனர்.

என்னிடம் பாடம் கற்ற மாணவர்கள் என்னை நன்கு மதித்தோடமையாது எல்லாவிதமான உதவிகளையும் செய்துவந்தனர். அவர்களுடைய துணையுடனேதான் திருச்சபையின் குழப்பமான காலத்தில் இறையியல் கல்லூரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட தென்னிந்திய திருச்சபையின் ஆவணங்களையாழ் வட்டுக்கோட்டைக்கு எடுத்துச் செல்ல முடிந்தது.

ஆனால் பேராயராக இருந்துவிட்டு இன்னொரு சாதாரண மதகுருவின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இருப்பது எனக்குக் கடினமாக இருந்தது. பேராயர் தியாகராஜாவுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளுக்கு இந்த இறையியல் கல்லூரியும், உடுவில் மகளிர் கல்லூரியும் முக்கியமான தளங்களாயின. இனியும் இறையியல் கல்லூரியிலே பணியாற்றினால் முதலுக்கே ஆபத்தென்று எண்ணினேன். இரண்டுமுறை பதிவாளர் வந்து எனது பணியை தொடருமாறு கேட்டுக்கொண்ட பொழுதிலும் அங்குசெல்ல எனது மனம் ஓப்பவில்லை. இதற்குப் பின்னர் யாழ் இறையியல் கல்லூரி மாணவர்கள் எல்லோரும் பிலிமத்தலாவையில் உள்ள இலங்கை இறையியற் கல்லூரிக்கு மாற்றப்பட்டனர்.

2007ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம் தமிழ் துறையில் முதுகலைமாணி கல்வித் திட்டத்தை ஆரம்பித்தது. 55தமிழ் ஆர்வலர்கள் இந்த வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டனர். இந்த மாணவர்களுக்கு மொழி பெயர்ப்புக் கலை, 19ஆம் நூற்றாண்டு தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, மேனாட்டாரின் இலக்கிய திறனாய்வு முறைகள் என்பனவற்றை கற்பிக்கும் பணி என்னிடம் கொடுக்கப் பட்டது. இது எனக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தையும் திருப்தியையும் அளித்தது. மாணவர்கள் எல்லோரும்

அரங்கேறிவிட்டனர். ஆனால் அத்தனை மாணவ, மாணவிகளும் என்மீது மிகுந்த அன்பும், மதிப்பும் உள்ளார்வகளாக இருக்கின்றனர்.

இந்தத் துறையின் 02ஆவது அணி 2010ஆம் ஆண்டு June மாதம் வந்து சேர்ந்தது. இதே பாடங்களை தொடர்ந்து கற்பித்து வருகின்றேன்.

இலங்கையில் மறுபடியும் யுத்த மேகங்கள் சூழத் தொடங்கின. April மாதம் 01ஆம் திகதி இனுவிலில் ஒரு தூதிட்டவசமான சம்பவம் நடைபெற்றது. ஒரு சிகை அலங்கரிப்பு நிலையத்தில் ஒரு சிகை அலங்கரிப்பாளர் கூட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இதில் ஏற்பட்ட கைகலப்பில் பொலிஸ் அதிகாரி ஒருவர் பொது மக்களால் கொல்லப் பட்டார். இது அரசாங்கத்துக்கு கோபத்தை ஏற்படுத்தியது. நிலைமை மோசமடையப் போகிறது என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.

அந்த வருடம் அவுஸ்ரேலியாவில் உள்ள Flinders பல்கலைக்கழகம், 3 மாதம் அங்கு விரிவுரையாற்றும் படி அழைத்தது. எனவே, நான் April மாதம் 22ஆந் திகதி புறப்பட்டு June மாதம் முடியும் வரை இலங்கையின் அச்சக வளர்ச்சி பற்றியும், 19ஆம் நூற்றாண்டு நூலாக்கங்கள் பற்றியும் விரிவுரைகள் ஆற்றினேன். அங்கிருந்த பொழுது எனக்கு இங்கிலாந்தில் இருந்து ஓர் மகிழ்ச்சியான செய்தி வந்து சேர்ந்தது. எனது முதலாவது பேரக்குழந்தை April மாதம் 28ஆம் திகதி பிறந்தாள். அப்பொழுது நான் தாத்தாவாகிவிட்டேன் என்று குதூகலம் அடைந்தேன்.

செப்டம்பர் மாதம் 27ஆம் திகதி தென்னிந்திய திருச்சபையின் 60ஆவது நிறைவு விழா சென்னையில்

கொண்டாடப்பட்டது. இளைப்பாறிய பேராயர்களும் இதற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். புனித ஜோங் தேவாலயத்தில் நன்றி செலுத்தும் வழிபாடு நடைபெற்றது. சென்னை பல்கலைக்கழகத்தின் பிரதான மண்டபத்தில் பகிரங்கக் கூட்டம். இந்த பகிரங்கக் கூட்டத்திலே பிரதம ஆதிதியாக, நிதியமைச்சர், பேராசிரியர் அன்பழகன் கலந்து கொண்டார். இவர் தமது உரையை தமிழில் நிகழ்த்தினார். "கிறிஸ்தவர்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டு" அவரது உரையின் பிரதான விஷயமாக இருந்தது.

2008ஆம் ஆண்டு பிறநாட்டுப் பயணங்கள் குறைவாக இருந்தமையால் நூலாக்கத்தில் அதிக கவனம் செலுத்த வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. K. டானியேல் அவர்களினால் 1983ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட "கானல்" எனும் நாவலை ஓர் அமெரிக்க பல்கலைக்கழகம் கேட்டதற்கிணங்க மொழிபெயர்ப்பு செய்தேன். March மாதம் 3ஆம் திகதி கொழும்பு தமிழ் சங்கத்தில் "தமிழ் அகராதிகள்" என்னும் விடயத்தில் சொற்பொழிவாற்றினேன்.

கொழும்பில் எனது வீட்டைச் சூழ இருந்தவர்கள் என்னுடையவீடு எப்பொழுதும் பூட்டிக் கிடக்கிறது என்றும் அது தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளினால் உபயோகிக்கப் படுகிறது என்றும் பொலிசாருக்கு தெரிவித்தனர். அக்காலகட்டத்தில் கொழும்பு தெற்குப் பகுதிகளில் பெருந்தொகையான குண்டுவெட்டப்புச் சம்பவங்கள் நடைபெற்றன. ஆட்கள் இல்லாத வீடுகளில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் தங்கியிருந்து பயங்கரவாத செயல்களில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்று பொலிசார் சிங்கள மக்களுக்கு கூறியிருந்தார்கள். இதனால் June மாதம் 22ஆம் திகதி இரவு கல்கிசை காவல் நிலையத்துக்கு என்னை அழைத்து

விசாரித்தார்கள். சிங்களத்திலே எனது உரைகளை பதிவு செய்து என்னை கையொப்பமிடும்படி கூறினார்கள்.

இரண்டு மணிநேரத்திற்குப் பின்னர் இரவு 10 மணி போல் வீடு திரும்ப அனுமதித்தனர். ஆனால், இந்த செய்தி காட்டுத் தீ போல் எங்கும் பரவியது. தமிழ் மக்கள் தமது கற்பனைக் குதிரைகளைத் தட்டிவிட்டு பலவிதமான செய்திகளை பார்ப்பி வந்தனர்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மகாநாட்டு மண்டபத்தில் ஒரு பிரமாண்டமான கூட்டம் நடைபெற்றது. அதில் கலாநிதி குமார் றூபசிங்க எழுதிய நால்கள் வெளியீடு செய்யப்பட்டன. கொழும்பி விருந்த தமிழ் பிரமுகர்கள் ஒருவரும் இந்தக் கூட்டத்திலே பேசுவதற்கு உடன்படவில்லை. நான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த போது கலாநிதி குமார் றூபசிங்கவினுடைய செயலாளர் என்னை இக்கூட்டத்திலே பேச முடியுமா? என்று கேட்டார். நான் தாராளமாக என்று கூறினேன். அந்தக் கூட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலே காணப்படும் நிலைமை பற்றியும், பனைவளங்கள் அழிக்கப்படுவதைப் பற்றியும் பேசினேன். எனது பேச்சை மின்னியல் சாதனங்களினால் இலங்கை, இந்திய அரசாங்கங்கள் பதிவு செய்து படித்தன. இலங்கை அரசாங்கத்தை குறை கூறவேண்டாம் என உயர்வட்டாரங்களிலிருந்து எனக்கு இரகசிய செய்தி வழங்கப்பட்டது. இதன் பின்னர் மதசம்பந்தமான கூட்டங்களில் பேசுவதற்காக இந்தியா சென்று திரும்பினேன்.

2008ஆம் ஆண்டு இவ்வாறு இலக்கிய முயற்சி களில் கழிந்தன. கலைஞர் கருணாநிதியின் மிகச் சிறந்த இலக்கிய கருஞ்சூலங்கள் அவர் அரசியலில் தோல்வி யடைந்த காலத்திலே தான் எழுதப்பட்டன. அவ்வாறு தான்

2010 ஜூன் மாதம் கோயம்புத்தூரில் நல்லபெற்ற செம்மொழி யானாட்டுல்
இலங்கேகத் தமிழறிஞர்கள் சிலைஞர்...

AT CHEMMOLI MAHANADU, COIMBATORE - JUNE 2010

செப்டம்பர் பதினாண்டு மலூராகவி பாரதியர் தினத்தில்
நல்லூரில் உள்ள பாரதியர் சிலைக்கு மாலையிடல்....

GARLANDING SUBRAMANIA BHARATHIS STATUE ON BARATHI DAY 11.09.2007

சிவாஜி கணேசனின் மிகச் சிறந்த படங்கள் அரசியலில் அவர் வீழ்ச்சி கண்டதன் பின்னர் உருவாகின. இவை எனக்கு சிறந்த பாடங்களாக அமைந்தன.

2009ஆம் ஆண்டு இந்தியப் பயணத்துடன் ஆரம்பமாகியது. சென்னையில் ஜனவரி மாதம் 2ஆம் வாரத்தில் அனைத்து தமிழ் நாட்டு பிரசர ஆலயங்களும் கலந்து கொள்ளும் ஒரு புத்தக கண்காட்சி நடைபெறும். இந்த புத்தக கண்காட்சி எனக்கு பெரும் உற்சாகத்தை தரும். நான் ஒரு புத்தக பிரியன் மட்டுமன்றி தென்னிந்தியாவில் உள்ள பிரசர கார்த்தாக்களோடும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட வனாக இருந்தேன். முதலில் திருநெல்வேலிக்குச் சென்று பேராயர் ஜெயப்பால் டேவிட் வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். பின்னர் அந்த நகரில் இருந்த Bishop Stephen Niel ஆராய்ச்சி நிறுவனத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்து ஆவணங்களைப் பார்வையிட்டேன். திருநெல்வேலி தேவாலயத்தில் Sub Collector Ash அவர்களுடைய சமாதி இருக்கின்றது. இவரை - வாஞ்சிநாத ஜயர் சுட்டுக்கொன்றார். ஜனவரி மாதம் 08ஆம் திகதி புத்தக கண்காட்சி சென்னை Bains உயர்தரப் பாடசாலையில் ஆரம்பமாயிற்று. தென்னிந்தியாவின் பிரபல அறிஞர்களின் சொற்பொழிவுகள் நடைபெற்றன. அக்கால கட்டத்தில் தமிழ்நாட்டு மக்கள் ஈழத்தமிழர்கள் மீது கொண்டிருந்த அனுதாபத்தை அங்கு வாசிக்கப்பட்ட கவிதைகள் வெளிப்படுத்தின.

இலங்கை திரும்பிய பின்னர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் சில முக்கிய நிகழ்வுகள் நடைபெற்றன. தென்னிந்திய திருச்சபை, யாழ்ப்பாண அத்தியட்சாதீனம் எனக்கு சம்பிரதாய பூர்வமாக பிரியாவிடை அளித்ததோடு அமையாது எனக்கு ஒரு பொற்கிளியும் வழங்கினார்கள். March மாதம் 05ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி தொழில்நுட்ப மற்றும் விவசாய நிறுவனம் என்பவற்றின்

ஆட்சி மன்றக் குழு நடைபெற்றது. இதன் தலைவராக நான் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். பேராயர் கலாநிதி D. S தியாகராஜா எனது பெயரை முன்மொழிந்தார். June மாதம் 18ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி இயக்குனர் சபைக் கூட்டம் நடைபெற்றது. இரண்டு வருடம் இயக்குனர் சபையின் தலைவராக பணியாற்றிய யான் அந்த வருடம் அப் பணியிலிருந்து விலக முடிவு செய்தேன். பேராயர் கலாநிதி D. S. தியாகராஜா இயக்குனர் சபையின் புதிய தலைவராக தெரிவுசெய்யப்பட்டார்.

June மாதம் 29ஆம் திகதி ஆகஸ்ட் மாதம் நான் நீண்டகாலம் திட்டமிட்ட எனது இலண்டன் அமெரிக்க பயணங்களை மேற்கொள்ளல் ஆயினேன் July மாதம் 10ஆம் திகதி இலண்டன் பயணமானேன். எனது பேர்த்தியோடு 10 நாட்கள் இன்பமாக கழிந்தன. அதன் பின்னர் அமெரிக்கா விலுள்ள பிறின்ஸ்டன் இறையியல் பல்கலைக்கழகத்திற்கு சென்று எனது நண்பர் Dr. R. F. Young வீட்டில் தங்கியிருந்து சில முக்கியமான இலக்கியப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தேன். நான் கற்ற பாடசாலைகள் மீதும் கற்பித்த பாடசாலைகள் மீதும் எனக்கு எப்பொழுதுமே ஈடுபாடு உண்டு. டிரிபேர்க் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, புளித அந்தோனியார் கல்லூரி பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், தமிழ்நாடு இறையியற் கல்லூரி, பெங்களூர் இறையியற் கல்லூரி, பிறின்ஸ்டன் இறையியற் கல்லூரி என்பவற்றின் மீது எனக்கு எப்பொழுதுமே பாசம் உண்டு. பிறின்ஸ்டனிலும் அதனைச் சூழவள்ளுப் பட்டினங்களிலும் என் இனிய நண்பர்களையும் சந்தித்து அளவளாவும் வாய்ப்பு எனக்கு கிட்டியது.

10 நாட்கள் பிறின்ஸ்டனில் தங்கிய பின்பு எனது மகளையும், மருமகனையும், மனைவியையும் சந்திப்பதற்

காக கவிபோர்னியா சென்றேன். "இனைவதிலே இன்பம் பிரிவதாலே துண்பம். அவர்களோடு 10 நாட்கள் தங்கியிருந்து விட்டு கொழும்புதிரும்பினேன்.

2009ஆம் ஆண்டு மகிழ்வூட்டிய நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று எனது முக்கியமான நூல் வெளியிடப்பட்டதாகும். நவம்பர் மாதம் 18ஆம் திகதி "இலங்கை தமிழர் சிந்தனை" வளர்ச்சியில் அமெரிக்க மின்ன்" என்ற நூல் வெளியீடு. பின்தப் குலேந்திரன் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. விழாவிற்கு பட்டதாரிப் பிரிவு கல்வித்துறைப் பேராசிரியர் மா. சின்னத் தம்பி தலைமை தாங்கினார். துணைவேந்தர் நா. சண்முக விங்கன், தமிழ் துறைத்தலைவர் பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்க ராஜா ஆகியோர் சொற்பொழிவாற்றினார்கள். இந்த விழா மிகச்சிறப்பாக நடைபெற்றது. MA வகுப்பில் எனது மாணவனாக இருந்த திரு. S. லீசன் அவர்களும் பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் எனது மாணவனாக இருந்த திரு டானியல் ஜெயரூபன் அவர்களும் இந்த விழா சிறப்புறநடைபெற அரும்பாடுபட்டனர்.

2009ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நடைபெற்ற முக்கியமான சம்பவம் தமிழீழ விடுதலைப்புவிகளை இலங்கை அரசு வெற்றிகொண்டமையாகும். 1991ஆம் ஆண்டு ரஜீவ்காந்தி கொலை செய்யப்பட்ட பின்னர் தமிழீழவிடுதலைப்புவிகள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டனர். இவர்களின் செயற்பாடுகள் பற்றி நான் எழுதிய பொழுதெல்லாம் வள்ளுவப் பெருந்தகையின் கருத்தொன்றினையே மேற்கோள் காட்டுவேன்.

"இனைவலியும் தன்வலியும் மாற்றங்களியும் துணைவலியும் தாக்கிச் செயல்"

2009ஆம் ஆண்டு மேமாதம் 19ஆம் திகதி 30வருடகாலங்காட்டுப்போர்முடிவுக்கு வந்தது.

2009ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் கல்விசார் பணிகளே எனது முக்கியமான தொழிலையிற்று. பேராயர் D.J. அம்பலவாணர், வரலாற்று ஆசிரியர் ஆர்னல்ட் ரோயின்பீ (Arnold Toynbee) அவர்கள் கூறிய வாசகம் ஒன்றை அடிக்கடி மேற்கொள்கூட்டுவார். "பேரரசுகள் எழுந்தன விமுந்தன ஆனால், விழுந்து போகாமல் தொடர்ந்து இயங்கிய பேரரசுகள் எவை என்றால் அவை சிந்திய பாலுக்கு அழுதுகொண்டிருக்காமல் புதிய கறவை மாடு களைக் கண்டுபிடித்து அவற்றிலிருந்து பாலை கறந்து கொண்டவைதாம்" (The empires that survived were not those which cried over spilt milk, but those which found new cows and started milking them)

2009ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் திருச்சபை அமைப்புக்களை தவிர்ந்த வேறு துறைகளில் எனக்கு நிறைய வேலை இருந்தது. என்னை சமயம் சார்த்துறைகள் (Secular World) மனமார ஏற்றுக் கொண்டன. 2010ஆம் ஆண்டு June மாதம் கோயம்புத்தூரில் நடைபெற்ற செம்மொழி மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டேன் அதே வருடம் செப்டம்பர் மாதம் 30ஆம் திகதி அலரி மாளி கையில் நடைபெற்ற "அரசு இலக்கிய விருது வழங்கல்" நிகழ்வில் 2009ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த நூல்களில் ஆய்வுக்கான பரிசு எனது நூலாகிய "இலங்கை தமிழர் சிந்தனை வளர்சியில் அமெரிக்க மிஷன்" என்ற நூலுக்கு வழங்கப்பட்டது. ஒக்டோபர் மாதம் 05ஆம் திகதி இதே நூலுக்கு வடமாகாண கல்வி அமைச்சு விருது வழங்கியது. பல்கலைக்கழகத்தில் கடைசி வருடத்தில் இருப்பவன் சோதனை எழுதிவிட்டு வெளியேறுவதைப் போலநானும் இப்பொழுது என் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பணி இந்த வருடம் முடியுமுன்னர் பூர்த்தியாகிவிடும் என்று எண்ணுகின்றேன்.

2009இல் தும்புளி சிறந்த மூர்வைக்கான இராச விருது
அவரி மாளிகை - 30.09.2010

STATE LITERARY AWARD FOR THE BEST RESEARCH IN TAMIL FOR THE YEAR 2009
TEMPLE TREES 30.09.2010

தந்தை செல்வா நினைவுச் சதுக்கம் 10.10.2009

இந்திய அரசியல்வாதிகள் விழுயம்

இடமிருந்து வலம்: S.J.என்.எக்ஸ். குலநாயகம், பேராசிரியர் எஸ்.சத்தியசீலன்,

T.R. பாலு, இந்திய லோக் சபா உறுப்பினர்

At Thanthai Chelva Memorial 10.10.2009

Visit of Indian Politicians

L-R : SJ, S.X.Kulanayagam, Prof.S.Sathiaseelan,
T.R.Balu M.P

“கம்பன் கழக விருது”

11.04.2006 நடைபெற்ற கம்பன் விழாவில்
இந்தியாவின் துணைத்தூதுவர், மாண்புமிகு ஏ.மாணிக்கம்
பொன்னாடை போர்த்துகிள்ளர்.

“Kamban Kazhagam Award”

11.04.2006

His excellency A Manickam
Deputy High Commissioner wearing the ‘Ponnadai’.

“இலங்கைத்தமிழர் சீந்தனை வளர்ச்சியில் அமெரிக்க மிவுன்” என்ற நூலின் வெளியீட்டு விழாவில் முதற்பிரதியை யாழ். பல்கலைக்கழக நூலகர், செல்வி எஸ். அருளாணந்தம் பெற்றுக்கொள்கிறார்.
18.11.2009

Launching of the book
“American Mission in the development of Tamilian thought in
Sri Lanka”
on 18.11.2009
Miss S.Arulananthan, Librarian University of Jaffna
receiving the first copy.

இயல்

12

டாக்டர் மு. வரதராஜன் ;
வாழ்க்கையைப்பற்றிப் பின்வருமாறு
எழுதியுள்ளார் :

"வாழ்க்கை என்பது ஒரு கலை.

அதில் தேறுவது கடமை

வாழத் தெரிந்தவர்களாக இருப்பதுதான்
நாம் உலகத்தாருக்குச் செய்யக்கூடிய
மிகப்பிரிய நன்மை "

மனிதன் வாழ்க்கை என்ற
கலையில் தேற வேண்டும்.
தூதிஷ்டவசமாக அவன் வாழ்க்கை என்ற
கலையில் தேறுகின்றபொழுது அவனுடைய
வாழ்வே முடிவுக்கு வந்து விடுகின்றது.

என்னுடைய வாழ்வில் வெற்றியும்
தோல்வியும், மகிழ்ச்சியும் ஏமாற்றமும்,
மாறிமாறி வந்திருக்கின்றன. இதனால்,
என்னுடைய வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சியானது
என்றோ; சோகமானது என்றோ
குறிப்பிடமாட்டேன். எனது வாழ்க்கை ஓர்

**வாழ்க்கை எனக்குக்
கற்றுத்தந்த பாடங்கள்**

அனுபவக் களஞ்சியம். ஆங்கிலத்தில் Rich Life என்று குறிப்பிடலாம்.

மனிதனுக்கு முதலாவதாக தேவைப்படுவது கடவுள் நம்பிக்கையாகும்.

இறையியல் நூலைப் படிப்பதனாலும், திருமறையின் விளக்கவரைகளைப் படிப்பதானாலும் ஓருவனுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிடாது. கலாநிதி ஐசக் தம்பையா அவர்கள் "விசுவாசமென்பது அனுபவம் என்ற கற்களினால் கட்டப்படுவது" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் எனக்குப் பூரண உடன்பாடு (Faith is built on the bricks of experience) வில்லியம் பாக்கிஸே என்ற அறிஞர் "மற்றைய பெரியார்களைப் பற்றி நாம் நினைவுசூருகின்றோம் இயேசுவை நாங்கள் அனுபவிக்கிறோம்." என்று கூறினார். The others we remember: Jesus we experience. டேல்காரனாகி (Dale Caranagie) என்ற அறிஞர் "கவலைப்படுவதை நிறுத்தி வாழுத் தொடங்குவது எப்படி" என்றதொரு சிறந்த நூலை எழுதியுள்ளார். இந்த நூலிலே அவர் உயிரியல், மெய்யியல், சமயங்கள் என்பவற்றைப் படித்தமையினாலும், திருமறை எவ்வாறு எழுதப்பட்டது என்பதனை அறிந்து கொண்டதானாலும், தனது விசுவாசத்தில் முதலில் தளர்ச்சி ஏற்பட்டதென்றார். குரியன் படிப்படியாகத் தனது வெப்பத்தை இழந்து வருகிறதென்றும், பத்துச் சத விகித வெப்பம் குறைந்தவுடன் உலகத்தில் சீவராசிகள் ஒன்றுமே இருக்கமுடியாதென்றும், தான் உணர்ந்து கொண்டதாகவும் எழுதியுள்ளார். ஆனால், இவையியல்லாம் ஓருபற்மிருக்க, "அனுபவம் தன்னை இறைவன்பால் இழுக்கின்றது" என்கிறார். தான் எந்த

நகரத்துக்குச் சென்றாலும் அவகாசம் கிடைக்கின்ற பொழுது அங்குள்ள தேவாலயம் ஒன்றிற் சிறிதுநேரம் தரித்திருந்து ஜெபம் பண்ணத்தவறுகிறதில்லையென்றும் கூறியுள்ளார். அனுபவத்தினால் மட்டுமே நாம் கடவுளோடு உறவாட முடியும். கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவன் பலவீனமான பாண்டமாகவேயிருப்பான்.

இதனால், கடவுள் நாம் கேட்பதையெல்லாம் தந்துவிடுகின்றவராக இருக்கிறாரென்றும், நான் நம்புவ தில்லை. கடவுளுடைய செயற்பாடுகள், சிலவேளைகளில் எமது தலையை நாம் உயர்த்தாதபடி காத்துக் கொள்ளு கின்றன என்று நான் திடமாக நம்புகிறேன். திருமறையில் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான வசனங்களிலொன்று, கொரிந்தியருக்கு எழுதப்பட்ட 02ஆம் நிருபம், 12ஆம் அதிகாரம், 07ஆம், 08ஆம், 09ஆம் வசனங்களாகும். "நான் என்னை அதிகமாய் உயர்த்தாதபடி என் மாம்சத்தில் ஒருமுள் கொடுக்கப்பட்டது. என்னை நான் அதிகமாய் உயர்த்தாதபடி அது என்னைக் குட்டும் சாத்தானின் தூதன். அது என்னைவிட்டு நீங்க வேண்டுமென்று நான் ஆண்டவரிடம் மூன்றுதரம் அதைப்பற்றி வேண்டுதல் செய்தேன். அவரோ என்னிடம், "என் கிருபை உனக்குப் போதும், பலவீனத்தில் என் வல்லமை பூரணமாய் விளங்கும்" என்றார். ஆகையால், கிறிஸ்துவின் வல்லமை என் மேல் அமர்ந்திருக்கும்படி, என் பலவீனங்களையிட்டு நான் மிகவும் சந்தோஷமாய்ப் பெருமை பாராட்டுவேன்.

கல்கி ஆசிரியர் அமரதாராவில் எழுதிய வசனங்களை நான் அடிக்கடி நினைவுக்குவதுண்டு.

"கஷ்டமோ ககமோ துங்பமோ
இன்பமோ எது வந்தாலும்

கடவுளுடைய சித்தம் என்று
 நம்பி அனுபவிக்க வேண்டும்.
 இந்த நம்பிக்கை ஒருவருக்கு
 இருக்குமானால் அதிவ்ஷடம் வரும்போது
 அடக்கத்துடன் அனுபவிக்கலாம்
 தூர்ப்பாக்கியம் நேரும்போது அதைப்
 பொறுமையுடன் சகித்துக் கொள்ளும்
 சக்தி உண்டாரும்
 கடவுளைப் பிரார்த்திப்பது ஏதோ ஒரு
 ஸபத்தை நாடி அல்ல. ஆலயத்துக்குப்
 போவது ஆண்டவரிடம் வரம்வேண்டி
 வாழ்வதற்காக அல்ல. ஈசனே உன்
 சித்தம் எதுவோ அதுவே என் பாக்கியம்
 என்பதுதான் உண்மையான பிரார்த்தனை."

இறைவன் இயற்கையின் விதிகளைக்கொண்டு
 ஆட்சிசெய்கிறார். மிக மிக அரிதாகவே இயற்கையின்
 விதிகளில் தலையிடுகின்றார் என்பதுதான் உண்மை.
 குந்திதேவி கிருஷ்ணனைக் கேட்டாள் "கிருஷ்ண, நாம்
 உன்னை மறந்துவிடாமல் இருப்பதற்கு எப்பொழுதும்
 துன்பத்தையேதா!"

கடவுள் நம்பிக்கைக்கு அடுத்தபடியாக
 மனுஷனுக்கு அவசியந் தேவைப்படுவது ஒரு வாழ்க்கைத்
 தத்துவம். ஒருவன் உலகத்தினை நன்கு அறிந்துகொண்டால்,
 தனது ஆற்றல்களையும், குணாதி சயங்களையும்
 தெரிந்துகொண்டால் ஓர் அடிப்படை வாழ்க்கைத் தத்துவம்
 மனிதனிடத்தில் தோன்றும். சோக்கிரதீசின் முக்கியமான
 உபதேசம் "உன்னையே நீ அறிவாயாக" என்பதாகும்.
 சிலருக்கு முதுமைப்பராயத்திலும் தாம் யாரென்பது
 தெரிவதில்லை.

"குலத்தில் விரும்பியது நன்றை மோ என்றேன்.

நாலிலே ஒன்றிரண்டு பஸித்திடலாம் என்றார்"

என்றார் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

ஓளவையார் மனிதனின் இக்கட்டான நிலையை மேலும் சிறப்பாகவிளக்கினார்.

"வருந்தி அழைக்காலும் வாராத வாரா
பொருந்துவன போம் என்றாற் போகா - இருந்தேங்கி
வெந்துசம் புன்னாக, நெடுந்தாரம் தானினைந்து
துஞ்சுவதே மாந்தர் விதாழில்."

வாழ்க்கையில் எத்தனையோ தடைகள் வரும். ஆனால், புத்திசாலி தடைக்கற்களைப் பயன்படுத்தி வேறுதிசையில் முன்னேறுவான். எனக்கு இளமையில் பணமோ, உயர் புதவியோ கிட்டவில்லை. 45வயதுவரை ஒரு சாதாரண ஆசிரியனாகவே இருந்தேன். ஆனால், ஒரு நாளைக்கு 15, அல்லது 16 மணிநேரம் உட்கார்ந்து புத்தகங்களைப் படிக்கக்கூடிய ஆற்றல் உண்டு என்பதனை அறிந்துகொண்டேன். அதுவே நான் செய்யவேண்டிய வேலை என்று உணர்ந்தேன். பட்டங்கள் பெற்றவுடன் உயர் புதவிகள் தேடிவந்தன. சாதாரணபள்ளி ஆசிரியனாகவிருந்த நான் கலாநிதிப்பட்டத்திற்கான ஆய்வுரைகளை நெறிப்படுத்தும் தகுதிபெற்றேன். பேராசிரியர்களின் தகைமைகளை ஆராயும் குழுக்களில் இடம்பெற்றேன்.

நம்மைச் சூழ எத்தனையோ வேலைகள், வாய்ப்புக்கள் உண்டு. இதனால் எனக்கு மேலே உள்ளவர்களைப் பார்த்து நான் ஒரு நாளும் கவலைப் படுவதில்லை.

"தமிழ்மெலியாரை நோக்கி
தமதுடைமை அம்மாபெரியவிதன்று
அகம் மகிழ்க"

என்றார் குமரகுருபர்

"உனக்குக் கீழே இருப்பவர் கோடி
நினைத்துப் பார்த்து நீமதி நாடு"
என்பது கண்ணதாசனின் வரிகள்.

வாழ்க்கைத் தத்துவத்திற்கு அடுத்தபடியாக புலன்டக்கம் அவசியம் என்று எண்ணுகின்றேன். பட்டறிவினால் ஜம்புலன்களையும் அடக்கியானும் பயிற்சி பெற்றுவிட்டேன். இதற்கு ஒரு காரணம்: நான் வாழ்விற் குடிக்கவேண்டி வந்த கசப்பான பாத்திரங்கள்தான். ஒருமுறை வட்டுக்கோட்டையில் ஒரு நண்பரோடு பந்துயம் பிடித்து அரைப்போத்தல் வேப்பெண்ணெய் குடித்தேன். எனது வயிறும் குடலும் பெரிதும் பாதிப்படைந்தன. பூரணமாகக் குணமடைய ஒருமாதும் சென்றது.

உணவு விஷயத்தில் மட்டுமன்றி, பெண்கள் விஷயத்திலும் கட்டுப்பாட்டுடன் நடந்துகொள்ளவேண்டும். நான் இளம் ஆசிரியனாகவிருந்தபொழுது, பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் பெண்களோடு பேசும்பொழுது ஒரு நாளும் அவர்களுடைய கண்களைப்பார்த்துப் பேசக்கூடாதென்றார். அப்பழுக்கற்ற அந்தமகானின் வாழ்வுக்கு அது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். "அறிவோர்க்கு நாளியருந்துரும்பாம்" என்றார் ஓளவைப்பிராட்டியார். அறிவோர்க்குத்தான் நாளியா துரும்பாக இருப்பதில்லை என்பது என்னுடைய தாழ்மையான எண்ணம். முற்றுந்துறந்த முனிவர் விசுவாமித்திரின் தவத்தைக் குழப்ப மேனகா என்ற

ஆழகியைத்தான் இந்திரன் அனுப்பினான். பல்கலைக் கழகங்களிலும், திருச்சபையின் உயர் நிலைகளிலும், நாடுகளின் அதிகார பீடங்களிலும் அதிகமாக "கிஸ்கிச்கள்" கேட்கின்றன. நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் டிப்ளோமாப் பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்தபொழுது ஒரு விரிவுரையாளர் எப்பொழுதும் மாணவிகளையே தமது வகுப்பில் சிரிப்பூட்டுபவராகவும், மகிழ்விப்பவராகவுங் காணப்பட்டார். அப்பொழுது எனக்கு அடுத்ததாகவிருந்த ஒரு சிங்கள மாணவர் " எல்லாருக்கும் பெண்கள் விஷயத்தில் பலவீனம், இந்த மடையன் அதனை வெளிப்படையாகவே காட்டுகின்றான் (All have weakness for women but this fool makes it obvious)" என்றார். இன்று உலகிற் பல பெரிய மனிதர்கள் பெண்கள் விஷயத்திற் ஒழுக்கக்கேடாக நடந்து கொள்கின்றனர். அதில் கவலைக்குரிய விஷயம் என்னவென்றால், அவர்கள், "சமுதாயம் அதனைப் பொருட்படுத்தாது தம்மைத் தொடர்ந்து மதிக்கவேண்டும்" என்று எண்ணுவதுதான். பேராயர் குலேந்திரன் ஒருமுறை வின்ஸ்டன் சேர்ச்சில் பற்றிக் கூறியது ஞாபகம். ஆகானவர் ஆற்றல் மிகுந்தவர்; அவரைப்பற்றி ஒரு கிஸ்கிசவுமில்லையே.

புண்டக்கத்திற்கு அடுத்ததாக மனிதனுக்கு வாய்மை அவசியம் என்று எண்ணுகின்றேன். வாய்மை என்பது ஒருவருடைய மனதைப் புண்படுத்தாது தெரிவிக்கவேண்டியதனைத் தெரிவிப்பதாகும். ஒருவருக்கும் தம்மைக் குறைக்கூறுவது விருப்பமில்லை. எல்லாருக்கும் பாராட்டு விருப்பம். இதுதான் யதார்த்தம். நமது ஆண்டவராகிய இயேசுக் கிறிஸ்துக்கூட குறைக்கூறுதலை விரும்பவில்லை. செசரியா பிலிப்பியில் பேதுருவின் அறிக்கையைக் கேட்டுக் குதூகலமடைந்தார்.

அதித்தவசமாக நான் பேராயராக வருவதற்குமுன் இந்தப் பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டேன். பல கருத்தரங்குகளிலும் செயற்குமுக் கூட்டங்களிலும், பேரவைகளிலும், மிகமிகக் கண்ணியமாகப் பேசக் கற்றுக்கொண்டேன். அமெரிக்கா எதனையும் சற்றி வளைத்து மிகமிக மென்மையாக ஒருவரைப்பற்றித் தமது அபிப்பிராயத்தைக் கூறுவார். பின்னர்தான் "என்ன சொல்ல விரும்பினேன் என்று அங்கத்தவர்கள் புரிந்திருப்பார்கள்" என்று எண்ணு கின்றேன் என்பா. (I hope they got the message) ஒருமுறை தென்னிந்தியாவிற் பணியாற்றிய அமெரிக்க மினாரி யோருவருடன் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. இவர் ஒரு பிரபல கல்லூரியிற் பேராசிரியராகவிருந்து இளைப்பாரி அமெரிக்காவில் வசித்துவந்தார். அவர் பணியாற்றிய கல்லூரி அதிபர்பற்றி ஊழல் புகார்கள் பல இருந்தன. அந்த அமெரிக்கர், கல்லூரி அதிபரைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறினார்.

அவர் ஒரு சிறந்த மனிதர்
ஆற்றல் மிகுந்தவர், கடன்
உழைப்பாளி. மாணவர்களும்
பேராசிரியர்களும் அவரை
நன்கு விரும்புகின்றனர்.
ஆனால், பணவிஷயத்தில்
மற்றவர்கள் விரும்புமாவுக்கு
வெளிப்படையாகக் கருமமாற்றுகின்றாரோ
என்பது எனக்குத் தெரியாது. அந்த விஷயம்
பற்றி எனக்குத் தெளிவில்லை" என்றார்.

"He is a fine man, able man, very hard- working man. The students and professors like him very much. But I do not know whether in financial matters he is as transperant as people would like him to be. I am not clear about it"

இதுதான் "ஒருவன் பொதுப்பண்த்தைக் களவூடுகின்றான்" என்று நாம் சொல்வதனை அமெரிக்கர் சொல்லும் விதம். நீண்டகாலம் உயர்புதவிகளில் நான் நிலைத்து நின்றமைக்கு வாய்மை எனக்குத் துணையாக விருந்தது. மற்றவர்கள் மனது புண்படும் முறையிற் பேசுவதனை எப்பொழுதும் தவிர்த்துக்கொள்ளல் அதிகாரி களுக்கு மிகமிக அவசியமாகும்.

வாய்மைக்கு அடுத்தபடியாக மனிதனுக்கு சிக்கனம் அவசியமாகும். நான் சிறுவனாக இருந்தபொழுது எனது தாயார் என்னைப்பற்றிக் கூறுகையில் "அவன்தான் பஞ்சம் பொறுத்தபிள்ளை" என்பார். அவரே முதன்முதலாக எனக்கு பேக்கோந்தி என்ற பட்டத்தை வழங்கினார். பந்தா போடுவது பிரபல வழக்கறிஞர்களுக்கும், பெயர்பெற்ற வைத்தியர் களுக்கும் அவசியம்.

கல்விமான்களுக்கும், மதகுருமாருக்கும் அது அவசியமில்லையென்றே கருதுகின்றேன். ஒருமுறை நண்பார் ஒருவர்" அது இலங்கை நாணயமாக இருக்கலாம். இந்திய ரூபாயாக இருக்கலாம். அமெரிக்க டொலராக இருக்கலாம். இங்கிலாந்துப் பவணாக இருக்கலாம், அது பணம். உனது பணமாக இருக்கலாம், எனது பணமாக இருக்கலாம், அரசினர் பணமாக இருக்கலாம், திருச்சபைப் பணமாக இருக்கலாம். அது பணம்" என்றார் நான் பிரயாணத்திலும் உணவுவிடுதிசாலைகளுக்கும் போகும்பொழுதும் மிகுந்த சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடிப்பேன்." ஒரு சைக்கில்கட்டை சொன்னது கேட்கும்." என்று ஒரு தமிழாசிரியர் கூறியது ஞாபகம், யாழ், கல்லூரி அதிபராகும்வரை, பாமர மக்களோடும், சாதாரண ஆசிரியர்களோடும், எழுதுவினை ஞர்களோடுமே பழகிவந்தேன். சடுதியாக அவர்களைவிட்டு மேல்தட்டு வாழ்க்கையில் பிரவேசிப்பது எனக்குக்

கடினமாகவிருந்தது. ஒருமுறை வெள்ளவத்தையில் மைசூர் தேனீர் நிலையத்திலிருந்தேன். யாழ். கல்லூரியில் என்னோடு படித்த ஒருவரும் அங்கு வந்தார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலிருந்து ஓர் உதவி அவருக்குத் தேவைப்பட்டது.

"என்னடாப்பா உன்னுடைய ஓன்றுவிட்ட சகோதரா Dr.Jebanesan! அவர்தானாம் இப்பொழுது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபர். அவரிடம் சொல்லிவிட மாட்டாயே?" என்று கேட்டார். நான் முயற்சிக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தேன். நூன் பேராயர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபின் மொரட்டுவெ வீதியொன்றில் நடந்து சென்றேன். டிறிபேர்க் கல்லூரியில் எனது தாயாரிடம் படித்த ஒருவர் எதிர்ப்பட்டார். அவர் சிறிதுநேரம் பேசிவிட்டு "உங்களுடைய சகோதர் ஒருவர்தானே இப்பொழுது வட்டுக்கோட்டையில் பேராயராக இருக்கின்றார்" என்றார். நான் அவர் இப்பொழுது இளைப்பாறிவிட்டார் என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டேன். நான் எளிமையாக வாழ்ந்து சிக்கன்த்தைக் கடைப்பிடித்தமையினால் பதவியில் இருந்து இளைப்பாறுவது எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கவில்லை. சிக்கனம், எளிமை மனிதனுக்கு மிகவும் அவசியம். சமீபத்திற் கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவிக்கொண்டவர்கள் கார். பங்களா, செல்போன், உல்லாசவிடுதிகளில் தங்குதல் என்று பண்த்தை விரயம் செய்கின்றனர். நமது ஆண்டவராகிய இயேசுக்கிறிஸ்து பரம ஏழையாகவே இந்த உலகில் வாழ்ந்தார். எமது இளங்குருமாரின் ஆடம்பர வாழ்க்கையைப் பார்த்து; படித்த இந்துக்கள் என்ன நினைக் கின்றார்கள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. பாதிரி வேதக்காரர் தடித்த உலோகாயுதர் என்று அவர்கள் எள்ளிநகையாடுகின்றனர்.

இவற்றோடு மனிதனுக்கு நகைச்சவை உணர்வும் அவசியம். அருளுறையை, சொற்பொழிவை, விரிவுரையை,

வகுப்பறையைச் சுவாரஸ்யமாக்குவது நகைச்சவைதான். திரு. ஹண்டி பேரின்புநாயகம் ஓர் ஆசிரியனுக்கு இரண்டு விஷயங்கள்தான் முக்கியமானவை. அவையாவன்: "தனது துறையில் ஆழ்ந்த புலமை, மற்றையது நகைச்சவை யுணர்வு," என்றார். துன்பங்களையும் பார்த்துச்சிரிக்கும் ஆற்றல் ஒருவன் பெற்றுவிட்டால் அவன் தத்துவஞானி. சோக்கிரதீசின் மனைவி திட்டவிட்டு, அவர் தலைமீது ஒரு சட்டி தண்ணீரை ஊற்றினாள். அவர் "இவ்வளவு நேரமும் இடிமுழங்கியது. இப்பொழுது மழை பெய்கிறது" என்றார். உலகமக்கள் அனைவருமே போராடப்பிறந்தவர்கள். மனிதன் ஒரு கட்டடத்திலாவது தனது வேலைகள் முடிந்துவிட்டன. என்று இளைப்பாற முடியாது. ஆனால், அவனுடைய வேலைகள் இளைஞர்களுக்கு இடைஞகல் கொடுப்பதாக இருக்கக்கூடாது. "வேலைதான் ஆறுதல்" என்றார் யோகர் சுவாமிகள். அந்த வேலைகளிலும் மிகுந்த ஆறுதல் கொடுப்பது கற்பித்தல் வேலைதான். இப்பொழுது பல்கலைக்கழகத்திலும் ஆசிரியர் பயிற்சிப்பள்ளியிலும் வேலையுண்டு. மாணவ உலகம் நன்றி மறவாத உலகம். அதிலும் இல்லாமிய மாணவர்களைப் போல நன்றியுள்ளவர்களை மற்றச்சமுதாயங்களிற் காணாமுடியாது.

பலவிதமான பதவிகளிற் பணியாற்றியமையினாற் பல்வேறுவிதமான மக்களையும் நான் இனங்கண்டுகொள்ள முடிந்தது. ஜோன் பன்யன் "மோட்ச பிரயாணியில்" விபரிக்கும் அத்தனைபாத்திரங்களையும் தினசரி வாழ்வில் சந்தித்தேன் முழுப்பொய்யன், லெளகீகன், உண்மை, நிதானி, பிடிவாதன், இணங்கு நெஞ்சன், வன் னெஞ்சன், பெண்பித்தன், திருமதி சுத்தகுணியம் திருமதி வெளவாற்கண், திருமதி நீர்க்குமிழ் நாத்திகன், அற்பவிசவாசி, சிறியன சிந்தியாதான். ஜோன் பன்யனுடைய மோட்சப் பிரயாணி மட்டுமன்றி வேறுபல நூல்களும் என்னை நெறிபடுத்தி யுள்ளன. திருவள்ளுவர், ஓளைவயார் ரஷ்ய எழுத்தாளர்

ரோல்ஸ் ரோய், மகாகவிபாரதி, ஆங்கிலக்கவிஞர் அலெக்சாண்டர் போப், அகராதி தொகுத்த சாமுவேல் ஜோன்சன், புதிய ஏற்பாட்டு அறிஞர் வில்லியம் பார்க்ளே மற்றும் ஏ.எம் ஹன்ரார் தமிழ்நிஞர் முவரதராசன், புதுமைப் பித்தன், எல்லோருமே என் உள்ளத்தில் குடிகொண் டுள்ளனர். ஆங்கில இலக்கியப்பரப்பில் இரண்டு கவிதைகள் என்னை மிகவும் கவர்ந்துள்ளன. ஒன்று அலெக்ஷாந்தர் போப் எழுதிய "ஏகாந்தம்" என்ற கவிதை. மற்றையது றட்யார்ட் கிப்ளிங் எழுதிய "ஃ" என்ற கவிதை. இவையிரண் டையும் மொழி பெயர்ப்புச் செய்து பிரசரித்துள்ளன.

"கை கால்கள் ஓய்ந்த பின்னே

துடிப்பதில் ஸாபம் இல்லே" என்றார் கண்ணதாசன். இறுதிவரை சமுதாயத்திற்கு நன்மை அளிக்கும் வேலைகளில் மனிதன் ஈடுபட்டு உழைக்கவேண்டும். "ரயில் தண்டவாளத்தில் ஓடுகின்றது" என்ற தலைப்பில் சுந்தர ராமசாமி ஓர் அழகான கதை எழுதினார். ரயில் ஓடுகின்றது. பாலத்திற்கு மேலாக, மலைக்குக்கைகளுக்கூடாக வனாந்தரங்களை ஊடறுத்து நதிகளைத்தாண்டி ரயில் ஓடுகின்றது, அதற்குள் இருந்து கும்மாளம் அடிப்பவர்கள் சிலர். அதற்கு வெளியே நின்று, கல் எறிபவர்கள் சிலர். ரயில் தண்டவாளத்தில் ஓடுகின்றது, நானும் 70 வருடங்களாக தண்டவாளத்தில் ஓடும் ரயில். ஆனால், இப்பொழுது நான் கடுகதி ரயில் அல்ல, ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனிலும் நின்று நீண்ட முச்சவிட்டு கூவென்று ஓலி; எழுப்பிப்பயணத்தைத் தொடரும் குட்ஸ்ரயில்.

ரயில் தண்டவாளத்தில் ஓடுகின்றது. வானமே எல்லையாக, யாருமே கல்லெறியவோ, குழப்பவோ முடியாத ஆராய்ச்சி, எழுத்து, துறைகளுக்கூடாக ரயில் ஓடுகின்றது. இறைவன் நித்திய இளைப்பாறுதலை அருஞும் வரை தண்டவாளத்தில் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும்.

Church of South India

THE SYNOD SECRETARIAT
CSI CENTRE, P.O. BOX 688, NO.5, WHITES ROAD, ROYAPETTAH, CHENNAI-14

Tel. : 28521566 / 28524166
Fax : 91-44-28584163 / 28523528
Grams : SOUTH SYNOD
CHENNAI - 600 014
E-mail : csl@vsnl.com
csland_tr@sifyam.net.in

Moderator :

The Most Rev. Dr. B.P. Sugandhar, B.D., D.M.A.,
Bishop's Annex,
145, McIntyre Road,
Secunderabad - 500 003, A.P.
Tel. No. : 040 - 27721811
Fax : 040 - 27844215

Deputy Moderator :

The Rt. Rev. S. Vasantha Kumar, B.Sc., B.D., M.Th.,
20, 3rd Cross, CSI Compound,
Bangalore - 560 027, India.
Ph. : (080) 22237661, 2224941
Fax : 080 - 2220201

General Secretary :

Dr. (Mrs.) Pauline Sathiamurthy, B.Sc., M.A., M.Phil., Ph.D.
5, Whites Road, Royapettah,
Chennai - 600 014.
Tel. Res. : (044) 28523763
Off. : 28521566

Hon. Treasurer :

Mr. V. Kasturi, M.A., C.A.I.B., M.A., (B.S.), D.O.
GF5&6, Amrutha Crescent Apartments,
39, Victoria Crescent Road,
Egmore, Chennai - 600 105.
Ph. : Off. : 044 - 28524166
Res. : 044-28259755
Fax : 044 - 28584163

Ref : To,
The Rt.Rev.Dr. S. Jabanesan,
Bishop in Jaffna,
Bishop's House,
Vaddukoddai,
SRI LANKA.

Date : .....

Date: August 30, 2004.

Dear Brother Bishop Jabanesan

Thank you for your letter of 15.08.2004 informing me about the date of your retirement i.e. 28th March, 2005, and to make the arrangements for the election of new Bishop to the Diocese of Jaffna.

Very soon, we will make appropriate arrangements for the election of the new Bishop for the Diocese of Jaffna as per the constitutional procedures of the Church of South India.

With Prayer & Best Wishes,

Yours sincerely,

The Most Rev. Dr. B.P. Sugandhar,
Moderator, CSI 30/8/04

cc: Officers of the CSI Synod

THE AMBASSADOR
OF THE
UNITED STATES OF AMERICA

Colombo, Sri Lanka

March 22, 2001

His Worship Bishop S. Jebanesan
Bishop of Jaffna Diocese
Church of South India
Bishop's House
Vaddukottai

Your Grace,

First, let me thank you again for your great assistance in making my recent trip to Jaffna so memorable. I particularly enjoyed the opportunity to participate in Founder's Day activities at the Udavil Girl's College. And, of course, your introduction to my speech was quite warm. In that connection, I understand you have been criticized for having introduced me in Jaffna. It appears some associate you with my message.

That is unfortunate, I suppose, if one believes that association with a message that is critical of an independent Eelam and the LTTE but pro-Tamil, pro-tolerance and pro-peace is unfortunate. It also reveals how politicized and polarized Jaffna has become.

Perhaps I should have begun my remarks with the disclaimer: "Bishop Jebanesan is in no way associated with the speech I shall make." But that would have been unusual form, wouldn't it? When one introduces another, is one by implication endorsing the speaker's remarks?

In any case, if by introducing me, you have been defamed, or inconvenienced, I regret that. The speech has generated a lot of reaction, pro and con. I had hoped it would generate more reflection, thought and less knee-jerk reaction. But it has, I think, added to the discussion on how to resolve this conflict, which was my intention.

I may follow it up in the near future with another address here in the South. I don't suppose you would want to introduce me then, would you?

When next you're in Colombo, please give me a call. I'd be delighted to see you. And I'll be sure to look you up when I visit Jaffna next (unless you'd rather I not do so).

Sincerely,
Ashley

E. Ashley Wills

Telephone : 21604, 21605
22786, 22789
Telex : 21132 "HICOMIN CE"
Telegrams : HICOMIND

HIGH COMMISSION OF INDIA
IN SRI LANKA.
State Bank of India Building,
Sir Baron Jayatilleke Mawatha,
P. O. Box 882,
COLOMBO - 1.

COL/DSA/106

18th August 1987

Shri S. Jebanesan, MA,BD, Dip Ed, PRD,
Co-Vice Principal,
Jaffna College
Vaddukkodai.

Dear Sir,

Thank you very much for your letter dated 13th August '87 in which you have expressed your condolence on the death of two officers and a soldier of the Indian Army while they were engaged in a mine clearing work.

Yours sincerely,

A handwritten signature in black ink, appearing to read "B K Gupta".
(BK Gupta)
Captain, IN
Defence Services Adviser

EVANGELISCHES MISSIONSWERK IN SUDWESTDEUTSCHLAND
ems

Vogelsangstr.62
D-70197 Stuttgart

15-8-1996

The Rt. Rev. Dr. S. Jebanesan,
Bishop in Jaffna,
Bishop's Office,
39, Fussels Lane,
COLOMBO - 06, Sri Lanka

Dear Bishop,

Thank you for your letter dated 1-8-1996.

I am happy that the Church House in Colombo is now ready for occupation and that it had been formally opened by His Excellency Peter Burleigh, Ambassador for United States in Sri Lanka on 20-7-1996.

You have thanked me for my help in getting funds from EMW, Hamburg. It gives me great satisfaction that I was able to do something for the Jaffna Diocese of the CSI during my tenure as India Secretary of EMS, Stuttgart. I also wish to say that it was because of your constant reminders and sending the necessary documents whenever we asked, we were able to get the clearance for financial support from EMS.

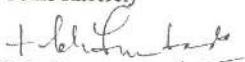
I vividly remember your two visits to my office in Stuttgart in 1993 and 1994 to present the construction plan and budget.

I am happy that your Diocese will now have a beautiful hostel in Colombo serving the young people of your country.

All glory and praise to Him who has called and enabled us to serve Him.

With all good wishes,

Yours sincerely

C. L. Furtado
India Secretary, EMS

JAFFNA COLLEGE

A. KADIRGAMAR, B.Sc., M.A.
PRINCIPAL

A. RAJASINGHAM, B.Sc., Dip.Ed.
VICE-PRINCIPAL

31 July, 1984.

ADDUKODDA,
SRI LANKA
Telephone: Vad. 224

Dear Mr. Jebanesan,

The Board of Directors at the Semi-Annual Meeting on the 14th July, 1984 placed on record its thanks to you for seeing all the books for publication through the Press so efficiently and promptly.

This is for your information,

Yours sincerely,

Macding deevci

Genius remains a mystery. There can be supreme technical skill, originality, intelligence, and yet an absence of genius. Initially, the word signified an attendant spirit, an animate power that gives to a very few human beings the secret of radiance. It is said that the ordinary man casts a shadow but a man of genius casts light. Knowing Bishop Jebanesan for more than twenty five years, I could boldly say that he is a genius. He is an outstanding teacher and an eminent scholar possessing wide knowledge of Tamil Literature and history and developed a capacity to make authoritative presentations at academic functions. He is one of the few persons in our society who could speak fluently in English and Tamil. I have, at many times, wondered at his tremendous knowledge and the ease with which he explained great truths in simple terms.

The simple life style which Bishop Jebanesan followed was, indeed, a challenge to other church leaders. There is a saying, "If you live simply, others will simply live". With all his academic and intellectual talents, he was very approachable to all. The autobiography gives us ample incidents where the author went through trials and tribulations yet did not give into easy life. There had been, in his life, moments of sadness and a feeling of failure but his faith and perseverance carried him forward. This is a very interesting account of a servant of God who carried out his pastoral care in all humility.

As Bishop in Jaffna of the Diocese of the Church of South India, Bishop Jebanesan had to guide his flock during the most turbulent times in the history to Tamils. When deaths, displacements and destruction were common, his steadfast faith and commitment to the community entrusted to him was remarkable. His continued presence with the people during those disturbing periods bore witness to his deep faith.

ISBN 955530560-3

Revd.Dr.Justin B.Gnanapragasam,
Vicar General - Jaffna Diocese
Bishop's House, Jaffna.

9 789555 305608